

Svedení d'ábel

KNIŽNÍ KLUB

Amanda Quick

Přeložil:
JAN NEMEJOVSKÝ

Amanda Quick: Svedený ďábel
Vydání druhé.
Copyright © 1990 by Jayne A.Krentz
Published by arrangement with Bantam Books, a division of Bantam Doubleday
Dell Publishing
Group, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křížkova 16, Praha 8, www.baronet.cz
v roce 2004 jako svou 941. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu Seduction
vydaného nakladatelstvím Bantam Books, a division of Bantam Doubleday
Dell Publishing Group, Inc., New York v roce 1990.
Český překlad © 1998, 2004 Jan Nemejovský.
Přebal a vazba © 2004 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © Richard Carrasco.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-718-8

1

Julian Richard Sinclair, hrabě z Ravenwoodu, naslouchal jako opářený zamítavé odpovědi na svou oficiální nabídku k sňatku. Vzápětí se ale, po okamžiku, kdy nevěřil svým uším, dostavil ledový a racionální vztek. Položil si otázku, kdo si ta ženská vlastně myslí, že je? Bohužel se nemohl zeptat jí. Dotyčná dáma si to totiž zařídila tak, aby nemusela být přítomna. Julianova velkorysá nabídka byla odmítnuta v zastoupení jejím evidentně nepříliš nadšeným dědečkem.

„Vzal to d'as, Ravenwoode, mně se tohle nelíbí o nic víc než vám! Fakt ale je, že ta holka už není žádný mladý žabec, co se právě vyklubal ze školní lavice,“ vysvětloval lord Dorrington otráveně. „Kdysi to bývalo takové příjemné stvoření. Každému chtěla udělat nějakou radost. Jenže dneska už je jí třiatdvacet a zdá se, že si během těch pár posledních let vypěstovala značně tvrdošíjnou povahu. Občas je to zatraceně protivné, ale už je to holt tak. V dnešní době si nedá jen tak poručit.“

„Já si jsem dobře vědom toho, kolik je jí let,“ pravil suše Julian. „Právě proto jsem byl nakloněn věřit tomu, že proto už z ní bude rozumná a tvárná žena.“

„Ale to je,“ drmolil lord Dorrington. „To rozhodně je. Ani jsem nechtěl být jenom i naznačit opak. Ona není žádné mlad'oučké třetídlo se záchvaty hysterie.“ Jeho růžovoučká tvář zdobená velkými licousy se rděla zjevnými rozpaky. „Normálně je to velice hodné, příjemné děvče. Dokonalý vzor, ehm, ženské skromnosti a grácie.“

„Ženské skromnosti a grácie,“ opakoval zřetelně a pomalu Julian.

Tvář lorda Dorringtona se rozjasnila. „Přesně tak, mylord! Ženské skromnosti a grácičnosti. Od té doby, co jsme před pár lety přišli o našeho nejmladšího syna a jeho ženu, byla vždy velkou oporou své babičky. Víte, Sophyini rodiče zmizeli někde na moři přesně toho roku, kdy jí bylo sedmnáct. Tehdy se k nám nastěhovala se svou sestrou. Jsem si jist, že si na to vzpomínáte.“ Lord Dorrington si odkašlal. „Možná to ale uniklo vaší pozornosti. Měl jste v té době jaksi, ehm, jiné starosti.“

Julian si vzpomněl. Ty jiné starosti, to byl zdvořilý eufemismus pro situaci, kdy se ocitl beznadějně zamotaný do sítí jedné krásné čarodějnice jménem Elizabeth. „Pokud je vaše vnučka takový ideál všech žádoucích ctností, Dorringu, proč je takovým problémem ji přesvědčit, aby přijala mou nabídku?“

„Její babička mě neustále ujišťuje, že je to absolutně jen moje vina.“ Husté obočí lorda Dorringa se stáhlo v nešťastném zamračení. „Obávám se, že jsem jí dovolil příliš mnoho číst. A prý to všechno byly nevhodné knihy. Jenomže Sophy se nedá nařizovat, co má číst. Nedovedu si představit, že by se to někdy nějakému mužskému podařilo. Ještě trochu claretu, Ravenwoode?“

„Děkuji. Docela bych si ještě sklenku dal.“ Julian si prohlížel svého uzardělého hostitele a nutil se, aby jeho hlas zněl klidně. „Musím přiznat, že tomu tak docela nerozumím, Dorringu. Co mají s tím vším společného čtenářské návyky vaší Sophy?“

„Obávám se, že jsem vždycky nesledoval dosti ostře, co právě čte,“ zabručel lord Dorrington, polykaje svůj claret. „Víte, mladé ženy pochytají všelijaké názory, když nedáváte pozor na to, co čtou. Jenomže po smrti její sestry před třemi lety jsem nechtěl být na Sophy moc tvrdý. Víte, babička i já ji máme moc rádi. Ona je skutečně rozumné děvče. Nedovedu si představit, co jí to vlezlo do hlavy, že vás odmítla. Jsem si jist, že by si to rozmyslela, kdyby měla jen trochu víc času.“

„Času?“ Ravenwood nadzvedl obočí se špatně skrývaným sarkasmem.

„Musíte přiznat, že jste na to trochu příliš pospíchal. Tvrdí to dokonce i moje manželka. Tady u nás na venkově na to jdeme trochu pomaleji. Nejsme zvyklí na ty vaše městské způsoby. A naše ženské, dokonce i ty rozumné, mají tyhleto zatraceně romantické představy, jak by se měl muž chovat.“ Lord Dorrington pohlédl na svého hosta s nadějí v očích. „Třeba kdybyste jí dal ještě pár dní, mohla by si vaši nabídku rozmyslet.“

„Rád bych si se slečnou Dorringovou promluvil sám.“

„Myslel jsem, že vám to vysvětlím. Momentálně není doma. Jako každou středu si vyjela na koni na návštěvu Staré Bess.“

„Toho jsem si vědom. Předpokládám ale, že jste ji informovali, že vás ve tři navštívím.“

Lord Dorrington si opět odkašlal. „Ehm, věřím, že jsem se jí o tom zmínil. Nepochybně jí to jaksi – ušlo. Však víte, jaká jsou dneska ta děvčata.“ Pohlédl na hodinky. „Měla by se vrátit do půl páté.“

„Na smůlu ale nemohu čekat.“ Julian odložil svou skleničku a povstal. „Můžete informovat svou vnučku, že nejsem trpělivý a že jsem doufal, že vyřídíme záležitost našeho manželství dnes odpoledne.“

„Mylorde, já se obávám, že Sophy si myslí, že celá tahle záležitost je už vyřízena,“ prohlásil zasmušile lord Dorrington.

„Pak jí tedy vzkazují, že já tu záležitost za vyřízenou nepovažuji. Navštívím vás opět zítra ve stejnou dobu. A velice bych ocenil, Dorringtonu, kdybyste se jí pokusil tuto návštěvu připomenout. Ještě než celá tato záležitost skončí, hodlám si s ní promluvit osobně.“

„Ale zajisté, rozhodně, Ravenwoode. Měl bych vás ale varovat, že není vždycky zrovna snadné určit, kdy Sophy přijde a co bude dělat. Jak jsem říkal, občas dokáže být trochu svéhlová.“

„Pak očekávám, že na ni použijete trochu své vlastní vůle. Je přece vaše vnučka. Jestli potřebuje přitáhnout uzdu, pak ji rozhodně přitáhněte.“

„Dobrý bože!“ zamumlal Dorrington procítěně. „Kéž by to jen bylo tak prosté!“

Julian vyrazil ke dveřím malé omšelé knihovny a vyšel ven, do úzké tmavé chodby. Lokaj, oblečený podle tradice, která perfektně ladila s atmosférou poněkud zašlé aristokracie, výstižně charakterizující i ostatní prostory stárnoucího zámku, mu podal jeho vysokou bobří čepici a rukavice.

Julian mu úsečně pokynul hlavou a rychle starého sluhu minul. Podpatky jeho nablýskaných hessiánek prázdně duněly po kamenné podlaze. Už teď litoval ztraceného času při oblékání všech těch slavnostních svršků na tak zbytečnou návštěvu.

Dokonce si kvůli téhle příležitosti nechal připravit jeden ze svých kočárů! To mohl rovnou na Chesley Court zajet na koni sám a ušetřit si tu námahu s oficiální formou celého setkání. Kdyby býval byl přijel na koni, mohl se na zpáteční cestě stavět u jednoho svého nájemce a projednat s ním pár obchodních záležitostí. Tak by alespoň zbytečně nepromarnil celé odpoledne!

„Na opatství,“ nařídil kočímu, když mu lokaj otevřel dvířka kočáru. Kočí v zelenozlaté livrei rodu Ravenwoodů přiložil ruku ke klobouku, že rozumí rozkazu.

Nádherný pár šedáků vyrazil pod lehkým prásknutím biče kupředu ihned, jakmile zabouchla dvířka. Bylo jasné, že hrabě z Ravenwoodu nemá náladu se tohoto odpoledne jen tak vláčet po venkovských cestách.

Julian se zabořil do polštářů, nohy ve vysokých botách položil na protější sedadlo, složil ruce na prsou a soustředil se na to, aby zvládl svou netrpělivost. Nebyl to zrovna snadný úkol.

Nikdy v životě ho nenapadlo, že by mu někdo mohl odmítnout nabídku k sňatku. Slečna Sophy Dorringová neměla ani zdaleka šanci získat nějakou lepší partii a všichni, jichž se to týká, to dobře vědí. Rozhodně i její prarodiče jsou si toho holého faktu zřetelně vědomi.

Lord Dorrington se ženou skoro omdleli, když je Julian před pár dny požádal o ruku jejich vnučky. Co se jich týkalo, Sophy byla už za tou věkovou hranicí, kdy bylo ještě možné uzavřít vhodný svazek. Julianova nabídka byla skutečně jako dar z nebes.

Julian zkrřivil posměšně rty, když si představil scénu, která musela nevyhnutelně následovat, když Sophy informovala své prarodiče, že nemá o manželství zájem. Lord Dorrington evidentně neměl ani tušení, jak zvládnout takovou situaci, a jeho manželka prodělala asi záchvat. Jejich vnučka, s těmi jejími nechvalnými čtenářskými zvyky, z toho vyšla snadno jako vítěz.

Skutečnou otázkou ale bylo, proč si to hloupé třetídlo umanulo takovou bitvu vyhrát. Podle všeho měla ona i všichni kolem po té Julianově nabídce rovnou skočit. Koneckonců on ji přece hodlal uvést na Ravenwood jako novou hraběnkou. Třiadvacetiletá venkovská slečinka pouze slušného vzhledu a nesmírně malým věnem může jen těžko očekávat víc. Na okamžik Juliana opravdu zaujalo, jaké knihy to Sophy vlastně čte, ale pak ten názor, že za všechno může její výběr četby, zavrhl.

Mnohem spíš bude problémem to, jak se dědeček zjevně ve své osiřelé vnučce vidí. Ženy dokážou velice rychle využít muže, který má slabou vůli.

Dalším faktorem možná je také její věk. Julian jej zpočátku považoval za přínos. Jednu mladou, nezvládnutelnou manželku už zažil, a to mu stačilo. Už zažil s Elizabeth tolik nejrůznějších scén, divokých výstupů a hysterie, že mu to stačí na celý život. Předpokládal tedy, že starší žena bude méně tvrdohlavá i méně náročná, de facto uznalejší a vděčnější.

Přitom to děvče tady na venkově nemělo zrovna moc na výběr, připomínal si Julian. A pokud se jí týče, neměla by nijak zvláštní výběr ani ve městě. Rozhodně nebyla typ, který by přitahoval pozornost přesycených mužů londýnské společnosti. Takoví se považovali za znalce ženského těla úplně stejně, jako se považovali za znalce koňské konstituce, a tudíž by se pravděpodobně za Sophy ani neohlédli.

Neměla zrovna nejmódnější barvu vlasů, protože nebyla ani nápadně černovlasá, ani andělská blondýna. Její tmavohnědé kudrny působily sice příjemně sytým odstínem, ale ukazovaly až příliš své vlastní vůle. Jednotlivé kučeravé prameny jí neustále unikaly zpod čepce nebo přímo bojovaly, aby se vymanily zpod upraveného účesu.

Nebyla to žádná řecká bohyně, jak bylo právě v módě v Londýně, ale Julian musel sám sobě přiznat, že mu vůbec nevádí její trochu nahoru ohrnutý nosík, jemně zakulacená bradička a srdečný úsměv. Nebylo by zajisté nijak obtížným úkolem uléhat s ní do postele tak často, aby si zajistil dědice.

Byl také ochoten připustit, že Sophy má docela pěkné oči. Měly takový zajímavý a neobvyklý tyrkysový odstín se zlatými skvrnkami. Bylo překvapující a docela uklidňující, když poznal, že jejich majitelka nemá ani nejmenší tušení, jak by se s nimi dalo flirtovat.

Místo aby se dívala na muže zpod svých dlouhých řas, měla Sophy ten zneklidňující zvyk dívat se mužům přímo do očí. Její pohled byl velice upřímný, což přesvědčilo Juliana, že Sophy by dalo hodně práce zvládnout elegantní umění lhát. Tenhle fakt mu také docela vyhovoval. Vybrat si alespoň hrstku pravd pohřbených hluboko pod záplavou Elizabethiných lží ho téměř přivedlo k šílenství.

Sophy byla štíhlá. Právě populární šaty s vysokým pasem její postavě slušely, ale současně zdůrazňovaly spíš menší křivky jejích ňader. Měla v sobě i jakousi zdravou energii, kterou Julian oceňoval. Nechtěl žádného slabocha. Křehké ženy zrovna moc dobře nerodí.

Julian probíral svou představu ženy, se kterou se hodlal oženit, a uvědomil si, že zatímco oceňoval její fyzické kvality docela přesně, nebral zjevně v úvahu žádné aspekty její osobnosti. Například nikdy ani ve snu nečekal, že pod tou sladkou a cudnou tvářičkou je schovaná dávka vzdorovité pýchy.

Je to určitě Sophyina hrdost, která překáží správnému pocitu vděčnosti. A ta její vzdorovitost se zdála být také poněkud více zakořeněná, než by čekal. Její prarodiče tak neočekávaný odpor vnučky určitě zcela vyvedl z rovnováhy. Julian se rozhodl, že pokud lze tuto situaci ještě nějak zachránit, bude to muset udělat on sám.

K tomuto rozhodnutí dospěl, právě když se kočár houpavě zastavoval před dvěma vznosnými oblouky dvojramenného schodiště tvořícího impozantní vchod do sídla Ravenwoodů. Vystoupil z kočáru, vyběhl po kamenných schodech a začal vydávat rozkazy, jen co mu otevřeli dveře.

„Pošlete do stájí, Jessupe. Chci, aby mi do dvaceti minut připravili a osedlali mého vránika!“

„Ovšem, pane.“

Komorník se otočil, aby vyřídil rozkaz podkonímu, zatímco Julian přecházel halu obloženou černobílým mramorem a stoupal po schodišti pokrytém tlustým rudým kobercem.

Vznešeného prostředí si sotva všímal. Ačkoli tady vyrostl, od počátku svého sňatku s Elizabeth se přestal o ravenwoodské panství nějak víc zajímat. Kdysi cítil vůči tomuto domu, jakož i vůči veškeré úrodné půdě, která jej obklopovala, jakousi vlastnickou hrdost, ale teď už měl k domovu svých předků jenom vágní nechuť. Pokaždé když vešel do některé z komnat, si kladl otázku, jestli je to další pokoj, ve kterém se z něho stal paroháč.

Jeho půda, to ale byla jiná věc. Žádná žena nedokázala poskvrnit ta úrodná, bohatá pole Ravenwoodu nebo jeho dalších panství. Na půdu se člověk spolehnout může. Pokud jí věnuje dost péče, dočká se bohaté odměny. A kvůli zachování půdy pro budoucí hrabata z Ravenwoodu byl Julian ochoten přinést tu nejzazší oběť: znovu se oženit.

Doufal, že když si přivede novou ženu, setře tím poslední přetrvávající stopy po Elizabeth z celé usedlosti, obzvláště z té křiklavě provokativní ložnice, kterou si kdysi pro sebe zabrala. Julian tu místnost nenáviděl. Od Elizabethiny smrti tam ani nevšiml.

Jedna věc ale byla jasná, říkal si, když vystupoval po schodech. S novou nevěstou už neudělá stejnou chybu jako s tou první. Už nikdy nebude hrát roli mouchy v pavoukově síti.

Po patnácti minutách už Julian sestupoval zpátky po schodech oblečený na vyjížďku. Ani ho nepřekvapilo, když zjistil, že jeho

hřebec, vraník jménem Anděl, je připravený a čeká. Považoval za samozřejmé, že kůň bude u dveří ve stejnou chvíli jako on. Na panství si všichni dávali záležet, aby včas odhadli, co si pán Ravenwoodu přeje. Nikdo, kdo měl zdravý rozum, by si nedovolil nic, co by mohlo vzbudit jeho ďábelský hněv. Julian sešel dolů a vyhoupl se do sedla.

Podkoní rychle uskočil, protože vraník začal pohazovat hlavou a pár vteřin tancoval na místě. Pod lesklou srstí se mu napínalo mohutné svalstvo, jak ho Julian zvládal pevnou rukou. Pak mu dal povel a hřebec vyrazil nedočkavě kupředu.

Juliana napadlo, že nebude nijak obtížné slečnu Sophy Dorringovou chytit na cestě domů do Chesley Courtu. Znal každou píď svého panství a měl docela dobrou představu, kde ji zastihne, až si bude zkracovat cestu domů. Bezpochyby si vybere tu cestu, která vede kolem rybníka.

„Jednou se na tom koni zabije,“ poznamenal sluha k podkonímu, svému bratranci.

Podkoní si odplivl na vydlážděný dvůr. „Jeho lordstvo z tohohle světa nevedejde na koni. Jezdí jako sám ďábel. Jak dlouho tady teďka chce zůstat?“

„V kuchyni povídali, že sem přijel, aby si našel další nevěstu. Šilhá po vnučce lorda Dorringa. Tentokrát chce jeho lordstvo tichou venkovskou slečinku. Takovou, která mu nebude dělat žádný problémy.“

„To se mu nedivím. Já bych měl asi úplně stejnej pocit, kdybych byl připoutanej k takový pekelný stvůře, jakou si vybral prvně!“

„Maggie z kuchyně tvrdí, že ta první žena byla čarodějnice, která z našeho pána udělala ďábla.“

„Maggie to vidí správně. Já ti povím, že ale je mi slečinky Dorringový líto. Je taková hodná. Vzpomínáš, jak přinesla v zimě bylinky, když máma dostala ten strašnej kašel? Máma přísahá, že jí slečna Dorringová zachránila život.“

„Ale slečna Dorringová dostane přímo hraběte,“ zdůraznil stájník.

„To je sice možný, ale bejt za tuhle privilej ženou ďábla, za to bude těžce platit.“

Sophy seděla na dřevěné lavici před chalupou Staré Bess a pečlivě balila usušené řecké seno do malého balíčku. Pak jej přidala k uzlíku

koření a bylin, které si předtím vybrala. Už jí docházela její zásoba takových nezbytných věcí, jako je česnek, benedikt, blín a vlčí mák.

„Bess, to by mi mělo na příštích pár měsíců postačit,“ volala, oprašujíc si ruce a vstávala. Skvrnu od trávy na sukni svého starého modrého jezdeckého kostýmu z worstedu ignorovala. „Dávej si pozor, kdybys musela dělat vývar z hlaviček vlčího máku na revma milostpani Dorringový!“ varovala ji Bess. „Letos jsou máky vopravdu pořádně silný!“

Sophy kývnutím přitakala vrásčité stařence, která ji toho tolik naučila. „Budu myslet na to, abych odměřovala všeho méně. Jak se ti jinak daří? Nepotřebuješ něco?“

„Vůbec nic, holčičko, vůbec nic.“ Utírajíc si ruce do zástěry, Bess přehlédla vyrovnaným pohledem svou stárnoucí chalupu a bylinnou zahrádku. „Mám všechno, co potřebuju.“

„To máš vždycky. Ty jsi šťastná, Bess, když jsi v životě pořád tak spokojená!“

„Šak jednou najdeš i ty spokojenost, jen ji musíš vopravdu hledat.“

Sophy zmizel úsměv z tváře. „Možná. Ale nejdřív musím hledat jiné věci.“

Bess se na ni smutně zadívala vybledlými očima plnými porozumění. „Holčičko, já jsem myslela, že už ses přenesla přes tu svoji touhu po pomstě. Myslela jsem, že už si to nechala daleko v minulosti, kam to taky patří.“

„Všechno se změnilo, Bess.“ Sophy se vydala kolem rohu malé, doškové chalupy, kde na ni čekal její hnědý valach. „Čistě náhodou jsem teď dostala příležitost zasadit se o to, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost!“

„Děvenko, kdybys měla jenom trochu zdravého rozumu, tak mě poslechněš a zapomeň na to. Co se stalo, nedá se vodestát. Tvoje sestra, pokoj její duši, je po smrti. Teď už pro ni nemůžeš udělat vůbec nic. Ty máš svůj vlastní život a musíš se halt věnovat jemu.“ Bess se usmála svými bezzubými ústy. „Doslechla jsem se ale, že teď konc si budeš muset vyjasnit mnohem naléhavější záležitost!“

Sophy se beznadějně pokoušela narovnat si svůj jezdecký klobouk a přitom rychle pohlédla na stařenku. „Jako obvykle se ti povedlo držet krok s vesnickými drby. Také jsi slyšela, že jsem dostala nabídku k sňatku od samotného ďábla?“

„To ty lidi, co říkaj o lordu Ravenwoodovi, že je ďábel, dělaj drby! Mě zajímají jen fakta. Tak je to teda pravda?“

„Co? Že hrabě je blízký příbuzný Lucifera? Ano, Bess, jsem si téměř jista, že je to pravda. Ještě nikdy jsem se nesetkala s tak arogantním člověkem, jako je jeho lordstvo. Taková pýcha rozhodně patří samému d'áblu!“

Bess netrpělivě zavrtěla hlavou. „Já chci vědět, jestli je pravda, že požádal vo tvou ruku?“

„Ano.“

„No a? Kdy mu hodláš, prosím tě, dát odpověď?“

Sophy pokrčila rameny a zanechala marné snahy upravit si klobouk. Klobouky ji vždycky trápily. „Dědeček mu dává odpověď dneska odpoledne. Hrabě nám poslal vzkaz, že se u nás dnes ve tři pro ni staví.“

Bess se na kamenné stezce prudce zarazila. Zpod žlutého mušelinového čepce se jí vyhrnuly kudrnaté šediny. Její vrásčitá tvář se překvapením celá zkřivila. „Dneska odpoledne?! A ty si tady klidně vybíráš z mých zásob koření, jako by byl úplně normální všední den? Co je tohle za nesmysl? Ty bys přeci měla být zrovinka teď v Chesley Courtu voblíbená do těch nejlepších šatů, co máš!“

„Proč? Dědeček mě tam nepotřebuje. Sám je docela dobře schopen říci tomu d'áblu, aby táhl k čertu!“

„Říct d'áblu, aby táhl k čertu! Sophy, děvenko moje, chceš snad říct, že jsi řekla svému dědečkovi, aby tu nabídku pana hraběte odmítl?!“

Sophy se zastavila vedle svého kaštanového hnědáka a ponuře se usmála. „Pochopila jsi to přesně, Bess.“ Nastrkala si malé balíčky s kořením do kapes svého jezdeckého kostýmu.

„Nesmysl!“ vykřikla Bess. „Nevěřím, že je lord Dorrington takhle praštěný! On přeci musí moc dobře vědět, že taklecnou dobrou nabídku už nikdy nedostaneš, i kdybys byla živá do sta let!“

„Tím si nejsem tak jista,“ suše prohlásila Sophy. „Samozřejmě to závisí na tom, co je podle tebe dobrá nabídka.“

Bess přimhouřila oči. „Děvenko, děláš to proto, že se hraběte bojíš? V tomhle to vězí? Já jsem myslela, že jsi moc rozumná, abys věřila všem těm povídkám, co kolují tam dole ve vesnici!“

„Všemu nevěřím,“ řekla Sophy a vyšvihla se do sedla. „Jenom asi polovině. Utěší tě to, Bess?“ Upravila si sukni kostýmu pod nohama, neboť jezdila obkročmo. I když se to nepovažovalo pro ženu jejího postavení zrovna za nejvhodnější, na venkově se lidé na takové věci dívali poněkud méně formálně. V každém případě si Sophy myslela,

že je její cudnost dobře chráněna. Zpod takhle pečlivě upravené sukně vykukovaly jenom její hnědé polovysoké boty.

Bess chytila koně za uzdu a upřeně se zadívala nahoru na Sophy. „Ale di, děvenko. Ty přeci vážně nevěříš tý povídačce, že jeho lordstvo utopilo svoji manželku v ravenwoodském rybníce, že ne?“

Sophy si povzddechla. „Ne, Bess, tomu nevěřím.“ Bylo by ale přesnější, kdyby řekla že tomu věřit nechce.

„Díky bohu, i když široko daleko není nikdo, kdo by tomu člověku měl za zlý, kdyby ji skutečně zabil,“ přiznávala stařena.

„To je pravda, Bess.“

„Tak copak je to za nesmysl, že odmítáš nabídku jeho lordstva? Nějak se mi nelíbí ten tvůj kukuč, děvenko. Už jsem ho zažila předtím a nic dobrého to nepřineslo! Copak máš za lubem teď?“

„Teď? Teď hodlám jet na starém Tanečnickovi zpátky na Chesley Court a pak uložím tohle koření a bylinky, které jsi mi tak laskavě věnovala. Dědeček má zase záchvaty dny a mně už došel jeho oblíbený odvar.“

„Sophy, drahoušku, ty chceš vopravdu pana hraběte odmítnout?“

„Ne,“ odpověděla Sophy upřímně. „Takže se nemusíš tvářit tak vyděšeně. Pokud vytrvá, tak mne nakonec dostane. Ale bude to podle mých podmínek.“

Bess vykulila oči. „Tak teď konc už myslím, že tě chápu! Že ty si zase četla ty knížky vo právech žen, co?! Nebud' blázen, děvče! Dej si poradit od starý báby. Nepokoušej se hrát nějaký tyhlety svoje hříčky s Ravenwoodem. Von ti na ně neskočí. Možná že se ti daří vodit starého lorda Dorringa jako na provázku, ale hrabě je úplně jinej typ mužskýho!“

„V tomhle s tebou souhlasím, Bess. Hrabě je úplně jiný člověk než dědeček. Ale nedělej si se mnou starosti. Já vím, co dělám.“ Sophy chytila uzdu a podpatkem pobídla Tanečníka.

„Ne, děvenko, tím si nejsem vůbec jistá,“ volala za ní Bess. „Nemůžeš pokoušet ďábla a doufat, že z toho vyvázneš bez úhony!“

„Myslela jsem, že jsi říkala, že Ravenwood žádný ďábel není!“ odpovídala jí Sophy přes rameno, zatímco se Tanečník pustil do mírného cvalu.

Zamávala Bess a kůň zamířil ke skupině stromů. Nebylo potřeba Tanečníka vést na cestu do Chesley Courtu. V posledních několika letech tudy šlapal tolikrát, že cestu přes ravenwoodské pozemky znal nazpaměť.

Sophy nechala otěže volně Tanečníkovi na krku a představovala si scénu, která ji nepochybně čeká, až dorazí do Chesley Courtu.

Dědeček bude samozřejmě rozčilením bez sebe. Lady Dorringtonová se ráno odebrala na lůžko a s sebou si vzala celou kolekci posilujících solí a kapek. Lord Dorrington, který tak musel čelit Ravenwoodovi sám, se teď pravděpodobně utěšuje lahví claretu. Pár členů nepočetného služebnictva bude nerudně mlčet. Vhodný Sophyin sňatek byl v jejich vlastním zájmu stejně jako v zájmu všech ostatních. Bez pořádné partie, která by zaplnila rodinnou pokladnu, existuje jen malá naděje, že se stárnoucí služebnictvo domůže své penze.

Od nikoho v domě se však ani nečekalo, že by pochopil Sophyino tvrdošíjné odmítání Ravenwoodovy nabídky. Drby, pověsti a ponuré historky stranou, ten člověk byl koneckonců bohatý, a ještě k tomu mocný. Patřila mu většina okolních pozemků v Hampshiru, jakož i dvě menší panství v okolních okresech. Také mu patří elegantní dům v Londýně.

Co se týče místních lidí, Ravenwood obhospodařoval svou půdu dobře a ke svým nájemcům a služebnictvu byl slušný. To je všechno, co na venkově hraje nějakou roli. Lidé, kteří byli na hraběti závislí a byli dost opatrní, aby si ho nerozhněvali, se těší docela pohodlnému životu.

Ravenwood měl ovšem také své chyby, v tom se všichni shodli, ale o svou půdu a své lidi se staral dobře. Možná skutečně zabil vlastní manželku, ale všeho, co je skutečně odporné, jako třeba promrhání veškerého svého dědictví v pekle londýnského hazardu, se vystříhal.

Sophy si pomyslela, že místní si mohou dovolit chovat se k Ravenwoodovi s úctou. Jim nehrozí, že by se za něho museli vdát.

Najednou zachmuřila tvář, jako vždy, když projížděla touto stezkou kolem temných a ledových vod Ravenwoodského rybníka, který už probleskoval mezi stromy. Tu a tam se na hladině hluboké nádrže ještě vyskytovaly malé ledové kry. Na zemi zbylo jen málo sněhu, ale ve vzduchu bylo ještě hodně zimního chladu. Sophy se zachvěla a Tanečník tázavě zařehotal.

Naklonila se kupředu, aby koně uklidnila popleskáním po šíji, ale ruka jí náhle ztuhla napůl cesty. Vepředu zachrastil větviemi ledový vánek. Sophy se opět zachvěla, ale tentokrát věděla, že to není chladem časně jarního odpoledne. Napřímila se v sedle, když zachytila pohledem postavu jakéhosi muže na vraníku černém jako

půlnoc, který se k ní blížil skupinou holých stromů. Pulz se jí zrychlil jako ostatně pokaždé v Ravenwoodově přítomnosti.

Až příliš pozdě si řekla, že pocit, který jí před okamžikem celou projel, měla rozeznat ihned. Koneckonců byla do tohoto muže částečně zamilovaná už od svých osmnácti let.

To bylo toho roku, kdy ji hraběti z Ravenwoodu představili poprvé. On se ovšem velmi pravděpodobně na ten okamžik vůbec nepamatuje. Tehdy měl oči jenom pro tu svou krásnou a okouzující čarodějkou Elizabeth.

Sophy věděla, že její cit vůči bohatému hraběti byl bezpochyby sotva něčím větším než přirozená náklonnost mladé dívky k prvnímu muži, který probudil její fantazii. Jenže ta náklonnost nezemřela přirozenou cestou, dokonce ani tehdy ne, když si přiznala, že nemá nejmenší šanci na to, aby získala jeho zájem. S lety se pak tato náklonnost postupně vyvinula v cosi hlubšího a závaznějšího.

Sophy přitahovala ta klidná síla, vnitřní hrdost a nedotknutelnost, kterou z Ravenwooda cítila. V království svých nejtajnějších snů si ho představovala jako muže takových šlechtických způsobů, které neměly nic společného s jeho zděděným titulem.

Když oslnivá Elizabeth dokázala změnit Ravenwoodův obdiv v syrovou bolest a nespoutanou zuřivost, Sophy mu toužila nabídnout útěchu a pochopení. Ale hrabě byl mimo její dosah. Nějakou dobu hledal zapomnění na kontinentu, kde válčil pod Wellingtonovým velením.

Když se vrátil, bylo jasné, že jeho city už dávno ustoupily na nějaké ledové a nepřístupné místo kdesi hluboko v jeho nitru. Teď jakoukoli vášeň či srdečnost, kterou byl Ravenwood schopen projevit, věnoval jenom své půdě.

Sophy si pomyslela, že mu černá moc sluší. Slyšela, že se jeho černý hřebec jmenuje Anděl, a přistihla se, že obdivuje Ravenwoodův smysl pro ironii.

Anděl vyhlížel jako stvoření noci. Patřil člověku, který žil v temném neznámu, a jezdec, jenž na něm jel, vypadal téměř jako by byl jeho přirozenou součástí. Ravenwood byl také štíhlý a svalnatý, obdařený nemoderníma velkýma a silnýma rukama, které by dokázaly, jak říkali vesničané, snadno uškrtit nehodnou ženu, uvažovala Sophy.

Nepotřeboval žádné vycpávky v kabátě, aby zdůraznil, jak široká má ramena. Pohodlné jezdecké kalhoty padly těsně na jeho krásně formovaná, svalnatá stehna.

I když dokázal nosit své šaty elegantně, Sophy věděla, že ani ten nejlepší krejčí v Londýně by nedokázal ubrat z té nekompromisní ponurosti Ravenwoodových ostrých rysů.

Vlasy měl černé jako ohon svého hřebce, oči hluboké a plamenně zelené. Přímě démonicky zelené, myslela si někdy Sophy. Říkalo se, že hrabata z Ravenwoodu se vždycky rodí s očima, které ladí s barvou rodinných smaragdů.

Pro Sophy byl Ravenwoodův upřený pohled zneklidňující nejenom kvůli barvě jeho očí, ale také proto, že měl takový zvláštní způsob dívat se na lidi, jako by oceňoval, zač stojí jejich nebohé duše. Sophy napadlo, co by asi jeho lordstvo dělalo, kdyby se dozvědělo její cenu.

Přitáhla Tanečnickovi uzdu, ohrnula krempu klobouku a vykouzila cosi, co doufala, že je vážný, ale vznešený úsměv.

„Dobré odpoledne, mylord. Jaké překvapení potkat vás uprostřed lešů!“

Černý hřebec se prudce zarazil pár stop vedle ní. Ravenwood chvíli tiše seděl a prohlížel si Sophyin úsměv. Nereagoval ale stejně.

„Co přesně se vám na tomto setkání zdá překvapivé, slečno Doringová? Je to koneckonců moje půda. Věděl jsem, že jste jela navštívit Starou Bess, a hádal jsem, že se budete vracet do Chesley Courtu touto cestou.“

„Jak chytré, mylord. Asi příklad deduktivní logiky, že? Já takové uvažování velice obdivuji.“

„Vy jste si velice dobře vědoma, že jsme dnes odpoledne měli projednávat jistou obchodní záležitost. Pokud jste tak inteligentní, jak se zdá, že vaši prarodiče věří, musela jste také vědět, že jsem tu záležitost chtěl vyřídit dnes odpoledne. Ne, celkem vzato nemohu přijmout tvrzení, že na tomto setkání je cokoli překvapivého. Vlastně jsem skoro ochoten se vsadit, že to bylo schválně naplánované!“

Sophyiny prsty se zaťaly do uzdy, jak se jí dotkla ta tichá slova. Tanečník zastříhal ušima v jemném protestu a ona ihned bezděkě sevření povolila. Bess měla pravdu. Ravenwood nebyl muž, který se dá vodit kolem dokola jako na provázku. Sophy pochopila, že si bude muset počínat velmi ostražitě.

„Měla jsem dojem, že můj dědeček povede to jednání mým jménem, jak se sluší,“ řekla Sophy. „Cožpak on vám nedal moji odpověď na vaši nabídku?“

„Dal.“ Ravenwood dovolil svému netrpělivému hřebci pár kroků blíže k Tanečnickovi. „Nepřijal jsem ji ale, dokud tu záležitost neprodiskutuji s vámi osobně.“

„To ale jistě není tak úplně správné, mylord. Či je to snad způsob, jakým se podobné věci řeší nyní v Londýně?“

„Je to způsob, jakým to chci s vámi řešit já. Vy nejste žádná kousavá rozmazlená slečinka, slečno Dorringová, tak si na ni, prosím vás, nehrajte. Můžete odpovědět sama. Povězte mi, v čem je problém, a já se to pokusím zařídit tak, aby se vše vyřešilo.“

„Problém, sire?“

Jeho zelené oči potemněly. „Radil bych vám, abyste si se mnou nezahrávala, slečno Dorringová. Na mne žádná rozmarná žena neplatí, a ještě méně ta, která se ze mne snaží udělat blázna!“

„Naprosto vás chápu, mylord. A vy jistě dokážete pochopit mou váhavost uvázat se na muže, se kterým nehne vůbec žádná žena, a ještě méně ta, která si z něho chce udělat blázna.“

Ravenwood přimhouřil oči. „Vysvětlíte mi to laskavě.“

Sophy se podařilo lehce trhnout rameny. Klobouk se jí tím nepatrným pohybem svezl trochu nakřivo. Automaticky se po něm zase natáhla, aby ukryla vykukující pramen vlasů.

„Tak dobrá, mylord. Nutíte mne, abych mluvila jasně. Já nevěřím, že vy a já máme stejný názor na to, jak by naše manželství mohlo fungovat. Během těch tří příležitostí, kdy jste nás minulých čtrnáct dní navštívil v Chesley Courtu, jsem se snažila promluvit si s vámi osobně, ale vypadalo to, že nemáte vůbec žádný zájem se mnou o něčem takovém diskutovat. Vy k celé té záležitosti přistupujete, jako byste kupoval do svých stájí nového koně. Přiznávám, že jsem se dnes musela uchýlit k téhle drastické taktice, abych získala vaši pozornost!“

Ravenwood na ni zíral s chladným podrážděním. „Takže jsem měl pravdu, když jsem se domníval, že nejste překvapena, že se se mnou tady setkáváte! Tak dobrá tedy, máte veškerou moji pozornost, slečno Dorringová. Copak si přejete, abych pochopil? Mně to všechno připadá velice přímočaré.“

„Já vím, co ode mne chcete vy,“ řekla Sophy. „To je zcela zjevné. Ale nevěřím, že máte byt' jen nejmenší tušení, co chci já od vás.“

Dokud nepochopíte tohle a nebudete souhlasit s mým přáním v téhle záležitosti, neexistuje žádná možnost, že bychom se vzali.“

„Možná bychom měli postupovat krok za krokem,“ navrhl Ravenwood. „Co si myslíte, že já chci od vás?“

„Dědice a žádné potíže.“

Ravenwood jakoby líně zamrkal, aby zastřel překvapení. Jeho přísná ústa se však lehce usmála. „Výstižně řečeno.“

„A přesně?“

„Velmi přesně,“ pronesl suše. „Není žádné tajemství, že si přeji mít děti. Ravenwoodské opatství je v rukách naší rodiny už po tři generace. Nehodlám ho touto generací ztratit.“

„Jinými slovy jsem pro vás jen taková chovná klisna!“

Jen kůže sedel skřípala, když si ji Ravenwood v hrozivém tichu dlouho a beze slova zkoumavě prohlížel. „Obávám se, že váš dědeček měl pravdu,“ ozval se konečně. „Vaše čtenářské návyky vás zbavily jisté delikátnosti v chování, slečno Dorringová.“

„Ach mylorde, když na to přijde, dovedu být ještě méně delikátnější. Například mám za to, že si v Londýně udržujete milenku.“

„U čerta, kde jste to slyšela? Od lorda Dorringa ne, to bych se vsadil!“

„Tady u nás v kraji se o tom ví všude.“

Zamračil se. „A vy dopřáváte sluchu povídačkám vesničanů, kteří se nikdy nedostali z domova dál jak pár mil?“

„Jsou snad povídačky městských lidí jiné?“

„Začínám věřit tomu, že se mě úmyslně snažíte urazit, slečno Dorringová.“

„Ne, mylorde. Jenom jsem velmi opatrná.“

„Tvrdohlavá, ne opatrná. Teď použijte i tu nejmenší špetku rozumu, co máte, a poslouvejte. Pokud by existovalo něco ve mně osobně, nebo v mém chování, co by skutečně mohlo vadit, myslíte si, že by vaši prarodiče s mou nabídkou sňatku souhlasili?“

„Pokud je vaše manželská smlouva, kterou jste jim navrhl, dostatečně materiálně výhodná, tak ano.“

Na to reagoval Ravenwood slabým úsměvem. „V tom máte možná pravdu.“

Sophy zaváhala. „Chcete mi tím říci, že ty povídačky, které jsem zaslechla, jsou samá lež?“

Ravenwood se na ni zamyšleně zadíval. „Co jste ještě slyšela?“

Sophy nečekala, že tahle všeobecná konverzace vezme takový konkrétní obrat. „Myslíte kromě toho faktu, že si vydržujete milenku?“

„Pokud je i zbytek těch drbů tak hloupý, jako je tohle, tak byste se měla stydět, slečno Dorringová.“

„Naneštěstí se obávám, mylorde, že nevlastním takový druh rafinovaného studu. To je jistě politováníhodný nedostatek a jako takový byste ho měl vzít v úvahu. Drby mohou však být i převelice zábavné a já musím přiznat, že jsem příležitostně nakloněna jim naslouchat.“

Hrabě sevřel rty. „Politováníhodný nedostatek, skutečně. Co jste tedy ještě zaslechla?“

„A navíc k té maličkosti o vaší milence se vykládá, že jste měl kdysi nějaký souboj.“

„Snad nečekáte, že vám takový nesmysl potvrdím!“

„Také jsem slyšela, že jste svoji manželku odvrhl na venkov, protože vás zklamala tím, že vám nedala dědice,“ překotně pokračovala Sophy.

„O své první ženě s nikým nediskutuji.“ Ravenwood měl náhle nesmlouvavý výraz. „Pokud máme spolu vycházet, slečno Dorringová, radil bych vám, abyste se o ní už nikdy nezmínila.“

Sophy se zarděla. „Omlouvám se, pane. Nesnažím se hovořit o ní osobně, ale spíše o vašem zvyku zanechávat své ženy samotné na venkově.“

„O čem to, k čertu, zase mluvíte?“

Chtělo to větší dávku odvahy, než Sophy předpokládala, aby mohla pokračovat tváří v tvář tak příkrému tónu. „Myslím, že by mezi námi mělo být naprosto jasné, že já nehodlám zůstat tady v Ravenwoodu nebo na kterémkoli z vašich panství, zatímco vy budete trávit svůj čas v Londýně.“

Zamračil se. „Měl jsem takový dojem, že jste tady šťastná.“

„Je pravda, že se mi život na venkově líbí a většinou jsem tady docela spokojená, ale nechci být celý život omezena jenom na Ravenwoodské opatství. Mylorde, strávila jsem většinu života na venkově a chtěla bych opět vidět Londýn.“

„Opět? Bylo mi sděleno, že jste se během vaší jediné sezony v Londýně zrovna nebavila, slečno Dorringová.“

Její rozpačité oči na okamžik před jeho pohledem uhnuly. „Jsem si jista, že jste si dobře vědom, že jsem byla parádním fiaskem, když

mne tam vypravili. Tu sezonu jsem nedostala ani jednu nabídku k sňatku.“

„Začínám chápat, proč jste tak špatně uspěla, slečno Dorringová,“ konstatoval Ravenwood nemilosrdně. „Pokud jste byla na své nápadníky tak hubatá jako dneska na mne, tak jste je bezpochyby musela pěkně vyděsit!“

„Daří se mi děsit i vás, mylord?“,

„Ujišťuji vás, že už se mi začínají třást kolena.“

Sophy se chtě nechtě musela usmát. „Umíte svůj strach velice dobře zakrývat, mylord.“ V Ravenwoodových očích se zablesklo, a tak rychle potlačila svůj rozmarný smysl pro humor.

„Slečno Dorringová, pokračujme ale v této upřímné konverzaci. Mám tomu rozumět tak, že si nepřejete strávit celý život tady v Ravenwoodu? Máte na seznamu svých požadavků ještě něco?“

Sophy zatajila dech. Tohle začínalo být dosti nebezpečné. „Skutečně mám ještě nějaké požadavky, sire.“

Povzdechl si. „Tak mi je tedy povězte.“

„Dal jste mi jasně najevo, že vaším hlavním zájmem v tomto manželství je zabezpečit si dědice.“

„Slečno Dorringová, možná vám to bude připadat překvapující, ale tohle se považuje za legitimní a přijatelný důvod k tomu, aby si muž přál vstoupit do manželského stavu.“

„To chápu, jenomže já ještě nejsem připravena na to, abych se honem vrhla na rození dětí.“

„Nejste připravena? Bylo mi řečeno, že je vám už dvacet tři let! Pokud se týče naší současné společnosti, drahá, tak už jste více než připravena!“

„Jsem si vědoma, že si o mně lidé myslí, že jsem zůstala na ocet, mylord. Mně to nemusíte zdůrazňovat. Ale ač je to s podivem, já se ještě nepovažuji za tak starou. A zřejmě ani vy ne, protože jinak byste mě o ruku nepožádal.“

Ravenwoodovi přelétl po rtech letmý úsměv, který na okamžik odhalil jeho silné bílé zuby. „Přiznávám, že když je člověku třicet čtyři, tak dvacet tři mu nepřipadá nijak zvlášť moc. Vy vypadáte zdravě a v pořádku, slečno Dorringová, a já si myslím, že obtíže spojené s porodem zvládnete velice dobře.“

„Netušila jsem, že jste takový odborník.“

„Opět jsme odbočili od našeho tématu. Slečno Dorringová, co se mi to tady vlastně snažíte naznačit?“

Sophy sebrala odvalu. „Snažím se vám říct, že nebudu souhlasit s vaší nabídkou k sňatku, pokud mi nedáte své slovo, že se mě nezmocníte silou do té doby, než vám dám své svolení.“

Pod udiveným Ravenwoodovým pohledem cítila, jak se jí hrne do tváří krev. Ruce na Tanečnickově uzdě se jí rozechvěly a starý valach začal nervózně přešlapovat. Další závan větru rozhýbal větve stromů a pronikl i Sophyinyým jezdeckým kostýmem.

V Julianových zelených očích se objevila ledová zuřivost. „Dávám vám své čestné slovo, slečno Dorringová, že jsem se v životě nikdy násilím žádně ženy nezmocnil. Ale my tady mluvíme o manželství a já nemohu uvěřit tomu, že si neuvědomujete jisté povinnosti, které tento svazek zahrnuje, i povinnosti obou manželů!“

Sophy rychle přikývla a její klobouček se jí svezl přes jedno oko. Tentokrát uvolněně pero ignorovala. „Mylorde, také jsem si vědoma, že většina mužů by nepovažovala za nic špatného vynutit si svá práva i přesto, že jejich žena k tomu není právě ochotna. Nejste jedním z takových mužů?“

Ravenwood procedil zaťatými zuby: „Nemůžete ode mne očekávat, že vstoupím do manželství s vědomím, že moje žena není připravena mi zaručit žádná manželská práva!“

„Neřekla jsem, že bych nebyla nikdy připravena vám poskytnout vaše práva. Pouze vás prosím, abyste mi dal dost času, abych vás poznala a přizpůsobila se nové situaci.“

„Slečno Dorringová, vy o nic neprosíte, vy to prostě vyžadujete. Je snad tohle výsledek vašeho nežádoucího čtenářského zlovyku?“

„Vidím, že vás před ním dědeček už varoval.“

„To ano. A já vám zaručuji, že až se vezmeme, slečno Dorringová, osobně převezmu všechnu zodpovědnost za výběr veškeré vaší četby.“

„To mě samozřejmě přivádí k mému třetímu požadavku. Musíte mi dovolit kupovat si a číst jakékoli knihy a pojednání, které si vyberu.“

Vraník sebou škulbl, jak Ravenwood tlumeně zaklel. Když mu jeho pán přitáhl uzdu, černý hřebec se zklidnil. „Chtěl bych se ujistit, že vaše požadavky jasně chápu,“ pravil pak Ravenwood hlasem plným sarkasmu. „Nevyženu vás na venkov, nebudete se mnou spát, dokud se vám to nebude hodit, a budete si číst cokoli bez ohledu na mou opačnou radu či doporučení.“

Sophy nabrala dech. „Ano, sire, myslím, že to shrnuje všechny mé požadavky.“

„A vy očekáváte, že s takovým příšerným seznamem budu souhlasit?!“

„To je velice pochybné, mylorde, což je přesně důvod, proč jsem požádala svého dědečka, aby dnes odpoledne vaši nabídku odmítl. Myslela jsem, že nám to všem ušetří spoustu času.“

„Promiňte, slečno Dorringová, ale věřím, že teď už dokonale chápu, proč jste se nikdy nevdala. Žádný příčetný muž by s takovým směšným seznamem požadavků nikdy nesouhlasil. Je možné, že se chcete manželství vyhnout za každou cenu?“

„Rozhodně se do žádného manželského stavu jen tak vrhnout nehodlám.“

„To je zcela patrné.“

„Řekla bych, že máme něco společného, mylorde,“ pronesla velice odvážně Sophy. „Mám totiž dojem, že se chcete oženit jedině kvůli svému smyslu pro povinnost. Je pro vás tedy tak obtížné pochopit, že ani já ve sňatku nevidím žádnou velkou výhodu?“

„Zdá se, že přehlížíte výhodu mých peněz.“

Sophy na něho hněvivě pohlédla. „To je samozřejmě silný motiv. Ten však je takového druhu, že se možná nechám přesvědčit, abych ho přehlédla. Třeba si nikdy nebudu moci pořídit taneční střevíce zdobené diamanty při tom omezeném příjmu, co mi zanechal otec, ale budu schopna žít v rozumném pohodlí. A co je ještě důležitější, budu moci svůj příjem utrácet přesně tak, jak si budu přát. Pokud se vdám, tak o tuto výhodu přijdu.“

„Proč také nepřidáte do toho vašeho seznamu požadavků, slečno Dorringová, že se nenecháte vést svým manželem ani v hospodářských a finančních otázkách?“

„To je vynikající nápad, mylorde. Přesně to udělám. Děkuji vám, že jste mi ukázal tak jasné řešení mého dilematu.“

„Naneštěstí, i když třeba najdete muže, který postrádá rozum v tak velkém rozsahu, aby vám zaručil všechny tyto požadavky, nebudete mít žádnou zákonnou záruku, že váš manžel bude po svatbě držet své slovo, je to tak?“

Sophy sklopila oči a pohlédla na své dlaně, dobře vědouc, že má Ravenwood pravdu. „Ne, sire. Budu absolutně závislá na smyslu mého manžela pro čest.“

„To vás pak, slečno Dorringová, musím varovat.“ Julian to řekl se slabou výhrůžkou. „Mužský smysl pro čest se nedá porušit, pokud

jde o dluhy z hazardní hry nebo o pověst čestného sportovce, ale pokud jde o ženu, znamená jenom velice málo.“

Sophy ochladla. „Pak nemám zrovna na výběr, že? Pokud je tomu tak, nebudu moci nikdy riskovat manželství.“

„Mýlíte se, slečno Dorringová. Vy jste si už vybrala a teď to musíte prostě zkusit. Řekla jste, že byste byla ochotna se za mne provdat, pokud bych splnil vaše požadavky. Dobrá tedy, souhlasím s tím, co žádáte.“

Sophy na něho zůstala koukat s otevřenými ústy. Srdce se jí rozbušilo. „Budete souhlasit?“

„Dohoda je uzavřena.“ Ravenwoodovy veliké ruce se na uzdě lehce posunuly a vraník ihned zvedl v pohotovosti hlavu. „Vezmeme se co nejdříve. Váš dědeček mě očekává zítra ve tři. Sdělte mu, že tou dobou chci vyřídit všechny potřebné záležitosti. Jelikož vy a já jsme uzavřeli soukromou dohodu, doufám, že budete mít dosti odvahy, abyste zítra, až přijedu na návštěvu, byla doma.“

Sophy byla jako opařená. „Pane, já vám úplně nerozumím. Jste si naprosto jistý, že se chcete se mnou oženit podle mých podmínek?“

Ravenwood se nepřijemně usmál. Jeho smaragdové oči žhnuly, jak se drsně bavil. „Skutečnou otázkou je, Sophy, jak dlouho budete schopna se držet svých podmínek, jakmile se stanete mou ženou.“

„Mylorde, vaše čestné slovo,“ odpověděla Sophy úzkostně. „Musím na tom trvat.“

„Kdybyste byla mužem, vyzval bych vás na souboj, a to jenom proto, že je zpochybňujete. Máte moje slovo, slečno Dorringová.“

„Děkuji vám, mylorde. Opravdu vám nebude vadit, když budu utrácet peníze tak, jak si přeji?“

„Sophy, čtvrtletní apanáž, kterou vám poskytnu, bude mnohem vyšší, než celý váš příjem za jeden rok,“ odpověděl jí bez obalu Ravenwood. „Pokud budete platit své účty z toho, co vám přidělím, nebudu o vašich vydáních vůbec pochybovat.“

„A... a... a moje knihy?“

„Myslím, že dokážu zvládnout jakékoli nápady, které do vaší hlavičky ty vaše knihy vloží. Nepochybně se čas od času budu muset zlobit, ale to nám na druhé straně poskytne základ třeba pro naše zajímavé rozhovory, ne? Bůh ví, že většinou je ženská konverzace tak nudná, že by se z toho člověk zbláznil.“

„Pokusím se vás nenudit, mylord. Ale musíme si být jisti, že si naprosto rozumíme. Nepokusíte se mě odložit na celý rok na venkov, že ne?“

„Dovolím vám doprovázet mě do Londýna, kdykoli se to bude hodit, jestli si to opravdu přejete.“

„Jste příliš laskav, mylord. A ty moje... další požadavky?“

„Ach ovšem. Moje záruka, že na vás nenalehnu násilím. Myslím, že na to si budeme muset dát nějaký časový limit. Koneckonců mým cílem toho všeho je získat dědice.“

Sophy byla okamžitě celá nesvá. „Časový limit?“

„Kolik času myslíte, že budete potřebovat, abyste si na mne zvykla?“

„Šest měsíců?“ hádala.

„Nebud'te husa, slečno Dorringová. Nemám vůbec v úmyslu čekat celých šest měsíců, abych se dočkal svého práva!“

„Tak tři?“

Vypadalo to, že se chystá i tuhle nabídku zamítnout, ale pak si to zjevně na poslední chvíli rozmyslel. „Tak tedy dobrá. Tři měsíce. Vidíte, jak vás rozmazluji?“

„Mylorde, jsem zaskočena vaší velkomyslností.“

„To byste měla. Jsem si jist, že byste nenalezla žádného dalšího muže, který by vám zaručoval takovou dobu předtím, než si vyžádá plnění vašich manželských povinností.“

„Máte úplnou pravdu, mylord. Pochybuji, že bych našla dalšího tak šlechetného muže, co se týče manželských záležitostí. Promiňte mi, ale zvítězila nade mnou moje zvědavost. Pročpak jste tak šlechetný?“

„Protože, má drahá slečno, nakonec dostanu přesně to, co od manželství potřebuji. Přeji vám dobrý den. Uvidíme se zítra ve tři.“

Anděl okamžitě reagoval na náhlý stisk Ravenwoodových stehů. Skoro na místě se otočil a odcválal mezi stromy.

Sophy zůstala sedět, dokud Tanečník nesklonil hlavu, aby ochutnal žďibec trávy. Pohyb koně ji přivolał zpátky na zem.

„Domů, Tanečníku. Jsem si jista, že babička s dědečkem budou už naprosto hysteričtí, nebo naopak úplně zoufalí. To nejmenší, co pro ně mohu udělat, je jim oznámit, že jsem zachránila situaci.“

Ale jak jela zpátky do Chesley Courtu, přišlo jí na mysl staré rčení – cosi o tom, že ti, co by se nebáli jít na večeri i k samotnému d'áblu, si s sebou mají raději vzít pořádně dlouhou lžici.

2

Lady Dorringová, která se toho dne odebrala na lože poněkud dříve se záchvatem deprese, se dokázala úplně uzdravit, aby ještě stihla večeri, když se dozvěděla, že její vnučka přišla konečně k rozumu.

„Nedovedu si představit, co ti to vlezlo do hlavy, Sophy,“ pravila vyčítavě, ochutnávajíc skotský vývar, který servíroval sluha Henley, který kromě toho vykonával také funkci komorníka. „Odmítnout hraběte bylo skutečně nepochopitelné. Díky nebesům, že jsi to dala do pořádku! Dovol, abych ti řekla, slečno, že bychom měli být Ravenwoodovi všichni vděční, že toleruje tvoje výstřední chování!“

„Člověka to zarazí, že?“ zamumlala Sophy.

„Proboha,“ vykřikla lady Dorringová z čela stolu, „co zas má znamenat tohle?“

„Jenom že se pořád divím, proč mi vlastně hrabě tu nabídku vůbec udělal.“

„Nebe nade mnou, proč by ji neměl dělat? Jsi hezká mladá žena z velmi dobré a vážené rodiny!“

„Ale copak si nevzpomínáte, že už mám svoji sezonu za sebou? Tam jsem viděla, jak okouzující dokážou být městské krásy. S většinou z nich se nemohu rovnat. Nemohla jsem s nimi soutěžit před pěti lety a neexistuje žádný důvod, proč bych si měla myslet, že bych s nimi mohla soutěžit teď. Navíc nemám ani solidní věno, které bych mohla nabídnout jako lákadlo!“

„Ravenwood se nemusí ženit pro peníze,“ namítl důrazně lord Dorrington. „Faktem je, že manželská smlouva, kterou nabízí, je nesmírně velkorysá. Nesmírně.“

„Ale mohl by se přece oženit pro půdu, pro peníze nebo pro krásu, kdyby si to přál,“ vysvětlovala trpělivě Sophy. „Kladu si otázku, proč to neudělal? Proč si vybral právě mne? Zajímavý hlavolam, ne?“

„Sophy, prosím,“ pravila bolestně lady Dorringová. „Neklad si takové hloupé otázky. Ty jsi přece okouzující a velice reprezentativní dívka!“

„Okouzující a reprezentativní je polovina mladých dívek ve městě, z nichž většina je ještě k tomu mladší než já. Já vím, že musím mít

nějaké plus, že jsem vzbudila pozornost hraběte z Ravenwoodu. Jen mě zaujalo, co to asi je. A když jsem se nad tím problémem zamyslela, tak to bylo hned jasné.“

Lord Dorrington se na ni zadíval s neskryvanou zvědavostí, která nepůsobila zrovna lichotivě. „Co si myslíš, že je na tobě tak zvláštního? Mám tě samozřejmě moc rád, jsi rozumná vnučka a tak dále, ale musím přiznat, že jsem si sám říkal, co na tobě ten hrabě vlastně vidí.“

„Theo!“

„Promiň, drahá, promiň.“ Dorrington se své pobouřené manželce začal honem omlouvat. „Jsem jenom zvědavý, to je všechno.“

„Jako jsem byla já,“ rychle zasáhla Sophy. „Ale věřím, že jsem přišla na to, co si Ravenwood myslí. Víte, mám tři vlastnosti, o nichž si myslí, že je nezbytně potřebuje. Zaprvé jsem po ruce a mám dobré vychování, jak babička zdůraznila. Pravděpodobně nechtěl hledáním své ženy ztratit příliš mnoho času. Mám takový dojem, že má důležitější věci na práci.“

„Jako například?“ zeptal se lord Dorrington.

„Vybrat si novou milenkou, nového koně nebo novou půdu. Kterákoli z tisíců drobností je pro hraběte z hlediska důležitosti přednější než manželka.“

„Sophy!“

„Bojím se, že je to tak, babičko. Té žádosti o mou ruku věnoval Ravenwood co nejméně času. Určitě budete souhlasit, že jsem sotva stačila zaznamenat cokoli, co by i jen vzdáleně připomínalo námluvy.“

„Ale no tak,“ přerušil ji spěšně lord Dorrington. „Nemůžeš tomu člověku vyčítat, že ti nepřinesl žádné dárčky ani milostné básně. Ravenwood na mne nepůsobí zrovna jako romantický typ.“

„Myslím, že máte pravdu, dědečku. Ravenwood rozhodně žádný romantický typ není. Zastavil se tady u nás na Chesley Courtu jenom párkrát a nás pozval na opatství pouze při dvou příležitostech.“

„Vždyť říkám, že to není žádný takový typ, co by ztrácel čas všelijakými marnivostmi,“ zdůraznil lord Dorrington, neboť cítil, že se musí druhého muže zastat. „Má přece na starosti svá panství a dozvěděl jsem se, že prý se účastní také nějaké stavby v Londýně. Je to velmi zaměstnaný člověk!“

„Přesně tak, dědečku.“ Sophy zakryla úsměv. „Ale abych pokračovala. Druhým důvodem, proč mě hrabě shledává tak

vhodnou kandidátkou, je můj pokročilý věk. Myslím, že věří, že každá žena, která zjistí, že se doposud v životě nestihla vdát, bude nadosmrti vděčná muži, který byl tak laskav a zachránil ji, aby nezůstala na ocet. A vděčná manželka je samozřejmě i zvládnutelná manželka.“

„Tak to já se zase domnívám,“ zamyšleně konstatoval dědeček, „zda to nebude spíš proto, že si myslí, že žena tvého věku bude rozumnější a usedlejší než nějaký mladý ztřeštěný blázen s romantickými představami. Myslím, že dneska odpoledne tady něco v tom smyslu říkal.“

„Ale Theo!“ Lady Dorringová hněvivě pohlédla na manžela.

„Možná máte pravdu,“ odpověděla Sophy dědečkovi. „Možná získal dojem, že budu usedlejší než nějaká sedmnáctiletá holčička, která právě opustila školní lavici. Ať je to ale jakkoli, můžeme předpokládat, že můj věk hrál v rozhodování pana hraběte kladnou roli. Ale poslední a daleko nejdůležitější důvod, proč si vybral právě mne, je ten, že mu ani v nejmenším nepřipomínám jeho zesnulou paní.“

Lady Dorringová se téměř zadusila dušenou kambalou, kterou před ní právě naservírovali. „Co s tím má tohle společného?“

„Není žádným tajemstvím, že si hrabě užívá dosyta s hezkou řádkou krásných žen, které mu přinášejí nekonečné problémy. Všichni víme, že lady Ravenwoodová měla takový zvyk zvat si své milence až na opatství. Jestliže jsme to věděli my, můžete si být jisti, že to vědělo i jeho lordstvo. Takže v Londýně se asi děly věci!“

„To je pravda,“ zamumlal Dorring. „Když byla tak divoká tady na venkově, tak ve městě musela udělat Ravenwoodovi ze života opravdové peklo. Dokonce jsem slyšel, že kvůli ní v několika soubojích riskoval krk. Nemůžeš mu klást za vinu, že chce druhou ženu, která se nebude potloukat kolem a lákat jiné muže. Bez urážky, Sophy, ty nejsi ten typ, abys mu v téhle věci dělala potíže, a já myslím, že právě tohle on také ví.“

„Chtěla bych, abyste oba zanechali téhle nevhodné konverzace,“ oznámila jim lady Dorringová. Bylo ale jasné, že chová velice malou naději, že ji poslechnou.

„Ale babičko, dědeček má úplnou pravdu. Já jsem perfektní jako příští hraběnka Ravenwoodová. Koneckonců mám venkovské vychování a dá se čekat, že budu spokojena, když většinu života

strávím na Ravenwoodském opatství. A nebudu za sebou vláčet své ctitele, ať půjdu kamkoli. Během své sezony v Londýně jsem hanebně zklamala a dá se předpokládat, že to bude ještě větší katastrofa, pokud se opět ukážu ve vysoké společnosti. Lord Ravenwood si je dobře vědom, že nebude muset marnit čas odháněním mých obdivovatelů. Žádní totiž nebudou.“

„Sophy,“ pravila lady Dorringová důstojně, „už toho bylo dost. Už nebudu tolerovat žádnou takovouto trapnou konverzaci! Je to absolutně nepatřičné!“

„Ano, babičko. Ale cožpak vám uniklo, že nepatřičná konverzace je vždy také nejzajímavější?“

„Už od tebe nechci slyšet ani slovo, holčičko. A to platí i pro tebe, Theo!“

„Ano, drahoušku.“

„Já nevím,“ informovala je hrozivým tónem lady Dorringová, „zda jsou ty tvé závěry o motivech lorda Ravenwooda přesné, či ne, ale vím, že v jedné věci se on i já shodujeme. Ty, Sophy, bys měla být hraběti nesmírně vděčná.“

„Jednou jsem už měla příležitost být jeho lordstvu vděčná,“ řekla Sophy ironicky. „To bylo tehdy, když se mě velice galantně ujal při jednom z plesů, na kterém jsem byla během té své sezony. Moc dobře si na tu událost pamatuji. Jedině tenkrát jsem tančila celý večer. Pochybuji, že si na to vůbec vzpomene. Pořád mi totiž nahlížel přes rameno, aby viděl, kdo to s jeho milovanou manželkou zrovna tančí.“

„Nerozčiluj se kvůli první paní Ravenwoodové. Už odešla a není jí žádná škoda,“ pravil lord Dorring se svou obvyklou přímočarostí v podobných záležitostech. „Dám ti radu, děvče. Neprovokuj Ravenwooda a budeš s ním docela dobře vycházet. Nečekej od něho víc, než je rozumné, a bude ti dobrým manželem. Ten člověk se umí postarat o svou ženu a postará se i o svou manželku. On si toho, co mu patří, umí hledět.“

Sophy napadlo, když té noci ležela s otevřenýma očima na lůžku, že dědeček má bezpochyby pravdu. Byla si do určité míry jistá, že pokud se ho nebude snažit příliš provokovat, Ravenwood asi nebude o nic horší než většina ostatních manželů. V každém případě si ho moc neužije. Během své jediné sezony v Londýně se poučila, že manželé a manželky velkoměsta si žijí každý svým vlastním životem.

To pro ni ale bude výhodné, řekla si hrdě. Má přece své vlastní zájmy. Jako Ravenwoodova manželka bude mít čas i příležitost provádět své vlastní vyšetřování případu nebohé Amelie. Jednoho dne, přísahala si Sophy, dokáže odhalit toho muže, který jí svedl a opustil sestru.

Během minulých tří let se Sophy většinou podařilo chovat se podle rady Staré Bess a nemyslet na sestřinu smrt. Její počáteční vztek se pomalu přeměnil v ponuré odevzdání. Koneckonců byla uvězněna na venkově, kde měla jenom velice malou naději, že najde a usvědčí muže, který byl za Amelii zodpovědný.

Jenomže všechno bude jiné, když se provdá za hraběte.

Sophy neklidně odhodila přikrývku a slezla z postele. Bosýma nohama ťapkala přes proslapaný koberec a otevřela malou skříňku na klenoty, která stála na toaletce. Bez potíží sáhla potmě dovnitř a nahmatala černý kovový prsten. Měla ho už tolikrát v ruce, že ho rozeznala podle hmatu. Její prsty se kolem něho sevřely.

Prsten jí ležel v dlani, studený a tvrdý, jak ho vytahovala ze skřínky. Cítila ten podivný trojúhelníkový vzor reliéfu na jeho povrchu.

Sophy ten prsten nenáviděla. Nalezla ho, jak jej svírá její sestra v ruce té noci, kdy si Amelie vzala smrtící dávku opia. Sophy věděla, že ten černý prsten patří muži, který svedl její překrásnou světlou sestru a obdařil ji dítětem, milenci, jehož jméno jí sestra odmítla prozradit. Ale jedním z mála poznatků, ke kterým se Sophy dedukcí dopracovala, bylo, že ten muž byl určitě také milencem lady Ravenwoodové.

Dál si byla Sophy téměř jista, že její sestra a ten tajemný muž se tajně scházeli v rozvalinách starého normanského hradu na Ravenwoodových pozemcích. Sophy ráda tu starověkou hromadu kamení malovala, dokud tam nenašla jeden z Ameliiných kapesníků. Objevila jej tam pár týdnů po smrti své sestry. Po tom osudném dni se už Sophy nikdy na tu malebnou zříceninu nevrátila.

Existuje snad lepší způsob, jak zjistit totožnost muže, který způsobil, že se Amelie zabila, než se stát novou lady Ravenwoodovou?

Sophy chvíli svírala prsten a pak jej upustila zpátky do klenotničky. Bylo dobře, že má rozumný a pádný důvod, proč se vdát za hraběte z Ravenwoodu, protože ten další důvod, proč se za něho provdat, se asi ukáže jako marná a neplodná snaha.

Rozhodla se totiž, že se pokusí znovu naučit d'ábla lásce.

Julian se roztahoval s nedbalou elegancí v dobře odpérovaném kočáře a kriticky si prohlížel svou novou hraběnkou. Během těch uplynulých pár týdnů se se Sophy setkal jen zřídka. Říkal si, že není ani třeba vykonávat příliš mnoho cest z Londýna do Hampshire. Měl ve městě obchodní povinnosti. Ted' tedy využil příležitosti, aby si prohlédl podrobněji ženu, kterou si zvolil, aby mu porodila dědice.

Díval se na svou nevěstu, která byla hraběnkou teprve pár hodin, s jistou dávkou překvapení. Avšak jako obvykle měla v sobě i cosi chaotického. Několik loken jejích tmavohnědých kudrn uniklo zajetí nového slaměného klobouku. Péro navrchu trčelo v podivném úhlu. Julian se podíval blíž a zjistil, že se zlomilo. Jeho pohled padl dolů a přitom objevil, že malý kousek lemovací stužky na Sophyině síťce na vlasy se uvolnil.

Lem jejích cestovních šatů nesl stopy skvrn od trávy. Pomyslel si, že se to Sophy bezpochyby stalo, když přijímala kytičky od jednoho dosti zanedbaně vyhlížejícího vesnického klučíka. V okamžiku, kdy se Sophy chystala nastoupit do kočáru, přišli jí na rozloučenou zamávat všichni vesničané. Julian netušil, že jeho žena je v sousedství tak oblíbená.

Nesmírně se mu ulevilo, když zjistil, že jeho žena vůbec nic nenamítá proti tomu, že hodlá strávit líbánky pracovně. Nedávno totiž koupil v Norfolku novou usedlost a povinné měsíční líbánky byly perfektní příležitostí, aby poznal svůj nejnovější majetek.

Také si musel přiznat, že lady Dorringová odvedla úctyhodnou práci při svatebních přípravách. Pozvala většinu venkovské šlechty z okolních panství. Avšak Julian se neobtěžoval zvát nikoho ze svých londýnských známých. Představa, že by musel prodělat druhý svatební obřad před mořem stejných tváří, které už byly přítomny jeho prvnímu fiasku, byla víc, než by dokázal snést.

Když oznámení o jeho nadcházející svatbě vyšlo v Morning Postu, byl zaplaven nejružnějšími dotazy, ale on tu spoustu impertinentních otázek řešil způsobem, jakým obvykle vyřizoval všechny otravné věci. Prostě je ignoroval.

Až na jednu či dvě výjimky to vždycky fungovalo. Sevřel rty, když si teď na jednu z těch výjimek vzpomněl.

Jistá dáma z Trevor Square nebyla zrovna potěšena, když se o jeho svatbě dozvěděla. Ale Marianne Harwoodová byla příliš prohnaná a zkušená na to, aby ztropila větší scénu. V moři je plno dalších ryb. Náušnice, které u ní Julian zanechal při své poslední návštěvě, bohatě postačí na zklidnění rozrušených líček známé krásky Harwoodové.

„Stalo se něco, sire?“ Sophy tiše přerušila Julianovo rozjímání.

Julian přeskočil v myšlenkách do současnosti. „Ani v nejmenším. Jenom jsem vzpomínal na jistou menší obchodní záležitost, kterou jsem musel minulý týden vyřídit.“

„Musela to být velice nepříjemná záležitost. Vypadal jste hodně rozčarovane. Jednu chvíli mě napadlo, jestli jste náhodou nesnědl třeba kousek zkaženého masitého pirohu.“

Julian se lehce pousmál. „Ten případ sice byl takové povahy, která dokáže člověku narušit zažívání, ale ujišťuji vás, že teď už jsem ve výborné formě.“

„Ach tak.“ Sophy se na něho ještě chvíli dívala tím svým úžasné vyrovnaným pohledem, potom si sama pro sebe přikývla a obrátila se k oknu.

Julian se zamračil. „Sophy, teď je řada zase na mně, abych se zeptal, co se děje.“

„Vůbec nic.“

Julian založil paže na prsou a zamyšleně si pár vteřin prohlížel střapce na svých vypulírovaných hessiánkách, než k ní opět obrátil zrak se zábleskem zvědavosti. „Myslím, že bude nejlépe, když se dohodneme na několika detailech, vážená paní manželko.“

Tázavě na něho pohlédla: „Ano, sire?“

„Před pár týdnů jste mi dala seznam svých požadavků.“

Zamračila se. „To je pravda, sire.“

„Tenkrát jsem byl zrovna značně zaměstnán a opomenul jsem vypracovat svůj vlastní seznam.“

„Ale já už vaše požadavky znám, sire. Chcete dědice a žádné problémy.“

„Rád bych využil této příležitosti a byl poněkud konkrétnější.“

„Přejete si rozšířit svůj seznam? To by ale nebylo zrovna čestné, nemyslíte?“

„Neřekl jsem, že chci seznam rozšiřovat, jenom jej vyjasnit.“ Julian se odmlčel. Zpozoroval v Sophyinyh očích ostrážitost a musel se lehce usmát. „Nemusíte mít takový strach, drahoušku. První

položka na mém seznamu, totiž dědic, je dosti jasná. Rád bych objasnil tu druhou.“

„Žádné problémy. Zdá se to být prosté.“

„Prosté to bude, až přesně pochopíte, co tím myslím.“

„Například?“

„Například si ušetříme spoustu problémů, když se budete držet zásady nikdy mi nelhat.“

Sophy rozevřela oči údivem. „Mylorde, nic takového nemám v úmyslu.“

„Skvělé. Protože byste měla vědět, že vám to nikdy neprojde. Máte takové oči, Sophy, že by vás pokaždé hned prozradily. A já bych se musel velice zlobit, kdybych v nich objevil nějakou lež. Rozumíte mi dobře?“

„Naprosto, sire.“

„Takže se vraťme k mé předchozí otázce. Myslím, že jsem se vás ptal, jestli se něco stalo, a vy jste mi tvrdila, že se nestalo nic. Ale vaše oči mi říkají něco jiného, má drahá.“

Sophy si pohrávala s uvolněnou stužkou své sítky. „Mylorde, cožpak nesmím mít žádné své soukromé myšlenky?“

Julian svrátil čelo. „Byly v tom okamžiku vaše myšlenky tolik soukromé, že jste je musela před svým manželem skrývat?“

„Ne,“ prohlásila prostě. „Pouze jsem předpokládala, že by vás nepotěšilo, kdybych je vyslovila nahlas, takže jsem si je raději nechala pro sebe.“

Julian o tom začal hovořit jen z principu, ale teď ho posedla zvědavost. „Rád bych je slyšel, kdybyste byla tak laskavá.“

„Tak tedy dobrá. Zabývala jsem se jen trochou deduktivní logiky, sire. Právě jste mi přiznal, že ta obchodní záležitost, které jste se musel věnovat před naší svatbou, vás velice rozčilila a já jsem se dohadovala, jakou asi obchodní záležitost jste měl na mysli.“

„A k jakému závěru se vaše deduktivní logika dopracovala?“

„K závěru, že jste nepochybně měl jisté potíže, když jste informoval svou současnou milenku, že se budete ženit. Člověk to té nebohé ženě může stěží zazlívát. Koneckonců plnila veškeré funkce manželky a teď jí najednou oznamujete, že hodláte svůj titul dát jiné uchazečce o to místo. A ještě k tomu značně nezkušené. Předpokládám, že vám udělala velkou scénu, a to vás tak rozladilo. Prozrad'te mi, je to herečka, nebo baletka?“

Julian nejdříve pocítil nutkání hlasitě se rozesmát. Okamžitě je však v zájmu manželské disciplíny potlačil a jen procedil mezi zuby: „Madam, vy se překonáváte!“

„To vy jste mě žádal, abych vám prozradila všechny své soukromé myšlenky.“ Zlomené péro jí na klobouku poskakovalo. „Budete teď souhlasit s tím, že existují chvíle, kdy by mi mělo být povoleno trochu soukromí?“

„Především byste o takovýchhle věcech neměla vůbec uvažovat.“

„Jsem si naprosto jistá, že máte pravdu, ale naneštěstí já své podvědomé nápady ovládám jen velice málo.“

„Třeba budete schopná naučit se jistému sebeovládání,“ navrhoval Julian.

„O tom pochybuji.“ Najednou se na něho usmála a srdečnost jejího úsměvu přiměla Juliana k tomu, že až zamrkal překvapením. „Povězte mi,“ pokračovala, „byl můj odhad přesný?“

„Ta obchodní záležitost, kterou jsem vyřizoval v Londýně minulý týden, není vůbec vaše věc.“

„Ach tak, už chápu, jak to má být! Já nebudu smět mít žádné soukromé myšlenky, ale vy budete mít veškeré soukromí, které si budete přát. To se mi ale nezdá zrovna poctivé. V každém případě, pokud vás budou tolik rozčilovat i mé nahodilé myšlenky, nebylo by lepší, kdybych si je nechala pro sebe?“

Julian se najednou bez varování naklonil kupředu a chytil Sophy prsty za bradičku. Napadlo ho přitom, že má velmi jemnou pleť. „Škádliš mě, Sophy?“

Vůbec se mu nepokusila vymanit. „Přiznávám, že ano, sire. Víte, vy jste tak nádherně arogantní, že tomu prostě nedokážu odolat.“

„Já neodolatelné pokušení dobře znám,“ odpověděl Julian chraptivě. „Právě teď překonává i mne samotného.“

Přisedl si na sedadlo vedle ní a objal ji kolem útlého pasu. Pak ji hladce pozvedl jedním jediným pohybem k sobě na klín a s chladnokrevným zadostiučiněním sledoval, jak vykulila poplašeně oči.

„Ravenwoode,“ vydechla.

„To mě přivádí k další položce na seznamu mých objasňovaných požadavků,“ zamumlal. „Napadlo mě, že když se vás chystám právě teď políbit, tak bych rád, abyste mě oslovovala mým křestním jménem a říkala Juliane.“ Najednou plně vnímal její pevný, kulatý

zadeček tisknoucí se k němu. Záhyby její sukně se mu rozprostřely po jeho jezdeckých kalhotách.

Získala rovnováhu, když se ho chytila oběma rukama za ramena.

„Musím vám tak brzo připomínat, že jste mi dal čestné slovo nepokusit se o..., že se mě nezmocníte násilím?“

Celá se chvěla. Cítil, jak jejím tělem probíhají malé záchvěvy, a rozčílilo ho to. „Nebud' blázen Sophy! Nemám vůbec v úmyslu se tě násilím zmocnit, jak tomu ty říkáš. Jenom tě chci políbit. V naší smlouvě nic o zákazu líbání nebylo.“

„Ale hrabě, slíbil jste...“

Jednou rukou ji chytil za krk a opatrně ji přidržoval, zatímco ji začal líbat na ústa. Její rty se otevřely, aby dál protestovala, právě když se jí dotkl. Výsledkem bylo, že se polibek stal mnohem intimnější, než Julian plánoval. Okamžitě ucítil její horkou vlhkost, a to v něm probudilo neočekávaný záchvat touhy. Uvnitř úst byla hebká, vlhká a chutnala jemně kořenně.

Sophy sebou trhla, a když ji jeho ruce objaly ještě pevněji, zasténala. Začala se od něho odtahovat, ale když nepovoloval ani o kousek, úplně v jeho objetí znehybněla.

Jakmile upozoroval její tichou odevzdanost, začal si Julian dávat na čas a svůj polibek jemně prohluboval. Bože, jak sladká byla! Ani ho nenapadlo, že bude tak sladká, tak příjemně horká. Měla v sobě dost ženskosti, aby si uvědomil svou nadřazenou mužskou sílu, a to vědomí na něho mělo podivuhodně vzrušující dopad. Téměř okamžitě ucítil, jak se mu vztyčuje penis.

„A teď mi řekni mým jménem,“ nařizoval jí tiše a tiskl stále své rty na její.

„Juliane.“ Samotné slovo bylo sice roztřesené, ale slyšitelné.

Pohladel ji dlaní po paži a líbal na hrdlo. „Ještě.“

„Ju-Juliane, nech toho, prosím. Zacházíme příliš daleko. Dal jsi mi své slovo.“

„Zmocňuji se tě násilím?“ ptal se ironicky a dál ji zasypával něžnými polibky hned pod uchem. Jeho ruka jí sklouzla z paže a spočinula na křivce jejích kolen. Julian najednou zatoužil roztáhnout jí stehna a trochu víc si Sophy prozkoumat. Jestli ten žár a elixír mezi jejíma nohama se jen trochu podobá tomu, co slibovala její ústa, tak bude s výběrem své manželky velice spokojený. „Pověz mi, Sophy, tomuhle snad říkáš násilí?“

„Já nevíím.“

Julian se tlumeně zasmál. Říkala to tak nešťastně, nejistě! „Dovol, abych ti řekl, že tohle není zrovna to, co znamená výraz, ‚násilím se tě zmocnit.‘“

„Tak co je to tedy?“

„Milování. Víš, mezi manželem a ženou je to něco naprosto normálního.“

„Od tebe to není žádné milování,“ odporovala mu velmi vážně.

Julian k ní překvapeně zvedl zrak. „Ne?“

„Samozřejmě že ne. Jak by to mohlo být milování? Vždyť ty mě nemiluješ...“

„Tak tomu říkej svedení. Muž má přece právo svést svou vlastní ženu. Já jsem ti dal čestné slovo, že se tě násilím nezmocním, ale nikdy jsem ti neslibil, že se tě nepokusím svést.“ A nebude muset dodržovat tu stupidní dohodu, pomyslel si přitom s uspokojením. Už teď projevovala známky toho, že se jí takové počínání líbí.

Sophy se od něho odtáhla a v jejích tyrkysových očích se objevil záblesk hlubokého rozhořčení. „Podle mne není svedení nic jiného než jen další forma toho, jak se zmocnit ženy násilím! Je to jenom takový způsob, aby muž zakryl pravý motiv svého jednání.“

Juliana šokovala jistota, se kterou to říkala. „Takže jsi už něco podobného zažila?“ opáčil chladně.

„Následky svedení jsou pro ženu stejné, jako kdyby se jí muž zmocnil silou, nebo ne?“

Nemotorně mu sešplhala z klína, přičemž se kolem ní všelijak trapně zamotaly její cestovní šaty. Nalomené péro na klobouku se ještě víc naklonilo a teď jí viselo přes jedno ostražitě oko. Sáhla po něm a odtrhla si je, takže nahoře zůstal jen pahýl.

Julian natáhl ruku a uchopil ji za zápěstí. „Odpověz mi, Sophy. Máš nějaké zkušenosti se svedením?“

„Teď už je trochu pozdě se mě na to ptát, ne? Měl ses na to informovat před tím, než jsi mne požádal o ruku!“

Najednou si byl jistý, že Sophy ještě nikdy v náručí žádný muž nedržel. Viděl odpověď, kterou chtěl znát, v jejích očích. Ale přesto cítil potřebu ji přimět, aby mu sama řekla pravdu. Musí se naučit, že on žádné výmluvy, polopравdy a nic z toho tisíce dalších forem ženských lží trpět nebude.

„Musíš mi odpovědět, Sophy.“

„Jestli ti odpovím, odpovíš ty na moje otázky o svých minulých láskách?“

„Samozřejmě že ne.“

„Ach sire, nejednáte poctivě!“

„Já jsem tvůj manžel.“

„A to vám dává právo být ke mně neupřímný?“

„Dává mi to právo a přímo povinnost dělat to, co je pro tebe nejlepší. Diskuse o mých minulých známostech by k ničemu dobrému nevedla, to víme oba dobře.“

„Tím si nejsem jista. Myslím, že by mi to poskytlo lepší pohled na to, jakou máš vlastně povahu.“

Úsečně se tomu zasmál. „Myslím, že toho pohledu už máš i takhle dost! Občas až příliš. Teď mi ale pověz o svých zkušenostech s uměním svádět, Sophy. Pokusil se tě nějaký venkovský rytíř skolit v lese?“

„A kdyby, co bys s tím mohl dělat?“

„Postaral bych se, aby za to zaplatil,“ prostě odpověděl Julian.

Otevřela ústa dokořán. „Ty by ses zúčastnil souboje jenom kvůli mému minulému poklesku?“

„Odchylujeme se od tématu, Sophy.“ Jeho prsty se jí sevřely kolem zápěstí těsněji. Ucítil ty jemné kostičky a dával pozor, aby je nestiskl příliš.

Uhnula pohledem. „Mylorde, nemusíte si dělat starosti se ztrátou mé cti. Ujišťuji vás, že jsem vedla velice nenápadný a poklidný život. Abych byla přesná, trochu nudný život.“

„Myslel jsem si to.“ Pustil jí ruku a uvolněně se opřel do polštáře. „A teď mi tedy pověz, proč považuješ svedení za násilí?“

„To je pro nás značně nevhodný druh konverzace,“ bránila se tlumeným hlasem.

„Mám takový dojem, že spolu budeme mít spoustu takových nevhodných konverzací. Občas, drahoušku, je tvoje chování skutečně velice nevhodné.“ Natáhl se vzhůru a vytrhl jí zlomené péro z klobouku.

Pohlédla na ně s výrazem odevzdanosti v očích. „Měl jste, sire, mé sklony k nevhodnému chování vzít v úvahu předtím, než jste začal trvat na tom, abych si vás vzala.“

Julian otáčel pero mezi palcem a ukazováčkem. „To jsem také udělal. Rozhodl jsem se, že se to všechno dá ještě zvládnout. Přestaň se snažit, abychom to zamluvili, Sophy. Pověz mi, proč se bojíš svedení stejně jako násilí.“

„To je moje soukromá věc. O tom se nemluví.“

„Se mnou o tom musíš mluvit. Obávám se, že na tom musím trvat. Jsem přece tvůj manžel.“

„Přestaňte už ten fakt zneužívat jako výmluvu pro svou zvědavost!“ vyštěkla najednou.

Pohlédl na ni přemítavě a pozoroval její vyzývavě vztyčenou bradičku. „Dámo, vy mne urážíte!“

Nervózně si poposedla a pokusila se narovnat si sukni. „To se dáte tedy velice snadno urazit, sire.“

„Ach ovšem, ta moje přehnaná arogance! Bojím se, že se s ní budeme muset oba naučit žít, Sophy, stejně tak jako se musíme naučit žít s mou přehnanou zvědavostí.“ Julian zkoumal zlomené péro a čekal.

V pohupujícím se kočáru se rozhostilo ticho. Jako by se náhle skřípání kol a kůže postrojů a pravidelný dupot koňských kopyt staly mnohem pronikavějšími.

„Ta záležitost se nedotkla mne osobně,“ začala nakonec Sophy velice potichu.

„Ano?“ Julian vyčkával.

„Obětí svůdce se stala moje sestra,“ Sophy se upřeně dívala ven na ubíhající přírodu. „Jenomže neměla nikoho, kdo by ji pomstil.“

„Mám za to, že tvoje sestra zemřela před třemi roky.“

„To ano...“

Něco v Sophyině hlase Juliana zaujalo. „Chceš snad naznačit, že její smrt byla důsledkem toho, že ji někdo svedl?“

„Zjistila, že je v jiném stavu. Muž, který za to byl zodpovědný, ji zavrhl. Neunesla tíhu té ostudy a jeho zradu. Vzala si proto velkou dávku opia.“ Sevřela ruce na klíně v pěst.

Julian si povzdechl. „To je mi moc líto, Sophy.“

„Nemusela vůbec nic takového dělat,“ šeptala Sophy sklíčeně. „Bess jí mohla pomoci.“

„Stará Bess? Jak?“ Julian se zamračil.

„Jsou způsoby, jak takové situace vyřešit. Stará Bess je zná. Kdyby se mi moje sestra bývala svěřila, tak jsem ji mohla vzít k Bess a nikdo nemusel nic ani tušit.“

Julian upustil zlomené péro, naklonil se kupředu a opět chytil svou ženu za zápěstí. Tentokrát schválně ty něžné kůstky pořádně sevřel. „Co ty o těchhle věcech víš?“ naléhal potichu. Takové věci přece uměla Elizabeth!

Sophy rychle zamrkala, zjevně zmatená jeho náhlou a ledově zvládanou zuřivostí. „Stará Bess toho zná hodně o různých bylinkách. Naučila mě spoustu věcí.“

„Naučila tě také, jak se zbavit nechtěného dítěte?“ naléhal potichu.

Sophy si konečně uvědomila, že toho prozradila až příliš.

„Ona... se zmínila o jistých bylinkách, které může žena užívat, když myslí, že počala,“ přiznala váhavě. „Jenomže ty byliny mohou být pro matku velice nebezpečné, a proto se musí používat jen s velkou opatrností a znalostí.“ Sophy sklopila oči a zahleděla se chvíli na své dlaně. „Já nemám v tomhle oboru potřebné znalosti.“

„U všech rohatých! O žádné takovéhle znalosti se radši ani nepokoušej, Sophy. Přisahám, že jestli je ta stará čarodějka Bess zapletená do potratů, tak ji okamžitě nechám vyhnat ze svého panství!“

„Opravdu, mylorde? To jsou vaši přátelé v Londýně tak čistí? Cožpak se žádá z vašich lásek nemusela kvůli vám uchýlit k takovým zásahům?“

„Ne, to tedy ne!“ vykřikl hněvivě Julian, teď už naprosto zuřivý. „Pro vaši informaci, milá dámo, existují technické způsoby, které se dají použít, aby tento problém vůbec nenastal, stejně jako existují možnosti, jak předejít nakažení jistými chorobami, které jsou spojeny s ..., ale to je jedno.“

„Technické způsoby? Jaké?“ Sophy se v očích zablesklo, jak ji to zjevně zaujalo.

„Proboha, nemůžu uvěřit, že se bavíme o takovýchto věcech!“

„Vy jste ten hovor zahájil. Hádám, že mi asi neřeknete o tom, jak se dá zabránit vzniku toho, ehm, problému?“

„Ne, to rozhodně ne!“

„Ach tak. To je další privilegium, další informace dostupná pouze mužům?“

„Ty takovou informaci vůbec nepotřebuješ, Sophy,“ prohlásil Julian ponuře. „Ty nejsi v postavení, které by vyžadovalo, aby ses něco takového naučila.“

„Ale existují přece ženy, které takové věci znají?“ naléhala dál.

„Sophy, už dost.“

„A ty takové ženy znáš? Představil bys mě některé z nich? Já bych si hrozně přála si s ní popovídat! Třeba bude znát i jiné takové úžasné věci! Moje intelektuální zájmy jsou docela rozsáhlé, víš? Z knih se dá naučit jenom něco.“

Na okamžik si pomyslel, že ho zase provokuje, a už už se přestával ovládat. V poslední chvíli si ale uvědomil, že Sophyin zájem je neskutečně nevinný a zcela upřímný. Zasténal a odtáhl se do rohu svého sedadla. „Už se o tom nebudeme bavit.“

„Říkáš to stejně rozčileně jako moje babička. To je opravdu velké zklamání, Juliane. Já doufala, že až se vdám, tak budu žít s někým, s kým se bude diskutovat lépe než s ní.“

„Já se tě budu snažit zabavit jinými způsoby,“ zamumlal Julian, zavíraje oči a opíraje hlavu do podušky.

„Pokud opět mluvíš o svádění, tak ti musím připomenout, že tohle téma neshledávám vůbec zábavným.“

„Kvůli tomu, co se stalo tvé sestře? Chápu, že tě mohla taková situace poznamenat, Sophy, ale musíš se naučit, že je obrovský rozdíl mezi tím, co se děje mezi manželem a manželkou, a takovým nepříjemným svedením, jaké zažila tvoje sestra.“

„Opravdu? Kde se ale člověk naučí rozeznat takovýto jemný rozdíl? Snad ve škole? Ty ses to naučil během svého prvního manželství, nebo ze zkušeností s vydržováním své milenký?“

V tomto bodě se Julianovy nervy ocitly na ostří nože. Ani se nepohnul, ani neotevřel oči. Neodvážil se. „Už jsem ti vysvětlil, že moje první manželství není vhodné téma k rozhovoru. Ani to za druhé, o čem jsi se právě zmínila. Jestli jsi rozumná, Sophy, tak se toho budeš držet.“

Cosí v jeho příliš tichých slovech na ni zjevně udělalo dojem. Už nic neříkala.

Julian se opět chopil otěží svého temperamentu, a když věděl, že ho má znovu pod kontrolou, otevřel oči a pohlédl na svou novomanželku. „Sophy, dříve nebo později se mi budeš muset přizpůsobit.“

„Slíbil jsi mi tři měsíce.“

„Zatraceně, ženská, já se ti tři měsíce nebudu silou vnucovat, ale nečekej, že se vůbec ani nepokusím, abys mezitím nezměnila svůj názor na milování! To bys na mně žádala příliš a bylo by to úplně mimo podmínky té naší bláznivé dohody!“

Prudce k němu otočila hlavu. „Tak tohle má být tedy to, co jste měl na mysli, když jste mě varoval, že na mužskou čest se nedá příliš spoléhat, pokud jde o ženy? Mám z toho usuzovat, pane, že se na vaše slovo džentlmena nemohu spoléhat?“

Ta urážka trefila do černého. „Madam, mezi svými známými neznám jediného muže, který by si mi dovolil říci něco takového!“

„Hodláš mě vyzvat na souboj?“ zeptala se s velkým zájmem. „Měla bych ti říct, že mě dědeček naučil, jak zacházet s pistolí. Pokládají mě za dobrého střelce.“

Julian si položil otázku, jestli je to pověst džentlmena, která mu brání, aby v den svatby svou ženu neseřezal. Nějak se tohle jeho manželství nemůže dopracovat ke klidnému a řádnému startu, jak to zamýšlel on.

Pohlédl na tu jasnou a zvědavou tvářičku naproti sobě a pokusil se vymyslet nějakou odpověď na Sophyiny příšerné otázky. V tom okamžiku kousek stuhý, který visel z její taštičky, upadl na podlahu kočáru.

Sophy se zamračila a rychle se naklonila kupředu, aby ji zvedla. Julian se pohnul současně s ní a jeho velká ruka zavadila o její drobnou dlaň.

„Dovol,“ řekl chladně, zvedl stužku a vložil ji do její ruky.

„Děkuju ti,“ odpověděla s lehkými rozpaky. Začala pak zběsile zápasit s tím, aby dostala stužku zpátky do vzoru taštičky.

Julian se opět opřel do sedadla a fascinovaně přihlížel, jak se uvolňuje další kus stuhý. Před očima se mu začal rozpadávat celý složitý vzor. Ani ne v pěti minutách seděla Sophy se zcela zničenou taštičkou. Potom k němu zvedla oči s výrazem naprostého zmatku.

„Nikdy nepochopím, proč se tohle pořád stává zrovna mně!“

Julian jí vzal beze slova taštičku z klína, otevřel ji a všechny uvolněné stužky hodil dovnitř.

Když jí vracel taštičku zpět, zažil znepokojivý pocit, že právě otevřel Pandořinu skříňku.

3

Někdy uprostřed druhého týdne svých líbánek na Julianově novém panství v Norfolku se začala Sophy bát, že se vdala za člověka, který propadl nadměrnému pití portského po večeři.

Až na tenhle problém si Sophy začínala váhavě užívat své svatební cesty. Eslington Park se rozkládal na pokojném pozadí zalesněných pahorků a svěžích pastvin. Samotný dům byl solidní a důstojný, postavený v paladiánském stylu, který byl v módě v minulém století.

Celý interiér měl poněkud těžkou atmosféru, ale Sophy si myslela, že se jeho prostorově dobře řešené místnosti s vysokými okny dají poměrně snadno upravit, a už se těšila, jak bude vybírat nové tapety.

Mezitím se opájela každodenními vyjíždkami s Julianem do lesů, luk a úrodných polí, které nedávno zakoupil. Představil jí svého nově ustaveného správce Johna Fleminga a vypadalo to, že je Sophy vděčný, když mu nezazlívá nekonečné hodiny, které trávil ve společnosti toho vážného mladíka plánováním budoucnosti Eslington Parku.

Julian se také úzkostlivě snažil představit Sophy, jakož i sebe, osobně všem nájemcům na své půdě. Zdálo se, že ho těší, když Sophy zkušeně obdivovala ovce a vybrané druhy zemědělských plodin. Sophy si říkala, že koneckonců být vychovaná na venkově má také své výhody. Přinejmenším je taková manželka schopná vést s manželem, který je na první pohled zamilovaný do své půdy, inteligentní hovor.

Přitom se Sophy nejednou ptala sama sebe, zda si ji vůbec někdy Julian zamiluje alespoň tak jako své polnosti.

Nájemci a sousedé napjatě čekali příjezd svého nového pána. Ale poté co Julian u místních sedláků neváhal vstoupit do chlévů bez ohledu na své vyleštěné a elegantní jezdecké boty, se začalo povídat, že nový pán Eslingtonu ví, oč jde, když zavedou řeč na sedlačení a chov ovcí.

Sophy přijali bez výhrad, jen co se začala rozplývat nad buclatými batolaty, sklonila se starostlivě nad nemocnými a párkrát se zúčastnila učeného rozhovoru o výrobě domácích léků z místních bylin. Julian nejednou musel trpělivě čekat, mezitím co si jeho žena

vyměňovala se selkou recepty na sirup proti kašli nebo na čaje podporující trávení.

Zdálo se, že mu připadá dokonce zábavné odstraňovat Sophy z vlasů slámu, když se vynořila ze stísněných prostor malé vesnické chalupy.

„Budeš mi dobrou ženou, Sophy,“ poznamenal s uspokojením během třetího dne takových návštěv. „Tentokrát jsem si vybral dobře.“

Sophy jeho slova potěšila, a dokonce se jí podařilo vyloudit na rtech úsměv. „Tou poznámkou chceš vlastně říct, že mám předpoklady stát se dobrou ženou sedláka?“

„Když tak uvážíme všechno kolem, tak to je vlastně přesně to, co jsem já, Sophy. Sedlák.“ Rozhlédl se po krajině s pýchou muže, který ví, že kam až dohlédne, všechno patří jemu. „A dobrá selka by mi moc dobře vyhovovala.“

„Mluvíš, jako bych se jednoho dne měla tím ideálem teprve stát,“ namítla jemně. „Ráda bych ti jen připomněla, že tvojí ženou jsem už teď.“

Obdařil ji tím svým ďábelským úsměvem. „Ještě ne, lásko, ale brzy. Mnohem dříve, než jsi to plánovala ty.“

Služebnictvo Eslington Parku bylo velmi dobře vyškolené a chvályhodně výkonné, i když Sophy sebou vždycky trhla, jakmile si sluhové ve snaze vyplnit Julianova přání, dřív než je vysloví, zakopávali o vlastní nohy. Byli celí nesví před novým pánem, i když současně hrdí na to, že mohou sloužit takovému důležitému člověku.

Samozřejmě zaslechli pověsti o jeho prchlivosti od jeho kočího, od podkoního, komorníka a komorné, kteří doprovázeli lorda a lady Ravenwoodovi do Eslingtonu, ale nehodlali si to ověřit na vlastní kůži.

Vcelku vzato se líbánky vydařily. Jediná věc, která mařila pohodu v Norfolku, pokud šlo o Sophy, byl jemný, ale vytrvalý tlak, který na ni Julian každý večer používal. Začínala z toho už být docela nervózní.

Bylo zřejmé, že Julian nezemýšlí příští tři měsíce se její posteli vyhýbat. Místo toho očekával, že se mu povede svést ji dávno předtím, než uplyne stanovená doba.

Do toho okamžiku, než si všimla jeho rostoucí záliby v portském po večeři, si byla Sophy zcela jistá, že situaci zvládne. Chtělo to jen ovládat své vlastní reakce na jeho stále intimnější polibky na dobrou

noc. Pokud by se jí tohle dařilo, byla si jistá, že Julian dodrží obsah, i když ne ducha, jejich dohody. Podvědomě cítila, že jeho vlastní hrdost by mu nedovolila klesnout na úroveň násilníka, jen aby se dostal k ní do postele.

Ale vzrůstající konzumace portského jí dělala starosti. Přidávalo to k beztak již napjaté situaci další, nový rozměr. Pamatovala se až příliš dobře na tu noc, kdy se její sestra vrátila z jedné ze svých tajných schůzek a v slzách se jí svěřovala, že když se džentlmen napije, je schopen hrubého vyjadřování a zvířeckého chování. Ameliiny sněhobílé paže byly té noci pokryté modřinami. Sophy byla vzteky bez sebe a chtěla se znovu dozvědět jméno jejího milence. Amelie jí to však opět odmítla prozradit.

„Jestlipak jsi řekla tomu svému skvělému milenci, že Dorringové jsou už po celé generace sousedy Ravenwoodů? Jestli dědeček přijde na to, co se děje, tak půjde rovnou k Ravenwoodovi a udělá tomuhle nesmyslu konec!“

Amelie popotahovala. „Přesně z toho důvodu jsem to zařídila tak, aby můj milenec vůbec netušil, kdo je můj dědeček. Ach Sophy, copak to nechápeš? Já se bojím, že když můj miláček zjistí, že jsem Dorringová, a tím pádem vnučka tak blízkého souseda, jako je Ravenwood, už nebude riskovat se se mnou scházet!“

„Ty bys raději dovolila svému milenci, aby tě zneužíval, než abys mu prozradila, kdo jsi?“ ptala se Sophy nevěřicně.

„Ty nevíš, co je to láska,“ zašeptala Amelie a pak vzlykala, dokud neusnula.

Amelie se mylila. Sophy to věděla. Věděla, co je to láska, ale snažila se s vášní vyrovnat rozumnějším způsobem, než to provedla její nebohá sestřička. Ona Ameliiny chyby opakovat nebude.

Sophy tiše překonávala vzrůstající strach z Julianova přílišného holdování portskému několik napjatých večerů, než na toto téma konečně začala řeč.

„Juliane, nemáš potíže se spaním?“ zeptala se konečně druhý týden po svatbě. Seděli spolu před krbem v karmínovém saloně a Julian si právě nalil další velkou sklenici portského.

Pohlédl na ni přimhouřenýma očima. „Proč se ptáš?“

„Promiň, ale nemohla jsem si nevšimnout, že tvoje záliba v portském stoupá s každým večerem. Lidé obvykle používají sherry

nebo portské nebo claret, aby lépe usnuli. Copak ty jsi zvyklý večer takhle popíjet?“

Bubnoval prsty na područku svého křesla a dlouhou chvíli se na ni jen tak díval. „Ne,“ řekl konečně a jedním douškem vypil polovinu svého portského. „Zneklidňuje tě to?“

Sophy se soustředěně dívala na své vyšívání. „Jestli máš problémy se spaním, existují mnohem účinnější léky. Bess mě s mnohými seznámila.“

„Navrhuješ mi, že mne uspíš opiem?“

„Ne. Opium je účinné, ale k němu bych se uchýlila jako k léku na nespavost pouze tehdy, pokud by selhaly jiné lektvary. Jestli chceš, připravím ti směs bylin, abys to mohl vyzkoušet. Svou skříňku s léky jsem vzala s sebou.“

„Děkuji ti, Sophy. Myslím, že se spolehnu i nadále na své portské. Já si s ním dobře rozumím a ono rozumí mně.“

Sophy nadzvedla obočí: „Co je na tom k porozumění?“

„Chceš snad, abych byl upřímný, choti?“

„Ovšem.“ Taková otázka ji překvapila. „Přece víš, že dávám přednost tomu, když spolu můžeme svobodně a otevřeně konverzovat. To ty jsi ten, kdo čas od času mívá problémy, jak některé věci prodiskutovat. Já ne.“

„Musím tě varovat. Není to zrovna věc, o které se ti bude chtít hovořit.“

„Nesmysl. Jestliže máš potíže se spaním, jsem si jistá, že se najde lepší lék, než je portské.“

„V tom se shodneme. Otázka ale je, má drahá, zda jsi ochotna mi potřebný lék poskytnout.“

Ten líný a svůdný přízvuk jeho hlasu ji přiměl, že rychle zvedla hlavu. Vzápětí zjistila, že se mu dívá přímo do těch jeho jiskřících zelených očí. A najednou to pochopila.

„Ach tak je to,“ podařilo se jí klidně říci. „Neuvědomila jsem si, že naše dohoda vám způsobí takové fyzické nepříjemnosti, mylord.“

„Teď když už znáš důvod, pomohla bys mi zbavit se mého kříže?“

V rukách se jí přetrhl kousek hedvábí. Sophy pohlédla dolů na utržené konce vláken. „Myslela jsem, že se všechno vyvíjí tak dobře...,“ řekla potom nepřítomně.

„To vím. Tobě se tady na Eslington Parku líbí, vid’ Sophy?“

„Moc, mylord.“

„No, mě také. V jistém ohledu. Ale zase v jiném ohledu shledávám tyhle líbáčky nesmírně únavnými.“ Hodil do sebe zbytek vína. „Zatraceně únavnými. Fakt je, že naše situace je nepřírozená.“

S hlubokou lítostí si povzdechla. „Myslím, že to znamená, že byste raději naše líbáčky zkrátil?“

Prázdná sklenka mezi jeho prsty se rozprskla. Julian zaklel a oprašoval si jemné krystalky skla z rukou. Pak konstatoval ponuře:

„Znamená to, že bych byl rád, kdyby tohle bylo normální manželství. Je mojí povinností, jakož i potěšením trvat na tom, abychom to tak udělali.“

„To jste tak hrozně netrpělivý počít svého dědice?“

„Momentálně nemyslím na svého budoucího dědice. Momentálně myslím na současného hraběte z Ravenwoodu. Také myslím na současnou hraběnkou z Ravenwoodu. Hlavní důvod, proč netrpíš tolik jako já, je, že ještě nevíš, oč přicházíš.“

Sophy vybuchla. „Nemusíte být tak odporně blahosklonný, můj pane! Nezapomínejte, že jsem děvče z venkova! Celý život jsem vyrůstala vedle zvířat a volali mě na pomoc párkrát i k porodu. Jsem si moc dobře vědoma, k čemu dochází mezi mužem a ženou, ale abych řekla pravdu, nevěřím, že bych přicházela o něco zrovna moc povznášejícího!“

„Nemá to být žádné intelektuální cvičení, drahoušku. Je to spíše fyzická záliba.“

„Jako jezdit na koni? Jestli vám to nebude vadit, tak bych to nazvala dokonce méně zajímavé. Jenže když člověk jede na koni, tak alespoň dělá něco užitečného, jako je například přeprava na určité místo.“

„Třeba už nastal čas, drahoušku, abys poznala, jaké místo tě očekává v manželské ložnici?“

To už Julian stál a natáhl se po ní, ještě než si Sophy uvědomila, co se děje. Popadl její hedvábné vyšívání a odhodil je stranou. Potom ji objal a jeho silné paže si ji přitiskly na hrud'. Když mu pohlédla do napjaté tváře, ihned si uvědomila, že tohle už nebude zase jen další z těch naléhavých polibků na dobrou noc, kterými ji obdařoval v poslední době.

Vyplašeně se mu opřela rukama do ramen. „Nech toho, Juliane. Říkala jsem ti, že si nepřejí, abys mě sváděl!“

„Začínám si myslet, že svést tě je moje povinnost. Ta tvoje zatracená dohoda je na mne příliš tvrdá, drahoušku. Smiluj se nad

svým nebohým manželem! Bezpochyby zemřu nedočkavostí, jestliže budu muset čekat plně tři měsíce. Sophy, přestaň se se mnou prát.“

„Juliane, prosím...“

„Tiše, miláčku.“ Jeho palec se jí pohyboval podél rtů a opisoval tvar jejích úst. „Já ti dal své slovo, že tě nebudu k ničemu nutit silou, a tuhle přísahu dodržím, i když mne to zabíjí. Ale mám právo se pokusit změnit tvůj názor a přísahám, že to je přesně to, co hodlám udělat. Dal jsem ti deset dnů, aby sis zvykla na myšlenku, že jsi za mne provdaná. To je o devět dnů víc, než by dovolil kterýkoli jiný muž v téhle situaci!“

Jeho ústa se náhle snesla, horečně žádostivá, na její rty. Sophy měla pravdu. Tohle už nebyl žádný jemný útok na její smysly, který si zvykla očekávat každý večer. Tenhle polibek byl horoucí a schválně divoký. Ucítla Julianův jazyk, jak se jí drze vetřel do úst. Na chvíli ji zalilo horko. Potom však ucítla v jeho dechu portské a začala se instinktivně bránit.

„Nehýbej se,“ zamručel Julian a uklidňoval ji hlazením svou velkou dlaní po páteři. „Stůj klidně a dovol mi, abych tě líbal. To je všechno, co teď chci. Hodlám tě zbavit části tvého zbytečného strachu.“

„Já se tě nebojím,“ protestovala rychle, přičemž si dobře uvědomovala sílu jeho rukou. „Jenom nechci, aby všechno to soukromí mé ložnice porušil muž, který je pro mne ještě pořád příliš cizí!“

„My už si nejsme cizí, Sophy. Jsme manželé a nastal čas, aby se z nás stali milenci.“

Jeho ústa se opět přísála k jejím a utřela jakékoli protesty. Julian ji líbal vášnivě, hluboce, tiskl se k ní tolik, až se Sophy celá rozechvěla. Jako vždy, když ji držel takhle v objetí, cítila se jako bez dechu a podivně zesláblá. Když se jeho ruce posunuly níž, popadly ji a přimknuly k tělu, ucítla, jak se mu ztvrdlý penis postavil, a ulekaně ucukla.

„Juliane?“ pohlédla na něho široce rozevřenýma očima.

„A co jsi čekala?“ Uličnický se usmál. „Muž je přece stejný jako jakékoli jiné zvíře na statku. Tvrdila jsi, že na to jsi přece odborník!“

„Můj Bože, ale to není, jako když pustíš berana a ovci do jedné ohrady!“

„Jsem rád, že sis toho rozdílů všimla!“

Odmítal ji od sebe pustit. Místo toho přikryl její ňadra svými velkými dlaněmi a nutil ji přitisknout se ještě těsněji k vystupujícímu pahorku jeho ztopořeného přirození.

Sophy odvrátila hlavu, když ucítila ten nezaměnitelný tvar jeho mohutného penisu tlačícího se jí nedočkavě do měkkého klína. Její sukně se mu schumlaly kolem lýtek. Rozkročil se trochu a ona se mu ocitla uvězněná mezi nohama.

„Sophy, holčičko, drahoušku, dovol mi, abych se s tebou pomiloval. Tak to přece má být!“

Sophy nebyla schopna odpovědi. Měla pocit, že se jí zmocnil bouřlivý odliv a odnáší ji na vlnách daleko na moře. Milovala Juliana už příliš dlouho. Pokušení vzdát se tomu žáru, který v ní probudil, bylo k nepřekonání. Podvědomě ho objala kolem krku a rozevřela dychtivě rty. Během těch posledních pár dnů ji toho o líbání naučil hodně.

Julian nepotřeboval žádné další pozvání. Se spokojeným zamručením se znovu zmocnil jejích úst. Tentokrát se jí jeho ruka posunula pod ňadro, palec si našel bradavku pod mušelínovou šněrovačkou a začal ji hladit.

Sophy neslyšela, že by se dveře salonu za ní otevřely, ale co zaslechla, to byl omluvný, vylekaný vzdech a rychlé zabouchnutí dveří. Julian zvedl hlavu, rozhněvaně se zadíval přes její kudrny ke dveřím a kouzlo bylo to tam.

Sophy celá zrudla, když si uvědomila, že jejich vášnivým polibkům byl přítomen někdo ze služebnictva. Spěšně se odtáhla a Julian, usmívaje se trochu nad jejím pocuchaným zevnějškem, ji nechal. Sáhla si jednou rukou na vlasy a zjistila, že je to mnohem horší než obvykle. Několik pramenů jí viselo beznadějně dolů kolem uší a krajka, kterou jí tak pečlivě komorná před večerí uvázala, se úplně uvolnila a teď se jí plandala vzadu po krku.

„Já..., promiňte, mylord, ale musím jít hned nahoru. Všechno se mi nějak uvolnilo.“ Otočila se a prchala ke dveřím.

„Sophy.“ Ozvalo se cinknutí skla o sklo.

„Ano, mylord?“ Zarazila se s rukou na kouli dveří a nervózně se ohlédla.

Julian stál u krbu, paže ležérně položené na římse z bílého mramoru. V jedné ruce měl další sklenku portského. Když v jeho očích zpozorovala to typické mužské uspokojení, byla vyděšena víc než kdykoli jindy. Jeho ústa se sice laskavě usmívala, ale ten úsměv

příliš nedokázal zakrýt známou aroganci, která z něho přímo vyzařovala. Byl si teď sám sebou tolik jistý, byl tolik sebevědomý!

„Koneckonců svádění není tolik děsivé, že ne, miláčku? Bude se ti to líbit, uvidíš. Myslím, že jsi už měla dost času, aby sis to uvědomila.“

„Tak takhle to tedy bylo i s ubohou Amelií? Naprosté zpustošení veškerých smyslů?“

Aniž by si uvědomila, co dělá, dotkla se Sophy dolního rtu konečkem prstu. „Tak tedy polibky, které jsem od vás před chvílí dostala, jsou vaše představa svedení, mylord?“

Naklonil hlavu a z očí mu zářilo pobavení. „Doufám, že se ti líbí, Sophy, protože jich bude následovat ještě mnohem víc! Počínaje dnešní nocí. Jdi do ložnice, drahoušku, já přijdu za chvíli za tebou. Hodlám tě svádět dál, abys mi poskytla řádnou svatební noc. Věř mi, lásco, zítra ráno mi budeš děkovat za to, že jsem skoncoval s touhle nepřírozenou situací, kterou jsi zavinila. A já pak nesmírně rád přijmu tvou vděčnost.“

Sophy se zmocnil vztek smíšený s ostatními pocity, které v ní již vřely. Najednou ji zasáhla taková zlost, že nebyla schopná ani promluvit. Místo toho prudce otevřela těžké mahagonové dveře a vyřítla se chodbou ke schodišti.

Pár minut nato vtrhla do své ložnice a vylekala komornou, která právě chystala lůžko.

„Paní! Stalo se něco?“

Sophy se snažila ovládnout hněv a rozrušené smysly. Přerývavě dýchala. „Ne, ne, Mary. Nic se nestalo. Příliš rychle jsem vyběhla po schodech, to je všechno. Prosím tě, pomoz mi se šaty.“

„Ovšem, madam.“ Mary, bystré děvče kolem osmnácti, které bylo nadšené nedávným povýšením do funkce komorné jejich paní, rychle přispěchala, aby jí pomohla se svlékáním. Přímo se zbožnou úctou se dotýkala vyšívaných mušelínových šatů.

„Myslím, že bych si dala před spaním trochu čaje, Mary. Nechala bys mi sem nahoru poslat jednu konvici?“

„Hned to bude, paní.“

„A Mary..., ať k tomu přidají dva šálky.“ Sophy se zhluboka nadechla. „Připojí se ke mně i hrabě.“

Mary souhlasně zamrkala, ale držela jazyk za zuby, když pomáhala Sophy do barevného županu. „Nechám sem čaj ihned poslat, paní.

To mi vlastně připomíná, že jedna z našich služek si stěžuje na potíže se žaludkem. Myslí, že něco nevhodného snědla. Požádala mne, jestli bych vás nepoprosila o radu.“

„Cože? Ale samozřejmě.“ Sophy se obrátila ke své skřínce s bylinkami a rychle naplnila jeden sáček směsí obsahující kromě jiného mletou lékořici a rebarboru. „Dej jí tohle a řekni, ať si namíchá do jednoho šálku dvě lžičky. To by jí mělo žaludek uklidnit. Jestli jí do rána nebude lépe, tak mi určitě dej vědět.“

„Děkuji, milostpani. Alice vám bude hrozně vděčná. Ona prý hodně trpí žaludeční nervózou, víte? A mimochodem, Allan, váš lokaj, říkal, abych vám vyřídila, že jeho bolesti v krku ustupují díky tomu sirupu, co jste mu nechala udělat u kuchaře.“

„Výborně, výborně, to ráda slyším,“ řekla Sophy netrpělivě. Bolení v krku lokaje Allana bylo tím posledním, o čem by se chtěla dnes večer bavit. „A teď si, Mary, pospěš s tím čajem, ano?“

„Ano, paní.“ Mary vyběhla z pokoje.

Sophy začala přecházet po pokoji sem a tam. Její měkké domácí střevice na temném vzorovaném koberci nevydávaly žádný zvuk. Ani si nevšimla kousku uvolněné krajky, která se odpárala od županu a visela jí přes jeden prs.

Ten nesnesitelný, nevýslovně arogantní člověk, kterého si vzala, si myslí, že stačí, aby se jí jen dotkl, a ona se mu ihned poddá. Bude ji pořád pronásledovat, provokovat a všelijak trápit, dokud se nedomůže svého. Dostat ji do postele pro něho byla záležitost mužské pýchy!

Sophy si začínala uvědomovat, že nebude mít klid, dokud se Julian nepředvede v soukromí její ložnice jako skutečný mistr. Pracovat na harmonickém vztahu, o kterém snila, přicházelo sotva v úvahu, když se Julian soustředí jenom na to, jak by ji svedl.

Sophy se najednou prudce zastavila, protože ji napadlo, zda bude hrabě z Ravenwoodu spokojený jenom s jednou dobytvačnou nocí. Koneckonců, nebyl do ní zamilovaný. Momentálně pro něho představovala jistou výzvu, protože byla jeho ženou a odmítala mu privilegia, která po právu považoval za svá. Ale kdyby se domníval, že jim nakonec oběma dokázal, že ji umí svést, nechá ji pak nějakou dobu na pokoji.

Sophy rychle přistoupila ke své vyřezávané skřínce s léky a zadívala se na řady malých dřevěných oddělení a zásuvek. Třásla se zlostí a strachem a dalším pocitem, který si ani nepřála příliš

probírat. Nezbyvalo jí mnoho času. Za pár minut se vpotácí Julian dveřmi, které spojují její ložnici s jeho pokojem. A pak ji vezme do náruče a bude se jí dotýkat stejně, jako se dotýkal té své malé baletky či herečky, nebo co to vlastně je.

Mary otevřela dveře a vešla do ložnice se stříbrným podnosem. „Váš čaj, madam. Budete si přát ještě něco?“

„Ne, děkuji, Mary. Můžeš jít.“ Sophy vykouzčila cosi, co doufala, že je normální úsměv při propouštění, ale zdálo se jí, že když jí Mary uštědřila malé pukrle a pak vyběhla z ložnice, byly její oči jaksí veselejší než jindy. Sophy si byla dokonce jistá, že z chodby uslyšela potlačované chichotání.

Zdá se, že služebnictvo ví všechno, co se v takovémhle velikém domě děje, pomyslela si otráveně Sophy. Bylo docela dobře možné, že její komorná ví naprosto přesně, že Julian ještě nikdy nestrávil noc v loži své choti. Ta představa pro ni byla v jistém ohledu ponižující.

Sophy na letmý okamžik napadlo, jestli to Julianovo podráždění nemá něco společného se skutečností, že věděl, že veškeré služebnictvo přemýšlí, proč asi nenavštěvuje svou novomanželku v její ložnici.

Sophy zatvrdila své srdce. Neodvrátí se přece od vytčeného cíle jenom kvůli Julianově mužské pýši! Téhle vlastnosti měl už tak jako tak až dost. Sáhla do skřínky a vytáhla hrst heřmánku a hrst ještě něčeho mnohem silnějšího. Celá zmatená pak hodila směs do louhujícího se čaje.

Potom si sedla a čekala. Musela si sednout. Třásla se tolik, že nemohla ani stát.

Nemusela čekat dlouho. Spojovací dveře se tiše otevřely a Sophy sebou trhla a zvedla oči. Stál tam Julian v černém hedvábném županu s vyšitým ravenwoodským erbem. Díval se na ni s lehce tázavým úsměvem.

„Jsi strašně nervózní, holčičko,“ řekl jemně a zavřel za sebou dveře. „To pochází z toho, když se všechno příliš odkládá. Ty jsi z toho udělala záležitost hroživých rozměrů. Zítra ráno si už budeš schopna sama všechno správně ujasnit.“

„Chtěla bych tě ještě naposledy poprosit, Juliane, abys s tímhle přestal. Mám pocit, že porušuješ ducha, neli dokonce literu naší smlouvy.“

Jeho úsměv zmizel a pohled ztvrdl. Vrazil ruce do kapes županu a začal pomalu přecházet po místnosti. „Nebudeš zase diskutovat o mé cti. Ujistiš mě, že pro mne je to důležitá věc a neudělal bych nikdy nic, abych ji poskvřnil.“

„Takže máš svou vlastní definici cti?“

Vrhl na ni zlostný pohled. „Vím mnohem lépe než ty, jak ji definovat, Sophy.“

„Postrádám schopnosti ji definovat jenom proto, že jsem pouhá žena?“

Uvolnil se, na jeho přísných ústech se objevil opět náznak úsměvu. „Ty nejsi jenom žena, lásco. Ty jsi ta nejzajímavější žena, to mi věř. Ani se mi nesnilo, když jsem žádal o tvou ruku, že dostanu takové fascinující stvoření. Jestlipak víš, že ti z županu visí kus utržené krajky?“

Sophy nervózně sklopila oči a byla úplně vyvedena z míry, když viděla, že jí opravdu visí krajka přes prsa. Pokusila se marně jednou či dvakrát zastrčit ji na místo a pak to vzdala.

Když opět vzhledla, zjistila, že se dívá na Juliana přes pramen vlasů, který jí vypadl ze spinek. Podrážděně si jej zastrčila zpátky za ucho. Pak se hrdě narovnala.

„Nedal byste si šálek čaje, mylord?“

Jeho úsměv se sebevědomě rozzářil a jeho oči přímo zeleně svítily. „Díky, Sophy. Po všem tom portském, co jsem si dopřál po večeři, mi šálek čaje přijde velice vhod. Nerad bych usnul zrovna v nějakou nevhodnou chvíli. To bys byla jistě velice zklamaná.“

To je ale arogantní člověk, napadlo ji, když mu nalévala třesoucími se prsty tekutinu do šálku. Právě si uvědomila, že přijímá čaj jako gesto, kterým se mu vzdává. V okamžiku, kdy mu podala šálek, ho přijal způsobem, jakým velitel na bitevním poli přijímá meč poraženého soupeře.

„To je velice zajímavá příchuť. Tvoje vlastní, Sophy?“ Julian usrl čaj a začal se opět procházet po ložnici.

„Ano.“ To slovo jí jaksi uvízlo v krku. Fascinovaně sledovala, jak polyká další doušek. „Je to heřmánek a... a další květy. Má to velice uklidňující vliv na nervy, které se jaksi příliš předráždí.“

Julian nepřítomně přikývl. „Skvělé.“ Zastavil se před psacím stolem, aby si prohlédl pár knih, které tam pečlivě připravila. „Ach, ten nechvalný materiál mé intelektuální choti! Dovol, abych se podíval, jak politováníhodný máš vkus.“

Vytáhl z hromádky první a potom další výtisk vázaný v kůži. Znovu si lokl čaje a knihu otevřel. „Hm. Vergilius a Aristoteles v překladu. Objektivně vzato je to na průměrného čtenáře trochu těžké čtení, ale zase ne tak špatné. Kdysi jsem to čítával sám.“

„Jsem ráda, že s tím souhlasíte, mylordé,“ řekla Sophy koženě.

Pohlédl na ni pobaveně: „Chovám se příliš protektorsky, Sophy?“

„Velice.“

„Víš, nedělám to schválně. Jsem na tebe jenom zvědavý.“ Odložil klasiky a vzal si další knihu. „Copak to tady ještě máme? Wesleyho Jednoduchá přírodní věda? Trochu zastaralé, ne?“

„Stále je to ještě vynikající bylinář, mylordé. Se spoustou podrobností o anglických bylinách. Tenhle výtisk mám od dědečka.“

„Ach ovšem, bylinky.“ Položil knihu a vzal si další. Sebevědomě se usmál. „No, vidím, že si ty romantické nesmysly lorda Byrona našly cestu až na venkov! Líbila se ti Childe Haroldova pout, Sophy?“

„Velice mne to zaujalo, mylordé. A vám?“

Otevřeně se ušklíbl nad touto zjevnou provokací. „Přiznávám se, že jsem to četl, a přiznávám také, že ten člověk ví, jak psát melodramata. Přirozeně, protože pochází z předlouhé řady melodramatických bláznů. Obávám se, že ještě budou následovat jeho další romantičtí hrdinové.“

„Alespoň není nudný. Dozvěděla jsem se, že v Londýně je Byron značně v módě,“ řekla Sophy váhavě, přičemž ji napadlo, zda náhodou nepadla na téma jejich obapolného intelektuálního zájmu.

„Jestli tím máš na mysli, že se mu ženy pokládají k nohám, tak máš pravdu. Člověku by hrozilo udupání pod spoustou rozkošných nožiček, kdyby byl dost velký blázen na to, aby se zúčastnil dýchánku, kde je přítomen také lord Byron.“ Julian to neříkal vůbec závistivě. Bylo jasné, že shledává zjev lorda Byrona čistě zábavným a ničím víc. „Copak to tady ještě máme? Asi nějaké učené matematické texty?“

Sophy skoro zaskočilo, když poznala knihu v jeho rukách. „Ne tak úplně, mylordé.“

Julianův sebevědomý výraz z jeho tváře rychle vyprchal, jakmile si nahlas přečetl titul knihy. „Woolstonecraftová, Uplatňování práv žen?“

„Obávám se, že ano, mylordé.“

Jeho oči jiskřily, když vzhledl od knihy, kterou držel před sebou. „Tak tohle je ten druh literatury, kterou studuješ? Tenhle směšný nesmysl vytvořený ženou, která nebyla nic víc než pouhou poloviční poběhlicí?“

„Slečna Woolstonecraftová nebyla žádná..., žádná poběhlice!“ Sophy podrážděně vyletěla. „Byla prostě jenom svobodomyšlnou ženou, intelektuálkou velkých schopností!“

„Byla to děvka. Žila veřejně s více než jedním mužem bez řádného sňatku.“

„Pokládala manželství za pouhou klec pro ženy. Jakmile se žena vdá, ocitne se na milost a nemilost svému muži. Nemá sama žádná práva. Slečna Woolstonecraftová měla schopnost hlubokého pohledu na postavení žen a cítila, že je třeba s tím něco udělat. Já s ní náhodou souhlasím. Říkáte, že jste na mne zvědavý, mylord. Mohl byste se tedy leccos dozvědět o mých zájmech, kdybyste si tuhle knihu přečetl!“

„Nemám v úmyslu číst takovou pitomost!“ Julian knihu bezohledně odhodil. „A co víc, drahá, nedovolím, aby sis otravovala mozek spisy téhle ženské, která by správně měla sedět pod zámkem v blázinci nebo by ji měli posadit na Trevor Square jako profesionální kurtizánu!“

Sophy se jen tak tak přinutila, aby po něm nehodila svůj šálek čaje. „Měli jsme dohodu ohledně mých čtenářských zálib, můj pane. Hodláte porušit také ji?“

Julian spolkl poslední doušek čaje a položil šálek s podšálkem stranou. Vstal a šel přímo až k ní, ve tváři chladnou zuřivost. „Ještě jednou mi zase vrhneš do tváře, že se mi nedostává cti, má drahá, a já neručím za následky! Už mám dost téhle frašky, které říkáš líbáanky. Nic užitečného z toho nevzešlo. Přišel čas dát věci do normálního pořádku. Už jsem tě dlouho rozmazloval, Sophy. Odtěd' budeš řádnou manželkou v ložnici stejně jako mimo ni. Budeš akceptovat moje rozhodnutí ve všech oblastech, a to zahrnuje i tvoje čtenářské záliby!“

Sophyin šálek s talířkem nebezpečně zachrastil, jak prudce vyskočila. Pramen vlasů, který si zastrčila za ucho, jí zase vyklouzl. Ustoupila o krok a podpatek jejího střevíce se zachytil za okraj županu. Ozval se zvuk trhané látky.

„Podívej se, co jsi udělal,“ zavzlykala, když pohlédla na utržený okraj.

„Já ještě neudělal nic!“ Julian se před ní postavil a prohlížel si její nervózní, vzpurný výraz. Jeho oči změkly. „Uklidni se. Ještě jsem se tě ani nedotkl, ale ty už vypadáš, jako bys bojovala o svou ženskou čest, kterou si tak zoufale pleteš.“ Zvedl ruku a jemně chytil volný pramen vlasů mezi prsty. „Jak ty to pořád děláš, Sophy?“ zeptal se tiše.

„Dělám co, mylord?“

„Žádná jiná žena, kterou znám, nechodí tak příjemně pocuchaná. Tobě vždycky visí ze šatů někde kousek nějaké stuhy nebo krajky a tvoje vlasy nikdy nejsou tam, kde by měly být.“

„Mylorde, vy jste věděl, když jste mi nabídl sňatek, že mne se móda nijak zvlášť netýká,“ upjatě odpověděla.

„Já vím. Nemyslel jsem to jako kritiku. Jenom mě zajímá, jak dosáhneš takového výsledného dojmu. Vypadá to tak přirozeně krásně!“ Uvolnil jí jeden pramínek, načež jí vjel neodbytnými prsty do vlasů a začal přitom vytahovat další sponky.

Sophy celá ztuhla, když ji jednou paží objal kolem pasu a přitáhl těsněji k sobě. Zběsile uvažovala, jak dlouho to asi potrvá, než začne čaj účinkovat. Zatím to vypadalo, že Julianovi se vůbec spát nechce.

„Buď tak hodný, Juliane...“

„Přesně o to se snažím, lásko,“ mumlal u jejích úst. „Nechci dnes večer nic jiného, než být na tebe hodný a potěšit tě. Navrhuji, aby ses uvolnila a nechala mne, abych ti ukázal, že být manželkou není zas tak hrozné.“

„Musím trvat na naší dohodě...“ Snažila se dohadovat, ale byla tak nervózní, že nemohla ani stát. Chytila se Julianových ramen, aby zachovala rovnováhu, a napadlo ji, co bude dělat, jestli dala do čaje omylem ty nesprávné bylinky.

„Po dnešní noci už si na tu hloupou dohodu ani nevzpomeneš!“ Julianova ústa se prudce přitiskla na její rty v dlouhém, opojném polibku. Jeho ruce našly šňůrku od jejího županu.

Sophy sebou trhla, když jí ho pomalu stahoval z ramen. Upřeně hleděla do Julianových rozvášněných očí a pátrala tam po nějaké známce, že se mu začínají kalit.

„Juliane, dal bys mi, prosím tě, pár minut? Ještě jsem nedopila ani čaj. Třeba by sis také dal ještě jeden šálek?“

„Přestaň tak hrozně doufat, miláčku. Jen se snažíš oddálit, co je nevyhnutelné, ale já tě ujišťuji, že to nevyhnutelné bude nám oběma příjemné.“ Přejel jí významně rukama dolů k pasu, potom na boky a

přítom jí přitáhl látku jemné kmentové noční košile těsněji k tělu. „Velmi příjemné,“ zašeptal. Jeho hlas se změnil v chrapot, když jí začal něžně tisknout hýždě.

Sophy pod jeho intenzivním pohledem začala hořet. Jeho touha byla tak omamující. Ještě nikdy se na ni žádný muž nedíval jako nyní Julian. Přímou z něho cítila sálát horkost a sílu. Zatočila se jí z toho hlava, jako kdyby také vypila šálek bylinného čaje.

„Polib mne, Sophy.“ Julian jí prsty naklonil bradu.

Poslušně zvedla hlavu a stoupla si na špičky, až se její ústa dotkla jeho. Jak dlouho ještě? pomyslela si.

„Ještě jednou, Sophy.“

Její prsty se mu začaly do županu, jak se ještě jednou dotkla rty jeho úst. Byl horký a podivuhodně podmanivý. Mohla by se k němu takhle tisknout třeba celou noc, jenomže věděla, že by trval na něčem víc, než jsou pouhé polibky.

„Tak je to lepší, miláčku.“ Jeho hlas teď zněl zastřeně, ale nebylo jasné, jestli je to následek uspávacího čaje nebo jeho touhy. „Jakmile dosáhneme úplného porozumění, Sophy, budeme spolu vycházet velmi dobře.“

„Takhle zacházíš také se svou milenkou?“ zeptala se odvázně.

Jeho tvář ztuhla. „Už jsem tě nejednou varoval, abys o takových věcech nemluvila!“

„Ty mě pořád jen varuješ, Juliane. Už mě to unavuje.“

„Ano? Tak možná přišel čas, abys poznala, že jsem schopen nejenom slov, ale i činů!“

Popadl ji a odnášel k posteli. Tam ji pustil a ona zlehka padla do pokrývek. Když se jí podařilo posadit, zjistila, že se jí košile vyhrnula až ke stehnům. Vzhledla a viděla, jak se jí Julian dívá na prsní bradavky. Věděla, že jejich obrysy prosvítají tenkou látkou.

Julian se vysoukal ze svého županu, pohledem objímal její tělo a pak její nahá stehna. „Takové krásné nohy! Jsem si jistý, že i ostatní části tvého těla se ukážou stejně krásné!“

Ale Sophy ho neposlouchala. Zírala v úžasu na jeho obnaženou postavu. Ještě nikdy neviděla nahého muže, natož plně vzrušeného, a ten pohled byl šokující. Myslela si o sobě, že je dospělá a do všeho zasvěcená, ne nějaká naivní holčička, která se snadno nechá vyděsit. Byla přece, jak tak často připomínala Julianovi, venkovské děvče!

Ale Julianův penis připadal Sophyovým předrážděným smyslům obrovitý. Čněl tak útočně z toho svého černého kudrnatého hnízda!

Na kůži jeho plochého břicha a široké, ochlupené hrudi se rýsovaly štíhlé svaly, o kterých Sophy věděla, že ji jsou schopné snadno přemoci.

Ve světle svíce vypadal Julian nekonečně mužně a nekonečně nebezpečně. Ale jeho síla měla jakýsi zvláštní charakter podmanivosti, která ji děsila víc než cokoli jiného, co by jí mohl udělat.

„Juliane, ne,“ rychle namítala. „Prosím tě, nedělej to. Dal jsi mi své slovo.“

Vášň v jeho očích se na okamžik změnila v hněv, ale jeho slova se začala jakoby rozpíjet. „Zatraceně, Sophy, já jsem byl tak trpělivý, jak je vůbec pro muže možné! Nezačínej zase s tou naší takzvanou dohodou. Já ji porušit nehodlám.“

Vlezl si na postel, natáhl se po Sophy, jeho veliké ruce se chopily její paže. Všimla si, že se mu konečně oči začínají zakalovat, a najednou si s úlevou uvědomila, že Julian už už usne...

„Sophy?“ Její jméno zaznělo jen jako ospalý dotaz. „Jsi tak sametová. Tak sladká. Ty patříš mně, víš to?“ Jeho dlouhé černé řasy se sklopily a zakryly udivený výraz očí. „Já se o tebe budu starat. Nedovolím, aby se z tebe stala taková bestie jako z mé první ženy. To tě radši zaškrtnu!“

Sklonil hlavu, aby ji políbil. Sophy celá ztuhla, ale on se jejích rtů ani nedotkl. Najednou zachroptěl a pak se zhroutil do polštářů. Jeho silné prsty jí svíraly paži ještě několik dlouhých vteřin a pak ji i jeho ruka uvolnila.

Sophy ležela na posteli vedle Juliana a její srdce nepřirozeně rychle pulzovalo. Několik minut se neodvažovala ani pohnout. Postupně se jí tlukot srdce zklidňoval, když se přesvědčila, že se Julian neprobudí. To víno, co předtím vypil společně s odvarem, který mu dala, zajistí, že bude spát až do rána.

Sophy se pomalu zvedla z postele, aniž spustila zrak z impozantně roztaženého Julianova těla. Vypadal, jak tam ležel na bílém prostěradle, divoce a vášnivě.

Co to jenom provedla?

Stála vedle postele a snažila se trochu sebrat a rozumně uvažovat.

Nebyla si jistá, co všechno si bude Julian pamatovat, až se ráno probere. Jestli si někdy uvědomí, že ho omámila, bude strašně zuřit a všechno odnese ona. Musí to navléknout tak, aby to vypadalo, že dosáhl svého cíle.

Sophy běžela ke své skřínce s bylinami. Bess jí kdysi vysvětlila, že někdy, když se žena miluje poprvé, objeví se trochu krve, obzvláště tehdy, když je muž málo ohleduplný a není příliš něžný. Julian třeba nebude čekat, že ráno najde na prostěradlech krev. Ale kdyby jí tam trochu našel, rozhodně by to potvrdilo jeho víru, že vykonal svou manželskou povinnost.

Pomocí červených listů jakéhosi koření a čaje namíchala Sophy odpovídající směs. Chvilí si ji pochybovačně prohlížela. Rozhodně vypadala barevně správně, ale byla příliš řídká. Možná to nebude tolik vadit, až se vsákne do prostěradel.

Vrátila se znovu do postele a nastříkala trochu falešné krve na lůžkoviny, na nichž před chvílí ležela. Přitom si říkala, kolik asi krev muž čeká, že najde, poté co se pomiloval s pannou.

Soustředěním se zamračila a nakonec se rozhodla, že množství červenohnědé tekutiny, kterou použila, nestačí, aby si jí někdo všiml, a tak trochu přidala. Ruka se jí nervózně třásla, když se nakláněla nad postelí, takže přes okraj šálku vyšpláchlo velké množství tekutiny.

Ulekaně ustoupila a další falešná krev vystříkla na prostěradla. Teď už byl skutečně velký kus prádla mokrý a poskvrněný. Začala se bát, že to přehnala.

Spěšně vylila zbytek červené směsi do konvice s čajem. Potom sfoukla svíce a opatrně vklouzla do postele vedle Juliana, přičemž dávala bedlivý pozor, aby se nedotkla jeho velké svalnaté nohy.

Nedalo se nic dělat, bude muset spát, alespoň částečně, na mokrém prostěradle.

Julian uslyšel, jak se otevřely dveře ložnice. Tlumené ženské hlasy si něco povídaly. Dveře se zase zavřely a pak uslyšel veselý cinkot podnosu se snídání, který kdosi pokládal na stolek.

Pomalů a otupěle se převalil. V ústech měl jako v koníně. Zamračil se a snažil se vzpomenout si, kolik toho portského během včerejšího večera vlastně vypil.

Otevřít oči ho stálo velké úsilí. Když se mu to konečně podařilo, nemohl si uvědomit, kde je. Stěny jeho pokoje přes noc změnilly barvu. Dlouhou chvíli civěl na cizí čínské tapety a paměť se mu pomalu vracela.

Byl v Sophyině posteli!

Pomalů se nadzvedl na polštářích a čekal, až se mu vybaví i zbytek toho, co bude jistě příjemnou vzpomínkou. Ale kromě slabého a nepříjemného bolení hlavy se stále nic jiného nedostavovalo. Znovu sraštil čelo a začal si mnout spánky.

Není přece možné, aby zapomněl na to, jak se miloval se svou novomanželkou! Na tu noc se těšil takovou dobu, že ho to až příliš dlouho udržovalo ve stavu vzrušení. Téměř deset dní trpělivě čekal na tu pravou příležitost. Konečné uvolnění by v něm určitě muselo zanechat jenom tu nejpříjemnější vzpomínku.

Rozhlédl se po ložnici a uviděl Sophy, jak stojí u šatníku. Měla na sobě stejný župan jako včera večer. Byla zády k němu, a tak mu přeběhl po tváři letmý úsměv, když zachytil pohledem zmuchlanou látku náhodou zastrčenou pod límec. Julian dostal nepřekonatelnou chuť jít k ní a krajku jí narovnat. Potom, napadlo ho, jí sundá župan úplně a odnese si ji zpátky do postele.

Pokoušel se vzpomenout si, jak vypadala její malá, něžně zaoblená prsa ve světle svící, ale jediná představa, kterou měl, byla velká tmavá bradavka napínající jemnou látku její noční košile.

Usilovně nutil paměť dál a podařilo se mu vyvolat si obraz jeho ženy ležící na posteli, noční košili vyhrnutou nad kolena. Její nahé nohy byly graciézní a elegantní a vzpomněl si na svoje vzrušení při představě, jak ho ty nohy pevně objímají.

Také si vybavil, jak si svléká župan a zmocňuje se ho prudká touha. Sophy měla v očích šok a nervozitu, když na něho pohlédla. To ho rozzlobilo. Přistoupil k její posteli, aby ji uklidnil a přesvědčil ji, aby ho přijala. Byla nervózní a vylekaná, ale on si byl jistý, že ji dokáže uvolnit, aby vychutnala jeho milování. Už se přece prozradila, že po něm touží také.

Natáhl se po ní a pak...

Julian zatřásl hlavou, aby zahnal všechny ty pavučiny, které mu obestřely paměť. Určitě se přece nezesměšnil tím, že by nedokázal vykonat své manželské povinnosti! Touha zmocnit se Sophy ho úplně stravovala, takže je vyloučeno, aby usnul uprostřed milostného aktu, ať vypil toho portského kolik chtěl.

Ohromený neuvěřitelným selháním své paměti začal Julian odkrývat pokrývky. Jeho stehno zavadilo o ztuhlé prostěradlo, na němž přes noc zaschla tmavá skvrna. Usmál se úlevou a uspokojením a naklonil se kupředu, aby se podíval. Věděl, co najde a co mu dokáže, že se přece jenom nezostudil.

Ale okamžik nato jeho uspokojení ustoupilo pocitu zklamání a nedůvěry. Ta červenavá skvrna na prostěradle byla až příliš velká!

Nemožně široká.

Monstrózně široká.

Co to jenom udělal té své něžné a křehké ženě?

Jediná zkušenost, kterou Julian měl s pannou, byla jeho svatební noc s Elizabeth, a když se s lety víc poučil, začal o ní právem pochybovat.

Ale slyšel samozřejmě mezi muži obvyklé řeči a věděl, že za normálních okolností žena při tom nekrvácí jako tele na zabíjačce. Někdy žena nekrvácí dokonce vůbec.

Způsobit ženě takovéhle krvácení, to by ji musel muž skutečně znásilnit. Musel by ji těžce zranit, aby nadělal takovou spoušť.

Jak tak zíral na ten hrozný důkaz své brutální nešikovnosti, udělalo se mu špatně od žaludku. Vybavil si svá vlastní slova: ráno mi ještě poděkuješ!

Dobrý Bože, každá žena, která by vytrpěla to, co Sophy, by samozřejmě nebyla vůbec v náladě děkovat muži, který ji tak těžce poranil. Dnes ráno ho musí přímo nenávidět. Julian zavřel na okamžik oči a zoufale se snažil vzpomenout si přesně na to, co jí vlastně udělal, ale jeho zablokovaná mysl si nedokázala žádnou takovou scénu vybavit. Důkazy se však nedaly popřít. Otevřel oči.

„Sophy?“ Jeho hlas zněl cize dokonce i jemu samému.

Sophy nadskočila, jako by ji zasáhl bičem. Otočila se kolem své osy s výrazem, který Juliana přiměl k tomu, aby zaťal zuby.

„Dobré... jítro, mylord.“ Její oči byly dokořán, plné ženské nervozity.

„Mám pocit, že dnešní ráno by mohlo být mnohem lepší, než je. A je to moje vina.“ Posadil se na kraj postele a natáhl se po županu. Dal si s oblékáním na čas a přitom se snažil vymyslet, jak by nejlépe zvládl situaci. Sophy asi nebude mít náladu na to, aby poslouchala jeho omluvná slova. Bože na nebi, kéž by ho jenom tolik nebolela hlava!

„Myslím, že sluha má pro vás připravené holení, můj pane.“

Ignoroval to. „Není ti nic?“ zeptal se tiše. Vykročil k ní, ale když okamžitě ustoupila, zastavil se. Přešla až k šatníku a nemohla už dál ustupovat, i když podle jejího výrazu bylo jasné, že by chtěla. Stála tam, mačkala v rukách vyšívanou mušelínovou spodničku a ustrašeně ho sledovala.

„Nic mi není, mylord.“

Julian se nadechl. „Ach Sophy, holčičko, co jsem ti to jenom provedl! Byl jsem včera v noci skutečně takové zvíře?“

„Vaše voda na holení vystydne, sire.“

„Sophy, mě nezajímá teplota mé vody na holení! Mě zajímá, jak je tobě!“

„Řekla jsem vám přece, že mi nic není. Prosím, Juliane, musím se obléci.“

Zasténal a šel k ní bez ohledu na to, jak se snažila dostat se z jeho dosahu. Jemně ji zachytil za ramena a pohlédl jí do ustrašených očí. „Musíme si spolu promluvit.“

Špičkou jazyka si přejela rty. „Cožpak nejste spokojený, můj pane? Doufala jsem, že budete.“

„Dobrý Bože,“ vydechl a něžně si přitiskl její hlavu k rameni. „Dovedu si živě představit, jak zoufale si přeješ, abych byl spokojený! Jsem si jist, že už nemáš být i jen pomyšlení na další noc, jako byla ta včerejší!“

„Ne, mylord, takovou noc bych raději nechtěla už nikdy v životě zažít znovu!“ Hlas měla sice utlumený jeho županem, ale naléhavost v něm rozeznával naprosto jasně.

Pocítil záchvěv viny. Konejšivě ji hladil po vlasech. „Pomohlo by, kdybych se ti zapřísáhl na svou čest, že příště to nebude tak drsné?“

„Vaše čestné slovo, mylorde?“

Divoce zaklel a přitiskl si její tvář ještě více k sobě. Cítil Sophyino napětí, ale neměl ani nejmlhavější tušení, jak je odstranit. „Vím, že dnes ráno mému čestnému slovu nepřikládáš zrovna velkou váhu, ale slibuji ti, že příště, až se budeme milovat, nebudeš vůbec trpět.“

„Juliane, já bych raději na příští milování vůbec nemyslela.“

Pomalu vydechl. „Ne, to chápu.“ Cítil, jak se mu snaží vymanit z náručí, ale nemohl ji ještě jen tak nechat odejít. Musí najít nějaký způsob, jak ji ujistit, že není takové zvíře, za které ho zjevně minulou noc pokládala. „Mrzí mne to, holčičko moje. Nechápu, co to do mne vjelo. Vím, že to těžko pochopíš, ale holá pravda je, že já si nemůžu vůbec vzpomenout, co se přesně stalo. Musíš mi ale věřit, že jsem ti nikdy nechtěl ublížit.“

Zavrtěla se v jeho náručí a opřela se mu do ramen. „Raději bych se o tom vůbec nebavila.“

„To ale musíme, jinak si to časem budeš představovat ještě horší, než to už je. Sophy, podívej se mi do očí!“

Pomalu zvedala hlavu. Zaváhala, rychle na něho zkoumavě pohlédla a pak spěšně odvrátila zrak. „Co si přejete, abych udělala, mylorde?“

Krátce, silněji ji sevřel v loktech. Musel se nutit, aby se zase uklidnil. „Přál bych si, abys mi řekla, že mi odpouštíš a že mi nebudeš mít za zlé moje včerejší chování. Ale předpokládám, že žádat na tobě dnes ráno tohle, je asi příliš.“

Kousla se do rtu. „Uspokojil jste svou hrdost?“

„Kašlu na svou hrdost! Snažím se přijít na to, jak se ti mám omluvit a dát ti najevo, že..., že už to pro tebe nikdy nebude tak... nepříjemné.“ K čertu, nepříjemné je skutečně směšný výraz pro to, co jistě včera v noci cítila, když jí tak řádl mezi nohama. „Milování mezi manželi by mělo být příjemným prožitkem. Mělo to být včera v noci příjemným zážitkem i pro tebe. Chtěl jsem, aby to bylo příjemné, ale nechápu, co se vlastně stalo. Musel jsem nad sebou ztratit veškerou sebekontrolu. Kruci, musel jsem se zbláznit!“

„Prosím, mylorde, je to tak trapné! Musíme se o tom skutečně bavit?“

„Přece vidíš, že to takhle nemůžeme nechat?“

Následovala zřetelná pauza, než se opatrně zeptala: „A proč ne?“

„Sophy, miláčku, měj přece rozum! Jsme manželé. Budeme se milovat často. Nechci, abys odcházela vystrašená.“

„Nechci, abyste tomu říkal milování, když to nemá s láskou nic společného!“ odsekla Sophy.

Julian zavřel oči a sebral veškerou trpělivost. To nejmenší, co teď své mladé ženě dluží, je trpělivost. Naneštěstí to nebyla zrovna jeho silná stránka. „Sophy, pověz mi jenom jedno. Nenávidíš mne dneska ráno?“

Přerývavě polkla a pořád se dívala ven z okna. „Ne, mylord.“

„No, tak alespoň to. Ne moc, ale alespoň to. Ztraceně, Sophy, co jsem ti to včera prováděl? Určitě jsem se tě zmocnil násilím, ale přísahám, že si vůbec nevzpomínám na nic od té chvíle, kdy jsem k tobě vlezl do postele!“

„Já o tom opravdu nemohu mluvit, pane.“

„Ano, myslím, že nemůžeš.“ Prohrábl si rukou vlasy. Jak by mohl jenom čekat, že mu dá podrobný popis toho, co jí dělal? Vždyť to děsivé líčení nechce vlastně slyšet ani on sám! Jenomže se potřeboval zoufale dopátrat, co jí to vlastně provedl. Musí vědět, jak ďábelsky se to vlastně choval. Už teď se mučil těmi nejživějšími představami své fantazie!

„Juliane?“

„Já vím, že to není žádná omluva, drahoušku, ale obávám se, že jsem včera večer vypil víc portského, než jsem si uvědomoval. Už nikdy k tobě na lože nepřijdu v takovém odporném stavu. To bylo neomluvitelné. Prosím, přijmi mou omluvu. Jsem přesvědčen, že příště to bude úplně jiné.“

Sophy si odkašlala. „Co se týče toho příště...“

Zamračil se. „Vím, že se na to nijak netěšíš, ale dávám ti své slovo, že na tebe podruhé už nebudu pospíchat. Musíš si však uvědomit, že se budeme muset zase časem milovat. Sophy, poprvé je to pro tebe..., víš, je to, jako kdybys spadla z koně. Jestli si na něho znovu nesesedneš, už třeba nikdy nebudeš jezdit.“

„Nejsem si jistá, že by to byl tak strašný osud,“ zamumlala.

„Sophy!“

„Ano, samozřejmě. Je tady ta maličkost s vaším dědicem. Promiňte mi, mylord, ale skoro mi to uniklo.“

Zmocnil se ho fyzický odpor k sobě samému. „Vůbec jsem nemyslel na svého dědice. Myslel jsem na tebe.“

„Měli jsme dohodu na tři měsíce,“ připomněla mu tiše. „Myslíte, že bychom se mohli vrátit k té původní domluvě?“

Julian zaklel pod vousy. „Myslím, že není moc dobrý nápad tak dlouho čekat. Tvoje přirozená nervozita bude stoupat až do obludných rozměrů, když budeš mít tři měsíce na přemítání o tom, co se stalo včera v noci. Sophy, vysvětlil jsem ti, že to nejhorší je za námi. Není třeba se vracet k té minulé dohodě, na které jsi tolik trvala.“

„Asi ne. Obzvláště ne proto, že jste mi dal jasně najevo, jak málo prostředků mám k tomu, abych si plnění naší dohody vynutila.“

Vytrhla se mu z náručí a přešla k oknu. „Měl jste úplnou pravdu, mylord, když jste mi zdůrazňoval, že v manželství má žena jenom velice málo práv. Její jedinou nadějí je, že se může spolehnout na čest svého manžela jakožto na čest džentlmena!“

Juliana zasáhla další vlna provinění a na okamžik ho zcela pohltila. Když se opět vzpamatoval, toužebně si přál, aby stál proti samotnému ďáblu, a ne proti vlastní ženě. Tak by se alespoň mohl bránit v boji.

Jeho postavení bylo neudržitelné. Bylo až děsivě jasné, že z toho existuje jediná cesta ven a on si ji musí vybrat, i když ví, že tím to nakonec pro ni všechno bude ještě daleko těžší.

„Jestliže budu souhlasit s tím, že se vrátíme k naší původní dohodě, budeš schopna uvěřit mému slovu podruhé?“ zeptal se drsně Julian.

Vrhla na něho přes rameno rychlý pohled. „Ano, myslím, že bych vám tentokrát mohla věřit. Pokud ovšem budete souhlasit, že mě nebudete svádět a ani nutit násilím.“

„Včera večer jsem ti sliboval, že tě svedu, a místo toho jsem použil násilí. Ano, chápu, v čem bys chtěla rozšířit podmínky naší původní dohody,“ Julian provinile sklonil hlavu. „Dobře, Sophy. Můj úsudek mi říká, že to není správné řešení, ale nemohu ti upírat právo po tom, co se stalo včera.“

Sophy sklopila oči, sepnuté ruce před sebou jako při modlitbě: „Děkuji vám.“

„Neděkuj mi. Mám silný pocit, že dělám vážnou chybu. Něco je tady zásadně v nepořádku.“ Zavrtěl znovu hlavou a snažil se silou vůle vyvolat vzpomínky z minulé noci. Ale jako by viděl jenom prázdnou zeď. Začíná snad přicházet o rozum? „Máš mé slovo, že se tě nepokusím po celou zbývající dobu naší dohody svádět. Že se tě nebudu pokoušet získat násilím, to se rozumí samo sebou.“ Zaváhal, chtěl se po ní natáhnout a podržet ji zase těsně u sebe v náručí, ale neodvážil se toho. „Prosím, omluv mne.“

Odcházel z její ložnice s pocitem, že by stěží dokázal víc klesnout v jejích očích, než klesl ve svých vlastních.

Příští dva dny byly ty nejkrásnější v Sophyině životě. Její líbánky se konečně změnily v sen, který si kdysi vysnila. Julian byl milý, ohleduplný a bez přestání něžný. Zacházel s ní, jako by byla vzácným a neocenitelným kouskem porcelánu. Ten tichý, nenápadný zvířecí strach, který ji ničil celé dlouhé dny, byl konečně pryč.

Nebylo to ale tím, že už by Julianovi v očích neviděla touhu. Ta tam byla stále, ale její žár byl opatrně tlumen a Sophy už se nemusela bát, že se vymkne kontrole. Teď konečně měla prostor, kde mohla volně dýchat, jak se to pokusila vyjednat už před svatbou.

Ale místo toho, aby mohla odpočívat a užít si tu dobu, kterou pro sebe získala, byla Sophy stále nešťastná. Celé dva dny bojovala proti svému trápení a vině, snažila se přesvědčit sama sebe, že udělala správnou věc, jedinou, která za daných okolností přicházela v úvahu. Manželky mají tak malou moc, že jsou prostě nuceny využít jakýchkoli prostředků, které se jim naskytanou.

Ale její smysl pro čest jí nedovoloval, aby svou tíseň utiřila takovou obhajobou.

Třetí den ráno po fiktivní svatební noci se Sophy probudila svědomím, že už nemůže pokračovat v téhle šarádě ani den, natož celý zbytek tříměsíční lhůty.

V životě se necítila tak mizerně. Tu hroznou zodpovědnost za Julianovo sebetrestání už nemohla unést. Bylo zřejmé, že si Julian dělá nesmírné výčitky za to, co si myslí, že jí provedl. A fakt, že vlastně neprovedl vůbec nic, způsoboval, že Sophy cítila ještě větší vinu než on.

Hodila do sebe čaj, který jí přinesla komorná, odložila šálek na talířek, až to třesklo, a odhodila přikrývky.

„To je ale krásnej den, milostpani! Vyjedete si po snídani?“

„Ano, Mary, vyjedu. Prosím tě, pošli někoho, aby se zeptal lorda Ravenwooda, jestli by se ke mně nechtěl připojit, ano?“

„Já si myslím, že nemůže bejt pochyb, že by se pán k vám přidal,“ odpověděla jí Mary se šibalským úšklebkem. „Ten člověk by přijal pozvání jet s váma třeba až do Ameriky, jen kdyby jste mu řekla! Já vám teda povím, že veškerý služebnictvo to baví pořád sledovat, víte?“

„Co je baví sledovat?“

„No, sledovat ho, jak se vám snaží ve všem vyhovět. Nikdá sme nic takovýho neviděli. Hádám, že jeho lordstvo děkuje svý šťastný hvězdě, že dostal manželku, kerá je úplně jiná než ta, co si vzal prvně!“

„Ale Mary!“

„Teda pardon, madam. Ale vy víte stejně tak dobře jako já, co o ní u nás doma říkali. Nebylo to žádný tajemství. Vona byla pěkně divoká, to teda byla. Hnědý nebo modrý šaty, paní?“

„Myslím, že ty nové hnědé, Mary. A už toho bylo o první lady Ravenwoodové dost.“ Sophy to říkala tónem, o kterém doufala, že je dostatečně důrazný. Dneska nechtěla o své předchůdkyni vůbec nic slyšet. Vína, kterou zakoušela, způsobovala, že musela myslet na to, zdali, až se Julian dozví pravdu, nedojde k závěru, že je v jistých intrikách úplně stejná jako jeho první žena.

O hodinu později už viděla Juliana, jak na ni čeká v přední hale. Vypadal ve svém elegantním jezdeckém obleku velice přirozeně. Perfektně padnoucí jezdecké kalhoty světlé barvy, vysoké boty ke kolenům a těsné sako zdůrazňovaly jeho mužnou sílu.

Julian se usmál, když Sophy scházela ze schodů. Zvedl ruku s malým košíkem. „Nechal jsem nám u kuchaře zabalit oběd na piknik! Napadlo mě, že bychom si mohli prohlédnout zříceniny starého hradu, které jsme zahlédli na kopci za řekou. Vyhovuje ti to, drahá?“ Vyšel jí v ústrety, aby jí nabídl rámě.

„To bylo od vás velmi prozíravé, mylordě,“ řekla Sophy pokorně, snažíc se o úsměv. Jeho úzkostlivá snaha jí vyhovět byla dojemná, ale vedla jenom k tomu, že se cítila ještě provinileji.

„Ať komorná doběhne nahoru a přinese ti nějaké z těch tvých nechvalných knížek! Budu tolerovat cokoli, kromě té Woolstonecraftové. Sám jsem si z knihovny také něco vybral. Kdo ví, možná když sluníčko vydrží, budeme chtít strávit odpoledne čtením pod nějakým stromem u cesty.“

Srdce jí na okamžik poskočilo. „To zní skvěle.“ Pak se ale vrátila na zem. Julian určitě nebude mít náladu na to, aby si s ní sedl pod strom na pasece a četl nějakou knížku, až mu prozradí tu strašnou pravdu.

Vedl ji ven do jasného jarního slunka. Stáli tam už dva osedlaní koně a čekali. Jeden hnědý valach a Anděl. U jejich hlav stáli podkoní. Julian pozorně sledoval Sophyinu tvář, když ji uchopil

kolem pasu a zvedl do sedla. Zdálo se, že se mu ulevilo, když se od něho neodtáhla.

„Jsem rád, že se zase dnes cítíš na projížďku,“ řekl Julian, když se vyšvihl do sedla a vzal do rukou uzdu. „V posledních dvou dnech mi naše ranní vyjížďky docela chyběly.“ Střelil po ní zkoumavým pohledem. „Jsi si jistá, že ti to bude, ehm, příjemné?“

Viditelně se uzarděla a popohnala svého koně do klusu.

„Velmi příjemné, Juliane.“ Až do té doby, než najdu odvahu ti říci celou pravdu. Pak se budu cítit příšerně. Napadlo ji, jestli ji zbije.

Hodinu nato zastavili u zřícenin starého normanského hradu, který kdysi strážil řeku. Julian sesedl a přešel k valachovi, na němž jela Sophy. Něžně svou ženu zvedl ze sedla. Když se její nohy dotkly země, nepustil ji.

„Stalo se něco, sire?“

„Ne.“ Jeho úsměv byl ironický. „Vůbec nic.“ Sundal ruku z jejího pasu a pečlivě připevnil péro, které jí padalo z jejího malého sametově hnědého kloboučku. Péro se naklánělo v typicky vratké poloze.

Sophy si povzdechla. „To byl jeden z důvodů, proč jsem byla během své krátké návštěvy Londýna tak neúspěšná. Ať mi moje komorná učesala vlasy a upravila šaty jakkoli, vždycky se mi povedlo dorazit na ples nebo do divadla, jako kdyby mě právě přejel dostavník. Myslím, že bych byla ráda žila v nějaké jednodušší době, kdy toho na sobě lidé nemuseli tolik nosit a neměli s tím tolik starostí.“

„Mně by se docela líbilo žít v té době s tebou.“ Julianův úsměv se ještě zvětšil, jak zkoumal její oblečení. V jeho sluncem zalitých zelených očích jiskřil smích. „Ty bys vypadala velice dobře, kdybys běhala málo oblečená!“ Věděla, že se zase červená. Spěšně se od něho otočila a vyrazila k hromadě kamení, která představovala vše, co ze starého hradu zbylo. Kdykoli jindy by Sophy shledala zříceninu zajímavou. Dnes se však na ni sotva dokázala soustředit. „Krásná vyhlídka, že? Připomíná mi to ten starý hrad na vašem panství. Měla jsem si s sebou vzít svůj skicák.“

„Já tě nechtěl uvést do rozpaků, Sophy,“ tiše řekl Julian, když přistoupil těsně k ní. „Nebo tě vylekat tím, že ti připomenu tu noc.

Snažil jsem se jen trochu žertovat.“ Dotkl se jejího ramene. „Promiň mi nedostatek taktu.“

Sophy zavřela oči. „Nevylekal jste mě, Juliane.“

„Kdykoli se ode mne takhle odtáhneš, tak si začínám myslet, že jsem ti zase dal nějaký důvod k tomu, aby ses mě bála.“

„Nechte toho Juliane. Hned toho nechte. Já se vás přece nebojím!“

„Holčičko, mně lhát nemusíš,“ ujišťoval ji jemně. „Jsem si dobře vědom, že to bude dlouho trvat, než se ve tvých očích úplně očistím.“

„Ach Juliane, jestli řeknete jen ještě jedno slovo omluvy, tak začnu ječet!“ Odstoupila od něho, neodvažujíc se pohlédnout mu do očí.

„Sophy? Co se to, k čertu, zase děje? To je mi líto, jestli nestojíš o moje omluvy, ale nemám jinou čestnou možnost než se tě pokoušet přesvědčit, že jsou upřímné.“

Jen tak tak, že nepropukla v pláč. „Vy to nechápete,“ vysvětlovala nešťastně. „Důvod, proč už nechci slyšet žádné omluvy, je ten, že jsou..., že nejsou vůbec nutné.“

Nastala krátká pauza, během které Julian tiše řekl: „Nemusíš se mi to snažit ulehčit.“

Sevřela oběma rukama svůj jezdecký bičík. „Nesnažím se to udělat snazší. Já se jen snažím uvést na správnou míru pár věcí, které jsem..., kterými jsem vás schválně uvedla v omyl.“

Následovala další krátká pauza. „Nechápu. Co se mi to snažíš říci, Sophy? Že to moje milování nebylo tak hrozné, jak muselo určitě být? Prosím tě, nech toho. My oba známe přece pravdu.“

„Ne, Juliane, vy neznáte pravdu. Znáám ji jenom já. Musím se vám k něčemu přiznat, mylord, a bojím se, že se budete hrozně hněvat.“

„Ne na tebe, Sophy. Na tebe vůbec ne.“

„Snažně prosím, mylord, abyste si to zapamatoval. Ale zdravý rozum mi říká, že si na to ani nevzpomenete.“ Sebrala veškerou odvalu, stále ještě se neodvažujíc pohlédnout mu přímo do očí. „Důvod, proč se mi nemusíte vůbec omlouvat za to, co si myslíte, že jste mi provedl, je ten, že jste mi neprovedl vůbec nic.“

„Cože?!“

Sophy si přejela hřbetem rukavice přes čelo. Přitom si trochu srazila klobouček a péro zase poskočilo kupředu. „To znamená, že jste neudělal to, co si myslíte, že jste udělal.“

Ticho, které následovalo, bylo přímo ohromující. Pak Julian opět promluvil: „Ale Sophy, co ta krev? Tam bylo přece tolik krve!“

Rychle pokračovala dál, ještě než ji úplně opustí veškerá odvaha. „Za sebe musím zdůraznit, že jste se podle mne pokoušel porušit ducha naší dohody. Byla jsem hrozně nervózní a velmi, velmi rozhněvaná. Doufám, že to vezmete v úvahu, mylord. Vy ze všech lidí nejlépe víte, jaké to je, ocitnout se v záchvatu zuřivosti!“

„Sophy, o čem to, u čerta, mluvíš?“ Julianův hlas byl až příliš tichý.

„Snažím se vám vysvětlit, že jste mě tuhle v noci vůbec neznásilnil. Jenom, prostě jste najednou jenom usnul.“ Sophy se konečně pomalu obrátila k Julianovi tváří v tvář. Stál od ní kousek dál, nohy v holínkách lehce rozkročené, jezdecký bičík podél stehna. Jeho zelené oči byly studenější než led.

„Já že jsem usnul?!“

Sophy přikývla a upřeně mu hleděla přes rameno. „Dala jsem vám do čaje trochu bylinek. Vzpomínáte si, jak jsem vám řekla, že mám něco lepšího na spaní než portské?“

„Vzpomínám si,“ pronesl hrozně potichu. „Ale ty jsi ten čaj pila také.“

Zavrtěla hlavou. „Jenom jsem to předstírala. Vy jste byl tolik zabraný do svých stížností na tu knihu slečny Woolstonecraftové, že jste si vůbec nevšiml, co dělám já.“

Přistoupil o krok blíž. Jezdeckým bičíkem se švihl do nohy. „A ta krev? Byla jí plná prostěradla!“

„Jen další bylinky, sire. Když jste usnul, přidala jsem je do čaje, abych na prostěradlech udělala červené skvrny. Jenomže jsem netušila, kolik tekutiny mám použít, a také jsem byla hrozně nervózní, takže jsem trochu čaje vylila a ty skvrny byly pak větší, než jsem zamýšlela.“

„Ty jsi vylila trochu čaje,“ opakoval pomalu.

„Ano, mylord.“

„Dost na to, abych si myslel, že jsem tě úplně potrhla!“

„Ano, mylord.“

„Chceš mi tím říci, že se té noci nic nestalo? Vůbec nic?“

Sophy se vrátilo trochu jejího přirozeného temperamentu. „No, říkal jste mi, že mě svedete, i když jsem vám jasně řekla, že si to nepřeji, a pak jste přišel ke mně do ložnice navzdory mým námitkám a já jsem se cítila vážně ohrožena, mylord. Takže to neznamená, že by se nic nebylo bývalo stalo, jestli mě chápete. Ono se nic nestalo

jenom proto, že jsem podnikla jisté kroky, abych tomu zabránila. Vy, sire, nejste jediný, kdo má prchlivou povahu.“

„Tak ty jsi mne omámila!“ V jeho hlase bylo cosi mezi nedůvěrou a zuřivostí.

„Můj pane, to byl jen obyčejný čaj na spaní.“

Bičík po Julianově boku zasvištěl, jak udeřil do vrchní kožené části jezdecké boty, aby přerušil její vysvětlování. Oči mu žhnuly jasnou zelení. „Ty jsi mne omámila jednou z těch tvých zatracených medicín a pak jsi všechno zaranžovala tak, aby to vypadalo, že jsem tě znásilnil!“

Tváří v tvář takovému otevřenému shrnutí všech fakt se opravdu nedalo nic moc dodat. Sophy svěsila hlavu. Jak pohlédla na zem, nalomené péro se jí kývalo před očima. „Myslím, že tak se na to také můžete dívat. Ale já jsem nikdy nechtěla, abyste si myslel, že jste..., že jste mě poranil. Chtěla jsem jenom, abyste si myslel, že už jste udělal to, co mi připadalo, že pokládáte za svoji povinnost. Zdálo se mi, že vám tolik záleží na tom uplatnit svoje manželská práva!“

„A ty ses domnívala, že kdybych si myslel, že jsem toho práva dosáhl, že už ti dám dalších pár měsíců pokoj?“

„Napadlo mě, že budete chvíli spokojený, mylorde. Myslela jsem si, že pak budete ochoten dodržovat pravidla naší dohody.“

„Sophy, jestli se mi ještě jednou zmíníš o té naší proklaté dohodě, tak tě určitě zaškrťm! Přinejmenším ti svým bičíkem našvihám přes zadek!“

Statečně se napřímila. „Jsem připravena na násilí, můj pane. Je velice dobře známo, že jste vzteklý jako čert!“

„Opravdu? Tak to mě tedy překvapuje, že mě sem vylákáš, abys tady o samotě učinila své skvělé doznání. Nikdo tady nikde kolem není, kdo by slyšel volání o pomoc, kdybych se tě rozhodl potrestat!“

„Nezdálo se mi vhodné, aby u toho bylo služebnictvo,“ zašeptala.

„Drahá, to je od tebe skutečně velice šlechtné. Zajisté mi promineš, že mi děláš potíže uvěřit, že žena schopná omámit svého manžela je ženou, která bude ztrácet čas přemítáním o tom, co si o tom bude třeba myslet služebnictvo.“ Přimhouřil oči. „Bože můj, co si asi mysleli, když ti druhý den vyměňovali prádlo?!“

„Vysvětlila jsem Mary, že jsem do postele rozlila trochu čaje.“

„Jinými slovy, já jsem byl jediný v celé naší domácnosti, kdo věřil, že je brutální násilník? No, aspoň něco.“

„Mrzí mne to, mylordé. Opravdu. Na svoji obranu mohu jenom zdůraznit, že jsem byla vyděšená a rozzlobená. Myslela jsem, že spolu vycházíme dobře a že začínáme jeden druhého poznávat, ale pak jste mě najednou začal ohrožovat.“

„Představa milování se mnou tě tak děsí, že bys zašla až tak daleko, jen aby ses tomu vyhnula? Zatraceně, Sophy, nejsi přece žádná pubertální naivka! Jsi dospělá žena a víš dobře, proč jsem si tě vzal!“

„Už jsem vám to přece vysvětlila. Mne neděsí ten konkrétní akt,“ bránila se rozhorleně. „Jen potřebuji čas, abych vás poznala. Chtěla jsem čas, abychom se naučili spolu vycházet jako manželé. Nechci ze sebe nechat udělat jenom chovnou klisnu, abych vám vyhověla, a pak jste mě poslal pást někam na venkov! Musíte přiznat, že to je vše, co jste měl v úmyslu, když jste si mě vzal!“

„Nic takového nepřiznávám.“ Znovu se udeřil bičíkem do kožené holínky. „Pokud se týče mne, tak jediný, kdo porušil základní dohodu našeho manželství, jsi ty. Moje požadavky byly prosté a bylo jich jen pár. Jedním z nich bylo, pokud si vzpomínáš, že mi nikdy nebudeš lhát.“

„Juliane, já jsem vám ale přece nelhala! Možná jsem vás uvedla v omyl, ale jistě vidíte, že jsem...“

„Lhala jsi mi!“ přerušil ji vztekem. „A kdybych se posledních pár dnů tolik neprobíral svou vlastní vinou, tak jsem si to uvědomil hned! Všechny známky tam přece byly! Nebyla ses mi ani schopna podívat do očí! Kdybych se nedomníval, že to je tím, že nesneseš ani pohled na mne, tak bych poznal okamžitě, že mě podvádíš!“

„Je mi to líto, Juliane.“

„Bude ti to líto ještě mnohem víc, milá choti, ještě než spolu skončíme. Já nejsem jako ten tvůj dědeček, co tě tak rozmazluje, a přišel čas, aby ses o tom přesvědčila! Myslel jsem, že jsi dost inteligentní, abys to hned pochopila, ale je vidět, že musíš dostat jasnou lekci.“

„Juliane!“

„Nasedni na koně!“

Sophy váhala. „Co chcete dělat, mylordé?“

„Až se rozhodnu, tak ti to povím. Mezitím ti dám pocítit chuť nesmírně nepříjemné zkušenosti toho, co tě čeká, aby sis mohla dělat skutečně starosti!“

Sophy pomalu kráčela ke svému valachovi. „Já vím, jak musíte zuřit, Juliane. Třeba si to i zasloužím. Ale přála bych si, abyste mi prozradil, jak mě chcete trestat. Po pravdě řečeno, myslím, že to napětí nevydržím.“

Jeho ruce se jí chopily zezadu tak rychle, až sebou trhla. Julian ji se sotva skrývanou hrubostí vyzvedl na koně. Potom zůstal stát a chvilku se na ni díval s chladnou zuřivostí v očích. „Jestli hodláš zkoušet na svého manžela různé triky, vážená choti, tak by ses měla raději naučit, jak zvládnout to napětí ze strachu před jeho pomstou. A já se ti za to pomstím, Sophy. O tom vůbec nepochybuj. Nemám v úmyslu ti dovolit stát se stejně nezvladatelnou bestií, jako byla moje první žena!“

Ještě než mu mohla odpovědět, se odvrátil a nasedl na svého hřebce. Beze slova se pak vydal cvalem k domovu a ponechal Sophy, aby jela za ním.

Dorazila půl hodiny po něm a ke svému rozčarování zjistila, že se jejich veselá a rušná domácnost, která se vytvořila během posledních pár dnů, jako kouzlem úplně změnila. Eslington Park se stal ponurým, nepřijemným místem.

Sluha na ni smutně pohlédl, když jako ztracená vstupovala do haly. „Už jsme si o vás dělali starosti, paní,“ pravil jemně.

„Děkuji, Tysone. Jak vidíš, jsem úplně v pořádku. Kde je lord Ravenwood?“

„V knihovně, paní. Vydal příkaz, že ho nesmí nikdo rušit.“

„Ach tak.“ Sophy pomalu kráčela ke schodišti a nervózně pohlédla na výhrůžně zavřené dveře knihovny. Okamžik zaváhala. Pak si ale nadzvedla sukně jezdeckých šatů a vyběhla po schodech, nevšímaje si starostlivých pohledů služebnictva.

Julian se ukázal až u večeře, aby jí oznámil svou pomstu. Když zasedl za stůl s neúprosně tvrdým výrazem v očích, Sophy hned poznala, že osnoval svou pomstu nad lahví claretu.

Na jídelnu se sneslo hrozivé ticho. Sophy to připadalo, jako kdyby všechny ty vymalované postavy nahoře na stropě na ni dolů civěly vyčítavě.

Snažila se ze všech sil sníst svou porci ryby, když Julian najednou poslal sluhu a komorníka krátkým kývnutím hlavy ven. Sophy zatajila dech.

„Ráno odjízďím do Londýna,“ promluvil na ni poprvé za celou dobu.

Sophy zvedla hlavu a do žil se jí vrátila naděje. „My jedeme do Londýna, mylorde?“

„Ne, Sophy. Ty do Londýna nejedeš. Já jedu. Ty, má drahá, intrikující choti, zůstaneš tady na Eslington Parku. Hodlám ti zaručit tvé největší přání. Můžeš strávit zbytek těch tvých tří měsíců, kterých si tolik považuješ, v absolutním klidu. Dávám ti své slovo, že už tě nebudu obtěžovat.“

Najednou jí došlo, že ji hodlá tady, v té divočině Norfolku, nechat úplně samotnou. Sophy otřesena polkla. „Budu tady úplně sama, mylorde?“

Zlomyslně se usmál a pravil zdvořile: „Zcela sama, pokud se týče společníka nebo nějakého vinou posedlého manžílka, který by tady okolo tebe tancoval. Avšak budeš mít k dispozici výborně vyškolené služebnictvo. Třeba se budeš moci zabavit tím, že jim budeš léčit jejich bolení v krku a nemocná játra.“

„Juliane, prosím vás, byla bych raději, kdybyste mi nařezal a bylo po všem.“

„Jen mě moc nepokoušej,“ konstatoval suše.

„Ale já si nepřěji zůstat tady sama! Součástí naší dohody bylo, že mě nepošlete na venkov, když pojedete do Londýna!“

„Ty se odvažuješ po tom, co jsi mi provedla, ještě se o té šílené dohodě vůbec zmiňovat?“

„Můj pane, je mi moc líto, že se vám to nezamlouvá, ale před svatbou jste mi dal na jisté věci své slovo. Z mého hlediska jste porušil přísahu v jednom z těch bodů a teď se k tomu chystáte zase. To od vás není..., to není čestné!“

„Nepokoušej se mě poučovat o cti, Sophy. Jsi žena a víš o tom jen velice málo!“ zakřičel na ni. Sophy se na něho upřeně zadívala. „Učím se ale rychle!“ Julian tiše zaklel a odhodil svůj ubrousek.

„Nekoukej na mne, jako bys zjistila, že se mi cti nedostává! Ujišťuji tě, že já svou přísahu neporušuji. Možná se dočkáš svého pobytu v Londýně, ale ten den nepřijde, dokud se nenaučíš jako manželka svým povinnostem!“

„Svým povinnostem!“

„Na konci těch tvých drahocenných tří měsíců se vrátím sem do Eslington Parku, abychom si o tom pohovořili. Věřím, že pak už budeš rozhodnuta moje doteky tolerovat. Tak nebo tak, madam, já z tohoto manželství dostanu, co potřebuji!“

„Dědice a žádné potíže.“

Jeho ústa se zkřivila. „Sophy, spoustu potíží už jsi mi způsobila. Můžeš se z toho radovat, jestli chceš, protože ti už nehodlám dovolit, abys mi v mém životě způsobila jakýkoli další zmatek!“

Druhý den ráno stála Sophy jako ztracená uprostřed mramorových soch v hale, hlavu hrdě vztyčenou, zatímco se Julian připravoval na svůj odjezd. Když jeho sluha nakládal zavazadla do kočáru, jeho lordstvo se s novomanželkou chladně a velmi formálně rozloučilo.

„Přeji vám, abyste měla příští dva a půl měsíce radost ze svého manželství, madam.“

Začal se už odvracet a pak, když zpozoroval, že jí z vlasů visí uvolněná stuha, zaklel, zarazil se, potom se zastavil, aby ji rychlým a netrpělivým gestem upravil, a pak byl pryč. Klapot jeho bot znějící mramorovou halou byl přímo strašidelný.

Sophy si protrpěla týden pokořujícího zatracení, než se jí vrátil její přirozený temperament. Když k tomu došlo, tak se rozhodla, že už za svůj zločin trpěla dost a že se dopustila při zacházení se svým novomanželem také taktického omylu.

Svět začal vypadat mnohem veselejší, jakmile se rozhodla, že vyrazí za Julianem do Londýna.

Pokud se má naučit něco o tom, jak se má jednat s manželem, tak z toho vyplývá, že i Julian se musí naučit něco o tom, jak se má jednat s manželkou. Sophy se rozhodla, že začne s manželstvím znovu od začátku.

Julian se rozhlížel po ponuré scéně, která ho uvítala, když vstoupil do svého klubu. „Tady uvnitř je tolik chmur, že by se to hodilo spíš k pohřbu,“ pravil svému příteli, Milesi Thurgoodovi. „Nebo na bitevní pole,“ dodal po chvíli přemítavě.

„A co jsi čekal?“ zeptal se Miles a jeho hezká tvář byla stejně zachmuřená jako u všech ostatních mužů v místnosti. V živě modrých očích však měl nepochybný záblesk pobavení. „Stejně je to dnes večer i v klubu na St. James a všude jinde ve městě. Chmury a zkáza po celém Londýně.“

„Předpokládám, že tedy dnes vyšel první díl těch neblaze proslulých Memoárů od Featherstonové?“

„Jak to sliboval nakladatel. Přesně na čas. Říká se, že byly během hodiny úplně vyprodané!“

„Podle morbidního výrazu na všech tvářích tady kolem se domnívám, že slavná Featherstonová splnila svou vyhrůžku jmenovat konkrétní osoby?“

„Mezi jinými i Glastonburyho a Plimptona.“ Miles kývl směrem ke dvěma mužům na druhé straně klubovní místnosti. Mezi dvěma křesly na malém stolku tam stála láhev portského a bylo očividné, že oba lordové středního věku se nacházejí hluboko ve stavu naprosté sklíčenosti. „V dalším díle bude ještě víc jmen, alespoň to tvrdí.“

Julian sevřel rty, když se posadil a zvedl výtisk *Gazetty*. „Pokud chceš objevit větší vzrušení, než jsou zprávy z války, tak to nech na ženskou.“ Prolétl pohledem po titulcích, hledaje obvyklé zprávy z bojiště a seznam těch, kteří padli v té zdánlivě nekonečné válce na Pyrenejském poloostrově.

Miles se letmo ušklíbl. „Pro tebe je teď jednoduché se tvářit navzdory těm Memoárům tak zatraceně klidně. Tvoje manželka nežije tady ve městě, kde by si mohla koupit noviny. Jenže Glastonbury a Plimpton takové štěstí nemají. Tvrdí se, že lady Glastonburyová přikázala svému sluhovi, aby nebohého Glastonburyho nepouštěl do jeho vlastního domu, a Plimptonova choť prý udělala takovou scénu, až se třásla střecha!“

„A teď se oba panové uchýlili sem do klubu.“

„Kam jinam by asi šli? Tohle je jejich poslední útočiště.“

„Je to pár starých bláznů,“ prohlásil Julian a zamračil se, načež se opět věnoval zprávám z bojiště.

„Bláznů?“ Miles se uvelebil v křesle a prohlížel si svého přítele se směsicí smíchu i respektu. „Hádám, že bys jim mohl dát nějakou moudrou radu, jak zacházet s rozzlobenou ženou? Každý ale nedokáže přesvědčit svou manželku, aby žila jen na venkově!“

Julian si toho ale nevšímal. Znal Milese a věděl, že on i jeho ostatní přátelé hoří zvědavostí, jaká jeho nová mladá paní vlastně je. „Glastonbury i Plimpton měli především zajistit, aby se jejich manželky nikdy k žádnému výtisku Memoárů nedostaly!“

„A jak by asi tomu měli zabránit? Lady Glastonburyová a lady Plimptonová pravděpodobně poslaly své komorníky, aby si hned dneska ráno stoupli do fronty před nakladatelstvím.“

„Jestliže Glastonbury a Plimpton nedovedou lépe zvládnout své ženy, tak dostali, co si zaslouží!“ pravil Julian nemilosrdně. „Správný muž musí doma stanovit pevná pravidla.“

Miles se naklonil kupředu a ztlumil hlas. „Kolují řeči, že prý Glastonbury i Plimpton dostali šanci se zachránit, ale nedokázali toho využít. Slavná Featherstonová se rozhodla z nich udělat exemplární příklad, aby příští oběti byly vstřícnější k její nabízené dohodě.“

Julian vzhlédl. „O čem to, k čertu, mluvíš?“

„Copak jsi neslyšel o těch dopisech, které Charlotta posílá všem svým bývalým milencům?“ ozval se bručivý, příjemný hlas.

Julian nadzvedl obočí, když se nově příchozí zabořil s nenucenou elegancí do křesla proti němu. „Jaké dopisy to mají být, Daregate?“

Miles přikývl. „Pověz mu o těch dopisech.“

Gideon Xavier Daregate, jediný synovec, a tudíž bezprostřední dědic rozmařilého, prostopášného a svobodného hraběte z Daregate, se usmál svým dosti krutým úsměvem. Ten výraz propůjčil jeho orlímu profilu výraz číhajícího dravce. Jeho stříbřitě šedé a ledové oči k takovému dojmu ještě přispívaly. „No, naše slavná Featherstonová nechává doručovat osobně všem potenciálním obětem malé vzkazy. Vypadá to, že za jistou sumu si muži mohou zařídit, aby se jejich jméno v Memoárech neocitlo.“

„Vydírání,“ poznamenal ponuře Julian.

„To jistě,“ zamumlal Daregate, vypadaje trochu znuděně.

„Vyděračům se neplatí. Když to uděláš, jenom povzbudíš jejich další nároky.“

„Jsem si jist, že to si přesně řekli Glastonbury s Plimptonem,“ přikývl Daregate. „Následkem toho se nejenom objevili v Charlottiných Memoárech, ale zachází se s nimi také špatně v novinách. Zjevně na slavnou Featherstonovou neudělali v jejím budoáru příliš velký dojem!“

Miles zasténal. „To jsou ty Memoáry tak podrobné?“

„Obávám se, že ano,“ suše konstatoval Daregate. „Jsou plné takových těch nedůležitých detailů, které stojí za zapamatování jedině ženě. Takové ty nezajímavosti jako například, jestli se ten muž neopomněl vykoupat a vyměnit si spodní prádlo, než se k ní dostavil. Co je s tebou, Milesi? Ty jsi přece nikdy nepatřil k Charlottiným zbožňovatelům, či ano?“

„Já ne, ale krátký čas tady Julian,“ zazubil se prohnaneš Miles.

Julian se zamračil. „Bůh mi pomoz, to je přece už tak dlouhá doba! Jsem si jistý, že na mne Charlotta už dávno zapomněla.“

„Na to bych se nespolehl,“ ušklíbl se Daregate. „Takovéhle ženské mají dlouhou paměť.“

„Netřes se, Juliane,“ povzbudivě prohlásil Miles. „Když budeš mít štěstí, tak se tvoje žena o Memoárech ani nedozví.“

Julian zavrčel a vrátil se k novinám. Na to zatraceně pořádně dohlédne!

„Pověz nám, Ravenwoode,“ přerušil ho bezohledně Daregate, „kdypak hodláš představit novou hraběnku společnosti? Víš přece, že jsou na ni všichni nesmírně zvědaví. Nebudeš ji moci schovávat věčně!“

„Společnost má momentálně dostatek novinek, na které se může soustředit, počínaje takovými zprávami jako Wellingtonovy operace ve Španělsku a konče Memoáry Featherstonové,“ odpověděl mu Julian tiše.

Thurgood a Daregate otevřeli ústa, aby protestovali proti takovému názoru, ale když postřehli nepřístupný a chladný výraz jejich přítele, změnili rychle názor.

„Myslím, že bych si dal ještě jednu láhev claretu,“ pronesl místo toho zdvořile Daregate. „Zjišťuji, že jsem po noci hazardu trochu žíznlivý. Přidáte se vy dva ke mně?“

„Já ano,“ Julian souhlasně odložil noviny. „Myslím, že ano.“

„Hodláš se ukázat dneska večer na rautu u lady Eastwellové?“ zeptal se jakoby jen tak konverzačně Miles. „Mělo by to tam být zajímavé. Kolují drby, že lord Eastwell dneska obdržel jeden z těch Charlottiných vyděračských listů. Všichni jsou zvědaví, zda o tom lady Eastwellová už ví.“

„Já si Eastwella velice vážím,“ řekl Julian. „Viděl jsem ho jednou uprostřed palby na kontinentě. Ty vlastně také, Daregate. Ten člověk ví, jak ubránit své území proti nepříteli! Měl by být rozhodně schopen si to se svou ženou normálně vyřídit.“

Daregate se zašklebil tím svým neveselým úsměvem. „Ale jdi, Ravenwoode, my oba přece víme, že boj proti Napoleonovi je jako piknik u moře ve srovnání s rozzuřenou ženskou!“

Miles zasvěceně přikývl, ačkoli všichni věděli, že se nikdy neoženil ani neměl žádnou vážnou známost. „Velice moudré, nechat svoji ženu na venkově, Ravenwoode. Skutečně velice moudré. Tam se vyhne všem potížím.“

Právě o tom se Julian snažil přesvědčit sebe sama během celého týdne, co se vrátil do Londýna. Ale dnes večer, ostatně jako každý večer od svého návratu, si nebyl tak jistý, že učinil to správné rozhodnutí.

Pravdou ale bylo, že se mu po Sophy stýskalo. To bylo velice politováníhodné, nevysvětlitelné a zatraceně nepříjemné. Také to však bylo zcela nepopíratelné. Byl blázen, že ji zanechal tam na venkově samotnou. Dalo se to určitě řešit nějakým jiným způsobem.

Naneštěstí v té době nepřemýšlel zrovna dost jasně, aby vymyslel nějakou alternativu.

Když z klubu pozdě toho večera odcházel, celý nesvůj o celé té záležitosti pořád přemítal. Vsedl do svého čekajícího kočáru a zíral zadumaně ven na temné ulice, zatímco jeho kočí práskal bičem.

Je pravda, že se ještě stále hrozně rozčiloval, kdykoli si vybavil ten trik, který na něho ušila Sophy té osudové noci, když se rozhodl uplatnit svoje manželská práva. A několikrát denně si připomínal, že je nutné, aby jí uštědřil lekci teď, na začátku jejich manželství, dokud je ještě naivní a tvárná. Nesmí jí dovolit, aby získala dojem, že s ním může manipulovat, jak chce.

Ale ať se snažil připomínat si její klam a důležitost toho, aby se takové chování zarazilo už v samém zárodku, vzpomínal na Sophy také v jiných souvislostech. Stýskalo se mu po společných ranních

vyjížděcích, po inteligentní konverzaci o vedení hospodářství, po večerní hře v šachy.

Také se mu stýskalo po tom, jak přitažlivě a žensky voní, jak zvedá bradičku, když se mu chystá oponovat, po její subtilní, jemné nevinnosti, která tlumeně zářila v jejích tyrkysových očích. Také zjistil, že si vybavuje její šťastný, rozpustilý smích a zájem o zdraví služebnictva a ostatních nájemců.

V různých chvílích se minulý týden dokonce přistihl, že je zvědav, jaká část Sophyina oděvu je právě v nepořádku. Na kratičký okamžik zavřel oči a živě viděl, jak jí jezdecký klobouček sedí nakřivo přes jedno oko, nebo si představoval, jak má utrženou stuhu na sukni. Její komorná má u ní postaráno opravdu o dost práce.

Sophy se vůbec nepodobala jeho první ženě.

Elizabeth byla vždy naprosto dokonale oblečená. Každá kudrlinka byla na svém místě, korzet perfektně nízko nasazený, aby ukazoval co nejlépe její přednosti. Dokonce i v ložnici první hraběnka Ravenwoodová udržovala dojem elegantní dokonalosti. Ve svých rafinovaně střížených nočních róbách byla jako nádherná bohyně chtíče, stvoření od přírody vyvinuté k probouzení vášně u mužů a k jejich lákání do zkázy. Julianovi z toho bylo trochu špatně, kdykoli si vzpomněl, jak hluboko uvízl v hebkých osidlech té čarodějky.

Rázně staré vzpomínky zahnal. Za svou novou ženu si vybral Sophy právě kvůli tomu ohromnému rozdílu mezi ní a Elizabeth a byl pevně odhodlaný si zajistit, aby jeho nová manželka zůstala jinou i nadále. Ať to stojí, co to stojí, on nedovolí, aby se Sophy dala po stejné oslnivé a ničivé cestě, jakou si vybrala Elizabeth.

Ale zatímco si byl jistý svým cílem, nebyl si už zdaleka tak jistý opatřeními, která mu mají takový cíl zajistit. Možná to, že nechal Sophy samotnou na venkově, byla chyba. Nejenom že ji tam nechal bez odpovídajícího dozoru, ale i on byl tady ve městě jaksí ztracený.

Kočár se zastavil před impozantní vilou, kterou si Julian v Londýně držel. Pohlédl otráveně na dveře hlavního vchodu a představil si, že ho čeká samota pánského lože. Kdyby měl jen trochu zdravého rozumu, tak by nařídil kočímu, aby obrátil a zamířil na Trevor Square. Marianne Harwoodová bude jistě víc než ochotná ho přijmout, dokonce i v tuhle pozdní hodinu.

Ale představa bezstarostných a vilných půvabů La Belle Harwoodové ho nedokázala vylákat z celibátu, který si sám naordinoval. Během osmačtyřiceti hodin po svém příjezdu do

Londýna si Julian uvědomil, že jedinou ženou, se kterou touží sdílet lože, je jeho manželka.

Když vystupoval z kočáru a zamířil po schodech nahoru, došel k závěru, že to, jak strašně je jí posedlý, je nepochybně přímým důsledkem toho, že si odpíral, co mu po právu patří. Avšak jednou věcí si byl naprosto jistý. Příště, až vezme Sophy na lože, tak si to oba budou velice jasně pamatovat.

„Dobrá večer, Guppy,“ řekl Julian, sotva mu komorník otevřel dveře. „Jsi dlouho vzhůru. Myslím, že jsem ti říkal, abys na mne nečekal.“

„Dobrá večer, mylord.“ Guppy si důležitě odkašlal a ustoupil pánovi z cesty. „Měli jsme tady dnes večer trochu živo, takže veškeré služebnictvo bylo dlouho vzhůru.“

Julian, který už byl vpůli cesty do knihovny, se zarazil a zamračeně se otočil. Guppymu už bylo pětapadesát, měl vynikající školení a vůbec nebyl náchylný podléhat nějakým dramatickým oznámením.

„Živo?“

Guppyho výraz byl náležitě neutrální, ale jeho oči jiskřily potlačovaným vzrušením. „Přijela hraběnka z Ravenwoodu a ubytovala se tady, mylord. Prosím za prominutí, ale služebnictvo by připravilo mnohem vhodnější uvítání pro lady Ravenwoodovou, kdybychom byli o jejím dnešním příjezdu informováni. Takto se lze obávat, že jsme byli poněkud zaskočení. Což ovšem neznamená, že jsme si s tím neporadili.“

Julian ztuhl. Na okamžik nebyl schopen žádné myšlenky. Sophy je tady! Bylo to, jako by všechno jeho přemítání cestou domů doslova z ničeho nic vykouzlilo jeho ženu. „Samozřejmě že jste si s tím poradili, Guppy,“ řekl mechanicky. „Od vás a ani od ostatních bych vůbec nic jiného nečekal. Kde je lady Ravenwoodová právě teď?“

„Před chvílí odešla na lože, mylord. Madam je, pokud si mohu dovolit to říci, ke služebnictvu velice ohleduplná. Paní Peabodyová ji přirozeně uvedla do té ložnice, která sousedí s vaší.“

„Přirozeně.“ Julian zapomněl na svůj úmysl dát si před spaním poslední sklenku portského. Myšlenka na to, že je Sophy nahoře v posteli, s ním pořádně otrásla. Vykročil ke schodům. „Dobrou noc, Guppy.“

„Dobrou noc, vaše lordstvo.“ Guppy si dovolil nepatrný úsměv, když se obrátil, aby zamkl hlavní vchod.

Sophy je tady! Julianovými žilami proběhla vlna vzrušení. Okamžitě ji ale zklidnil, když si připomněl, že svým příjezdem do Londýna jeho žena demonstrativně porušila jeho rozkazy. Takle krotká venkovská manželka se stávala čím dál tím větším rebellem!

Seběhl do haly, rozpolcený zuřivostí a žárlivou radostí nad představou, že zase uvidí Sophy. Ta těkává kombinace různých pocitů stačila, aby se mu zatočila hlava. Otevřel dveře své ložnice jedním netrpělivým otočením knoflíku a našel svého sluhu, jak se roztahuje v hlubokém spánku v jednom z červených sametových křesel.

„Buďte zdrav, Knaptone! Doháníte spánek?“

„Mylorde!“ Knapton zápasil s ospalostí a rychle mrkal, když rozeznal svého pána stojícího ve dveřích s nevrlym výrazem ve tváři. „Promiňte, milostpane, jenom jsem si na pár minutek sedl, abych na vás počkal. Nevím, co se to se mnou stalo. Asi jsem usnul.“

„To nevádí.“ Julian mávl rukou ke dveřím. „Dneska se uložím bez tvé pomoci.“

„Ano, mylorde. Pokud jste si jist, že tedy nebudete potřebovat mé pomoci...“ Knapton spěchal ke dveřím.

„Knaptone!“

„Ano, mylorde?“ Sluha se zarazil v otevřených dveřích a ustrašeně se ohlédl.

„Slyšel jsem, že dnes večer přijela lady Ravenwoodová.“

Knaptonova tvář se rozjasnila nadšením. „Ani ne před pár hodinami, mylorde. Celý dům byl rázem vzhůru nohama, ale teď už je všechno v pořádku. Lady Ravenwoodová to ale s řízením služebnictva umí, mylorde!“

„Lady Ravenwoodová to umí s řízením kohokoli,“ zabručel Julian pod vousy, když Knapton vyšel ven na chodbu. Počkal, až se za sluhou zavřou vnější křídla dveří, potom si stáhl boty a večerní šaty a natáhl se pro svůj župan.

Když si zavázal hedvábnou šňůru kolem pasu, okamžik jen tak stál a snažil se vymyslet, jak by nejlépe zvládl svou vzpurnou manželku. V žilách se mu stále ještě vařila zlost a měl velice silnou touhu vybit si špatnou náladu na Sophy a stejně silnou touhu se s ní pomilovat. Nakonec si řekl, že by třeba měl udělat obojí.

Jedna věc však byla jistá. Nemohl jen tak ignorovat její dnešní příjezd a pak ji uvítat zítra ráno u snídaně, jako by její přítomnost v Londýně byla úplně normální.

Nemohl si také dovolit tady jen tak rozechvěle postávat další minutu jako nějaký kadet před svou první bitvou. Tohle je jeho domov a tady bude pánem on!

Julian se zhluboka nadechl, tiše zaklel a přešel ke dveřím, které spojovaly jeho pokoj se Sophyinou ložnicí. Popadl svíci a zvedl ruku, aby zaklepal. Ale v posledním okamžiku změnil názor. Teď není čas na zdvořilůstky.

Sáhl po knoflíku, očekáváje, že dveře budou z druhé strany zamčené. Ke svému překvapení neucítil žádný odpor. Dveře k Sophyině temné ložnici se otevřely snadno.

Na okamžik ji mezi stíny elegantního pokoje nemohl objevit. Potom upozoroval malou oblou siluetu uprostřed masivní postele. Spodní část jeho těla se bolestně napjala. Tohle je moje žena a konečně ji mám v ložnici, kam také patří!

Sophy sebou nepokojně zavrtěla, prodlévajíc právě na hranici svých snů. Pomalu se probírala a orientovala se v neznámém pokoji. Potom otevřela dokořán oči a zírala do mihotavého světla svíce, která se k ní pomalu a tiše blížila. Panika ji úplně probudila, až pak konečně s povzdechem úlevy rozpoznala tu temnou postavu, co držela svíci. Zpříma se na posteli posadila a přitiskla si přikrývku k bradě.

„Juliane! Vy jste mě ale vyděsil. Chodíte jako duch!“

„Dobrý večer, madam.“ Pozdrav byl chladný a bez citu. Pronesl ho tím svým velmi tichým, velmi nebezpečným tónem, který tak těžko snášela. „Doufám, že mi prominete, že jsem včera večer nebyl doma, když jste přijela. Nečekal jsem vás totiž.“

„Prosím, na to se neohlížejte, mylord. Jsem si dobře vědoma, že můj příjezd je pro vás jistým překvapením.“ Sophy se ze všech sil snažila, aby zvládla bázlivé rozechvění, které se jí zmocnilo, i když věděla už v okamžiku, kdy se rozhodla, že odjede z Eslington Parku, že bude muset tohle střetnutí prostě vytrpět. V kolébajícím se kočáře strávila celé dlouhé hodiny v představách, co by asi měla říci, až se setká s Julianem a jeho hněvem.

„Překvapení? To je velice slabý výraz.“

„Není třeba být ironický, mylorde. Já vím, že na mne máte pravděpodobně i trochu zlost.“

„Jak pozoruhodně vnímavé.“

Sophy statečně polkla. Tohle bude asi těžší, než si sama představovala. Jeho ostrý přístup k ní se během posledního týdne příliš neotupil. „Možná by bylo lépe, kdybychom to mohli prodiskutovat až ráno?“

„Prodiskutujeme to teď. Ráno na to už nebude čas, protože budete mít hodně práce s balením k návratu.“

„Ne. Musíte mě pochopit, Juliane. Nemohu vám dovolit, abyste mě jen tak poslal pryč.“ Stiskla silněji lem pokrývky. Slíbila si, že ho nebude prosit. Bude klidná a rozumná. Koneckonců on je také rozumný člověk. Alespoň většinou. „Chci se pokusit dát to mezi námi do pořádku. To byla hrozná chyba, jak jsem s vámi jednala. Neměla jsem pravdu. Teď už to vím. Přijela jsem do Londýna, protože jsem se rozhodla, že budu vaší řádnou ženou.“

„Řádnou ženou? Madam, já vím, že vás to překvapí a udiví, ale faktem je, že řádná žena svého manžela poslouchá. Nepokouší se ho podvádět, aby si myslel, že se choval jako lidská bestie! Neodpírá mu právo k ní přijít do ložnice. Neukazuje se na jeho prahu ve městě, když jí bylo výslovně nařízeno, aby zůstala na venkově!“

„Tak dobrá, jsem si naprosto vědoma, že jsem nebyla zrovna vzorným případem toho druhu manželky, kterou si žádáte. Ale zas ve vši upřímnosti, mylorde, mám pocit, že vaše požadavky byly příliš přísné.“

„Přísné? Madam, nepožadoval jsem nic víc než jistý stupeň...“

„Juliane, prosím. Nechci se s vámi hádat. Snažím se vám omluvit. Začali jsme v našem manželství špatně a já přiznávám, že to je většinou moje chyba. Zdá se mi, že to nejmenší, co byste pro mne mohl udělat, je, že mi dáte příležitost ukázat vám, že jsem ochotna se pokusit být lepší manželkou.“

Následovalo Julianovo dlouhé mlčení. Jen tak tam stál, mlčel a arogantně zkoumal její úzkostlivou tvář zalitou světlem svíce. Plamen, který držel před sebou, propůjčoval jeho profilu přímo démonickou podobu. Sophy to připadalo, že ještě nikdy nevypadal tolik podoběn ďáblovi jako zrovna v téhle chvíli.

„Dovolte, abych se naprosto ujistil, že vám rozumím, madam. Říkáte mi, že si přejete našemu manželství dát normální průběh?“

„Ano, Juliane.“

„Mám se tedy domnívat, že jste nyní připravena mi zaručit i moje práva ve svém manželském loži?“

Rychle přikývla, až se jí uvolněné vlasy rozletěly po ramenou. „Ano,“ přisvědčila opět. „Juliane, dospěla jsem k závěru, že jste měl pravdu. Možná spolu budeme vycházet mnohem lépe, když mezi námi bude všechno normální.“

„Jinými slovy se mě snažíte podplatit, abych vám dovolil zůstat v Londýně,“ shrnul to hlasem jako med.

„Ne, ne, nerozumíte mi.“ Vylekaná tím, jak si její chování vykládá, Sophy rychle odhodila příkrývku a stoupla si vedle postele. Až příliš pozdě si uvědomila, jak tenounká je látka její noční košile. Popadla tedy župan a držela jej před sebou.

Julian jí vytrhl župan z rukou a odhodil ho stranou. „To přece nebudete potřebovat, že ne, drahoušku? Ted' si přece hraje na ženu, která se pokouší svést manžela, copak jste už zapomněla? Musíte se naučit finesám své nové kariéry!“

Sophy bezmocně zírala na župan na podlaze. Jak tam tak stála ve své tenké kmentové košilce, cítila se jako nahá a strašně zranitelná. V očích ji začaly pálit slzy zoufalství. Chvilku se bála, že se rozpláče. „Prosím, Juliane,“ zašeptala. „Dejte mi šanci. Udělám, co budu moci, aby se naše manželství vydařilo.“

Zvedl svíci ještě výš, aby jí mohl vidět do tváře. Přímou mučivě dlouhou chvíli mlčel, než opět promluvil. „Víte, miláčku, že tomu, že budete dobrou ženou, docela věřím? Ale nejdřív vás musím naučit, že nejsem žádná loutka, kterou můžete tahat za provázky, aby tancovala podle vás!“

„Můj pane, já jsem s vámi nikdy takhle jednat nechtěla!“ Sophy se kousla do rtů, zaskočena hloubkou jeho podráždění. „Opravdu upřímně lituji toho, co se v Eslingtonu stalo. Musíte si uvědomit, že nemám vůbec žádnou zkušenost, jak se jedná s manželem. Jenom jsem se snažila ochránit sama sebe.“

Přerušil ji ostrým výkřikem: „Buď zticha, Sophy! Pokaždé když otevřeš ústa, zní to čím dál méně jako od řádné manželky!“

Sophy tuhle radu ignorovala. Byla přesvědčena, že jedinou užitečnou zbraní jejího malého arzenálu, jsou její ústa. Váhavě se dotkla rukávu jeho hedvábného županu. „Dovolte mi zůstat tady ve městě, Juliane. Dovolte mi, ať vám ukážu, že to s tím naším návratem k normálnímu manželství myslím upřímně. Přisahám vám, že na tomhle mém úkolu budu pilně pracovat!“

„Vážně?“ Prohlížel si ji ledovýma, jiskřícíma očima.

Sophy cítila, že se v ní uvnitř cosi začíná třást a umírá. Byla si tak jistá, že ho dokáže přesvědčit, aby jí dal ještě jednu možnost! Během těch krátkých líbánek na panství Eslington Park si už myslela, že tohoto muže dobře poznala. Když jednal s ostatními, nebyl úmyslně ani hrubý, ani nečestný. Spoléhalo se, že se bude chovat stejně, když bude jednat se svou manželkou.

„Třeba jsem se ale mýlila. Doufala jsem, že mi budete ochoten poskytnout stejnou příležitost, jakou byste dal kterémukoli ze svých nájemců, který se opozdí třeba s placením nájemného.“

Na okamžik se na ni zadíval úplně zaskočen. „Ty se přirovnáváš k některému z mých nájemců?!“

„To přirovnání se mi zdá dost vhodné.“

„To přirovnání je naprosto idiotské!“

„Takže asi není žádná naděje, že bychom to mezi námi dali do pořádku...?“

„To se mýlíš, Sophy. Říkal jsem ti přece, že věřím, že mi budeš dobrou ženou, a skutečně jsem to tak myslel. V podstatě na to hodlám i dohlédnout. Ty se musíš hrozně moc učit.“

Však ty také, pomyslela si Sophy. A kdo by tě měl lépe učit než tvoje vlastní žena? Ale musí pamatovat na to, že Juliana dnes večer překvapila, a muži překvapení snášejí dost špatně. Její manžel potřebuje čas, aby se smířil s myšlenkou, že žijí pod jeho střechou a že ona tam hodlá zůstat. „Můj pane, slibuji vám, že nebudu dělat žádné potíže, když mi dovolíte, abych zůstala v Londýně.“

„Tak žádné potíže, co?“ Na okamžik odhalilo světlo svíce v Julianových ledových očích cosi jako záblesk humoru. „Ani ti nedokážu popsat, jak moc jsi mě tím uklidnila. Vrat' se teď do postele a vyspi se. Moje rozhodnutí se dozvíš zítra ráno.“

Sophy zachvátila vlna úlevy. Vyhrála první kolo! Už ji jen tak nevyhazuje. Rozechvěle se usmála. „Děkuji, Juliane.“

„Ještě mi neděkuj, drahoušku. Mezi námi dvěma se ještě musí vyřešit spousta věcí.“

„To si uvědomuji. Ale jsme přece dva inteligentní lidé, kteří spolu náhodou uvízli. Musíme tedy používat zdravého rozumu, abychom se spolu naučili žít v toleranci, souhlasíte?“

„Tak takhle vidíš naši situaci, Sophy? Považuješ nás za dva lidi, co spolu uvízli?“

„Vím, že byste dával přednost tomu, abych si náš vztah neromantizovala, mylord. Pokouším se podívat se na naše manželství mnohem realističtěji.“

„Jinými slovy vytěžit z toho co nejvíc?“

Tvář se jí rozjasnila. „Přesně tak! Jako pár tažných koní, kteří musí společně táhnout v jednom postroji. Musí sdílet stejnou stáj, pít ze stejného žlabu, jíst ze stejného balíku sena.“

„Sophy,“ přerušil ji Julian, „prosím tě, nepouštěj se už do dalších venkovských příměrů! Jaksi mi překážejí v přemýšlení.“

„To bych nechtěla, sire.“

„To je od tebe skutečně hezké. Přijď ke mně do knihovny v jedenáct dopoledne.“ Julian se otočil a zvolna vyšel ven i se svící.

Sophy zůstala stát sama ve tmě. Ale když lezla zpátky na tu velikánskou postel, měla přímo oslnivou náladu. První překážka byla odstraněna. Vycítila, že Julian v zásadě není neochoten ji mít u sebe. Jestli se jí podaří ho ráno nevyprovokovat, tak jí dovolí v Londýně zůstat!

Celá šťastná si říkala, že se v jeho povaze tolik nemýlila. Julian byl sice tvrdý a v mnoha směrech chladný člověk, ale byl také čestný. Bude k ní spravedlivý.

Sophy asi třikrát změnila názor na to, co si má vzít na sebe druhý den ráno, až bude mít pohovor s Julianem. Plísnila se, že se obléká jako na nějaký bál, a ne na rozhovor se svým vlastním manželem. Nebo spíš na válečné tažení, což by bylo asi přiléhavější přirovnání.

Nakonec si vybrala světležluté šaty lemované bílou stuhou a požádala komornou, aby jí vyčesala vlasy vzhůru v jakýsi vodopád moderních prstenců.

Když byla konečně spokojená s výsledkem, zbývalo jí na to, aby sešla ze schodů, jen pět minut. Spěchala po chodbě a seběhla po schodišti tak rychle, že ke dveřím knihovny doběhla skoro bez dechu. Lokaj jí je okamžitě otevřel a ona vplula s nadějným úsměvem dovnitř.

Julian se pomalu zvedl ze židle za psacím stolem a formální úklonou hlavy ji přivítal. „Nemusela jsi tak spěchat, Sophy.“

„To je v pořádku,“ ujistěovala ho a rychle mu spěchala vstříc. „Nechtěla jsem vás nechat čekat.“

„O manželkách je všeobecně známo, že své muže nechávají stále čekat.“

„Ach.“ Nebyla si tak úplně jistá, jak tu ironickou poznámku přijmout. „No, takovou praxi si mohu vyzkoušet někdy jindy.“ Rozhlédla se a zpozorovala zelené hedvábné křeslo. „Dneska ráno jsem příliš nedočkavá, abych už vyslechla vaše rozhodnutí ohledně mé budoucnosti.“

Vykročila ke křeslu a okamžitě zakopla. Ihned to ale bravurně vyrovnala a podívala se dolů, což způsobilo, že byla vyvedena z rovnováhy. Julian sledoval její pohled.

„Vypadá to, že se ti pořád rozvazuje stuha u střevíků,“ poznamenal zdvořile.

Sophy se rozpaky začervenala a rychle se posadila. „Opravdu.“ Sklonila se a spěšně uvázala neposlušnou stužku. Když se narovнала, shledala, že se Julian mezitím znovu posadil a sleduje ji se zvláštním výrazem kapitulace ve tváři. „Stalo se něco, mylordě?“

„Ne. Zdá se, že všechno pokračuje naprosto normálně. A teď tedy k tvému přání, abych ti dovolil zůstat v Londýně.“

„Ano, mylordě?“ Vyčkávala celá utrápená napětím, jestli správně odhadla jeho smysl pro čestnou hru.

Julian zaváhal, ale když se opřel pohodlně do opěradla, aby mohl lépe zkoumat její tvář, zamýšleně se zamračil. „Rozhodl jsem se vyhovět tvé žádosti.“

Sophy se v nitru zmocnilo nadšení. Zářivě se usmála, v očích úlevu a štěstí. „Ach Juliane, díky! Slibuji vám, že svého rozhodnutí nebudete litovat! Jste tak velkodušný a já si asi vaši velkorysost nezasloužím, ale chci vás ujistit, že plně zamýšlím žít tak, abych naplnila to, co čekáte od řádné manželky!“

„Když nic jiného, tak to rozhodně bude zajímavé.“

„Juliane, prosím, já to myslím velice vážně.“

Na okamžik se mu na rtech objevil jeho vzácný úsměv. „Já vím. Vidím ti tvé úmysly na očích. A také proto, má drahá, ti dávám ještě jednu šanci. Přece jsem ti předtím říkal, jak je snadné číst ve tvých očích.“

„Přisahám, mylordě, že ze mne bude vzor manželky! To je od vás hezké, že přehlížíte ten, ehm... tu nehodu na Eslington Parku.“

„Navrhuji, aby se o tom debaklu již ani jeden z nás nikdy nezmiňoval.“

„Vynikající nápad,“ souhlasila nadšeně Sophy.

„Takže tím je to uzavřeno. A můžeme rovnou začít zkoušet v praxi, jaké to je mezi manželem a manželkou.“

Sophy rozevřela ulekaně oči dokořán a dlaně se jí najednou začaly potit. Nečekala, že se Julian obrátí k intimním záležitostem jejich manželství s tak nevhodným spěchem. „Tady, můj pane?!“ zeptala se slabým hláskem a rozhlédla se po nábytku kolem. „A teď?“

„Rozhodně teď a tady.“ Zdálo se, že Julian si vůbec nevšiml jejího vylekaného výrazu. Byl plně zaměstnaný prohrabováním jedné zásuvky. „Á, tady to máme!“ Vytáhl hrst malých dopisů a kartiček a podával jí je.

„Co je to?“

„Pozvánky na recepcce, slavnosti, párty, rauty, plesy, takové ty věci. Je třeba na ně nějak odpovědět. Já přímo nesnáším probírání pozvánek a svého tajemníka jsem zaměstnal důležitějšími věcmi. Vyber tedy pár společenských akcí, které se ti zdají zajímavé, a pošli ostatním odmítnutí s naším politováním.“

Sophy vzhledla od svazku kartiček v ruce, naprosto udivená. „Tak tohle má být moje první manželská povinnost, sire?“

„Správně.“

Čekala ještě chvíli, zvědavá, zda to, co cítí, je zklamání, nebo úleva. Určitě je to úleva. „Velmi ráda se toho zhostím, Juliane, ale vy byste měl vědět ze všech nejlépe, jak málo zkušeností s vysokou společností mám.“

„To je, milá Sophy, jedna z tvých lepších vlastností.“

„Děkuji vám, mylord. Byla jsem si jistá, že někde nějakou mít musím.“

Vrhl na ni podezíravý pohled, ale rozhodl se, že tuhle její poznámku nebude komentovat. „Čistě náhodou mám odpověď na dilema, které vzniklo tvou nezkušeností. Opatřím ti profesionálního průvodce, který tě provede džunglí zdejšího společenského světa.“

„Průvodce?“

„Průvodkyni. Svou tetu, lady Frances Sinclairovou. Klidně jí říkej Fanny. Říká jí tak kdekdo, dokonce i princ. Myslím, že ji shledáš zajímavou. Mám dojem, že Frances je cosi jako modrá punčocha. Ona a její společníce vedou vždy ve středu odpoledne malý salon intelektuálně laděných dam. Pravděpodobně tě pozve, abys do jejich malého klubu také vstoupila.“

Sophy zaznamenala v jeho hlase pobavený tón a vážně se usmála. „Je ten její klub něco jako pánský klub, kde všichni mohou popíjet a sázet a bavit se až do rána?“

Julian na ni přísně pohlédl: „To rozhodně ne!“

„To jste mne zklamal. Ale ať je to jak chce, jsem si jistá, že se mi vaše teta bude líbit.“

„Budeš se o tom moct brzy přesvědčit.“ Julian pohlédl na hodiny v knihovně. „Měla by tady být každou minutu.“

Sophy zůstala jako opařená. „To nás dneska ráno navštíví?!“

„Obávám se, že ano. Poslala mi vzkaz asi tak před hodinou, abychom ji čekali. Bude ji bezpochyby doprovázet i její společnice, Harrietta Rattenburyová. Ty dvě jsou přímo nerozlučné.“ Julian zkřivil ironicky ústa. „Tetičce hrozně záleží na tom, aby se s tebou seznámila.“

„Ale jak se dozvěděla, že jsem ve městě?“

„To je jedna z těch věcí, které se musíš o zdejší společnosti naučit, Sophy. Tady ve městě se šíří řeči přímo vzduchem. Uděláš dobře, když si to zapamatuješ, protože to poslední, co bych si přál, je slyšet nějaké řeči o své manželce. Je to dost jasné?“

„Ano, mylordě.“

6

„Omlouvám se, že jdu pozdě, ale vím, že mi to všichni prominete, až vám prozradím, že už mám druhý díl! Tady je, přímo z tiskařského lisu. Ujišťuji vás, že jsem musela riskovat svůj život i své tělo, abych ho dostala! Takové davy v ulicích jsem neviděla od těch výtržností po posledním ohňostroji v Covent Garden.“

Sophy a dalších deset návštěvnic, které seděly ve zlatobílém salonu zařízeném v egyptském stylu, zůstaly zírat na mladou zrzavou ženu, která právě vtrhla do dveří. Třímala tenký nevázaný svazek listů a oči se jí leskly vzrušením.

„Prosím, posaď se, Anne. Určitě víš, že všechny zvědavostí už přímo umíráme!“ Lady Frances Sinclairová, sedící graciézně na zlatobíle pruhovaném divanu s malými vyřezávanými sfingami, ukázala svému pozdnímu hostu na křeslo poblíž. „Ale nejdřív mi dovol, abych ti představila manželku svého synovce, lady Ravenwoodovou. Přijela do města teprve před týdnem a vyjádřila svůj zájem připojit se k našemu malému střeďečnímu salonu. Sophy, to je slečna Anne Silverthornová. Vy dvě se bezpochyby opět setkáte dnes večer na plesu u Yelvertonových.“

Sophy se při těch posledních slovech vzájemného představování začala srdečně usmívat. Od té doby, co do jejího života vplula minulý týden Fanny Sinclairová a její přítelkyně Harrietta Rattenburyová, se náramně bavila.

Julian říkal o své tetičce a její společnosti naprostou pravdu. Byly to dvě nejlepší přítelkyně, i když na první pohled každého zaujaly spíše rozdíly než podobou.

Fanny Sinclairová byla vysoká, patricijských rysů a dostala do vínku černé vlasy a smaragdové oči, které byly znakem rodu Sinclairů. Byla to padesátnice, temperamentní a roztomilá stvoření, které si libovalo mezi tím vším bohatstvím a vnějším pozlátkem nejposlednější módy.

Byla také rozkošně optimistická, upřímně se zajímala o všechno, co se kolem ní děje, a přitom byla pozoruhodně intelektuálně nezávislá. Stále plná všelijakých chytrých plánů a záměrů doslova překypovala nadšením pro každý nový nápad, který jí padl do cesty.

Exotický egyptský styl jejího domu se k ní hodil. Dokonce i ty výstřední tapety, které měly lemování ze vzoru malých mumií a sfing, působily jako vhodné pozadí pro lady Fanny.

Jakkoli se Sophy ty bizarní egyptské motivy v domě lady Fanny líbily, docela se jí ulevilo, když zjistila, že co se týče módy v oblékání, má Julianova teta přirozený a neklamný smysl pro eleganci. Během týdne stačila přeplnit Sophyin šatník posledními a oku lahodícími střihy, a ještě jí objednala další šaty. Když se Sophy odvážila namítnout, že to bude stát moc peněz, Fanny se jen zvesela zasmála a odbyla to mávnutím ruky.

„Julian si může dovolit udržovat svou ženu elegantní, a to také bude dělat, pokud k tomu mám co říci i já. Nedělej si starosti s účty, drahoušku. Prostě to zaplať ze svého kapesného, a až ho utratíš, požádáš Juliana o další.“

Sophy se přímo zděsila. „Přece bych ho nemohla žádat, aby mi moje kapesné ještě zvýšil! Už tak byl ke mně hrozně štědrý.“

„Nesmysl. O svém synovci ti prozradím jedno tajemství. On není od přírody ani moc lakomý, ani žádný skrbík, ale naneštěstí má velice malý zájem utrácet peníze za něco jiného než za to, jak zlepšit půdu, chov ovcí nebo koní. Čas od času mu budeš muset připomenout, že existují určité nutné věci, bez kterých se žena neobejde.“

Stejně jako bych mu měla čas od času připomenout, že jsem jeho manželkou, říkala si Sophy. V poslední době svého manžela totiž příliš často nevidala.

Harry, jak říkali Fannyině společníci, byla vzhledem i způsoby jejím přesným opakem, ačkoli to vypadalo, že je asi stejně stará. Byla malá, zavalitá a měla tak klidnou povahu, že jí zřejmě vůbec nic nedokázalo otfást. Její klid byl dokonalou protiváhou k Fannyině nadšení. Ráda nosila impozantní turbany, monokl na černé suze a šaty purpurové barvy, která jí prý ladila s očima. Sophy zatím neviděla Harriettu Rattenburyovou oblečenou v nějaké jiné barvě. Výstřednost se k ní však nějakým záhadným způsobem velice hodila.

Sophy si obě ženy zamilovala hned na první pohled, a to bylo také její štěstí, protože ji jim Julian nechal více méně na pospas. Sophy svého muže vídala celý minulý týden velice zřídka a ve své ložnici už vůbec ne. Nebyla si tak zcela jistá, jak tomu má rozumět, ale díky Fanny a Harry byla příliš zaměstnaná, než aby si tím lámala hlavu.

„Tak tedy,“ pravila Fanny, jakmile Anne začala rozřezávat stránky malé knížky, „nesmíš nás napínat déle, než je absolutně nezbytné. Začni už číst.“

Sophy pohlédla na svou hostitelku. „Jsou tyhle paměti skutečně sepsané nějakou ženou polosvěta?“

„Nejenom nějakou ženou polosvěta, ale ženou polosvěta s velkým Ž,“ ujišťovala ji s uspokojením Fanny. „Není žádným tajemstvím, že Charlotte Featherstonová je v posledních deseti letech královnou londýnských kurtizán. Za čest být jejím ochráncem bojovali mnozí vysoce postavení mužové v soubojích. Uchyluje se na odpočinek na vrcholu své kariéry a rozhodla se svými Memoáry upoutat pozornost společnosti.“

„První díl vyšel před týdnem a my všichni už se nemůžeme dočkat druhého dílu,“ oznamovala roz dováděně jedna z ostatních dam. „Poslaly jsme Anne, ať nám jej sežene!“

„Je to zajímavá změna oproti těm věcem, které obvykle studujeme a o kterých diskutujeme na našich středečních setkáních, že?“ poznamenala Harrietta trochu neomaleně. „Člověka dokáže pořádně unavit, jak se pořád snaží prokousat se těmi dost zvláštními básněmi Blaka. A musím říci, že je někdy velice obtížné rozeznat Coleridgovy literární vize od jeho vizí opiových.“

„Tak pojďme k věci,“ prohlásila Fanny. „Kohopak to ta slavná Featherstonová jmenuje tentokrát?“

Anne už listovala stránkami, které rozevřela. „Vidím, že tady jmenuje lorda Morgana a Crandona..., dobré nebe, je tady i vévoda z královské rodiny!“

„Vévoda z královské rodiny? Tahle slečna Featherstonová má ale vytříbený vkus,“ poznamenala Sophy, kterou to zcela uchvátilo.

„To tedy má,“ poznamenala Jane Morlandová, tmavovlasá, vážně vypadající dívka sedící vedle Sophy. „Jen si představte, jedna z těch ‚módních nečistých‘ se osobně setkala se spoustou lidí, o kterých se mně ani nesní. Stýkala se s muži na nejvyšších místech naší společnosti!“

„Když už se ptáte, tak ona dělala mnohem víc, než že se s nimi jenom stýkala!“ zamručela Harrietta, upravujíc si monokl.

„Ale odkud vlastně přišla? Kdo je to?“ naléhala Sophy.

„Slyšela jsem, že není nic víc než nemanželská dcera obyčejné holky z ulice,“ prohlásila jedna ze starších dam s pobaveným opovržením.

„Žádná holka z ulice by nedokázala upoutat pozornost celého Londýna tak jako Featherstonová,“ namítla rozhodně Jane. „Její obdivovatelé představují velkou část šlechticů tohoto království. Je to naprosto neobvyklá žena!“

Sophy pomalu přikývla. „Jen si pomyslete, co všechno musela ve svém životě překonat, aby dosáhla své nynější pozice!“

„Já bych viděla její momentální pozici spíše pěkně na zádech,“ pronesla Fanny.

„Ale musela se přece naučit spoustě věcí a jisté úrovni, aby přitáhla tolik vlivných milovníků,“ zdůraznila Sophy.

„Tím jsem si jistá,“ souhlasila Jane Morlandová. „Je docela zajímavé si všimat, jak někteří lidé mají jistou inteligenci a šarm jenom k tomu, aby přesvědčili ostatní o své sociální nadřazenosti. Vezměte si například Brummella nebo Byronova přítele Scrope Daviese.“

„Já si představuji, že slečna Featherstonová je určitě velice krásná, aby mohla být tak úspěšná v tom jejím, ehm, zvoleném povolání,“ pronesla zamýšleně Anne.

„V podstatě to není žádná velická kráska,“ oznámila Fanny.

Všechny ostatní ženy na ni překvapeně pohlédly.

Fanny se usmála. „Je to pravda. Viděla jsem ji totiž víc než jednou. Samozřejmě z dálky. Harry a já jsme ji tuhle zahlédly, jak nakupuje na Bond Street, že ano, Harry?“

„No jejej. To vám byl pohled!“

„Seděla v neuvěřitelně žluté dvoukolce,“ vysvětlovala Fanny pozornému posluchačstvu. „Měla na sobě temně modré šaty a na každém prstě jí zářil diamant. Docela zajímavý pohled. Má světlé vlasy, je docela pohledná a rozhodně ví, jak toho využít. Ale ujišťuji vás, že v současné společnosti je spousta žen, které jsou mnohem krásnější.“

„Tak proč ji ale pánové z naší vysoké společnosti tak obdivují?“ zeptala se Sophy.

„Pánové jsou prostomyslní tvorové,“ vysvětlovala vážně Harrietta, když se chopila svého šálku s čajem. „Dají se snadno oslnit vším novým a očekáváním romantického dobrodružství. Myslím si, že slavná Featherstonová zná způsob, jak navnadit muže, aby od ní očekávali obojí.“

„Bylo by zajímavé poznat její tajné metody, jak dostat muže na kolena,“ poznamenala s povzdechem jedna dáma středního věku v šedivých hedvábných šatech.

Fanny zavrtěla hlavou. „Nesmíte zapomínat, že navzdory veškerému svému lesku a záři je stejně přikovaná ke svému světu jako my k tomu našemu. Třeba je kýženou trofejí pro muže velkého světa, ale jejich pozornost takhle neudrží věčně, a to přece musí vědět. A navíc, nemůže být i jen doufat, že by se mohla provdat za některého z těch svých vysoce postavených obdivovatelů, a tak se přistěhovat do jistějšího světa.“

„To je pravda,“ souhlasila Harrietta s našpulenými rty. „Ať je jí posedlý, jak chce, ať jí daruje náhrdelníků, kolik chce, žádný normální šlechtic nenabídne sňatek ženě polosvěta. Dokonce i kdyby se do té míry zapomněl, jeho rodina by mu to rychle vymluvila.“

„Máš pravdu, Fanny,“ řekla Sophy v zamyšlení. „Slečna Featherstonová je uvězněna ve svém světě. A my jsme svázány s tím naším. Ale přesto, jestli se jí podařilo to, že se pozvedla z naprosté spodiny na úroveň, kde zjevně dnes je, tak to musí být velice chytrá žena. Jsem přesvědčena, že by byla zajímavým příspěvkem těchto vašich odpoledních setkání, Fanny.“

Skupinkou proběhla vlna vzrušení, ale Fanny se jen zasmála. „Velice zajímavým, to bezpochyby.“

„Víte co?“ pokračovala vzrušeně Sophy. „Já bych se s ní docela ráda setkala!“

Oči všech přítomných se na ni nedůvěřivě a polekaně obrátily.

„Setkat se s ní?!“ vykřikla Jane a tvářila se fascinovaně i uraženě zároveň. „Kdo by si přál být představen takovéhle ženě?!“

Anne Silverthornová se nesouhlasně usmála. „Bylo by to ale docela zábavné, ne?“

„Přestaňte už všechny tři,“ vyštěkla na ně jedna ze starších dam. „Být představeny profesionální kurtizáně? Cožpak jste přišly o veškerou soudnost? To je tedy ale směšná představa!“

Fanny pobaveně pohlédla na Sophy. „Pokud by Julian měl i jenom podezření, že se zabýváš nějakým takovým cílem, poslal by tě do čtyřiačtyřiceti hodin zpátky na venkov!“

„Myslíte, že se s ní Julian někdy setkal?“ ptala se dál Sophy.

Fanny se zakuckala čajem a rychle odložila šálek s podšálkem. „Promiňte,“ vydechla, zatímco jí Harrietta důvěrně bušila do zad mezi lopatkami. „Prosím za prominutí.“

„Jsi v pořádku, drahá?“ zeptala se s velkou účastí Harrietta, když se Fanny vzpamatovala.

„Ano, ano, jsem. Díky, Harry.“ Fanny přelétla s veselým úsměvem celý okruh úzkostlivých tváří. „Jsem už naprosto v pořádku. Prosím všechny za prominutí. Tak tedy, kde jsme to byly? Ach ano, Anne, chystala ses nám právě předčítat! Začni tedy.“

Anne se horlivě vrhla na překvapivě živou četbu a všechny ženy v pokoji bedlivě naslouchaly. Memoáry Charlotty Featherstonové byly dobře napsané, zábavné a nádherně skandální.

„Tak lord Ashford dal Featherstonové náhrdelník za pět tisíc liber?“ vykřikla v jisté chvíli jedna zděšená posluchačka. „Jen počkejte, až se o tom dozví jeho žena! Víím naprosto přesně, že je lady Ashfordová už léta nucena vést co nejchudší domácnost. Ashford jí stále dokola připomíná, že si nemůže dovolit žádné nové šaty a šperky!“

„To ale říká pravdu. Nemůže si je asi dovolit pro vlastní ženu, dokud je nakupuje Charlottě Featherstonové,“ poznamenala Fanny.

„Je tady toho o Ashfordovi víc,“ prohlásila Anne a zlomyslně se usmála. „Jen si poslechněte tohle!“

Poté co toho večera lord Ashford odešel, řekla jsem své služebné, že by mi měla být lady Ashfordová dlužnicí. Koneckonců, kdyby nebylo mne, Ashford by nepochybně strávil mnohem více večerů doma a nudil svou nebohou ženu ubohým milováním bez trochy fantazie. Jen si představte, jaké břímě jsem z té dámy sňala!

„Řekla bych, že za to utrpení dostala docela slušně zapláceno,“ prohlásila Harrietta, nalévajíc si čaj z georgiánské stříbrné konvice.

„Lady Ashfordová bude pěkně zuřit, až se o tomhle dozví,“ poznamenal někdo jiný.

„A zcela právem,“ rozhorlila se Sophy. „Její manžel se choval absolutně nečestně. Nás to třeba může pobavit, ale když o tom začnete přemýšlet, tak si určitě uvědomíte, jak veřejně pokořil svou manželku. Jen si představte, kdyby se situace obrátila a byla to lady Ashfordová, kdo vyvolal takovéhle řeči!“

„To je správná připomínka,“ přikývla Jane. „Vsadila bych se, že většina mužů by vyzvala toho druhého, kdo něco takového napsal o jejich manželce, na souboj.“

Julian rozhodně patří mezi ty, kteří by byli připraveni prolít za takový skandál krev, pomyslela si Sophy, jak s trochou uspokojení,

tak i s trochou strachu. Jeho zuřivost za daných okolností by byla skutečně děsivá a jeho hrozná hrdost by volala po pomstě.

„Lady Ashfordová je sotva v postavení vyzvat Charlottu Featherstonovou na souboj,“ pronesla ironicky jedna z posluchaček. „Jak to tak vypadá, ta nebohá žena se bude prostě muset uchýlit na chvíli na venkov, dokud všechny ty řeči neutichnou.“

Další dáma sedící naproti se zasvěceně ušklíbla. „Takže lord Ashford je v posteli nudný? Velice zajímavé.“

„Podle Featherstonové je v posteli nudná většina mužů,“ poznamenala sarkasticky Fanny. „Posud pro žádného ze svých obdivovatelů neměla jediné dobré slovo.“

„Třeba jí ti zajímavější milenci zaplatili výkupné, které prý žádala, jestli chtějí, aby je v Memoárech vynechala,“ nadhodila jedna z mladých dam.

„Nebo třeba všeobecně muži žádnými zajímavými milovníky ani nejsou,“ poznamenala klidně Harrietta. „Dá si ještě někdo čaj?“

Ulice před domem Yelvertonových byla přeplněna elegantními kočáry. Julian vystoupil ze svého o půlnoci a razil si cestu davem zevlujících kočí, podkoní a komorníků k širokému schodišti, které vedlo do sálu.

Vlastně dostal dnes večer příkaz. Fanny mu dala jasně najevo, že to bude Sophyin první veliký ples a že by si velice Julianovy přítomnosti cenila. I když si většinou mohl dělat, co chtěl, byly zde jisté příležitosti, které vyžadovaly, aby stál po Sophyinu boku. Tohle byla tedy jedna z nich.

Julian, který minulý týden vstával v nelidskou hodinu a chodil do postele příliš pozdě, aby se vyhnul zbytečným setkáním se svou ženou, zjistil, že je v pasti, když mu Fanny dala jasně najevo, že čeká, že se během dnešní noci ukáže. Nakonec se podvolil, že si se svou ženou jednou zatančí.

Bylo to podobné, jako kdyby souhlasil s mučením. Těch pár minut s ní v náručí bude pro něho mnohem těžší, než si Sophy dokáže vůbec představit.

Jestliže čas strávený bez ní nebyl vůbec snadný, minulý týden se Sophy pod jednou střechou byl peklem. Tu noc, kdy přijel a zjistil, že se mu přijela omluvit a ubytovat se ve městě, ho zasáhla nejprve vlna úlevy, ale potom i pocit, že musí být obezřetný.

Podařilo se mu přesvědčit se, že se mu přijela pokořit. Bylo jasné, že upustila od těch svých hrozných požadavků a byla připravena zaujmout roli řádné manželky. Tu noc, kdy za ní přišel do její ložnice, se mu vlastně přímo sama nabídla.

Vyžádalo si to skutečně každou kapku silné vůle, kterou Julian měl, aby té noci od jejího lůžka dokázal odejít. Sophy vypadala tak sladce, poddajně a svůdně, že toužil sáhnout po ní a vzít si, co mu po právu náleží. Ale její příjezd jím otrásl, a tak svým vlastním reakcím moc nevěřil. Věděl, že potřebuje čas, aby si mohl všechno promyslet.

Následujícího rána si také uvědomil, že teď je zase s ním a že ji nemůže poslat pryč. Zároveň si říkal, že to ani není nutné. Koneckonců spolkla svou pýchu tím, že přijela za ním do města a vydala se mu na milost a nemilost. To ona prosila, aby jí dovolil zůstat. A neomluvila se mu snad za ty velice trapné věci na Eslington Parku?

Julian usoudil, že jeho hrdost je zachráněna a že jí uštedřil lekci. Rozhodl se také, že bude velkorysý a dovolí jí zůstat ve městě. Ani to nebylo nijak těžké rozhodnutí, přestože byl vzhůru až do rána, než k němu dospěl.

Během té bezesné noci se také pevně rozhodl, že si okamžitě vyžádá svá manželská práva. Už mu je rozhodně odpírá dost dlouho. Ale ráno musel připustit, že to není tak jednoduché. Něco mu v těch jednoduchých počtech chybělo.

Jelikož se obvykle příliš nezabýval sebezpytováním, většinu nadcházejícího rána, až do okamžiku jejich rozhovoru v knihovně, strávil v úvahách. Došel k názoru, co by asi bylo špatného na tom, kdyby rovnou skočil k Sophy do postele.

Musel si totiž nakonec sám přiznat, že si nepřeje, aby se mu Sophy vzdala čistě jenom z manželské povinnosti.

Bylo zatraceně nedůstojné si myslet, že by něco takového vůbec udělala. Prál si, aby po něm toužila. Chtěl se cítit hoden pohledu do těch čistých, poctivých očí a uvidět tam opravdovou touhu a ženskou potřebu. A především se mu vůbec nelíbila představa, ať byla nyní jakkoli ochotna mu vyhovět, že si v duchu myslí, že to je on, kdo porušil jejich původní dohodu.

Toto vědomí mu působilo kruté okamžiky. Také ho změnilo na nesmírně podrážděného morouse, jak mu ostatně ochotně připomínali jeho přátelé.

Daregate a Thurgood nebyli tak hloupí, aby se vyptávali, zda má doma nějaké problémy, ale Julian věděl, že ho z toho oba podezírají. Už padlo několik narážek, že se oba velice těší na setkání se Sophy. Dnešní večer byl první příležitostí, kdy k tomu bude muset nevyhnutelně dojít.

Julianova nálada se trochu zlepšila, když si uvědomil, že ho třeba Sophy docela ráda v tuhle večerní dobu uvidí. Věděl, že se bojí, aby se společensky opět neznemožnila tak jako před pěti lety.

Tentokrát jí ale pocit, že má po boku manžela, jistě dodá trochu víc odvahy. Třeba ji potom jistá vděčnost povede k tomu, že ho uvidí v příznivějším světle.

Julian už navštívil společenské akce u Yelvertonových předtím a vyznal se dobře v tom, jak se dostat do tanečního sálu. Raději než se nechat ohlásit majordomem, vyhledal schodiště na balkon nad přeplněným sálem.

Opřel se oběma rukama o bohatě vyřezávané zábradlí a přehlížel hlučící hemžení dole pod sebou. Sál tonul v záři světél. V jednom rohu hrál nějaký orchestr a několik párů tančilo na parketu. Úhledně olivrejovaní sloužící, prohýbající se pod plnými podnosy, se proplétali davem elegantně oblečených mužů a žen. Smích a konverzace se nesly až nahoru.

Julian přelétl zrakem celý sál a hledal Sophy. Fanny mu poradila, že její chráněnkyně bude mít na sobě růžové šaty. Sophy bude nepochybně v nějaké té menší skupince žen, které lemují stěny u oken.

„Ne, Juliane, tam není. Je na druhé straně sálu. Těžko ji uvidíš, protože není moc vysoká. Vždy když ji obklopuje skupina obdivovatelů, jako ostatně zrovna i v této chvíli, prakticky člověku úplně zmizí z očí!“

Julian se obrátil a uviděl svou tetu. Lady Fanny se usmívala tím svým familiérním širokým úsměvem a v stříbrozeleném saténu vypadala naprosto skvěle. Právě neslyšně vešla na balkon.

„Dobrý večer, tetičko.“ Políbil jí ruku. „Dnes večer vypadáte skvěle. Kdepak je Harry?“

„Ochlazuje se trochou limonády na terase. To horko na ni hrozně působí, na chudinku. A přitom trvá na tom, že bude nosit ty svoje těžké turbany! Už jsem se k ní chtěla přidat, když jsem tě zpozorovala, jak se plížíš sem. Takže přeče jenom ses přišel mrknout, jak si vede tvoje ženuška, co?“

„Madam, já přece poznám královský rozkaz. Jsem tady, protože jste na tom trvala. A co má znamenat poznámka, že Sophy pořád mizí z dohledu?“

„Přesvědč se sám.“ Fanny přešla k zábradlí a pyšně mávla rukou na davy dole. „Je v obležení od té chvíle, co jsme přišly. A to už je hodina.“

Julian pohlédl do vzdálenějšího rohu sálu, přičemž se zamračil, jak se snažil rozeznat růžové hedvábí mezi tím duhovým spektrem všelijakých nádherných rób. Pak na okamžik uhnul jeden muž, který stál v zástupu dalších, a Julian pohledem zachytil uprostřed stojící Sophy.

„Co, u čerta, dělá tam dole?“ vyštěkl Julian na tetičku.

„Cožpak nevidíš sám? Je už na cestě ke společenskému úspěchu, Juliane.“ Fanny se spokojeně usmívala. „Je nesmírně půvabná a nemá vůbec potíže se společenskou konverzací. Doposud stačila předepsat nějaký lék na předrážděný žaludek lady Bixbyové, mast na prsa lorda Thantona a sirup na krk lady Yelvertonové.“

„Ale vypadá to, že žádný z těch chlapů, co stojí okolo ní, nehledá žádnou lékařskou radu!“ zabručel Julian.

„Zcela správně. Když jsem ji před chvílí nechala o samotě, tak se právě chystala na přednášku o pěstování ovcí v Norfolku.“

„Krucí, vždyť všechno o pěstování ovcí v Norfolku jsem ji naučil já! Naučila se to během našich líbánek!“

„No tak to tedy musíš být velice pyšný na to, že ty znalosti dokáže tak dobře uplatnit i společensky.“

Julian přimhouřil oči, když zkoumal jednotlivé muže obklopující jeho ženu. Jeho pozornost upoutala vysoká světlovlasá postava oblečená celá v černém. „Vidím, že ani Waycott neztrácel čas, aby jí byl představen.“

„Ach božíčku! On je v té skupince také?!“ Fanny se naklonila přes zábradlí směrem, kterým se díval Julian, a z tváře jí začal mizet úsměv i žertovná nálada. „Promiň, Juliane, neuvědomila jsem si, že je dnes v noci tady. Ale musel jsi přece vědět, že dříve či později na něho i na další milence tvé bývalé ženy narazí.“

„Svěřil jsem vám Sophy do péče, protože jsem věřil, že máte dost zdravého rozumu, abyste ji uchránila před problémy.“

„Uchránit manželku před potížemi je tvoje práce, ne moje.“ odpověděla mu kousavě Fanny. „Já jsem její přítelkyně a rádce a nic víc.“

Julian věděl, že mu vyčítá nedostatek jeho zájmu o Sophy během minulého týdne, ale neměl náladu na to, aby se začal bránit. Pohled na elegantního světlovlasého vikomta, který právě podával Sophy sklenici limonády, mu dělal příliš velké starosti. Ve Waycottových očích viděl přesně ten výraz jako před pěti lety, když vikomt začal kroužit kolem Elizabeth.

Julian zaťal pěsti a jenom s největším úsilím se uklidnil. Posledně byl jako bezstarostný blázen, který si uvědomil, že má problémy, až když už bylo příliš pozdě. Tentokrát ale bude reagovat rychle a rázně, ještě než dojde ke katastrofě.

„Omluvte mne, Fanny. Myslím, že máte pravdu. Je mojí povinností Sophy chránit, a proto bych se do toho úkolu měl pustit raději hned.“

Fanny se prudce otočila, obočí starostlivě zvednuté: „Juliane, dej si ale pozor, ať to řešíš opatrně. Sophy není Elizabeth.“

„Přesně. A já hodlám dohlédnout na to, aby se z ní žádná Elizabeth nestala!“ Julian už rázně kráčel pryč z balkonu k malému schodišti, které vedlo dolů na parket sálu.

Jakmile sestoupil dolů, zavalila ho masa lidí, z nichž někteří se zastavili, aby ho pozdravili a pogratovali mu k nedávnému sňatku. Julianovi se podařilo zdvořile přikývnout a přijímat dobře míněné komplimenty týkající se nové hraběnky a současně ignorovat zvědavost, která je tolik provázela.

Jeho postava byla výhodou. Byl vyšší než většina ostatních lidí v sále, a tak nebylo nijak obtížné sledovat hrozen mužů obíhajících kolem Sophy. Během pár minut už stál na místě, kde vedla konverzaci.

Všiml si uvolněné ozdobné květiny na jejím účesu právě v okamžiku, kdy se Waycott natáhl, aby jí ji upravil.

„Dovolíte mi, madam, abych utrhl tuto růži?“ řekl Waycott hladkým galantním tónem, když začal vytahovat uvolněnou porcelánovou ozdobu v podobě květiny Sophy z vlasů.

Julian si prorazil cestu mezi dvěma mladíky, kteří blondáka jen závistivě sledovali. „To je moje privilegium, Waycotte.“ Vyrhl květinu z lokny, právě když Sophy překvapeně vzhledla. Waycottova ruka klesla a jeho bleděmodré oči se přimhouřily tichou zlostí.

„Juliane!“ Sophy se na něho upřímně usmála s neskrývanou radostí. „Už jsem se bála, že se ti nepodaří sem dnes večer zajít. Pěkný ples, že?“

„Moc pěkný.“ Julian si ji pozorně prohlížel, přičemž si uvědomoval jakýsi vzteklý pocit majetníka. Fanny ji dobře připravila. Sophyiny šaty byly bohatě barevně odstíněné a perfektně strížené, aby zdůrazňovaly její štíhlou postavu. Vlasy měla upravené do vlnitých pramenů a vyčesané vysoko nahoru, aby vynikla její gráciézní šíje.

Na sobě měla jen minimálně šperků a Julian si uvědomil, že by se jí kolem krku skvěle vyjímaly rodinné smaragdy Ravenwoodů. Naneštěstí je neměl, aby jí je mohl dát.

„Dnešní večer je ten nejkrásnější tady v Londýně,“ pokračovala vesele Sophy. „Všichni jsou tak pozorní a vstřícní. Znáš se s mými přáteli?“ Lehce kývla hlavou ke skupině mužů stojících kolem.

Julian se po tom malém shromáždění chladně rozhlédl a lakonicky se usmál na známou tvář každého z nich. Jeho oči spočinuly na letmý okamžik i na Waycottově pobaveném a vyčkávajícím obličeji. Potom se od něho významně obrátil. „Ano, Sophy, myslím, že se znám téměř s každým, kdo je tady. A jsem si jist, že teď už sis jejich společnosti užila víc než dost.“

Tohle nepochybné varování z žádnému z mužů kolem nemohlo uniknout, i když Waycott se tvářil spíše pobaveně, než aby to na něho učinilo nějaký jiný dojem. Ostatní však už spěchali se svými gratulacemi a Julian tak musel pár minut poslouchat spoustu licoměrné chvály na tak okouzlující manželku, její znalosti léčivých bylin a konverzační talent.

Jeden z obdivovatelů, spíše středního věku, prohlásil: „Na ženu má skutečně úžasnou znalost o chovu dobytka. Člověk by se s ní o tom dokázal bavit celé hodiny.“

„Právě jsme diskutovali o ovcích,“ vysvětloval jeden mladý muž s brunátným obličejem. „Lady Ravenwoodová má některé zajímavé postřehy ohledně chovatelských metod.“

„To je jistě fascinující,“ řekl na to Julian. Naklonil se pak ke své ženě. „Začínám si uvědomovat, že jsem si vzal odborníka v tomto oboru.“

„Určitě si, mylordo, vzpomenete, že jsem toho hodně přečetla,“ zamumlala Sophy. „A v poslední době jsem si dovolila věnovat se plně vaší knihovně. Máte vynikající sbírku knih o řízení práce na statku.“

„Budu je muset nechat nahradit nějakými jinými knihami s trochu vznešenějším námětem. Třeba náboženskými traktáty.“ Julian jí

nabídl rámě. „Zatím by mne ale zajímalo, zda se dokážeš odtrhnout od takové vzrušující konverzace na dost dlouho, abys svého manžela obšťastnila jedním tancem?“

Sophyiny oči zajiskřily úsměvem. „Ale samozřejmě, Juliane. Omluvíte mne, pánové?“ zeptala se zdvořile, když vložila ruku manželovi do podpaží.

„Ovšem,“ zamručel Waycott. „My všichni chápeme, co je manželská povinnost, že? Ale vraťte se k nám, Sophy, hned, jakmile si budete zase chtít hrát.“ Julian s jistým úsilím potlačil nutkání umístit do Waycottovy až příliš krásné tváře ránu pěstí. Věděl však, že ani Sophy, ani lady Yelvertonová by mu nikdy takovou scénu neodpustily. Zvolil si tedy, ačkoli uvnitř to v něm úplně vřelo, jediný možný způsob, který byl schůdný. Chladně Waycottovu provokaci ignoroval a odváděl Sophy na parket.

„Mám takový dojem, že se dobře bavíš,“ řekl potom, když mu Sophy vklouzla do náruče.

„Moc dobře. Ach Juliane, teď je všechno tak rozdílné proti tomu, když jsem tady byla posledně! Dnes večer jsou všichni tak strašně hodní! Já jsem dneska tančila mnohem víc než za celou svou sezonu před pěti lety!“ Sophy měla červené tváře a její krásné oči byly plné radosti.

„Jsem rád, že se tvoje první důležitá společenská akce jako hraběnky Ravenwoodové vyvinula v takový úspěch!“ Schválně zdůraznil její nový titul. Nechtěl, aby zapomněla na své postavení ani na povinnosti, které toto postavení vyžaduje.

Úsměv na Sophyině tváři se změnil v přemýšlivý výraz. „Jde to asi všechno tentokrát tak dobře, protože jsem vdaná. Teď už jsou přede mnou všichni muži jaksi v bezpečí.“

Zaskočen touto úvahou se Julian zamračil. „Co tím myslíš?“

„Copak to není jasné? Už nelovím žádného manžela. Už jsem ho chytila, abych tak řekla, takže už muži nemají strach se mi dvořit, protože vědí až moc dobře, že jim nehrozí nebezpečí mě potom požádat o ruku. Tentokrát je to všechno legrace, zatímco před pěti lety tady bylo riziko, že se budou muset veřejně vyslovit.“

Julian potlačil zaklení. „Uvažuješ naprosto chybně,“ ujišťoval ji se zaťatými zuby. „Sophy, nebuď naivní. Jsi už dost stará, aby sis uvědomila, že jako vdaná žena jsi vydána na pospas těm nejnečestnějším nabídkám všech mužů. Právě proto, že jsi bezpečně vdaná, mají pocit, že tě mohou klidně svádnout.“

Její pohled byl teď obezřetný, i když na rtech jí stále ještě hrál úsměv. „Ale Juliane. Přeháníte. Podle mne mi vůbec nehrozí, že by mě kdokoli z přítomných mužů chtěl svést.“

Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že ho hází se všemi ostatními muži do jednoho pytle. „Promiň, mi drahá,“ pravil tichým hlasem, „neuvědomil jsem si, že tolik stojíš o to, aby tě někdo sváděl. V podstatě jsem získal úplně opačný dojem. Jsem si ale jistý, že jsem tě jen špatně pochopil.“

„Často mě špatně chápete, mylord.“ Utkvěla pohledem na jeho šátku. „Ale já jsem vás teď náhodou jen dráždila.“

„Vážně?“

„No ovšem. Odpusťte mi to. Chtěla jsem vám jenom trochu zvednout náladu. Připadalo mi, že si děláte až příliš velké starosti s tím, co je vlastně neexistujícím nebezpečím pro mou počestnost. Ujišťuji vás, že nikdo z mužů v té naší skupině mi neudělal ani žádný nevhodný návrh, ani se o nic nepokusil.“

Julian si povzdechl. „Problém, Sophy, je, že nejsem tak úplně přesvědčen, že bys takový neslušný návrh poznala ještě dřív, než by to došlo až příliš daleko. Je ti už sice třiadvacet, ale s tím, jak to chodí ve vysoké společnosti, ještě moc zkušeností nemáš. Není to tady v podstatě o mnoho více než přepychová honitba a na každou atraktivní, naivní a bezpečně vyvdanou mladou ženu, jako jsi ty, se pohlíží jako na velkou trofej.“

Celá ztuhla a přimhouřila oči: „Prosím vás, Juliane, nepoučujte mne pořád! Nejsem žádná naivka. Ujišťuji vás, že nemám v úmyslu se nechat kterýmkoli z vašich přátel svádět.“

„Naneštěstí, má drahá, jsou tady ještě moji nepřátelé.“

Později té noci Sophy přecházela sem a tam po své ložnici a v hlavě se jí promítaly události večera. Všechno to bylo velice vzrušující a nádherně odlišné od toho, jak se věci vyvíjely před pěti lety, když podnikla svůj první a zároveň i jediný pokus o dobytí společnosti.

Byla si dobře vědoma, že její nové postavení hraběnky Ravenwoodové má mnoho společného s pozorností, které se jí dostává, ale současně upřímně cítila, že po stránce konverzace to byla její zásluha. Ve třidvaceti měla už mnohem více sebedůvěry než v osmnácti, a navíc už si tak zoufale nepřipouštěla pocit, že je vystavována na trhu s nevěstami, jako byla před pěti lety. Dnešního večera byla schopna klidně vnímat okolí a bavit se. Všechno šlo velice hladce až do té doby, než přijel Julian.

Původně byla nadšená, když zjistila, že tam je, a chtěla mu ukázat, že se dokáže pohybovat ve velkém světě sama. Ale už po prvním tanci jí došlo, že se Julian vůbec nenamáhal zastavit se na tomto plese, aby obdivoval její nově nalezenou schopnost se společensky uplatnit. Přišel tam jen proto, že se bál, aby se jí nezmocnil jeden z těch dravců, kteří krouží džunglí společnosti velkého světa.

Bylo velice ponižující vědět, že Juliana po jejím boku držel jenom jeho přirozený majetnický pocit.

Když se před hodinou vrátili domů a Sophy okamžitě odešla nahoru, aby se připravila ke spánku, Julian se ji nepokusil zdržet. Popřál jí formálně dobrou noc a zmizel ve své knihovně. Pár minut poté zaslechla Sophy jeho tlumené kroky na koberci v hale před svým pokojem.

Úžasné vzrušení, které v ní toho večera vzbudila její první velká společenská událost, rychle vyprchávalo a Sophy se domnívala, že to byla pouze Julianova vina. Rozhodně to byl on, kdo se ze všeho nejvíce snažil utlumit tu povznášející radost, kterou prožívala.

Sophy se v rohu pokoje otočila a vykročila zpět ke svému toaletnímu stolku. Přitom jí padl zrak na malou skříňku na šperky a zarazila se, vědoma si silného pocitu provinění. Nedalo se popřít, že během toho hektického vzrušení prvního týdne ve městě jako

hraběnka Ravenwoodová dočasně odložila stranou svůj cíl – pomstít nebohou Amelii. Zachránit své manželství se jí jevilo tím nejdůležitějším úkolem na světě.

Ne že by úplně zapudila svou přísahu, že nalezne Ameliinu svůdce, říkala si, to jenom jiné záležitosti teď získaly přednost.

Ale jakmile znovu nastolil s Julianem normální vztah, vrátil se opět ke svému plánu najít člověka, který je zodpovědný za Ameliinu smrt.

„Nezapomněla jsem na tebe, sestřičko,“ šeptala Sophy.

Právě zvedala víčko malé šperkovnice, když se za ní otevřely dveře. Se zájmutím se otočila a uviděla Juliana, stojícího ve spojovacích dveřích jejich ložnic. Měl na sobě svůj župan a nic víc. Skříňka na klenoty se s hlasitým cvaknutím zavřela.

Julian pohlédl na malou skříňku a pak se jeho pohled setkal s pohledem Sophy. Sarkasticky se usmál: „Nemusíš říkat ani slovo, má drahá. Dnes večer mi to došlo. Odpuť mi, že jsem si nevzpomněl vybavit tě těmi cinglárky, která potřebuješ, aby ses tady ve městě mohla správně oblékat.“

„Vůbec jsem se nechystala žádat o nějaké šperky, můj pane,“ namítla uraženě Sophy. Vážně, tehle člověk tedy umí dělat skutečně nejprotivnější závěry! „Chtěl jste mi něco?“

Okamžik zaváhal a ani se nepokoušel vejít dál do pokoje. „Ano, myslím, že ano,“ řekl nakonec. „Sophy, velice jsem se zamýšlel nad tou naší nevyřízenou obchodní záležitostí.“

„Obchodní záležitostí, sire?“

Přimhouřil oči. „Byla bys raději, kdybych byl otevřenější? Tak dobrá. Hodně jsem přemýšlel o tom, jak zpečetit naši svatbu.“

Sophy měla najednou stejný pocit v žaludku jako tehdy, když spadla ze stromu do ledového potoka. „Ach tak. Předpokládám, že to byla ta konverzace o chovu ovcí u Yelvertonových, která vám to připomněla.“

Julian pomalu vykročil k ní, ruce hluboko v kapsách svého županu. „Tohle nemá s chovem ovcí nic společného. Dnes večer jsem si totiž poprvé uvědomil, že tvoje nezkušenost v manželském loži pro tebe znamená velké riziko.“

Sophy překvapeně zamrkala. „Riziko, mylord?“

Vážně přikývl. Zvedl z jejího toaletního stolku křišťálovou ozdobu v podobě labutě a převracel ji bezmyšlenkovitě v ruce. „Jsi příliš naivní a nevinná, Sophy. Nemáš tu znalost světa, kterou musí žena mít, aby pochopila odstíny a dvojmysly, jež jistí muži používají při

konverzaci. Je až příliš pravděpodobné, že budeš tyto muže nevědomky povzbuzovat, protože jednoduše nechápeš jejich pravý význam.“

„Myslím, že začínám vaši argumentaci rozumět, mylordě,“ odpověděla mu Sophy. „Máte pocit, že skutečnost, že ještě nejsem vaše manželka v plném smyslu toho slova, je pro mne společenským handicapem.“

„Dá se to tak říci.“

„To je ale hrozné! Je to asi jako představa, že někdo jí rybu špatnou vidličkou, že?“

„Ujišťuji tě, Sophy, že je to trochu vážnější. Kdybys byla svobodná, tak ten vytrvalý nedostatek tvé zkušenosti v jistých záležitostech by byl bezpečnou pojistkou. Kdokoli, kdo by se tě pokusil svést, by musel vědět, že se od něho očekává, že se s tebou také ožení. Ale jakožto vdaná žena žádnou takovou obranu nemáš. A pokud by se jistí pánové dozvěděli, že jsi s manželem ještě nikdy nesdílela lože, pak by tě nepřestali pronásledovat. Viděli by to jako velmi zábavné dobovačné tažení.“

„Jinými slovy, tento hypotetický muž by ve mně viděl skvělou trofej?“

„Přesně tak.“ Julian odložil křišťálovou labuť a souhlasně se na Sophy usmál. „Jsem rád, že tu situaci chápeš.“

„Chápu ji, samozřejmě,“ zvolala udýchaně, snažíc se ovládnout. „Snažíte se mi sdělit, že jste se nakonec rozhodl vyžadovat svá manželská práva.“

Tak zjevná neomalenost se ho dotkla tolik, až sebou trhl. „Mně se zdá, že bude i ve tvém zájmu, když to tak udělám. Pro tvé dobro jsem dospěl k názoru, že bude nejlépe, když všechno uvedeme do normálních kolejí.“

Sophy zaťala prsty do opěradla židle u toaletního stolku. „Juliane, dala jsem vám jasně najevo, že chci být vaší manželkou se vším všudy, ale než dnes v noci budeme pokračovat, musím vás požádat o jednu laskavost.“

V jeho zelených očích to zajiskřilo, čímž se prozradil, jak nucený je jeho vnější klid. „Jaká to je laskavost, má drahá?“

„Abyste to, co se chystáte udělat, přestal pořád zdůvodňovat tou svou logikou. Vaše ujišťování o tom, jak je to všechno jen pro moje dobro, má na mne stejný vliv, jako měl můj speciální bylinkový čaj v Eslington Parku na vás!“

Julian se na ni upřeně díval, neschopen slova. Potom Sophy překvapil náhlým výbuchem smíchu.

„Tak tobě hrozí, že přitom usneš, ano?“ Najednou se tak rychle pohnul, že Sophy naprosto zaskočil. Popadl ji do náruče a přenesl k široké posteli. „To rozhodně nedovolím. Má dámo, přísahám, že udělám všechno, co budu moci, abych si v téhle záležitosti získal vaši úplnou a naprostou pozornost!“

Sophy se ho pevně držela kolem ramen a rozechvěle se usmívala. Projela jí vlna obrovského vzrušení. „Věřte mi, můj pane, už teď máte veškerou moji pozornost!“

„A tak to má být, protože ty jsi teď rozhodně získala zase moji veškerou pozornost!“

Něžně ji položil na postel a stahoval z ní přitom župan. Jeho smyslný úsměv překypoval mužskou nedočkavostí.

Když si svlékl svůj župan a odhalil ve světle svíce nahé, štíhlé, mužné a vzrušené tělo, Sophy už nepochybovala, že to dělá proto, že po ní skutečně a opravdově touží. Julian byl vzrušený, celý napjatý a rozvášněný silnou erotickou potřebou. Upřeně se na něho dlouhou chvíli dívala a zakoušela ještě poslední kapky nejistoty, mezitím co její tělo začínalo reagovat stejně vzrušeně.

„Máš ze mne strach, Sophy?“ Julian si lehl vedle ní na postel a vzal ji do náruče. Jeho velké ruce ji hladily po bocích přes jemnou látku její noční košile. „Nechci tě vylekat.“

„Ale ovšemže z vás nemám strach! Už jsem vám mnohokrát přece říkala, že nejsem žádná prostá dívčina, co právě vyšla ze školní lavice!“ Jeho ruka ji hřála na boku, až se zachvěla.

„No ovšem, stále zapomínám že se moje venkovská nevěsta ve věcech chovu a rozmnožování velice dobře orientuje!“ Začal ji líbat na krk a znovu se usmál, když ucítil, jak se opět zachvěla. „Vidím, že nemám vůbec žádný důvod se obávat, že bych se najednou mohl nějak dotknout tvých delikátních citů.“

„Myslím, že si mne dobíráte, Juliane!“

„Myslím, že máš pravdu.“ Jemně ji položil na záda. Jeho prsty našly tkaničky noční košile a začaly je schválně pomalu rozvazovat. Když jí odhalil hradra, aby se jich mohl dotýkat, nespouštěl její tvář ani na okamžik z očí.

„Ty jsi tak sametová a tak ženská, moje maličká.“

Sophy byla jako očarovaná, když se na ni Julian upřeně díval. Fascinovaně ho sledovala, jak se jeho smyslný smích v očích rychle

změnil v temnou touhu. Natáhla ruku po jeho tváři a jeho reakce na to jemné, tápavé pohlázení ji překvapila.

Tlumeně zasténal a sehnul se k ní, až se jejich ústa spojila. Byl to horoucí, vyhladovělý a žádostivý polibek, odhaloval hloubku Julianova vzrušení. Zachytil její spodní ret mezi zuby a opatrně ji kousl. Když Sophy jemně zasténala, vsunul jí do úst jazyk a současně začal hladit palcem její růžovou bradavku.

Sophy na ten dotek prudce zareagovala, a když jí hladil po řadru, přikryla jeho rukou svou. Cítila, jak se jejího těla zmocňuje až bolestné vzrušení, a už věděla, že nad sebou začíná rychle ztrácet vládu.

Tentokrát je ale všechno v pořádku, připomněla si, když se v ní kdesi hluboko uvnitř ozvalo varování. Julian do ní sice třeba není ani zamilovaný, ale je to její manžel. Přísahal, že ji bude chránit, starat se o ni, a ona mu věří, že tuto část jejich smlouvy dodrží. Na oplátku mu bude dobrou a řádnou manželkou.

Není to jeho chyba, že je do něho zamilovaná. Není to jeho chyba, že riziko, které dnes večer podniká ona, je mnohem větší než riziko, které podstupuje on.

„Sophy, Sophy, uvolni se. Vzdej se mi. Jsi tak sladká, tak hebounká.“ Julian přerušil jejich vášnivý polibek a úplně jí svlékl noční košili. Hodil ji bezohledně na podlahu vedle postele a očima přejížděl její nahé tělo ležící v polostínu. Položil jí ruku na nahé lýtko a pomalu ji hladil směrem ke stehnu. Když se rozechvěla, sklonil se, aby ji polibky uklidnil.

Tohle uklidňování ihned následovala bouřlivá touha, jakmile mu Sophy vjela prsty do vlasů a přitiskla se k němu. Neklidně pohybovala nohama, dokud jí je svým stehnem nezaklínil, čímž se mu otevřela a Julian začal okamžitě hladit hedvábnou kůži na vnitřní straně stehen.

Sophy na polštáři obracela hlavu ze strany na stranu. Zaslechla svůj vlastní sten, chraptivě vyražený v extázi, když ji Julian prsty začal hladit v malých kruzích v rozkroku. Jeho velké ruce byly tak příjemné, tak silné, dávaly jí pocit bezpečí a zároveň i zkušenosti. Cítila se zbožňovaná a šťastná.

„Juliane, Juliane, cítím cosi...“

„Já vím, miláčku. Tvoje tělo se s tím nijak netají. To jsem rád. Chtěl jsem, aby ses cítila právě takhle.“ Přesunul se na ni a přitom se jí o stehno otřel svým ztopořeným penisem.

Pod nápirem energie, kterou v něm ucítila, sebou až trhla, ale když jí zachytil prsty a navedl je ke svému vztyčenému mužství, nekladla žádný odpor. Nejprve se ho jen tak váhavě dotkla, seznamujíc se s jeho tvarem i rozměry.

„Vidíš, jak moc tě chci, Sophy?“ ozval se chraplavě Julian. „Ale přísahám, že si tě nevezmu, dokud mě nebudeš stejně moc chtít i ty.“

„Jak poznáte, že už ten čas přišel?“ zeptala se a pohlédla na něho zpod dlouhých řas polozavřenýma očima.

Letmo se usmál a sevřel jí dlaní ten měkký pahorek mezi nohama. „Dáš mi to svým způsobem vědět sama.“

Ucítila mezi nohama vzrůstající horko a ještě jednou sebou netrpělivě pohnula, hledajíc ještě intimnější kontakt. Pak zašeptala: „Myslím, že ten čas už přišel...“

Pomalů do ní vstrčil jeden prst. Sophy reagovala tím, že celá ztuhla a pak ucítila mezi nohama vlhko.

„Už brzo,“ zašeptal Julian s hlubokým uspokojením. Jeho rty jí přejížděly po nadrech. „Už velmi brzo.“ Znovu do ní vložil prst a vytáhl ho jen částečně.

Sophy váhavě začala přirážet k jeho prstu a její tělo se kolem něho instinktivně sevřelo, jako kdyby ho chtělo ještě jednou vtáhnout hlouběji dovnitř.

Julian jí vyhověl dalším povzbuzováním a roztouženým výkřikem. „Jsi tak horká a tak těsná,“ šeptal a jeho ústa se opět ocitla na jejích rtech. „A chceš mě. Opravdu mě chceš, že ano, miláčku?“ Jeho jazyk jí vklouzl mezi rty a napodoboval provokující pohyby jeho prstů.

Sophy vydechla a pevně se ho chytila za nahá ramena, přitahujíc ho ještě těsněji k sobě. Když jí bříškem palce pohladil tu malinkou a citlivou částečku kůže ukrytou v hnízdě černých kudrlinek, nevědomky mu zaťala do zad nehty.

„Juliane!“

„Ano! Ach Bože, ano!“

Lehl si úplně na ni, jedním stehnem jí vklouzl mezi nohy, aby si tam udělal místo. Sophy otevřela oči, když ucítila, jak se na ni plnou vahou pokládá. Byl těžký, tolik těžký. Měla příjemný pocit, že ji zatlačuje do postele. Když vzhlédla k jeho napjatému, přísnému obličejí, ucítila, jak jí projelo vzrušení, které ještě nikdy v životě nepoznala.

„Zvedni kolena, lásko,“ vyzval ji Julian. „To je ono, drahoušku, jen se mi otevři. Řekni mi, že mě chceš.“

„Já tě chci, Juliane, já tě tolik chci!“ Cítla se úplně otevřená a strašně zranitelná, ale přitom podivuhodně bezpečná. Je u ní Julian, a ten jí přece nikdy neublíží. Začal přirážet k jejímu měkkému tělu a zvlhčoval se tím sladkým výronem, který začal vytékat z její křehké pochvy. Začala instinktivně natahovat a napínat nohy.

„Ne, drahoušku, takhle to bude lehčí. Teď mi musíš věřit. Přisahám, že do tebe vstoupím pomaloučku. A půjdu jenom tak daleko, jak budeš chtít ty. Můžeš mě kdykoli zarazit.“

Ucítla, že jeho tělo ztuhlo napětím a dlaně jí uklouzly po potu na jeho zádech. Určitě lže, pomyslela si šťastně. Bud' to, nebo se zoufale snaží sám sebe přesvědčit, že má skutečně tak silnou vůli, aby toho nechal, jen když ho o to požádá. Ať to je jakkoli, instinktivně vycítla, že je stejně blízko okamžiku, kdy nad sebou ztratí úplně kontrolu jako ona.

To poznání způsobilo, že se cítila nádherně prohnaná, žensky a nesmírně silně. Bylo příjemné vědět, že svého silného a zdrženlivého manžela dokáže přivést k takovému stavu. Alespoň v tomhle si tedy jsou naprosto rovni.

„Neboj se, Juliane. Teď už tě nebudu zastavovat, stejně jako bych nemohla zastavit slunce,“ vyrazela bez dechu.

„To moc rád slyším. Podívej se na mne, Sophy. Chci vidět tvoje oči, když z tebe budu dělat svou manželku v každém smyslu toho slova.“ Otevřela znovu oči a zatajila dech, když ucítla, jak do ní začíná vrážet svůj penis. Zase mu zaťala nehty do kůže.

„To bude dobré, moje maličká.“ Na čele mu začaly vyrážet maličké kapičky potu, když se začal trochu nadzvedávat. „Bude to napoprvé trochu drsnější, ale potom už to bude hladká plavba.“

„Juliane, já si sebe zrovna jako loď na moři nepředstavuji,“ podařilo se jí ze sebe vypravit současně s tím, jak se v ní uvnitř rozléval neuvěřitelně rozpínavý pocit naplnění a těsného prostoru. Zabořila do něho nehty ještě hlouběji.

„Myslím, že my oba jsme jako na moři,“ jen zasípal, jak se snažil bojovat sám se sebou, aby zpomalil pronikání penisu dovnitř vaginy. „Obejmi mě, Sophy.“

Věděla, že ta křehká nitka jeho sebeovládání právě praskla. I když byl hrdý na své znalosti, teď těžce sténal, pronikaje hluboko do ní.

„Juliane!“ Zaskočena tak rychlým a bouřlivým proniknutím Sophy vykřikla a zapřela se mu do ramen, jako kdyby ho chtěla ze sebe sundat.

„To nic, lásko, to nic. Přisahám, že všechno bude v pořádku. Nebraň se mi, Sophy. Už bude brzo po všem. Pokus se uvolnit.“

Julian ji zahrnul drobnými polibky na tvář a hrdlo, zatímco zůstal nehybně vězet v její úzké chodbičce. „Dopřej tomu čas, miláčku.“

„A zmenšíš se zase časem?“ chtěla trochu nejasně vědět.

Zasténal a přiložil jí své veliké dlaně ke tváři. Pohlédl na ni rozpálenýma očima. „Čas ti pomůže, aby ses mi přizpůsobila. Přijdeš tomu na chuť, Sophy. Já vím, že ano. Jsi na dotek tak nádherná a je v tobě tolik vášně! Jenom nesmíš být tak netrpělivá.“

„Tobě se to lehko řekne, Juliane. Ty jsi z tohohle dostal, aspoň myslím, co jsi chtěl.“

„Skoro všechno, co jsem chtěl,“ souhlasil s lehkým úsměvem. „Ale pro mne to nebude perfektní, dokud to nebude perfektní i pro tebe. Cítíš se už lépe?“

Nad tou otázkou se opatrně rozmýšlela. „Ano,“ priznala konečně po chvíli.

„Prima.“ Dlouze ji políbil a potom se v ní začal pohybovat dlouhými tahy sem a tam, aby si jemně prorazil cestu směrem ven i dovnitř tou těsnou pochvičkou.

Sophy se kousala nervózně do rtů a napjatě čekala, jestli jí jeho pohyby nezpůsobí bolest. Ale nezpůsobily. Po pravdě řečeno si uvědomovala, že teď už nemá dole takový nepříjemně stísněný pocit. Trochu toho předchozího vzrušení se jí začínalo vracet, i když pomalu. Postupně si její tělo začínalo na pocit naplnění zvykat.

Už už se dostávala k bodu, kdy by mohla upřímně prohlásit, že se jí ten zvláštní pocit začíná líbit, když se v ní najednou Julian začal pohybovat sem a tam se stále větší naléhavostí.

„Juliane, počkej, chtěla bych to raději pomaleji,“ rychle ze sebe vypravila, když ucítila, že se už úplně poddává síle, která ho žene kupředu.

„Promiň, Sophy, já se snažil, ale už nemohu déle čekat,“ procedil mezi zuby, potom tlumeně vykřikl, napjal se v bocích a ponořil se hluboko do ní.

A pak Sophy ucítila, jak celý ztuhlý napětím do ní stříká své horké semeno. Poslušna pradávného instinktu ho pevně objala rukama i nohama a přitiskla se pevně k jeho tělu. Je můj, pomyslela si udiveně. V této chvíli a už navždy je můj!

„Drž mě,“ chraplavě jí řekl Julian. „Drž mě pevně, Sophy.“

Pomalu se jeho napjaté tělo uvolňovalo. Potom se zhroutil, těžký, mokrý potem, na lůžko podél ní.

Sophy dlouho ležela bez hnutí, zírala do plátěných nebes nad postelí a nepřítomně hladila Julianova zpocená záda špičkami prstů. Nemohla říci, že by se jí ten závěr sám o sobě nějak zvlášť líbil, ale to mazlení předtím, to jí rozhodně dělalo dobře. Také zjistila, že jí je moc dobře, když potom oba spočinuli v tom horoucím objetí.

Vycítila, že se k ní Julian za žádné jiné situace už nebude chovat tak bezprostředně jako nyní. To samo o sobě stojí za to, aby se s milováním smířila.

Julian se neohrabaně pohnul a pak se nadvzděl na loktech. Usmíval se líným spokojeným úsměvem a spokojeně zamručel, když se i ona na něho usmála. Pak sklonil hlavu a lehce ji políbil na špičku nosu.

„Mám pocit jako hřebec na konci dlouhého závodu. Třeba jsem i vyhrál, ale jsem z toho vyčerpaný a zesláblý. Musíš mi dát pár minut, abych se zase vzpamatoval. Příště to bude pro tebe lepší, miláčku.“ Něžně jí odsunul vlasy z čela.

„Pár minut!“ vykřikla vylekaně. „Ty mluvíš, jako kdybychom to měli dělat dnešní noc ještě několikrát!“

„Já tedy doufám, že ano,“ pravil Julian se zjevnou nedočkavostí. Jeho horká dlaň se jí majetnický položila na břicho. „Už jsem na tebe musel čekat až příliš dlouho, vážená paní choti, a hodlám ti vynahradit všechny ty noci, které jsme jen tak promarnili!“

Sophy cítila mezi nohama tupou bolest a celou ji to vylekalo. „Promiň,“ dodala honem, „moc si přeji být řádnou manželkou, ale myslím, že se z toho nevzpamatuji tak rychle, jak myslíš, že se vzpamatuješ ty. Moc by ti vadilo, kdybychom to hned neopakovali?“

Ustaraně se zamračil. „Sophy, to jsem ti udělal takovou bolest?“

„Ne, ne. Já jen, že to nechci dělat znovu tak brzo. Částečně to bylo... moc příjemné, ujišťuji tě, že ano, ale jestli by ti to nevadilo, tak bych raději počkala na jinou noc.“

Svraštil čelo. „Promiň, drahoušku. Všechno je to moje chyba. Měl jsem na tebe jít mnohem pomaleji.“ Převalil se na stranu a vstal.

„Kam jdeš?“

„Hned se vrátím.“

Sledovala, jak vychází mezi závěsy postele a nalévá vodu ze džbánu do misky. Pak vzal z věšáku ručník a z poličky houbu a namočil ji do vody.

Teprve když se vrátil k posteli, došlo Sophy, co hodlá dělat. Rychle se posadila a přitáhla si přikrývku až k bradě. „Ne, Juliane, prosím, já sama!“

„Musíš mi to dovolit, Sophy. Tohle je další privilegium manžela.“ Posadil se po straně postele a jemně, ale pevně jí vytáhl prostěradlo ze sevřených prstů. „Lehni si hezky, miláčku, a dovol mi, ať ti to hezky udělám, aby ses cítila příjemně.“

„Vážně, Juliane, já bych radši, kdybys ne...“

Nedal se ale žádným způsobem zarazit. Přitlačil ji zpátky na záda. Sophy v trapných rozpacích tiše zaklela, až se Julian rozesmál.

„Lásko, teď nemáš žádný důvod se stydět. Na to už je pozdě. Já už jsem přece poznal tvoji vášeň, víš? Před pár minutami jsi byla celá rozpálená a velmi roztoužená. Dovolila jsi mi, abych se tě dotýkal všude.“ Omyl ji houbou, utřel ručníkem a poskvrněný jej upustil vedle postele.

„Juliane, já... já se tě musím na něco zeptat,“ ozvala se Sophy, jakmile si rychle zase přitáhla přikrývku, aby si zachovala dojem jisté cudnosti.

„Co bys chtěla vědět?“ Přešel opět k posteli a beze spěchu si vlezl opět nahoru vedle ní.

„Říkal jsi mi, že existují jisté způsoby, které zabrání, aby takovéhle počínání nemělo za následek dětátko. Použil jsi nějaký takový způsob dneska?“

Nad postelí se rozhostilo krátké, ale napjaté ticho. Julian se položil do polštářů a složil si ruce pod hlavou.

„Ne,“ přiznal nakonec zcela otevřeně. „Nepoužil.“

„Ach!“ Snažila se ukrýt strach, který pocítila, když se tu zprávu pokoušela strávit.

„Ty přece víš, co jsem chtěl od naší dohody, když jsi souhlasila, že se mi staneš rádnou ženou, Sophy.“

„Dědice a žádné potíže.“ Možná ten dojem intimního splynutí, který před pár minutami prožívala, byl jednoduše pouhou iluzí. Nedalo se sice popřít, že Julian po ní velmi toužil, když k ní dnes večer přišel, ale ona udělá jen dobře, když nebude zapomínat, že jeho prvořadým cílem je zajistit si dědice.

Postel tonoucí v polostínu opět zachvátilo ticho plné napětí. Pak se zeptal Julian tiše: „Bylo by tak strašné mi dát syna, Sophy?“

„A co když ti dám dceru?“ zeptala se chladně, vyhýbajíc se přímé odpovědi na jeho otázku.

Nečekaně se usmál. „Holčička by byla také bezvadná, zvlášť kdyby byla po své mamince!“

Sophy si nebyla jista, jak ten kompliment přijmout, a pak se rozhodla, že nad tím nebude příliš hloubat. „Ale ty přece potřebuješ pro Ravenwood syna?“

„Tak to prostě budeme zkoušet tak dlouho, až jednoho mít budeme, ne?“ Julian se po ní natáhl, přimkl se k ní a hlavu jí přitiskl k rameni. „Ale já si nemyslím, že udělat syna bude pro nás nějak zvlášť obtížné. Sinclairové měli vždycky syny, a ty jsi zdravá a silná. Ale neodpověděla jsi na mou otázku, Sophy. Moc by ti vadilo, kdyby se náhodou stalo a dnešní noci bys počala?“

„Je to na naše manželství hodně brzy,“ zdůrazňovala váhavě. „Oba se o tom druhém musíme ještě tolik učit. Zdá se mi rozumnější s tím ještě počkat.“ Až se mě naučíš milovat, dodala si pro sebe.

„Nevidím žádný smysl v tom, abychom čekali. Dítě bude pro tebe dobré, Sophy.“

„Proč? Protože si budu jako tvoje manželka více vědoma svých povinností a zodpovědnosti? Ujišťuji tě, že jsem s nimi již docela obeznámena.“

Julian si povzdechl. „Jenom jsem chtěl říci, že jsem přesvědčen, že bys byla dobrou matkou. A myslím si, že tvoje vlastní dítě by ti v roli manželky přineslo i víc vlastního uspokojení.“

Sophy zasténala, rozzlobená sama na sebe, že poničila tu atmosféru něhy a intimity, kterou jí Julian po milování nabídl. Pokusila se ten křehký moment přivolat zpátky pomocí humoru. Obrátila se na bok a uličnický se na něho usmála. „Pověz mi, Juliane, jsou si všichni manželé tak jistí, že vědí, co je pro jejich ženy to nejlepší?“

„Sophy, tys mne pěkně ranila!“ Udělal obličej, snaže se vypadat nevinně i dotčeně zároveň. Ale v jeho očích byla úleva i veselí. „Ty si o mně myslíš, že jsem arogantní, vid’?“

„Jsou chvíle, kdy se takovému závěru nedokážu vyhnout.“

Jeho pohled opět zvažněl. „Já vím, že ti to tak určitě připadá. Ale po pravdě řečeno, chci ti jen být dobrým manželem.“

„To já vím,“ zamumlala něžně. „Právě proto, že to vím, jsem ochotna tolerovat ty záchvaty tvé velkomyslnosti. Tak vidíš, jakou ženu, plnou porozumění, vlastně máš?“

Podíval se na ni přimhouřenýma očima: „Vzor manželky.“

„O tom ani na okamžik nepochybuj. Mohla bych to dokonce vyučovat.“

„To je představa, která by dokázala mezi ostatními manžely hlavního města vyvolat mrazení v zádech. Já se pokusím ty tvé dobré úmysly nepouštět ze zřetele, až budeš provádět takové triky, jako je příprava lektvarů na spaní a číst tu zatracenou Wollstonecraftovou.“ Zvedl hlavu na tak dlouho, aby mohl dát Sophy dlouhý polibek, a pak upadl opět zpátky do sněhobílých polštářů. „Má vzorná manželko, dnes v noci si však musíme probrat ještě něco jiného.“

„Co je to?“ Sophy zazívala, cítíc vzrůstající ospalost. Bylo divné mít Juliana ve své posteli, ale jeho síla a teplo na ni začínaly působit v podstatě uklidňujícím dojmem. Byla zvědavá, zda u ní tu noc zůstane.

„Dřív ses zlobila, když jsem ti řekl, že si myslím, že bychom měli naše manželství naplnit,“ začal pomalu.

„Jenom proto, že jsi trval na tom, že je to jen pro moje vlastní dobro!“

Nezmatelně se pousmál. „Ano, už vidím, odkud máš tu představu, že mám sklony k arogantnímu a povýšenému chování. Ale ať je to jakkoli, je rozhodně čas, abys poznala skutečné riziko toho, když flirtuješ s Waycottem a jemu podobnými.“ Sophyina ospalá a dobrosrdečná nálada rázem zmizela. Podepřela se na lokti a pohněvaně se zahleděla Julianovi do tváře. „Neflirtovala jsem s vikontem!“

„Ale ano, Sophy, flirtovala. Jsem ochoten přiznat, že sis to třeba ani neuvědomovala, ale ujišťuji tě, že se na tebe díval, jako bys byla jahodový dortík se šlehačkou. A pokaždé když ses na něho usmála, tak si olízl ty svoje tesáky.“

„Juliane, ty přeháníš!“

Stáhl ji dolů do náručí. „Ne, Sophy, já nežertuji. A Waycott není jediný, komu se na tebe dneska večer sbíhaly sliny. Na takové chlapy si musíš dávat pozor. A především je nesmíš, byť nevědomky, provokovat.“

„Proč se bojíš především Waycotta?“

„Nebojím se ho. Ale přijímám ten fakt, že je pro ženy nebezpečný, a nechci, aby moje manželka takové nebezpečí pokoušela. Svedl by tě ve vteřině, kdyby věděl, že může.“

„Proč mne? Na tom plese dnes u lady Yelvertonové byla přece spousta mnohem krásnějších žen!“

„Vybere si tebe před ostatními, budeli mít příležitost, právě proto, že jsi moje žena.“

„Ale proč?“

„On mě hluboce a ze srdce nenávidí, Sophy. Na to nikdy nezapomínej.“

A najednou jí bylo všechno jasné. „Byl Waycott jedním z milenců Elizabeth?“ zeptala se, aniž by se nad tou otázkou zamyslela.

Julian zaťal zuby a v jeho tváři se objevil ten ponurý a zlověstný výraz, který mu vysloužil titul ďábel. „Řekl jsem ti, že se o své první ženě s nikým nebavím. Ani s tebou, Sophy.“

Začala se mu vymaňovat z náruče. „Promiň, Juliane. Zapomněla jsem se.“

„To tedy ano.“ Jak ucítil, že se odtahuje, sevřel ji pevněji. Její dětinské pokusy osvobodit se ignoroval. „Ale jelikož jsi vzor manželky, jsem si jist, že už se to nebude opakovat, že ne?“

Sophy se přestala pokoušet uniknout z pout jeho objetí. Přimhouřila oči a zkoumavě si ho prohlížela. „Zase mě zlobíš, Juliane?“

„Ne, vážená choti, ujišťuji tě, že jsem velmi vážný.“ Ale usmíval se při tom tím svým pomalým, líným úsměvem uspokojení, který se na jeho tváři objevil, když se s ní domíloval. „Otoč hlavu, miláčku, chci si něco prověřit.“ Palcem jí otočil bradičku, až se její tvář ocitla proti jeho, takže se jí mohl při světle svíce zadívat dlouze do očí. Potom pomalu potřásl hlavou. „Přesně, čeho jsem se bál.“

„Co se stalo?“ zeptala se úzkostlivě.

„Namlouval jsem si, že až se s tebou jednou pořádně pomiluji, že něco z té tvé nevinnosti v očích zmizí, ale mýlil jsem se. Tvoje oči jsou stejně čisté a nevinné jako předtím, než jsem tě pomíloval. Má drahá, bude velmi těžké tě ochránit před všemi těmi dravci společnosti. Vidím, že mám jenom jednu možnost.“

„A jakou?“ zeptala se Sophy pochybovačně.

„Budu muset po tvém boku trávit víc času.“ Julian mohutně zazíval. „Odted' mi musíš dávat seznam svých večerních plánů a já tě budu doprovázet všude, kde to jenom půjde.“

„Opravdu, Juliane? Máš rád operu?“

„Operu nesnáším.“

Sophy se zazubila. „Tak to je opravdu škoda. Tvoje teta, její přítelkyně Harrietta a já plánujeme na zítra večer návštěvu Královského divadla. Budeš nás chtít doprovodit?“

„Muž dělá, co musí,“ pravil šlechetně Julian.

„Propána, jak nás Fanny a Harry v tomhle davu najdou?“ strachovala se Sophy, když prohlížela hrozny kočárů naplňujících Haymarket u Královského divadla. „Dnes večer je tady určitě nejméně přes tisíc lidí!“

„Spíš tak tři tisíce,“ opravil ji Julian, sevřel pevně její ruku v podpaží a vešel do módního divadla. „Ale s Fanny a Harry si nemusíš dělat žádné starosti. Najít nás pro ně nebude žádný problém.“

„Proč ne?“

„Protože ta lóže, do které chodí, je moje,“ suše vysvětloval Julian, když si razili cestu naparáděnými davy.

„Aha. Výhodné uspořádání.“

„To si myslí Fanny. Ušetřilo jí to náklady na pořízení vlastní lóže.“

Sophy na něho pohlédla. „Nevadí ti ale, že ji používá, že ne?“

Julian se zazubil. „Vůbec ne. Ona je jedním z mála členů rodiny, se kterými se snesu.“

Pár minut nato ji už Julian doprovázel do luxusně zařízené lóže, velice výhodně umístěné mezi pěti dalšími řadami soukromých lóží. Sophy se posadila a fascinovaně si prohlížela velkou plochu hlediště ve tvaru veliké podkovy. Bylo naplněno ošperkovanými dámami a elegantně oblečenými muži. Dole v parteru se procházeli všelijací dandyové a další fešáci, vystavující na odiv výstřední módní oděvy, které se jim nejvíce zamlouvaly. Pohled na jejich příšerné a směšné šaty způsobil, že si Sophy s úlevou uvědomila, že Julian dává přednost tlumeným barvám a konzervativněji střiženým oděvům.

Brzy bylo ale jasné, že se hlavní představení večera neodehrává tam dole v parteru nebo na scéně, ale spíše v těch módních lóžích nahoře.

„Je to, jako by se člověk díval na pět řad miniaturních jevištátek,“ smála se pobaveně Sophy. „Všichni jsou oblečeni tak, aby se předváděli, a mají plno práce s prohlížením ostatních, co kdo má na sobě, co má za šperky a kdo s kým kde v lóži sedí. Nechápu, Juliane, proč se ti zdá opera nudná, když se toho v hledišti tolik děje?“

Julian se opřel do své sametové židle, a přehlížeje obecnost, nadzvedl pobaveně obočí. „Něco na tom je, drahoušku, Rozhodně se toho tady nahore děje daleko víc než tam dole na jevišti.“

Dlouho pak mlčky zkoumal řady lóží. Sophy sledovala jeho pohled a všimla si, že se na okamžik zarazil u lóže, ve které seděla nápadně oblečená žena obklopená několika obdivovateli. Sophy ji okamžik pozorovala a najednou byla velice zvědavá na tu atraktivní blondýnu, která, jak se zdá, je středem veškeré pozornosti.

„Kdo je ta žena, Juliane?“

„Která žena?“ zeptal se Julian nepřítomně a jeho pohled se posunul dál k dalším lóžím.

„Ta v těch zelených šatech. Je určitě velice populární. Vypadá, jako by ji muži přímo obklíčili. Žádnou jinou ženu tam v té lóži nevidím.“

„Ach ta,“ Julian se krátce ohlédl. „Té si nemusíš všímat, Sophy. Je velmi nepravděpodobné, že byste se spolu někdy dostaly do styku.“

„Člověk nikdy neví.“

„V tomto případě jsem si naprosto jist.“

„Juliane, já tu záhadu neunesu. Kdo je to?“

Julian si povzdechl. „Jedna z těch módních lehčích dam,“ vysvětloval tónem, který naznačoval, že ho ten objekt velice nudí. „Jsou jich tady dneska spousty. Lóže jsou jejich výkladní skříň, abych tak řekl.“

Sophy rozevřela oči dokořán. „Skutečné dámy polosvěta? A to si mohou platit lóže tady, v Královském divadle?“

„Jak jsem říkal, lóže jsou jako dělané pro vystavování jejich, ehm, zboží.“

Sophy byla bez sebe údivem. „Ale najmout si lóže na celou sezonu musí stát celé jmění!“

„Ne tak docela, ale není to skutečně zrovna laciné,“ přikývl Julian. „Myslím, že to tyhle dámičky berou jako obchodní investici.“

Sophy se žádostivě naklonila kupředu. „Juliane, ukaž mi pár těch módních dámiček! Přisahal bych, že se nedají jen tak na pohled vůbec rozeznat od těch normálních dam.“

Julian se na ni krátce a ostře podíval zpola pobaveně, ale také zpola nevrle. „Zajímavé konstatování. V mnoha případech je velice přesné, obávám se. Avšak existuje i pár výjimek. Některé ženy působí mimo veškerou pochybnost seriózním dojmem, a to bez ohledu na to, jak jsou oblečené.“

Sophy byla příliš zaměstnaná studováním lóží, než aby si všimla napjatého pohledu, který na ni upíral. „Které jsou výjimkou? Ukaž mi, prosím tě, jednu nebo dvě. Moc bych chtěla zkusit, jestli dokážu na první pohled rozeznat dámičku polosvěta od nějaké vévodkyně.“

„To je jedno, Sophy. Už jsem tvoji nenasytinou zvědavost na jeden večer uspokojoval až moc. Myslím, že je čas změnit téma.“

„Juliane, všiml sis, jak vždycky měníš téma, když se naše konverzace stává obzvláště zajímavou?“

„To že dělám? Jak neslušné ode mne!“

„Já si myslím, že tě tvoje způsoby ani trochu nemrzí. Julian, podívej, tamhle je Anne Silverthornová se svou babičkou!“ Sophy mávala na přítelkyni vějířem a Anne ji okamžitě z blízké lóže se smíchem pozdravila. „Můžeme je navštívit v jejich lóži, Juliane?“

„Možná mezi jednáními.“

„To bude legrace. Anne to dneska báječně sluší, nemyslíš? Ty žluté šaty se jí k jejím rzravým vlasům moc hodí.“

„Někdo by mohl říct, že její šaty mají trochu příliš hluboký výstřih na mladou ženu, která je ještě stále svobodná,“ poznamenal Julian s kritickým pohledem na Anniny šaty.

„Kdyby měla čekat, dokud se neprovdá, aby mohla na sebe obléknout módní šaty, tak bude čekat věčně. Říkala mi, že se nikdy nevdá. Cení si mužského pohlaví velice málo a manželská instituce ji vůbec nepřitahuje.“

Julian se zatvářil kysele. „Předpokládám, že ses setkala se slečnou Silverthornovou na středečních dýcháncích mé tetičky?“

„Vlastně ano.“

„Drahoušku, podle toho, co jsi mi právě řekla, si nejsem vůbec jistý, že patří k tomu druhu žen, se kterými by ses měla stýkat.“

„Pravděpodobně máš pravdu,“ odpověděla nadšeně Sophy. „Anne je hrozná. Ale bojím se, že už se s tím nedá nic dělat. Už jsme se hodně spřátelily, a člověk přece své přátele neopouští, že ne?“

„Sophy...“

„Jsem si docela jistá, že ty by ses také nikdy ke svým přátelům neobrátil zády. To by nebylo čestné.“

Julian se na ni unaveně podíval. „Poslyš, Sophy...“

„Jen se nic neboj, Juliane. Anne není mojí jedinou přítelkyní. Nedávno jsem se seznámila také s Jane Morlandovou, as tou bys nepochybně souhlasil. Je velice vážně založená. Zdá se takovým hlasem rozumu a rozvahy.“

„To se mi ulevilo,“ povzdechl si Julian. „Ale Sophy, musím ti poradit, abys při výběru svých přítelkyň byla stejně opatrná jako při výběru svých mužských přátel.“

„Juliane, kdybych byla tak opatrná při výběru přátel, jak chceš ty, tak bych vedla skutečně velice osamělý život. Buď to, nebo bych se k smrti nudila s nějakými velice nezajímavými existencemi.“

„Takovou situaci si jaksi vůbec nedokážu představit.“

„Ani já ne.“ Sophy se rozhlédla kolem, hledajíc nějaké rozptýlení. „Musím říci, že Fanny i Harry mají obrovské zpoždění. Opravdu doufám, že se jim nic nestalo.“

„Teď ale měníš téma ty.“

„Tomu jsem se naučila od tebe.“ Sophy už chtěla pokračovat, když si uvědomila, že ta nápadná kurtizána v zeleném se dívá přímo na ni, přes prostor hlediště oddělující obě lóže.

Okamžik Sophy jen tak zvědavě pokukovala na oplátku na ni, zvědavá, proč se na ni ta osoba tak upřeně dívá. Už už se začala ptát Juliana, kdo je ta osoba, když náhlý šum na galerii prozradil, že bude začínat operní představení. Sophy na tu ženu v zeleném zapomněla a věnovala svou pozornost jevišti.

Závěs za Sophy se v polovině prvního jednání rozhrnul a ona se rychle otočila v naději, že uvidí Fanny a Harry, jak se řítí do lóže, ale tím opožděným příchozím byl Miles Thurgood. Julian mu ukázal na židli a Sophy se na něho usmála.

„Ta Catalaniová je ale dneska ve formě, co?“ Miles se naklonil kupředu a zašeptal Sophy do ucha: „Prý se hystericky pohádala se svým posledním milencem, než vyšla na jeviště. Říká se dokonce, že mu na hlavu vylila nočník! Ten chudák má vystoupit ve druhém jednání. Doufám, že ho do té doby stihnou očistit.“

Sophy se zahihňala, ignorujíc nesouhlasný Julianův pohled. „Kde jste to slyšel?“ zašeptala Milesovi.

„Výstupy Catalaniové v zákulisí jsou legendární,“ vysvětloval Miles s úšklebkem.

„Moji ženu nemusíš zasvěcovat do takovýchhle drbů,“ řekl ostře Julian. „Najdi si nějaké jiné téma, jestli chceš zůstat v naší lóži.“

„Vůbec si ho nevšímejte,“ řekla káravě Sophy. „Julian je v některých záležitostech strašně prudérní.“

„Je to pravda, Juliane?“ vykřikl Miles s nevinným obličejem. „Jestlipak víš, že když to tvoje choť řekla, tak mám najednou strach,

že má možná pravdu? Poslední dobou se mi začínáš jevit trochu úzkoprsý. To bude určitě vlivem manželství.“

„Bezpochyby,“ pronesl Julian chladně.

„Catalaniová není jediný člověk, co je dneska večer hlavním tématem konverzace,“ pokračoval vesele Miles. „Doslechl jsem se, že dalších pár lidí obdrželo dopisy od Featherstonové. Jedno se ale té ženské musí nechat. Sedět tady dneska večer obklopen svými oběťmi, na to musí mít člověk nervy!“

Sophy se na něho ihned vrhla. „Charlotte Featherstonová je dneska tady? Kde?“

„To by stačilo, Thurgoode!“ přerušil jejich konverzaci rozhodně Julian.

Ale Miles už kývl směrem k lóži s tou nápadně módně oblečenou blondýnou, která si před chvílí tak upřeně prohlížela Sophy.

„Ta dáma v zelených šatech?“ Sophy se pronikavě zadívala do tmy setmělého divadla a pokoušela se zahlédnout tu neblaze proslulou kurtizánu.

„Zatraceně, Thurgoode, řekl jsem, že už to stačí!“ vyštěkl Julian.

„Promiň, Ravenwoode. Nechtěl jsem říct nic, co bych neměl. Ale všichni přece vědí, kdo je Featherstonová, není to zrovna tajemství.“

Julianovy oči byly jako led. „Sophy, dala by sis trochu limonády?“

„Ano, Juliane, to by bylo prima.“

„Výborně. Jsem si jist, že ti Miles velice rád sklenici přinese, že, Thurgoode?“

Miles vyskočil a galantně se Sophy uklonil. „Bude to pro mne čest, lady Ravenwoodová. Hned jsem zpátky.“ Obrátil se, aby proklouzl závěsem lóže, a pak se na moment zarazil. „Prosím za prominutí, lady Ravenwoodová,“ usmál se širokým úsměvem, „ale vypadá to, že to péro ve vašich vlasech každou chvíli vypadne. Dovolíte mi, abych vám ho upravil?“

„Jémine,“ Sophy si sáhla na účes, aby vzpurné péro vetkla zpátky do vlasů, právě když se Miles naklonil kupředu, aby jí pomohl.

„Jdi pro tu limonádu, Thurgoode,“ nařídil mu Julian a sám se natáhl po péru. „Jsem docela dobře schopen to Sophy udělat sám.“ Rychle zastrčil ozdobu do Sophyinyých kudrlin, zatímco Miles prchal z lóže.

„Tedy Juliane, to jsi ho nemusel posílat pryč jenom proto, že mi ukázal Charlottu Featherstonovou!“ Sophy se nesouhlasně podívala na svého manžela. „Čistě náhodou se o tu ženu velice zajímám.“

„Neumím si představit, proč se o ni zajímáš.“

„Proč? Protože čtu ty její Memoáry,“ vysvětlovala Sophy a naklonila se kupředu, aby lépe viděla na dámu v zeleném.

„Cože to čteš?!“ Julianův hlas zněl nějak přiškrceně.

„Studujeme Memoáry Featherstonové při těch středečních čajích u Fanny a Harry. Je to fascinující čtení, to ti tedy povím. Takový zajímavý pohled na vysokou společnost. Nemůžeme se už dočkat dalšího dílu!“

„Zatraceně, Sophy, kdybych byl jenom tušíl, že tě Fanny zasvětila do takového braku, nikdy bych ti nedovolil, abys ji ve středu navštěvovala. U čerta, jaký význam má tenhle nesmysl? Máš studovat literaturu a přírodní vědy, a ne drby nějaké lehké ženské!“

„Uklidni se, Juliane, jsem vdaná žena a je mi třiatdvacet. Nejsem žádná šestnáctiletá školačka.“ Usmála se na něho. „Měla jsem před chvílí pravdu. Vážně jsi někdy strašně pruderní!“

Primhouřil oči, jak se na ni rozhněvaně díval. „Pruderní je velice jemný výraz pro to, jaké pocity mám právě teď speciálně na tohle téma. Sophy, zakazuji ti číst další díly těch Memoárů. Rozumíš mi dost jasně?“

Sophyina dobrá nálada se začínala vytrácet. Zničit tenhle večer hádkou bylo to poslední, co by si přála, ale měla pocit, že v tomto případě se musí bránit. Včera v noci se vzdala poslednímu bodu jejich předmanželské smlouvy. Dalšího už se ale nevzdá.

„Juliane,“ řekla jemně. „Musím ti připomenout, že před naší svatbou jsme diskutovali o svobodném výběru mé četby.“

„Nezačínej mi zase vyčítat tu hloupou smlouvu, Sophy. Nemá nic společného se záležitostmi Featherstonové a jejich Memoárů!“

„Žádná hloupá smlouva to nebyla a má to s tím hodně co dělat. Ty se mi snažíš diktovat, co mohu a nemohu číst. Jasně jsme se ale dohodli, že to dělat nebudeš.“

„Nechci se s tebou o tom hádat,“ procedil Julian zaťatými zuby.

„Výborně.“ Sophy se s ulehčením usmála. „Já se s tebou, můj pane, nechci také hádat. Vidíš, můžeme se o některých věcech dohodnout docela snadno. To je dobré znamení, nemyslíš?“

„Ty jsi mě nepochopila,“ pokračoval sverepě Julian. „O tom se s tebou nebudu vůbec bavit. Říkám zcela jasně, že si nepřejí, abys četla další díly těch Memoárů. Jako tvůj manžel ti to výslovně zakazuje!“

Sophy nabrala zhluboka dech, vědoma si toho, že mu nemůže dovolit, aby s ní takhle hrubě zacházel. „Mně se zdá, že už jsem udělala hodně velký kompromis, co se týče naší manželské dohody, sire. Přece nečekáte, že udělám zase další? To není čestné a já věřím, že hluboko v srdci jste muž, který má smysl pro čest.“

„Není to čestné!“ Julian vyskočil a popadl ji za ruku. „Sophy, podívej se na mne! To, co se stalo včera, nespadá pod žádný kompromis. Ty jsi prostě dostala rozum a uvědomila sis, že jistá část naší předmanželské dohody je nepřírozená.“

„Vážně? To ode mne bylo velice bystré.“

„Tohle není věc, o které se žertuje, Sophy. Chybu jsi udělala především ty, když jsi na té bláznivé klauzuli trvala, a nakonec jsi měla dost rozumu, aby sis to uvědomila. Tahle záležitost s četbou Memoárů je další věcí, ve které se mýlíš. Musíš mi tedy dovolit, abych tě v podobných záležitostech prostě vedl.“

Pozvedla k němu zrak. „Mylorde, buďte rozumný. Kdybych se podrobila i v tomhle, co ode mne budete vyžadovat příště? Abych se vzdala svého dědictví?“

„Ať jde tvoje dědictví k čertu! Já tvoje peníze přece nechci, a ty to víš!“

„To říkáte teď. Ale před pár týdny jste také říkal, že to je jedno, co budu číst. Jak mám teď vědět, že nezměníte svůj názor také na moje dědictví?“

„Sophy, tohle je šílené. Proč, proboha, chceš číst ty Memoáry?“

„Zjistila jsem, že jsou fascinující. Charlotte Featherstonová je ta nejzajímavější žena. Jenom si pomyslete, čím vším musela projít!“

„Prošla náručím spousty mužů, to je to, čím prošla, a já nedovolím, abys četla podrobnosti o každém jejím jednotlivém milenci!“

„Dám si pozor, abych se už o ní nezmínila, protože vidím, že vás to velice rozčiluje.“

„Ty si dáš především pozor, abys nic takového už vůbec nečetla!“ opravil ji zlostně. Potom se ale zatvářil přívětivěji. „Sophy, miláčku, přece kvůli něčemu takovému se nebudeme hádat!“

„Naprosto s vámi souhlasím, sire.“

„Žádám od tebe pouze jistý stupeň rozumného výběru tvé četby.“

„Sire, ačkoli jsou témata týkající se chovu hospodářských zvířat a vedení statku bezpochyby fascinující a poučná, občas začnou přece jenom trochu nudit. Musím mít četbu trochu rozmanitější.“

„Ale přece se nechceš snížit až k takovému druhu drbů, se kterými se setkáš v Memoárech?“

„Výslovně jsem vás varovala, když jsme se dohodli, že se vezmeme, že mám nechvalnou slabost pro drby.“

„Nehodlám ti dovolit, abys tomu propadla úplně!“

„Zdá se, že toho o tom typu drbů, jaké se objevují v Memoárech, víte hodně, sire. Nečtete je náhodou také? Třeba bychom tím našli vhodný základ k naší konverzaci?“

„Ne, já je rozhodně nečtu a nemám to ani v úmyslu. Navíc...“

Od vchodu zahlaholil náhle hlas Fanny a přerušil Julianovu odpověď. „Dobrý večer, Sophy, Juliane. Že jste si mysleli, že už sem vůbec nepřijdeme?“ Fanny prošla závěsy a zjevila se jim celá v bronzovém hedvábí. Harrietta Rattenburyová byla těsně za ní, oslňujíc svými charakteristickými purpurovými šaty a turbanem.

„Dobrý večer přeji všem. Omlouváme se za zpoždění.“ Harrietta se vesele na Sophy usmála. „Drahoušku, tobě to dnes večer tak sluší! Ten bleděmodrý odstín ti moc hezky padne. A pročpak ty chmury? Stalo se něco?“

Sophy honem vyloudila na tváři srdečný úsměv a vytrhla Julianovi ruku. „Vůbec ne, Harry. Už jsem si o vás dělala starosti.“

„To bylo úplně zbytečné,“ ujišťovala ji Harrietta a usedla s povzdachem úlevy do sametové židle. „Obávám se, že je to všechno jen moje vina. Časně odpoledne mne chytlo zas to moje revma a přitom jsem zjistila, že mi došlo mazání. Drahá Fanny trvala na tom, že pošle pro další, a následkem toho jsme se nestihly včas do divadla obléci. Jaké je představení? Je Catalaniová ve formě?“

„Slyšela jsem, že vylila na hlavu svému milenci těsně před prvním jednáním nočník,“ rychle ji informovala Sophy.

„Tak to pravděpodobně podává strhující výkon,“ zachichotala se Fanny. „Je všeobecně známo, že je nejlepší, když se předtím pohádá s některým ze svých obdivovatelů. Dodává jí to zápal pro práci a nadšení.“

Julian upíral pohled na Sophyin zdánlivě klidný obličej. „Mnohem zajímavější scéna je však ta, co se odehrává tady v této lóži. A příčinou jste vy dvě.“

„To je velmi nepravděpodobné,“ zamumlala Fanny. „My se do žádných scén nikdy nepleteme, že ne, Harry?“

„Díky bohu ne! Je to velmi nevhodné.“

„Tak už dost!“ vyštěkl Julian. „Právě jsem zjistil, že na těch vašich středečních dýcháncích předčítáte Memoáry od Featherstonové! U čerta, co se stalo se Shakespearem a Aristotelem?“

„Jsou mrtví,“ podotkla Harrietta.

Fanny ignorovala Sophyino tlumené zachichotání a mávla rukou v gráciézně povzneseném gestu. „Ty jistě sám, Juliane, jakožto vzdělaný člověk, víš určitě velice dobře, jak rozsáhlé zájmy má každý inteligentní člověk. A v mém malém klubu jsou všichni velice inteligentní. Nikdy nekončící výprava člověka za osvětěným poznáním se nesmí nechat ničím spoutat!“

„Fanny, varuji vás, ale nepřejí si zasvěcovat Sophy do takových nesmyslů!“

Sophy ho přerušila: „Už je příliš pozdě. Už jsem zasvěcená!“

Obrátil se na ni přísně: „Pak se musíme pokusit ty neblahé následky vytěsnit. Už nebudeš číst žádné jiné díly, zakazuji ti to!“ Vstal. „A teď když mne dámy laskavě omluvíte, půjdu se podívat, co tak zdrželo Milese. Za chvíli se vrátím.“

„Jen běž, Juliane, nám tu bude docela dobře.“

„O tom nepochybuji,“ přikývl chladně. „Zabraňte Sophy, aby nevypadla z lóže, až se bude pokoušet lépe uvidět na Charlottu Featherstonovou, ano?“

Uklonil se, vrhl na Sophy poslední ledový pohled a odkráčel z lóže. Když se za ním zavřel závěs, Sophy si hlasitě povzdechla.

„Dokáže velice dobře komentovat svůj odchod, že?“

„Všichni muži dobře komentují svůj odchod,“ poznamenala Harrietta, když vyndala divadelní kukátko. „Používají to hodně často, když odcházejí například do školy, do války, do klubu nebo ke svým milenkám.“

Sophy o tom krátce uvažovala. „Řekla bych, že to není ani tak otázka odchodu jako spíše útěku.“

„To je vynikající postřeh,“ řekla vesele Fanny. „Máš velikou pravdu, drahoušku. Byly jsme svědky strategického ústupu. Julian se pravděpodobně naučil takové taktice pod vedením Wellingtona. Vidím, že se velice rychle učíš, jak se chovat jako manželka.“

Sophy se zatvářila pobaveně. „Doufám, že si nebudete vůbec všímat Julianovy snahy diktovat nám na těch středečních setkáních naši četbu?“

„Ale drahoušku, s takovou hloupostí si vůbec nemusíš dělat starosti,“ pravila velkoryse Fanny. „Samozřejmě že si Julianových

nápadů nebudeme všímat. Muži jsou velice omezení ve svých názorech na to, co by měly ženy dělat.“

„Julian je dobrý člověk, pokud se týče mužů, Sophy, ale má svá slabá místa,“ podotkla Harrietta, zvedajíc k očím divadelní kukátko a prohlížeje si hlediště. „Samozřejmě, člověk ho může těžko vinit po těch jeho zkušenostech s první manželkou. Obávám se, že tehdy jeho bojová zkušenost spíše posilovala jeho střízlivý pohled na život obecně. Julian má silně vyvinutý smysl pro povinnost, víš, a... aha, tady je!“

„Kdopak?“ ptala se Sophy s myslí roztržštěnou myšlenkami na Elizabeth a vliv války na mužské pokolení.

„Slavná Featherstonová. Koukám, že má dneska na sobě zelené šaty. A diamant a rubínový náhrdelník, který jí dal Ashford.“

„Vážně? To je od ní úžasně šokující, vzít si to po tom všem, co o něm napsala v druhém díle Memoárů. Lady Ashfordová je určitě zuřivostí bez sebe.“

Fanny urychleně vydolovala svoje kukátko a rychle je zaostříla.

„Mohu si ho půjčit?“ zeptala se Sophy Harrietty. „Vůbec mne nenapadlo si nějaké koupit.“

„Rozhodně. Koupíme ti nějaké kukátko tenhle týden. Bez něho se do opery prakticky nedá vůbec chodit.“ Harrietta se usmála svým vyrovnaným úsměvem. „Tady je toho tolik na dívání. Člověk by nerad o něco přišel.“

„Ano,“ souhlasila Sophy, když zaostřovala malé kukátko na tu šokující ženu v zeleném. „Je toho na dívání hodně. Máte úplnou pravdu o tom náhrdelníku. Je to nádhera. Člověk dokáže pochopit, proč si může manželka stěžovat, když zjistí, že manžel dává své milence takové ozdůbky.“

„Obzvláště když se musí manželka spokojit s klenoty mnohem horší kvality,“ pravila pobaveně Fanny s očima upřenými na jednoduchý přívěsek na krku Sophy. „To by mne zajímalo, proč ti Julian ještě nedal ravenwoodské smaragdy?“

„Žádné smaragdy nepotřebuji.“ Sophy, stále sledující lóži Charlotty Featherstonové, zpozorovala, jak vstoupila známá blondatá postava. Okamžitě poznala lorda Waycotta. Charlotte se obrátila, aby ho gráciézním gestem své ruky, ověncené prsteny, přivítala. Waycotte se suverénně a elegantně uklonil nad blýskajícími se prsty.

„Když se ptáte mne,“ řekla Harrietta konverzačním tónem Fanny, „tvému synovci se pravděpodobně zdálo, že jeho první žena nosí ty smaragdy až příliš často.“

„Hm, asi máš pravdu, Harry. Elizabeth mu působila vždycky, když nosila ty drahokamy, jenom samý zármutek. Možná si teď Julian nepřeje, aby ten náhrdelník viděl zase na nějaké další ženě. Takový pohled by mu bezpochyby bolestně připomenul první ženu.“

Sophy napadlo, jestli to bude ten pravý důvod, proč jí ještě Julian nedal ravenwoodské rodinné klenoty. Zdálo se jí, že k tomu má ale jiné, méně potěšující důvody.

Nosit drahé klenoty, to chce ženu jistého postavení a zjevu, obzvláště co se týče tak atraktivních drahých kamenů, jako jsou smaragdy. Třeba si Julian myslí, že jeho choť není ještě dosti reprezentativní, aby nosila ravenwoodské šperky. Nebo si myslí, že pro ně prostě není dost krásná.

Ale minulou noc, vzpomínala nostalgicky na krátkou chvíli v intimním prostředí její ložnice, Julian způsobil, že se cítila skutečně krásně.

Sophy si ani nestěžovala, ani nežádala vysvětlení, když ji toho večera Julian doprovodil domů a pak jí oznámil, že jde pryč na hodinu či dvě do svého klubu. Když si hověl ve smíšené náladě ve svém kočáru a jeho kočí vedl koně setmělými ulicemi, překvapilo ho, že ani příliš neprotestovala. Copak je Sophy jedno, jak prožije zbytek večera, nebo je prostě jenom vděčná, že podruhé nevnikne do její ložnice?

Původně Julian neplánoval navštívit po opeře svůj klub. Zamýšlel odvézt Sophy domů a pak s ní strávit zbytek noci tím, že ji bude učit příjemnostem manželského lože. Značnou část dne přemýšlel, jak na takový plán přesně půjde. Tentokrát, přísahal si, jí to udělá správně.

V duchu se viděl, jak ji pomalu svléká, líbá každé místočko na její hebké kůži, až ji přivede do stavu, kdy na něho bude plně připravená. Tentokrát ale neztratí v poslední minutě sebekontrolu a nevletí do ní tak divoce. Tentokrát na to půjde pomalu a zajistí, aby poznala, jak je to příjemné a že se o to dokážou mezi sebou rovnoměrně podělit.

Julian si byl velice dobře vědom, že předchozí noci ztratil v kritickém bodě hlavu. To nebyl jeho obvyklý styl. Přišel přece do Sophyiny ložnice absolutně jist, že má všechno pod kontrolou, přesvědčený, že se s ní pomiluje jenom proto, aby jí to udělalo dobře.

Ale skutečná pravda byla, že ji tolik chtěl a tak dlouho na ni čekal, že když se konečně ztratil v jejím napjatém a roztouženém těle, neměl už žádnou rezervu, ze které by mohl čerpat. Zjevně veškeré zásoby vyčerpал předchozí noci, když se snažil, aby se jí ani nedotkl.

Vzpomínka na okamžik, kdy se konečně ponořil do její těsné a hedvábné pochvy, stačila, aby se celé jeho tělo najednou vzrušilo. Julian zavrtěl hlavou, zmatený poznáním, jak se celá ta záležitost rozrůstá v cosi mnohem většího a mnohem hůře zvládnutelného, než si kdy představoval. Znovu a znovu musel přemýšlet, jak to, že dovolil, aby se stal tou svou Sophy takhle posedlým.

Když kočár zastavil před klubem, došel k názoru, že nemá cenu se teď pokoušet o rozbor včerejší situace. Důležité bylo se ubezpečit, že se ho ta posedlost úplně nezmocní. Musí ji zvládnout, a to znamená zvládnout i Sophy. Musí držet pevně ruce na uzdě kvůli jim oběma. Jeho druhé manželství se nesmí vyvíjet jako to první. A nejenom to, Sophy přece tolik potřebuje jeho ochranu. Je až příliš naivní a důvěřivá.

Ale když krácel do příjemného azylu svého klubu, připadalo Julianovi, že téměř slyší vzdálenou ozvěnu Elizabethina posměvačného smíchu.

„Ravenwoode!“ Miles Thurgood se zvedl z křesla poblíž ohně a vesele se zazubil. „Nečekal jsem, že tě dneska večer uvidím. Posad se a dej si sklenku portského.“

„Díky,“ Julian si sedl do vedlejšího křesla. „Každý, kdo proseděl večer v opeře, potřebuje sklenku portského.“

„To jsem si právě před pár minutami říkal. I když musím přiznat, že dnešní představení bylo mnohem zábavnější než obvykle, když se tam ukázala ta Featherstonová.“

„Ani mi to nepřipomínej.“

Miles se zasmál. „Pozorovat tě, jak se snažíš přidusit zájem své choti o téma Featherstonová, byla samozřejmě ta nejzábavnější část večera. Čekám, že jsi parádně neuspěl ji od toho odradit, co? Ženy se vždycky dokážou upnout právě na tu věc, kterou bys chtěl, aby úplně ignorovaly.“

„To mě ani nepřekvapuje, když jsi ji tolik povzbuzoval,“ zamručel Julian a nalil si sklenku portského.

„Měj rozum, Ravenwoode. Ve městě mluví o Memoárech všichni. Nemůžeš přece čekat, že zrovna lady Ravenwoodová je bude přehlížet!“

„Ale mohu čekat a očekávám, že při výběru četby svou ženu povedu,“ pronesl Julian chladně.

„Ale jdi, buď přece upřímný,“ naléhal Miles důvěrným tónem starého známého. „Ty se přece nezajímáš o nějaký literární vkus. Prostě se bojíš, že dříve nebo později Sophy objeví v Memoárech i tvoje jméno!“

„Můj románek s Featherstonovou se vůbec mé ženy netýká.“

„To je skvělý přístup a jsem si jist, že ho sdílají všichni pánové, kteří tady dneska hledají útulek,“ ujišťoval ho s úsměvem Miles. Pak se ale jeho dobrosrdečná nálada změnila. „Když tady tak mluvím o těch přítomných...“

Julian na něho tázavě pohlédl. „Ano?“

Miles si odkašlal a ztlumil hlas. „Napadlo mne, že bys měl vědět, že v herně je dneska i Waycott.“

Julianova ruka stiskla sklenku o něco pevněji, ale jeho tón zůstal klidný. „Neříkej. To je zajímavé. Normálně klub zrovna přiliš svou návštěvou neobšťastňuje.“

„To je pravda. Ale víš dobře, že je členem. Dneska večer se zdá, že se toho rozhodl využít.“ Miles se naklonil kupředu. „Měl bys vědět, že nabízí sázku.“

„Opravdu?“

Miles si odkašlal: „Sází se o tebe a ravenwoodské šperky.“ Julianovi se sevřel žaludek. „Co je to za sázku?“

„Sází se, že své ženě nedáš ravenwoodské šperky dřív než za rok. Víš, co tím myslí, Juliane. Je to, jako kdyby všem oznamoval, že tvoje nová manželka není schopna ti v životě Elizabeth plně nahradit. Jestli se to dozví lady Ravenwoodová, pěkně se jí to dotkne!“

„Tak se musíme pokusit, aby se o tom v žádném případě nedozvěděla. Já vím, Thurgood, že se na tebe mohu spolehnout, že budeš držet jazyk za zuby.“

„Ale samozřejmě. Tohle není žádná legrace jako to s tou Featherstonovou, ale musíš si uvědomit, že se o tom asi dozví spousta všelijakých lidí, a od nich rozhodně nemůžeš chtít, aby byli zticha. Možná by bylo nejjednodušší, kdybys nechal lady Ravenwoodovou co nejdřív ty šperky vzít na veřejnost. Tak by ses...“ Miles se odmlčel, když Julian rozhodně vstal. „Co to děláš?“

„Napadlo mne, že se podívám, co se dneska hraje za hru,“ odpověděl břitce Julian a už kráčel ke dveřím herny.

„Ale ty hraješ málokdy! Proč bys měl chodit do herny? Počkej přece!“ Miles vyskočil z křesla a klusal za Julianem. „Vážně, Juliane, myslím, že by bylo mnohem moudřejší, kdybys tam dneska vůbec nechodil!“

Julian ho ignoroval. Přešel zaplněnou místností a začal se netrpělivě rozhlížet, dokud nespátřil svého soupeře. Waycott, který právě vyhrál v jedné hazardní hře, se podíval kolem a jeho pohled spočinul na Julianovi. Pomalu se usmál a vyčkával.

Julian si uvědomil, že všichni v místnosti zatajili dech. Věděl, že Miles postává někde poblíž a koutkem oka zaregistroval i Daregata, jak pokládá karty a zvolna vstává od stolu.

„Dobrá večer, Ravenwoode,“ hlasitě ho pozdravil Waycott, když se před ním Julian zastavil. „Líbila se vám dneska opera? Viděl jsem tam tu vaši krásnou choť, i když bylo těžké si jí v tom davu všimnout. Ale to bylo tím, že jsem na ní přirozeně hledal ravenwoodské smaragdy.“

„Moje žena není zrovna parádnice,“ zamručel Julian. „Myslím, že vypadá nejlépe, když je oblečená jednoduše, spíše klasicky.“

„Opravdu? A souhlasí s vámi? Ženy svoje šperky přece zbožňují. Zrovna vy jste se o tom měl poučit ze všech mužů nejvíc!“

Julian ztlil hlas, ale přitom jeho tón byl stejně ostrý: „Když jde o důležité věci, tak moje žena respektuje má přání. Věřím mému úsudku nejenom co se týče jejího oblečení, ale i výběru jejích známých.“

„Ne jako vaše první žena, co?“ Waycottovy oči se blýskaly zlobou. „Co vás vede k tomu, že jste si tak jistý, že nová paní Ravenwoodová se od vás nechá vést, Ravenwoode? Vypadá jako inteligentní, i když trochu naivní žena. Čekám, že se brzo začne řídit svým vlastním úsudkem, jak co se týče oblékání, tak i výběru svých přátel. A pak budete zase ve stejném postavení, jako jste byl při vašem prvním manželství, neníliž pravda?“

„Kdybych někdy měl sebemenší příčinu podezírat Sophy, že její názory jí vštěpuje někdo jiný než já, pak bych neměl na vybranou a musel bych podniknout jisté kroky, abych tu situaci napravil.“

„A z čeho usuzujete, že jste té nápravy schopen právě vy?“ usmíval se provokativně Waycott. „V minulosti jste v tom měl zrovna dost smůlu.“

„Tentokrát je to trochu jiné,“ klidně odpověděl Julian.

„A v čempak asi?“

„Tentokrát budu vědět přesně, kam se mám dívat, kdyby mé paní hrozilo nějaké případné nebezpečí. A rychle to nebezpečí rozdrťm.“

Ve Waycottových očích se rozhořel vzteklý oheň. „Mám to snad brát jako varování?“

„To nechám na vašem úsudku, jakkoli je nezdravý.“ Julian posměšně naklonil hlavu.

Waycott zaťal ruku v pěst a z očí mu přímo sálala horečná zuřivost. „K čertu s vámi, Ravenwoode,“ zasyčel potichu, „jestli si myslíte, že máte důvod vyzvat mě na souboj, tak to tedy udělejte!“

„Dosud ještě žádný takový důvod nemám, nebo ano?“ zeptal se Julian sametovým hlasem.

„Je tady pořád ta záležitost s Elizabeth,“ vyzval ho napjatě Waycott. Nervózně přitom napínal a zase povoloval prsty.

„Připisujete mi až příliš zkosnatělou představu o cti! Rozhodně bych se vůbec neobtěžoval i jenom vstávat za ranního úsvitu, neřkuli abych ještě k tomu zabíjel člověka kvůli Elizabeth. Za tolik úsilí opravdu nestála.“

Waycottovi zrudly tváře vztekem a bezmocnou posedlostí. „Teď máte ale jinou choť. Necháte si nasadit parohy i podruhé, Ravenwoode?“

„Ne,“ odpověděl Julian velice tiše. „Na rozdíl od Elizabeth je Sophy skutečně hodna toho úsilí zabít kteréhokoli muže a já bych vůbec neváhal, kdyby k tomu mělo nutně dojít.“

„Ty parchante, do ty jsi Elizabeth nebyl vůbec hoden! A tady nemusíš nikomu vyhrožovat. My všichni víme, že by ses kvůli ženské nikdy nebil. Říkal jsi to přece sám, to už se nepamatuješ?“

„Skutečně?“ Julianem projel pocit náhlého rozhodnutí. Ale než mohl kterýkoli z těch dvou cokoli dalšího říct, objevili se po Julianově boku Daregate s Thurgoodem.

„Tady jsi, Ravenwoode,“ pravil ležérně Daregate Julianovi. „Thurgood a já tě všude hledáme. Chtěli jsme tě přesvědčit, aby sis s námi zahrál partičku karet. Omluvíte nás, Waycotte?“ Vyloudil na tváři ten svůj trochu krutý, provokativní úsměv.

Waycotova bledá ruka sebou nervózně trhla. Obrátil se na podpatku a vyšel z místnosti.

Julian ho sledoval, jak odchází, a cítil divoké zklamání. „Nechápu, proč jste nás museli přerušit,“ poznamenal k přátelům. „Dříve nebo později ho stejně budu muset zabít!“

Jen navoněný dopis s elegantní fialovou pečeti dorazil vedle podnosu se Sophyíným čajem nazítří ráno. Vstávala právě z postele, zívala a zvědavě pohlédla na neočekávaný milostný dopis.

„Kdypak přišlo tohle, Mary?“

„Jeden z lokajů říkal, že to přinesl nějaký kluk ani ne před hodinou, paní.“ Mary pobíhala čile po pokoji, roztahovala záclony a rozprostírala šaty, které vybrala Fanny s Harriettou před pár dny.

Sophy srkala čaj a pak rozřízla pečeť obálky. Zběžně přelétla obsah a pak se zamračila, když si uvědomila, že nedává smysl. Teprve při druhém čtení jí plně došlo, co ten dopis vlastně znamená.

Vážená madam!

Nejdříve mi dovolte, abych začala tím, že si Vám dovoluji vyjádřit své nejupřímnější blahopřání u příležitosti Vaší nedávné svatby. Neměla jsem nikdy čest být Vám představena, ale cítím, že zas tak úplně neznámé si navzájem nejsme, jelikož sdílíme jednoho vzájemného přítele. Jsem si také jista, že jste citlivá a diskrétní žena, protože náš přítel není toho druhu, který by opakoval při druhém manželství stejnou chybu jako při tom prvním.

Mám velkou víru ve Vaši diskrétnost a věřím, že po přečtení obsahu tohoto dopisu si budete také přát podniknout jednoduchý krok, který Vám zajistí, že podrobnosti mého velice příjemného spojení s naším vzájemným přítelem zůstanou jen mezi námi.

Madam, v současné době se zabývám velmi obtížným úkolem zajistit si ve stáří klid a mír. Nechci být ve svém pozdním věku odkázána na dobročinnost. Svého cíle dosáhnu tím, že vydávám své Memoáry. Možná jste se i Vy seznámila s jejich prvními díly. V blízké budoucnosti vyjde několik dalších.

Mým cílem při psaní těchto Memoárů není ani někoho urazit či ponížit, ale prostě jenom vybrat dostatečné prostředky na zabezpečení mé nejisté budoucnosti. V tomto světle tedy dávám příležitost všem, jichž se to týká, aby si zajistili, že se jistá jména

neobjeví v tisku a nezpůsobí tedy zbytečný rozruch. Stejná příležitost mi umožní, abych vybrala dostatečné finanční prostředky, které sháním, aniž bych se musela uchýlovat k odhalování intimních detailů našeho minulého spojení. Jak vidíte, můj návrh, který Vám vzápětí předložím, je přínosem pro všechny zúčastněné strany.

Nyní mi dovolu, madam, abych přešla k věci. Jestliže mi zašlete sumu dvě stě liber do pěti hodin zítra večer, můžete si být jista, že se v mých Memoárech neocitne žádný z těch mnoha kouzelných dopisů, které mi kdysi napsal Váš manžel.

Pro Vás je taková suma pouhou almužnou a méně, než stojí jedny šaty. Pro mne je to však další stavební kámen té útulné, růžemi obrostlé útulné chaloupky v lázních Bath, kam se vbrzku uchýlím. Těším se na Vaši promptní zprávu.

Zůstávám v úctě Vaše oddaná

Ch. F.

Sophy se tráslы ruce a četla dopis už potřetí. Byla úplně oslepena plameny zuřivosti, které v ní vzplály. Uvědomovala si, že ji ani tak nerozvteklilo to, že Julian kdysi možná měl něco s Charlottou Featherstonovou, ani to, že se podrobnosti o jeho někdejším románku objeví v tisku, ať jsou jakkoli ponižující, ale zatočila se jí hlava zuřivosti vědomím, že si kdysi dal práci, aby psal milostné dopisy profesionální kurtizáně a přitom se nenamáhal sepsat pro svou novou choť byť třeba i jedinou prostinkou milostnou básničku!

„Mary, dej pryč tyhle šaty a vyndej mi ty jezdecké.“ Mary na ni překvapeně pohlédla: „Vy jste se rozhodla, že si dnes ráno zajezdíte, madam?“

„Ano, rozhodla.“

„Pojede s vámi také lord Ravenwood?“ vyptávala se Mary, zatímco připravovala oděv.

„Ne, nepojede.“ Sophy odhodila přikrývky a vstala, stále ještě s Charlottiným dopisem v ruce. „Anne Silverthornová a Jane Morlandová jezdí každé ráno v parku. Myslím, že se k nim dnes připojím.“

Mary přikývla. „Vyřídím dole, aby vás u dveří čekal kůň a podkoní, mylady.“

„Prosím tě, Mary.“

Krátce nato už pomáhal Sophy na krásnou hnědou klisnu olivřejovaný podkoní, který měl opodál osedlaného ponnyho. Okamžitě vyrazila směrem do parku a ponechala na podkoním, aby ji následoval.

Nebylo těžké objevit Anne a Jane, jak poklidně klusají po jedné z hlavních jezdeckých stezek. Jejich podkoní je následovali v diskrétní vzdálenosti a tlumenými hlasy se bavili mezi sebou.

Annina zrzavá kudrnatá kštice zářila v ranním světle, a když přítelkyně upozorovala Sophy, její živé oči radostně zajiskřily.

„Sophy, jsem tak ráda, že se k nám můžeš dneska ráno přidat! Právě jsme vyjeli. Že je ale krásný den, co?“

„Pro někoho možná,“ ponuře pronesla Sophy. „Ale ne pro ostatní. Musím si s vámi oběma promluvit.“

Věčně vážný výraz Jane se obavami ještě prohloubil. „Stalo se něco, Sophy?“

„Stalo se něco moc zlého. Nedokážu se ani přinutit k tomu, abych vám to mohla vysvětlit. Je to prostě mimo veškeré představy. Ještě nikdy mě nikdo tak neponížil. Tady máte. Čtěte.“ Sophy podala Charlottin dopis Jane, zatímco všechny tři zadržely své koně a nechaly je jen zvolna jít po stezce.

„Dobré nebe,“ vydechla Jane, prohlížela si dopis a vypadala, jako by do ní uhodil hrom. Bez dalšího slova podala dopis Anne.

Anne rychle přehlédlá písmo a pak, zjevně úplně šokována, vzhlédlá k Sophy. „Ona chce vydat ty dopisy, které jí psal Ravenwood?“

Sophy přikývla, ústa sevřená hněvem. „Vypadá to tak. Pokud jí nepošlu samozřejmě těch dvě stě liber.“

„To je příšerné,“ prohlásila jasně a zřetelně Anne.

„Řekla bych, že se to od ní dalo čekat,“ pravila Jane prozaičtěji. „Koneckonců Featherstonová neváhala jmenovat ve svých prvních dílech několik členů nejvyšší společnosti. Dokonce se zmínila i o vévodovi z královské rodiny, vzpomínáte? Pokud s ní byl Ravenwood někdy v minulosti ve styku, je jasné, že přijde dříve či později řada i na něho.“

„Co si to ten chlap dovoluje!“ zašeptala Sophy tlumeně.

Jane ji obdařila soucítícím pohledem. „Sophy, drahá, nejsi přece zas tak naivní. Tak to prostě u mužů ve vyšších kruzích chodí, že

mají milenkou. Ona alespoň už netvrdí, že je Ravenwood stále ještě jejím ctitelem.“

„To jsem jí tedy vděčná!“ Sophy mohla sotva mluvit.

„Četla jsi přece společně s námi první díly Memoárů. Viděla jsi tam celou řadu velice známých jmen mužů, se kterými byla Featherstonová někdy ve styku. Většinou byli v době románku s Featherstonovou ženatí!“

„Takže mnoho mužů vede dvojí život!“ Sophy rozhněvaně zavrtěla hlavou. „A to mají ještě tu drzost poučovat ženy o cti a řádném chování! To je k vzteku!“

„A je to strašně nepoctivé,“ dodala Anne. „Zase další příklad, proč mám pocit, že manželství může inteligentní ženě nabídnout tak málo!“

„Proč vůbec musel ty milostné dopisy Featherstonové psát?“ ptala se Sophy ztrápeně.

„Jestli svěřil svoje pocity papíru, tak se celá ta záležitost musela přihodit někdy dávno. Jenom velice mladí muži dělají takové chyby,“ poznamenala Jane.

Ach ovšem, pomyslela si Sophy. Mladí muži. Mladý muž je stále ještě schopen romantického citu, zatímco Julian vypadá, jako by z něho veškerá romantika vyprchala. City, které od něho toužila slyšet, promarnil před lety na takových ženách jako Charlotte Featherstonová nebo Elizabeth. Zdá se, že pro Sophy už nic nezbylo. Vůbec nic.

V tom okamžiku nenáviděla jak Charlottu, tak Elizabeth veškerou vášní, které byla její duše schopna.

„Zajímalo by mě, proč Featherstonová neposlala tenhle dopis přímo Ravenwoodovi?“ dumala nahlas Anne.

Jane se ironicky ušklíbla. „Pravděpodobně proto, že věděla až moc dobře, že by ji Ravenwood poslal k čertu. Nedovedu si představit, že by Sophyin manžel někomu platil za vydírání. Ty snad ano?“

„Tak dobře ho sice neznám,“ připustila Anne, „ale podle všeho rozhodně ne. Ne, nedovedu si ho představit, jak posílá Featherstonové dvě stě liber. Dokonce ani aby ušetřil Sophy toho ponížení, které bude asi následovat po vydání těch strašných dopisů.“

„Takže,“ uzavřela Jane, „protože má jen malou šanci dostat z Ravenwooda nějaké peníze, rozhodla se Featherstonová vydírat místo něho Sophy.“

„Já té ženské nikdy žádné výkupné nezaplatím!“ přísahala Sophy, ruce náhle tak pevně sevřené na otěžích, až její klisna překvapeně zaprotestovala pohozením hlavy.

„Ale co jiného můžeš dělat?“ zeptala se jemně Anne. „Jistě nechceš, aby se ty dopisy objevily v tisku. Jen si představ, jaké řeči to vyvolá!“

„Zas tak strašné to nebude,“ konejšila ji Jane. „Všichni vědí, že ta aféra se stala dávno předtím, než si Ravenwood Sophy vzal.“

„Na době činu v téhle aféře nebude vůbec záležet,“ podotkla zachmuřeně Sophy. „Bude se o tom mluvit, to víme všechny. A nebudou to obyčejné drby, jaké opakuje Featherstonová pořád. Nechá vytisknout dopisy, které napsal sám Julian. Všichni o těch ztracených zamilovaných veršících budou mluvit. Nepochybně je budou citovat na všech možných zábavách a v divadle. Celé město si bude říkat, jestlipak psal podobné dopisy i mně a třeba se v nich postupně stal svým vlastním plagiátorem! Ujišťuji vás, že to nesnesu!“

„Sophy má pravdu,“ souhlasila Anne. „A je ještě zranitelnější, protože je novomanželkou. Lidé ji právě teď začínají brát společensky na vědomí. To propůjčí veškeré její konverzaci velice nepříjemné rozměry.“

Proti tak prosté pravdě se nedalo nic namítat. Všechny tři ženy se na pár minut odmlčely, zatímco jejich koně šli pomalu po stezce. Sophy měla v hlavě zmatek. Bylo těžké myslet jasně. Pokaždé když se pokusila své myšlenky uspořádat, zjistila, že zase myslí na ty milostné dopisy, které jednou Julian napsal jiné ženě.

„Samozřejmě dobře víte, co by se stalo, kdyby byla ta situace obrácená,“ řekla po několika minutách uklidňujícího ticha Sophy svým dvěma přítelkyním.

Jane se zamračila a Anne se dívala na Sophy se vzrůstajícím pochopením.

„Sophy, nedělej si s tím starosti,“ naléhala na ni Jane. „Ukaž ten dopis Ravenwoodovi a nech ho, ať se s tím vypořádá sám.“

„Sama jsi zdůraznila, že tu záležitost vyřídit znamená vlastně vzkázat Featherstonové, ať jde k čertu. A ona nechá ty dopisy vytisknout.“

„Je to velice nešťastná situace,“ povzdechla si Anne. „Ale nevidím žádné jiné řešení.“

Sophy ještě okamžik váhala, ale pak řekla tiše: „Tohle říkáme, protože jsme ženy a protože jsme zvyklé být bezmocné. Ale jestliže se na tuhle záležitost díváte ve stejném světle jako muž, pak existuje řešení.“

Jane se na ni podezíravě podívala. „Na co to myslíš, Sophy?“

„Tohle je přece,“ prohlásila Sophy s nově nalezenou rozhodností, „naprosto jasně otázka cti!“

Přítečkyně se na sebe podívaly, potom pohlédly na Sophy.

„Souhlasím,“ pronesla pomalu Anne. „Ale vůbec nevidím, jak takový úhel pohledu může na celé situaci cokoli změnit.“

Sophy na ni pohlédla. „Kdyby kvůli nějakému dávnému hříchu své choti takový dopis obdržel muž, neváhal by vyděrače vyzvat na souboj!“

„Vyzvat na souboj!“ Jane byla úplně bez sebe. „Ale Sophy, tohle není vůbec stejná situace!“

„Že ne?“

„Ne, není,“ rychle dodala Jane. „Sophy, tohle se přece týká tebe a další ženy! O takové reakci ty přece nemůžeš vůbec uvažovat!“

„Proč ne?“ dorážela na ni Sophy. „Můj dědeček mne naučil, jak zacházet se střelnými zbraněmi, a vím dobře, kde sehnat pro tento účel pár soubojových pistolí!“

„Kde bys je sebrala?“ zeptala se nervózně Jane.

„V Julianově knihovně visí krásný pár pistolí na zdi.“

„Proboha,“ vydechla Jane.

Anne se zhluboka nadechla a její výraz byl plný odhodlání.

„Má pravdu, Jane. Proč by nemohla vyzvat na souboj Charlottu Featherstonovou? Tohle je rozhodně otázka cti. Kdyby byla jiná situace a jednalo se o Sophyin poklesek, tak si můžeš být jista, že by to byl Ravenwood, kdo by udělal něco tak divokého.“

„Budu potřebovat sekundantky,“ řekla zamyšleně Sophy, zatímco už jí v hlavě dozrával plán.

„Já budu tvoje sekundantka,“ prohlásila loajálně Anne. „Čirou náhodou vím, jak se pistole nabíjí. A Jane bude další dobrovolník, že ano, Jane?“

Jane vydala ustrašený výkřik. „Tohle je přece šílené! Tohle prostě nemůžeš, Sophy!“

„Proč ne?“

„No, nejdřív musíš přece přimět Featherstonovou, aby s tím soubojem souhlasila! A je velice nepravděpodobné, že by do toho šla.“

„Nejsem si tak jistá, že odmítne,“ zamumlala Sophy. „Je to nesmírně dobrodružná a neobvyklá žena. V tomhle bodě jsme se všichni shodli. Tam, kde dnes je, se nedostala proto, že by byla zbabělec.“

„Ale proč by měla riskovat život v souboji?“ zeptala se nedůvěřivě Jane.

„Jestli je to čestná žena, tak to udělá.“

„Ale o to přece právě jde, Sophy. Ona není žádná čestná žena,“ vykřikla Jane. „Je ženou polosvěta, kurtizánou, profesionální milenkou!“

„To ale neznamená, že nemá žádnou čest,“ řekla rozhodně Sophy. „Něco v tom, jak ty Memoáry píše, mě přivádí k přesvědčení, že má svůj vlastní mravní kodex a podle něho žije.“

„Čestní lidé neposílají nikomu žádné vyděračské dopisy,“ zdůraznila Jane.

„Možná.“ Sophy na okamžik ztichla. „Ale za jistých okolností to dělají. Featherstonová bezpochyby cítí, že muži, kteří ji kdysi využívali, jí dluží penzi ve stáří. Prostě se jenom pokouší si ji vybrat.“

„A podle toho, co se říká, tak drží slovo, že nebude jmenovat ty, kdo jí zaplatili výkupné,“ vložila se do toho Anne ve snaze být Sophy nápomocná. „To přece jistým způsobem čestné jednání představuje, ne?“

„Vždyť vy ji vlastně bráníte!“ Jane byla úplně bez sebe.

„Mně je jedno, kolik vybere od ostatních, ale já nedovolím, aby se její milostné dopisy od Juliana objevily v tisku!“ prohlásila Sophy kategoricky.

„Pošli jí tedy těch dvě stě liber,“ naléhala na ni Jane. „Jestli je tak strašně čestná, tak ty dopisy neuveřejní.“

„To by nebylo správné. Platit vyděračům je nečestné a zbabělé,“ řekla Sophy. „Takže vidíte, nemám skutečně na vybranou a musím ji na ten souboj vyzvat. To je přesně to, co by v podobné situaci udělal muž.“

„Proboha!“ zašeptala bezmocně Jane. „Ta tvoje logika mne poráží. Nemůžu věřit tomu, co se tady děje!“

„Pomůžete mi obě?“ Sophy pohlédla tázavě na své přítelkyně.

„Na mne se můžeš spolehnout,“ odpověděla hrdě Anne. „A na Jane také. Ona potřebuje jenom trochu času, aby to všechno mohla strávit.“

„Proboha!“ hlesla opět Jane.

„Tak dobrá,“ rozhodla Sophy, „prvním krokem bude zjistit, jestli Featherstonová bude souhlasit s tím, že se se mnou utká na poli cti. Pošlu jí hned dneska vzkaz.“

„Jako tvoje sekundantka dohlédnu na to, aby byl doručen,“ ozvala se pevně Anne.

Jane na ni zírala v naprostém zděšení. „Copak jsi zešléla? Přece nemůžeš navštívit takovou ženu, jako je Featherstonová! Mohl by tě někdo vidět! To by tě ve společnosti absolutně vyřídilo! Vyženou tě potom na statek tvého otčíma na venkov. To bys chtěla?“

Anne zbledla a na okamžik se jí v očích objevil skutečný strach. „Ne, to bych rozhodně nechtěla.“

Sophy zarazila tak silná reakce její přítelkyně na představu, že by ji poslali zpátky na venkov. Zamračila se. „Anne, nechci, abys kvůli mně zbytečně riskovala.“

Anne rychle zavrtěla hlavou, do tváří se jí vrátila barva a oči se opět rozejasnily. „Ale to je v pořádku. Vím přesně, jak by se tahle záležitost měla řešit. Pošlu pro tvůj vzkaz Featherstonové jednoho chlapce a on ho přinese přímo mně. Já ho pak v přestrojení doručím Featherstonové a budu čekat na odpověď. Neměj obavy, nikdo mě nepozná. Když se pořádně převléknu, vypadám docela jako nějaký mladík. Už jsem to vyzkoušela a moc jsem se při tom pobavila.“

„Ano,“ přemýšlela Sophy, „to by mělo fungovat docela dobře.“

Jane vrhala úzkostlivý pohled z Anne na Sophy a zase zpátky. „Tohle je šílenství!“

„Je to moje jediná čestná možnost,“ pravila Sophy věcně. „Musíme jen doufat, že Featherstonová tu výzvu přijme.“

„Modlím se, aby ji odmítla,“ pronesla upjatě Jane.

Když se Sophy vrátila o půl hodiny později z vyjížďky, oznámili jí, že by se s ní Julian rád sešel v knihovně. Nejprve ji napadlo, aby se nechala omluvit, že se necítí dobře. Nebyla si totiž vůbec jistá, zda by byla schopna stoupnout si před manžela ve stavu jakés takés vyrovnanosti. Čekal na ni přece vyzývací dopis Charlottě Featherstonové!

Jenomže vyhýbat se Julianovi by bylo zbabělé a Sophy se rozhodla, že právě dnes žádným zbabělcem nebude. Musí získat praxi a připravovat se na to, co ji čeká.

„Děkuji ti, Guppy,“ kývla na komorníka. „Půjdu k němu hned.“ Otočila se na podpatku vysokých bot a srdnatě kráčela ke dveřím knihovny.

Julian vzhlédl od účetního deníku, jakmile vešla do místnosti. Zdvořile vstal. „Dobré jitro, Sophy. Vidím, žeš byla na vyjížďce.“

„Ano, můj pane. Bylo na to překrásné ráno.“ Očima zabloudila ke dvěma soubojovým pistolím v pouzdrech na zdi za Julianem. Byl to nebezpečně vypadající páreček s dlouhými, těžkými hlavními od Mantona, jednoho z nejslavnějších výrobců zbraní v Londýně.

Julian se na Sophy krátce káravě usmál. „Kdybys mne byla informovala, že si dnes hodláš zajezdit, byl bych tě velice rád doprovodil.“

„Jezdila jsem s přáteli.“

„Ach tak.“ Jeho obočí se charakteristicky vyklenulo jako vždy, když byl lehce podrážděný. „Mám to brát tak, že mne nepovažuješ za přítele?“

Sophy se na něho podívala a musela si položit otázku, jestli člověk někdy riskuje život v souboji pro pouhého přítele. „Ne, mylord. Nejste můj přítel. Jste můj manžel.“

Jeho ústa se sevřela. „Chtěl bych být obojí, Sophy.“

„Skutečně, můj pane?“

Posadil se a pomalu zavřel deník. „Nezní to, jako bys něco takového považovala vůbec za možné.“

„A je to možné, můj pane?“

„Myslím, že to oba můžeme dokázat, když na tom budeme pracovat společně. Až se budeš chtít příště ráno projet, musíš mi dovolit, abych tě doprovázel.“

„Děkuji vám, mylord, uvážím to. Ale rozhodně bych vás nechtěla odvádět od práce.“

„Malé rozptýlení jedině uvítám.“ Usmál se povzbudivě. „Můžeme toho času případně využít k hovoru o chovu ovcí.“

„Obávám se, že obor pěstování ovcí jsme už vyčerpali. A teď, když dovolíte, musím už jít.“

Neschopna unést další střetnutí tváří v tvář, se Sophy prudce otočila a utekla z místnosti. Držíc si záhyby jezdecké sukně, vyběhla po schodech a dál po chodbě, až do soukromí své ložnice.

Přecházela pak po pokoji sem a tam a skládala v duchu dopis Featherstonové, když na dveře zaklepala Mary.

„Vstupte,“ zavolala Sophy a svrátila čelo, když do pokoje vešla komorná s jejím zeleným jezdeckým kloboučkem. „Ach, ztratila jsem ho v chodbě, Mary?“

„Lord Ravenwood řekl lokaji, že jste ho ztratila před pár minutami v knihovně, madam. Posílá ho sem, abyste si nedělala starosti, kde asi je.“

„Ach tak. Děkuji ti. A teď, Mary, potřebuji soukromí. Chci vyřídít všechny resty ve své korespondenci.“

„Zajisté, madam. Vyřídím služebnictvu, že vás chvíli nesmí vyrušovat.“

„Děkuji,“ znovu jí řekla Sophy a pak usedla za psací stůl, aby napsala dopis Charlottě Featherstonové.

Musela několikrát začít znovu, než to začalo vypadat správně, ale nakonec se Sophy výsledek docela líbil.

Vážená slečno Ch. F.!

Obdržela jsem dnes ráno Váš otřesný vzkaz týkající se našeho vzájemného přítele. Vyhrožujete mi v něm, že uveřejníte jisté intimní dopisy, pokud se nepodrobím Vašemu vydírání. Nic takového ovšem neudělám.

Musím Vám tímto sdělit, že jste se dopustila těžké urážky, za kterou žádám zadostiučinění. Navrhuji, abychom tuto záležitost vyřídily za úsvitu zítra ráno. Můžete si samozřejmě vybrat zbraně, ale já navrhuji pistole, protože je mohu snadno opatřit.

Pokud Vám záleží na cti alespoň tak jako na Vaší starobní penzi, odpovíte mi kladně obratem.

S veškerou úctou

S.

Sophy velmi pečlivě složila list papíru a zapečetila ho. V očích ji pálily slzy. Nemohla vyhnat z hlavy představu, jak Julian píše milostné dopisy kurtizáně. Milostné dopisy! Sophy věděla, že by dala duši za podobnou známku lásky hraběte Ravenwooda.

A ten člověk měl tu drzost tvrdit, že chce být jejím přítelem, přičemž současně od ní vyžaduje plnění manželských práv!

Sophy připadalo velice ironické, že možná zítra za úsvitu bude riskovat svůj život pro muže, který ji nemiluje a pravděpodobně ani nemůže.

Reakce Charlotty Featherstonové na Sophyinu výzvu dorazila později odpoledne téhož dne. Doručil ji mladý odrbaný zrzek s odpudivým obličejem, který přišel až do kuchyně. Odpověď na lístku papíru byla stručná a věcná. Sophy zatajila dech, když si sedala, aby si ji přečetla.

Madam, zítřejší úsvit je zcela přijatelný, jakož i pistole. Navrhuji Leightonská pole, kousek za městem, jelikož v té době bude místo zcela opuštěno.

Zůstávám až do zítřejšího úsvitu s veškerou úctou

Vaše Ch. F.

Když nastal čas jít spát, Sophy se cítila hrozně chaoticky. Byla si vědoma toho, že Julian se zlobí kvůli jejímu mlčení u večeře, ale nebylo v jejích silách udržovat obvyklou konverzaci. Když odešel do knihovny, omluvila se a šla rovnou do své ložnice.

Jakmile se ocitla ve svém útočišti, znovu a znovu si četla tu děsivou zprávu od Featherstonové a ptala se sama sebe, co to vlastně provedla. Ale současně věděla, že cesta zpátky už neexistuje. Její život bude zítra v rukách osudu.

Sophy se pustila do obvyklého rituálu přípravy lůžka, ale přitom věděla, že dnes v noci spát nebude. Když jí dala Mary dobrou noc, zůstala Sophy stát u okna, dívajíc se ven, a napadlo ji, zda pro ni nebude za pár hodin Julian zařizovat pohřeb.

Možná mě jenom postřelí, namlouvala si a její fantazie jí předváděla hrůzné krvavé výjevy. Třeba ale bude její smrt následovat až po dlouhém umírání v horečce po střelném poranění!

Nebo třeba tím, kdo umře, bude Charlotte Featherstonová!

Z představy, že zabije jiného lidského tvora, se Sophy udělalo špatně. Těžce polkla a vzápětí zapochybovala, zda jí vydrží nervy do té doby, než splní povinnosti, které vyžaduje čest. Ani se neodvážila

namíchat si nějaký odvar na spaní, protože se bála, že by jí to mohlo brzo za úsvitu zpomalit reakce.

Sophy se pokusila dodat si kuráže, když si řekla, že při troše štěstí mohou obě utrpět jenom lehká zranění. Nebo třeba minou cíl a zraněn nebude nakonec nikdo. To by rozhodně bylo elegantní zakončení celé záležitosti.

Jenže, mrzutě přemýšlela dál, je velice nepravděpodobné, že se věci budou vyvíjet tak klidně. Její život v poslední době také nebyl zrovna klidný.

V zádech ji zamrazilo strachy. Jak jen muži překonávají to hrozné tušení nebezpečí a smrti? říkala si, přecházejíc stále po ložnici. Vždyť mu čelí nejenom v předvečer souboje, ale v bitvách a na moři. Sophy se otřásla.

Zajímalo ji, jestli Julian někdy zažil takové příšerné čekání, a pak si vzpomněla na tu historku, co zaslechla o jeho souboji, který měl kvůli Elizabethině cti. A chvíle jako tahle musely nutně předcházet, když trávil dlouhou dobu čekáním před bitvou. Ale třeba má jako muž nervy, které nejsou náchylné k takovému předčasnému strachu. Nebo se ho třeba naučil ovládat.

Vůbec poprvé Sophy napadlo, že mužský zákon cti je velice tvrdý, nemilosrdný a náročný. Na druhé straně, pokud se podle něj chovají, mají muži alespoň zaručen respekt sobě rovných, když už nic jiného. A až bude po všem, Julian bude tím pádem nucen přinejmenším stejně tak respektovat svou ženu.

Jenom jestli. Respektoval by muž ženu, která by se pokusila chovat podle jeho mužského zákona, nebo by mu to všechno připadalo jenom k smíchu?

Při té myšlence se Sophy odvrátila od okna. Zrak jí padl přímo na malou klenotnici na toaletním stolku a ona si vzpomněla na ten černý prsten.

Projela jí vlna lítosti. Jestli má být zítra zastřelena, nezůstane tu nikdo, kdo by pomstil nebohou Amelii. Co je tedy důležitější, ptala se sama sebe, pomstít Amelii, nebo nedovolit, aby byly vytištěny Julianovy milostné dopisy?

V podstatě neměla na vybranou. Sophy už si dlouho uvědomovala, že její city vůči Julianovi jsou mnohem silnější než to staré přání najít svůdce své sestry.

Nutí ji snad její láska k Julianovi, aby se vůči památce své sestry zachovala nečestně?

Najednou to všechno bylo strašně komplikované. Na okamžik byla ta obrovská tíha momentální krize k neunesení. Sophy si přála někam utéct a ukrýt se do té doby, než se její svět sám napraví. Byla tak ponořena do svých myšlenek, že vůbec neslyšela, jak se za ní otevřely spojovací dveře ložnice.

„Sophy?“

„Juliane!“ Prudce se otočila kolem své osy. „Nečekala jsem vás, mylord.“

„Čekáš mě jen velice zřídka.“ Pomalu vešel do pokoje, ve zkoumavém pohledu otázky. „Stalo se něco, drahá? Vypadala jsi u večere značně rozčileně.“

„Já..., já se necítila zrovna dobře.“

„Bolení hlavy?“ zeptal se ironicky.

„Ne. Hlava je v pořádku, děkuji.“ Nepřemýšlela nad tím, co říká, a pak si najednou uvědomila, že mluví moc rychle. Měla se chopit nabízené výmluvy. Zamračila se, neschopná vymyslet si nějakou vhodnou náhražku. Možná třeba žaludek...

Julian se usmál. „Nesnaž se vymýšlet si nějakou užitečnou chorobu v tak krátké době. Oba přece víme, že v tom nejsi zrovna moc dobrá.“ Přešel až přímo k ní a zahleděl se jí do očí. „Proč mi neřekneš pravdu? Ty se na mne zlobíš, že?“

Sophy k němu pozvedla zrak. Bušil v ní celý kaleidoskop pocitů, když přemítala, co k němu ten večer zrovna cítí. Byl to hněv, láska, odpor, vášně, ale především hrozný strach, že už ho nikdy možná nespatří, nikdy už nespočine v jeho náručí a neprožije tu křehkou intimní chvíli, kterou poprvé pocítila tehdy v noci.

„Ano, pane. Zlobím se na vás.“

Přikývl, jako že naprosto rozumí. „To kvůli té malé scéně v opeře, že? Nelíbilo se ti, že jsem ti zakázal číst Memoáry.“

Sophy pokrčila rameny a pak si pohrávala s víčkem své klenotnice. „Měli jsme přece dohodu ohledně mého výběru četby.“

Julianův zrak padl na malou krabičku pod její dlaní a pak na její odvrácený obličej. „Zdá se, že je mým osudem tě jako manžel vždy zklamat jak v posteli, tak i jinak.“

Náhle zvedla hlavu, oči doširoka rozevřené. „Ach ne, mylord, neměla jsem vůbec v úmyslu ani jen naznačit, že jste mne zklamal... v posteli. Totiž, co se stalo mezi námi tuhle večer, bylo docela...,“ odkašlala si, „docela snesitelné, dokonce i občas docela příjemné. Nechci, abyste si myslel opak.“

Julian ji chytil za bradičku konečky prstů a otočil si ji, aby na něho viděla. „Sophy, postarám se, abys zjistila, že jsem v posteli víc než jen docela snesitelný.“

A najednou si uvědomila, že se s ní Julian chce opět milovat. To byl ten pravý důvod jeho návštěvy u ní v ložnici! Srdce jí poskočilo. Dostane ještě jednu možnost ho objímat a prožít ten krásný intimní pocit!

„Ach Juliane.“ Sophy spolkla vzlyknutí a vrhla se mu do náruče. „Nepřála bych si nic jiného, než abys dnes v noci zůstal chvíli u mne!“

Jeho paže ji okamžitě objaly, ale když jí tlumeně promluvil do vlasů, v jeho hlase byl ohromený údiv i smích. „Jestli mě takhle vítáš, když jsi na mne rozzlobená, tak budu muset pracovat na tom, abych tě rozzlobil častěji.“

„Nezlob mě dneska, prosím tě, Juliane. Jenom mě drž v objetí jako posledně,“ šeptala s hlavou na jeho prsou.

„Tvoje přání je mi rozkazem, moje maličká.“ Něžně jí sňal z ramen župan a zastavil se, aby ji políbil na odhaleném hrdle. „Tentokrát se budu snažit, abych tě nezklamal.“

Když ji začal pomalu svlékat, Sophy zavřela oči. Byla rozhodnuta vychutnat každý okamžik z toho, co docela snadno může být jejich poslední společná noc. Nebude jí dokonce ani moc vadit, když to milování nebude nijak zvlášť příjemné. Ona toužila spíš po tom jedinečném pocitu sblížení, které je doprovází. Ten pocit, jak jsou si blízko, bude možná to jediné, co kdy od Juliana dostane.

„Sophy, jsi tak pěkná na pohled a hebká na dotek,“ zašeptal Julian, když jí poslední z jejích svršků spadl k nohám. Jeho oči si hladově měřily její nahé tělo a hned nato je následovaly jeho ruce.

Když vzal do dlaní její ňadra, Sophy se horečně zachvěla a přivinula se k němu. Julian ji začal palci hladit po bradavkách a jemně v ní probouzel reakci. Když se ty hebké, růžové vrcholky začaly vztyčovat, Julian zhluboka vydechl spokojeností.

Ruka mu vklouzla podél jejího boku do klína a pak dozadu, kde laskala její klenutý zadeček.

Sophy se mu poddala a prsty pevněji stiskla jeho ramena.

„Sáhni si na mne, miláčku,“ přikazoval jí Julian chraplavým hlasem. „Strč mi ruce do županu a dotýkej se mne.“

Nemohla odolat. Vklouzla prsty pod hedvábné okraje jeho županu a roztáhla mu prsty na hrudi. „Jsi tak silný,“ šeptala užasle.

„To jsi způsobila ty, že se cítím silný,“ řekl pobaveně Julian. „Máš také moc způsobit, že budu velice slabý.“

Chytil ji kolem pasu a zvedl, takže se dívala přímo do jeho očí. Zapřela se mu rukama o ramena a pomyslela si, že se v těch jeho smaragdových hlubokých očích úplně utopí.

Župan se mu rozevřel a Julian ji pomalu posouval po svém těle zpátky na zem, až stála zase na nohách. Tak intimní kontakt v ní vyvolal vlny vzrušení, které jí probíhaly celým tělem. Pevně se k němu přimkla, a když ji objaly jeho paže, opět zavřela oči.

Uchopil ji, odnesl na postel a položil uprostřed. Potom si lehl vedle ní, nohy propletené mezi jejími, a pomalu ji hladil. Jeho prsty objížděly každou křivku Sophyina těla a prohmatávaly každou prohlubeň.

Přitom na ni neustále hovořil – naléhavě, přesvědčivými a smyslnými slovy, která ji obestřela závojem touhy a žáru. Sophy se přimkla ke každému hebkému příslibu, každému něžnému rozkazu, každému vzrušujícímu popisu toho, co s ní Julian hodlá tu noc dělat.

„Budeš se mi chvět v náručí rozkoší, miláčku. Postarám se, abys mě chtěla tolik, až mě budeš prosit, abych si tě vzal. Budeš mi popisovat svou rozkoš, a tím bude i moje rozkoš úplná. Sophy, dnes v noci tě chci udělat šťastnou.“

Naklonil se k ní a jeho žádostivá a toužící ústa spočinula na jejích rtech. Sophy reagovala prudce, neboť její horoucí a roztoužené tělo si žádalo, aby mu poskytl co nejvíce své vášně a žáru. Neustále si připomínala, že tohle už se nemusí nikdy opakovat. Za slunce východu bude možná ležet studená a bez ducha v trávě Leightonských polí.

Její jazyk se setkal s jeho jazykem a lákal ho do těch vlhkých a horkých hloubek jejího těla. Dnes v noci Julian znamená život a ona se instinktivně ze všech sil chytla života i jeho.

Když jí jeho ruka vklouzla mezi stehna, tiše vykřikla a začala se zvedat proti prstu.

Julianova horoucí radost z její reakce byla zjevná, ale přitom to vypadalo, že je pevně rozhodnutý se tentokrát hlídat.

„Jemně, moje milovaná. Jen se mi pěkně poddej. Nech to na mně. Roztáhni nohy trochu víc, drahoušku. Tak, tak tě chci mít, hezky pro mne otevřenou. Sladkou a vlhkou a žádostivou. Věř mi, drahoušku. Tentokrát to zařídím, aby to bylo krásné.“

Slova kolem ní dál plynula a odnášela ji na přívalu něhy, vzrušení a vypjaté potřeby, která nezná hranic. Julian ji dál dráždil a vedl k neznámu, které se vznášelo stále jasnější a jasnější na horizontu její ženské smyslnosti.

Když se špičkou jazyka dotkl jejích bradavek, Sophy si myslela, že vybuchne a rozletí se na tisíce střepů. Ale když se pak posunul dolů a ona ucítila nejdříve jeho prsty a pak i ústa na tom malinkém hrbolku mezi nohama, myslela si, že se rozletí na milion třepotavých střepinek.

Chytila ho pevně oběma rukama za hlavu: „Juliane, prosím, počkej, to bys neměl...”

Zabořila mu prsty do černých vlasů a znovu vykřikla. Julian jí rukama hladil boky a ignoroval její snahu ho ze sebe setrást.

„Juliane, ne..., já nechci..., ach ano, prosím, ano...”

Celým tělem jí projelo chvění, stahy a otřesy vyúsťující v pocit celkového uvolnění. V tom okamžiku zapomněla na všechno ostatní – na hrozící souboj, její osobní strach a obavy, jak je to milování divné – na všechno, kromě toho muže, který se jí tak intimně dotýkal.

„Ano, miláčku,“ řekl Julian s hlubokým uspokojením, když se rychle vysouval po jejím těle vzhůru. Jeho ruce ji uchopily za vlasy a jeho jazyk se jí ocítl mezi rty.

Stále ještě se chvěla z toho obrovského uvolnění, když se vsunul hluboko do jejího horkého a vlhkého klína a poddal se svému vlastnímu orgasmu.

Bylo až neuvěřitelné, jak se její tělo znovu ochotně sevřelo kolem jeho penisu, a Sophy, chycena v pasti toho neznámého přílivu vrcholného vzrušení, vykřkla slova tryskající z hloubky jejího srdce.

„Miluji tě, Juliane, já tě miluji.”

Julian se roztáhl přes něžné a útlé tělo své manželky. Byl si vědom uvolněného pocitu, který nezažil již tolik let, že se mu ani nepodařilo vzpomenout si, kdy to bylo naposledy. Bude se však muset za chvíli pohnout, když pro nic jiného, tak proto, aby uhasil svíčky. Teď ale chtěl ležet a vychutnávat ten nádherný pocit uspokojení, který ho zahaloval.

Vůně nedávného milování stále ještě visela ve vzduchu a naplňovala ho primitivním uspokojením stejně jako ozvěna slov – Miluji tě, Juliane.

Neuvědomovala si plně, co říká, připomínal si. Je to žena, která poprvé objevila svou vlastní smyslnost, a byla tudíž přirozeně vděčná muži, který ji naučil vychutnat rozkoš ze sexuálního uvolnění. Nesmí hledat příliš ve slovech lásky vyslovených za takových okolností. Ale přesto to znělo dobře a část jeho já se v těch slovech přímo koupala.

Už když ji políbil poprvé, cítil, že se Sophy naučí na jeho podněty reagovat. Ale nikdy se mu ani nesnilo o tom, že její odezva na něho bude mít takový vliv.

Cítil se jako všemocný hrdina dobyvatel, který právě sklízí ovoce svého vítězství, a byl spokojený. Současně si ale byl dobře vědom přímo divoké potřeby ten sladký poklad chránit. Sophy se mu konečně úplně vzdala a on se o ni bude starat.

Právě když mu tato myšlenka proběhla hlavou, Sophy se pod ním zavrtěla a její dlouhé řasy na víčkách se líně zvedly. Julian se nadzvedl na loktech a zahleděl se do jejích omámených a užaslých očí.

„Juliane?“

Otřel se jí zlehka rty o ústa, aby ji beze slov uklidnil. „Takhle to má mezi manželi být. A takhle to odted' bude i mezi námi. Líbilo se ti to, moje maličká?“

Usmála se uličnický a objala ho kolem krku. „Víš přece dobře, že ano.“

„Já vím, ale zjistil jsem, že mi dělá dobře, když to slyším od tebe.“

„Dal jsi mi něco moc příjemného,“ zašeptala. Pak jí ale z očí vyprchal humor. „Ještě jsem nikdy nic takového nepoznala.“

Políbil ji na špičku nosu, na tvář, na koutek úst. „Tak jsme na tom stejně, protože jsi mi poskytla totéž.“

„Je to skutečně pravda?“ pátravě si prohlížela jeho tvář.

„Je to pravda.“ A nic nikdy v jeho životě víc pravda nebyla, pomyslel si.

„To jsem ráda. Snaž se si to v budoucnu pamatovat, ať se stane cokoli, Juliane, ano?“

Ta neočekávaná úzkost v jejím hlase v něm vyvolala slabý záchvěv úleku. Ale rozum hned tu nejistotu, kterou v něm její slova vyvolala, zahnal a Julian se na ni usmál. „Na to sotva zapomenu.“

„Kéž bych tomu mohla věřit.“ Také se usmála, dokonce trochu ironicky.

Julian se lehce zamračil v nejistotě, co to má teď zas za náladu. Dnes večer byla Sophy nějaká jiná. Ještě nikdy ji takhle neviděl a začínalo mu to dělat starosti. „Co tě trápí, Sophy? Bojíš se, že příště, až uděláš něco, co mne rozzlobí, rychle zapomenu, jaké to bylo hezké mezi námi v posteli? Nebo se ti snad nelíbí, že tě dokážu přimět, abys po mně zatoužila, i když se na mne zlobíš?“

„Nevím,“ odpovídala pomalu. „Tohle svádění je podivná věc.“

Když slyšel, že nazývá to, co se mezi nimi právě stalo, pouhým sváděním, začal si dělat vrásky. Poprvé si uvědomil, že nechce, aby Sophy ten výraz používala pro to, co jí dělá v posteli. Svedení, to bylo to, co se stalo její sestře. A on nechtěl, aby Sophy jeho milování zařazovala do této kategorie.

„Nemysli na to jako na svádění,“ nařizoval jí jemně. „My dva jsme se milovali.“

„Ano?“ Její oči se náhle rozhořely vnitřní září. „Miluješ mne, Juliane?“

Nervózní neklid, který pociťoval, teď vykrytalizoval ve zlost, protože si konečně začal uvědomovat, co Sophy dělá. Jaký byl blázen! V tomhle jsou ženy tak zatraceně dobré! Copak si myslí, že jenom proto, že na něho správně reagovala, řekla mu, že ho miluje, si ho teď může omotat kolem svého prstíčku? Julian ucítil, jak se kolem něho začíná uzavírat obvyklá past, a připravil se proti ní bojovat.

Nebyl si jist, co na to měl říci, ale jak tak na ní ležel, v hlavě se mu rozezněl poplach. Sophy se začala usmívat tím svým ironickým úsměvem a položila mu prst na rty.

„Ne, nic neříkej. Nemusíš říkat vůbec nic. Všechno je v pořádku, já tě chápu.“

„Co chápeš? Sophy, poslouvej...“

„Myslím, že bude lépe, když se o tom už dál nebudeme bavit. Unáhlila jsem se, mluvila jsem bezmyšlenkovitě.“ Neklidně pohnula hlavou na polštáři. „Už je určitě hodně pozdě.“

Zasténal, ale přijal ochotně její pokárání. „Ano, velmi pozdě.“ Nerad se odsunul a převálil na záda, přičemž nechal ležet ruku majetnický na jejím boku.

„Juliane?“

„Co je, Sophy?“

„Neměl bys jít zpátky do svého pokoje?“

To ho zarazilo. „S tím jsem nepočítal,“ řekl drsně.

„Byla bych raději, kdybys šel,“ řekla Sophy velice tiše.

„Proč?“ Podrážděně se nadvzděl na lokti. Plánoval si, že stráví noc v její posteli.

„Posledně jsi šel.“

To bylo ale proto, že věděl, že kdyby s ní tenkrát zůstal, miloval by se s ní ještě jednou, ale ona byla zraněna, a proto nechtěl, aby si o něm myslela, že je jako jelen v říji. Chtěl jí dát najevo, že má uznání pro to nepříjemné, co první noc zakusila. „To ale neznamená, že se hodlám vracet do svého pokoje vždycky, když se pomilujeme.“

„Ach...“ Ve světle svíčky vypadala divně rozladěně. „Chtěla bych dneska v noci trochu soukromí, Juliane. Prosím. Musím na tom trvat.“

„Aha. Myslím, že už začínám chápat,“ zavrčel Julian a odhodil pokrývky. „Trváš na svém soukromí, protože se ti nelíbila moje nedostatečná odpověď na tvou otázku před chvílí. Nedovolil jsem ti, abys mne vmanipulovala do toho, že ti budu přísahat nekonečnou lásku, a teď mne tedy chceš vytrestat tím vaším typicky ženským způsobem!“

„Ne, Juliane, to není pravda.“

Nevěnoval pozornost upřímné prosbě v jejím hlase. Přešel hrdě přes pokoj, popadl svůj župan a zamířil ke spojovacím dveřím. Pak se zastavil, otočil se a vrhl na ni rozzlobený pohled. „Zatímco budeš sama ležet ve své posteli a užívat si svého soukromí, pomysli si na tu

radost, kterou bychom mohli zatím jeden druhému poskytovat. Neexistuje žádný zákon, drahoušku, že to muž a žena smí dělat jenom jednou za noc!“

Prošel dveřmi a práskl jimi za sebou, čímž zdůraznil své podráždění a zklamání. K čertu s tou rozmazlenou holkou! Kdo si myslí, že je, že ho takhle může zkoušet provokovat? A proč si myslí, že jí to projde? Má dost zkušeností se ženami, které chtějí muži manipulovat, ale ty měly mnohem víc talentu, než na to bude kdy mít Sophy.

Sophyiny pokusy ovládat ho pomocí milování ho málem rozesmály. Kdyby na ni neměl tak hrozný vztek, tak by se opravdu smál.

V těchto věcech je tak hloupoučce naivní, i když už je jí třiaadvacet. Když Elizabeth vyšla ze školy, už tehdy byla dospělejší a chytřejší v tom, jak se manipuluje s muži, než bude Sophy ve svých padesáti letech.

Julian odhodil župan přes židli a hodil sebou na postel. Složil ruce pod hlavou, zíral do stropu a doufal, že Sophy už teď lituje svého ukvapeného jednání. Jestli si myslí, že ho může trestat a takovou jednoduchou taktikou ho donutit, aby se pokořil, tak to se mýlí. On už vybojoval mnohem rafinovanější a strategicky náročnější bitvy!

Jenomže Sophy není Elizabeth a nikdy jí ani nebude. A Sophy má důvod bát se svedení. Také měl podezření, že jeho nová choť je v duši velká romantička.

Julian zasténal, promasíroval si oči a začínal se uklidňovat. Asi by měl dopřát své ženě právo na to, aby se o jejích motivech mohlo zapochybovat. Je sice pravda, že se ho snažila vyprovokovat k tomu, aby jí přísahal lásku, ale je stejně tak pravda, že má skutečný důvod bát se vášně, která se žádnou láskou nazvat nedá.

Podle Sophyiny omezené praktické zkušenosti je protikladem lásky kruté a cynické svedení, které přivedlo její sestru do jiného stavu. Sophy přirozeně potřebuje nějakou jistotu, že se nestala objektem podobné manipulace. Chce věřit, že je milována, aby se nemusela neustále bát, že kráčí po stopách své sestry.

Jenomže Sophy je vdaná žena a sdílí lože se svým zákonným manželem, připomněl si Julian rozzlobeně. Nemá vůbec žádný důvod cítit se jako její sestra. U čerta, on chce přece dědice, přímo ho potřebuje! To, že by ji opustil, kdyby s ním otěhotněla, je ta nejnepravděpodobnější věc, kterou by udělal!

Sophy má jak ochranu zákona, tak i osobní přísahu hraběte z Ravenwoodu, že ji bude chránit a že se o ni bude starat. Pokračovat pořád v tom strachu, že bude sdílet osud své sestry, to je jenom posedlost ženskými výmysly a Julian se rozhodl, že to nebude tolerovat. Musí jí ukázat, že mezi osudem její sestry a jejím osudem neexistuje žádná podobnost.

Rozhodně nechce strávit další noci sám v posteli.

Julian neměl zdání, jak dlouho tam tak ležel a sprádal plány, jak nejlépe poučit svou ženu o tom, co musí pochopit, ale v jistou dobu najednou začal dřímát. Byl to ale neklidný spánek a po pár hodinách ho z něho úplně probral zvuk zavíraných dveří u Sophyiny ložnice.

Zvědavě se zavrtěl, zda je už čas vstávat. Ale když otevřel jedno oko a zadíval se naštvaně do okna, poznal, že je za závěsy ještě tma.

V Londýně nikdo, dokonce ani Sophy, nevstává se svítáním, aby si vyjel na koni. Julian se obrátil na druhou stranu a řekl si, že bude dál spát. Ale jeho instinkt mu bránil, aby si ještě trochu zdříml. Byl zvědavý, co přimělo Sophy, aby v tuhle nekřesťanskou hodinu otevírala dveře.

Nakonec nevydržel tlak stále narůstající zvědavosti, vstal z postele a šel ke spojovacím dveřím, které potichu otevřel.

Trvalo mu pár vteřin, než mu došlo, že Sophyina postel je prázdná. A právě když si to uvědomoval, ozval se z ulice pod oknem slabý rachot kočáru. Poslouchal, jak se kočár zastavil.

Projel jím neopodstatněný, ale přesto prudký záchvěv strachu.

Julian skočil k oknu a rozrazil závěsy právě včas, aby viděl známou štíhlou postavičku oblečenou v mužských jezdeckých kalhotách a košili, jak naskakuje do kočáru. Sophy měla vlasy vyčesané nahoru a schované pod kloboukem se závojem. V jedné ruce nesla dřevěné pouzdro. Kočí, jakýsi hubený zrzek oblečený celý v černém, mlaskl na koně a kočár se rychle rozjel ulicí dolů.

„Zatracená Sophy!“ Julian stiskl závěs tak silně, že ho málem strhl z konzoly. „Buď prokletá, ty mrcho jedna!“

„Miluju tě, Juliane. Miluješ mne?“

Ta prolhaná mrcha! „Jsi moje,“ zasyčel zaťatými zuby. „Jsi moje, a než bych tě nechal někomu jinému, pošlu tě radši do pekla!“

Julian pustil závěs a běžel do svého pokoje, popadl košili a natáhl si kalhoty. Chytil holínky a vyběhl do haly. U paty schodiště se na okamžik zarazil, aby si stačil natáhnout těsné jezdecké boty z hnědé

kůže, a pak vyrazil ke vchodu pro služebnictvo. Musí si vzít ze stájí koně a musí si pospíšet, jestli nechce ztratit ten kočár z dohledu.

Na poslední chvíli se otočil a vyrazil zpátky do knihovny. Bude potřebovat nějakou zbraň. Hodlal zabít kohokoli, kdo Sophy odvezl. A potom si dobře rozmyslí, co bude dělat s tou svou prolhanou podvodnou chotí! Jestli si myslí, že jí bude tolerovat to, co toleroval Elizabeth, tak to se dočká velkého překvapení.

Pistole ze zdi zmizely!

Julian měl sotva čas si to uvědomit, když zaslechl z ulice kopyta koně. Vyběhl k hlavnímu vchodu a rozrazil dveře právě v okamžiku, když z vysokého šedáka začala sesedat jakási žena v černém, zahalená do dlouhého závoje. Všiml si, že jela na koni obkročmo, a ne po straně jako dáma.

„Bohudíky!“ vykřikla ta žena, zjevně vylekaná jeho náhlým zjevením ve vchodu. „Už jsem se bála, že budu muset vzbudit celou domácnost, abych se k vám dostala. Takhle je to mnohem lepší. Možná se přece jenom vyhneme skandálu. Jely na Leightonská pole.“

„Leightonská pole?“ To nedávalo žádný smysl. Leightonská pole jsou dobrá jenom pro krávy a na souboje.

„Pospěšte si, proboha! Můžete si vzít mého koně. Jak vidíte, nepoužívám dámské sedlo.“

Julian neváhal. Popadl šedákovu uzdu a vyskočil do sedla. „Kdo, u čerta, jste?“ naléhal na ženu v závoji. „Jeho žena?“

„Ne, vy nic nechápete. Ale brzo budete. Jenom si pospěšte!“

„Jděte do domu,“ nařídil jí Julian, zatímco šedák pod ním tancoval. „Můžete počkat uvnitř. Jestli vás tam najde někdo ze služebnictva, nic neříkejte, jenom že jsem vás tam pozval.“

Nečekaje na odpověď Julian pobídl velkého koně do cvalu. Proč, pro všechno na světě, Sophy s tím svým milencem utekla zrovna na Leightonská pole? říkal si Julian vztekle. Ale brzy si přestal klást takové otázky a pokoušel se přijít na to, který z mužů vyšší společnosti zpečetil svůj osud tím, že Sophy toho rána odvezl s sebou.

Leightonská pole byla v tlumeném světle rodícího se svítání temná a vlhká. Skupina nepřívětivě vypadajících stromů s větvemi, ze kterých kapala voda, se krčila pod těžkou a stále ještě temnou

oblohou. Ze země stoupala mlha a zůstávala viset, hustá a mléčně šedá, ve výši kolen. Annin malý krytý kočár, žlutá lehká dvoukolka a koně z dálky vypadali, jako kdyby pluli vzduchem.

Když Sophy sestoupila do mlhy, nohy pod ní ihned zmizely v tom šedém závoji. Pohlédla na Anne, která uvazovala koně. To mužské přestrojení bylo dokonalé. Kdyby nevěděla, kdo to je, věřila by Sophy naprosto jistě, že ta zrzavá postavička s umazaným obličejem je nějaký mladíček.

„Sophy, jsi si jista, že to chceš všechno opravdu podstoupit?“ naléhala Anne, když se přidala k Sophy.

Sophy se obrátila, aby se podívala na druhý kočár, který zastavil nedaleko. Černá postava zahalená v závoji ještě nesestoupila. Charlotte Featherstonová byla zjevně sama. „Anne, já nemám na vybranou.“

„To by mne zajímalo, kde je ta Jane? Říkala přece, že když ses rozhodla chovat jako blázen, cítí, že u toho musí být.“

„Třeba změnila názor.“

Anne zavrtěla hlavou. „Ne, to se jí nepodobá.“

„No, měly bychom s tím raději začít. Brzo bude svítat. Mám pocit, že se tyhle záležitosti vždycky vyřizují za svítání.“ Sophy se odhodlaně napřímila a vyrazila k druhému kočáru, jakoby tonoucímu v mlze.

Osamělá postava uvnitř sebou pohnula, když se Sophy přiblížila. Charlotte Featherstonová, oblečená v elegantní černé jezdecké šaty, sestoupila na zem. Ačkoli byla kurtizána zahalena závojem, Sophy viděla, že má pro tuto příležitost pečlivě upravené vlasy a v uších jí visí nádherný pár perlových náušnic. Stačil jenom jeden pohled na módní oblečení té druhé ženy a Sophy se udělalo špatně od žaludku. Bylo jasné, že ta „skvělá Featherstonová“ zná dobře vše, co se týče stylu. Byla dokonale oblečená dokonce i na souboj za svítání!

Anne zamířila k jejímu koni, aby mu přitáhla uzdu.

„Víte, madam,“ řekla najednou Charlotte, zvedajíc závoj a chladně se usmívajíc na Sophy, „já věřím, že žádný muž nestojí za to nepohodlí vstávat tak časně ráno.“

„Tak proč jste se obtěžovala?“ odsekla Sophy. Cítíc to jako výzvu, zvedla také svůj závoj.

„Vlastně si nejsem jista,“ přiznala Charlotte. „Ale rozhodně to není kvůli hraběti z Ravenwoodu, i když kdysi byl velice šarmantní. Možná je to tím, že je to pro mne cosi úplně nového.“

„Dovedu si docela dobře představit, že po vaší dobrodružné kariéře teď máte o nové zážitky docela nouzi.“

Charlotte upírala vytrvale zrak Sophy do tváře. Její hlas ztratil hodně z té posměvačné intonace a zněl teď vážně. „Ujišťuji vás, že být shledána soupeřkou, která stojí hraběnce za čestnou výzvu, je skutečně velice vzácná věc. Dalo by se říct, že je to dokonce naprosto unikátní. Musíte si ovšem uvědomit, že žádná žena z vaší společenské vrstvy na mne nikdy nepromluvila, natož aby mi prokázala takový respekt.“

Sophy lehce naklonila hlavu, jak svou soupeřku pečlivě zkoumala. „Můžete si být jista, že k vám mám velkou úctu, slečno Featherstonová. Četla jsem vaše Memoáry a myslím, že dokážu odhadnout, co vás to muselo stát, abyste se dostala až do vašeho současného postavení.“

„Opravdu to dokázete?“ zavrčela Charlotte. „Máte tedy velice dobrou fantazii.“

Sophy se zarděla, cítíc se momentálně trapně, protože si uvědomila, jak naivně musí připadat téhle rafinované ženě velkého světa. „Promiňte,“ omlouvala se potom, „jsem si jista, že nemohu úplně pochopit, čím vším jste v životě prošla. Ale to neznamená, že nemohu respektovat fakt, že jste si sama prorazila cestu do světa a že jste to dokázala podle svých pravidel.“

„Ach tak. A kvůli tomuto nekonečnému uznání, které pro mne máte, mi nyní navrhuje, že mi proženete dneska ráno srdce kulkou?“

Sophy sevřela rty. „Chápu sice, proč jste se rozhodla napsat Memoáry, a dokonce chápu i nabídku vašim bývalým milencům, aby se z publikování vykoupili. Ale když jste si vybrala mého manžela jako svou příští oběť, zašla jste příliš daleko. Nedovolím, aby ty dopisy vyšly tiskem, aby je uviděl celý svět a mohl se jim posmívat!“

„Bylo by bývalo mnohem jednodušší mi zaplatit, madam, než podnikat všechnu tuhle námahu.“

„To nemohu. Platit výkupné vyděrači je nečestné a odporné. Tomu se nepodřídím. Vyřídíme to mezi sebou dneska ráno tady, a tím to skončí.“

„Opravdu? Proč si myslíte, že když budu mít dostatek štěstí a přežiji, nevytisknu všechno, co budu chtít?“

„Přijala jste mou výzvu. Tím, že se se mnou tady setkáváte, tedy souhlasíte, že to vyřídíme pistolemi.“

„A vy si myslíte, že tu dohodu dodržím? Myslíte si, že tím celá ta záležitost skončí? Bez ohledu na výsledek souboje?“

„Kdybyste tu záležitost nechtěla ukončit tady, tak byste se sem dnes ráno neobtěžovala vůbec jezdit.“

Charlotte lehce přikývla. „Máte úplnou pravdu. Takhle funguje ten hloupý mužský zákon cti, že? Tady se všechno vyřeší pistolemi.“

„Ano. A tím bude po všem.“

Charlotte se zatvářila pobaveně a ironicky zavrtěla hlavou: „Chudák Ravenwood. Zajímalo by mne, jestli už má vůbec nějaké tušení, co si to pořídil za manželku. Po Elizabeth musíte pro něho být docela pěkným šokem.“

„Nejsme tady proto, abychom probíraly mého manžela nebo jeho první ženu,“ procedila Sophy mezi zuby. Ranní vzduch byl chladný, ale ona si najednou uvědomila, že se potí. Měla nervy napjaté k prasknutí a chtěla už mít tuhle záležitost co nejrychleji za sebou.

„Ne, my jsme tady proto, že váš smysl pro čest vyžaduje zadostiučinění, a proto, že si myslíte, že já sdílím vaši koncepci cti. Zajímavý předpoklad. Jsem zvědavá, jestli chápete, že tahle definice cti, kterou dnes ráno uplatňujete, je mužská definice?“

Sophy se zamračila. „Nezdá se, že by existovala ještě nějaká jiná definice cti, kterou by lidé respektovali.“

Charlotte blýskla očima a tiše prohlásila: „Ach tak, vy byste ráda Ravenwoodův respekt, když nic jiného, je to tak, madam?“

„Jsem přesvědčena, že už jsme tuto záležitost prodiskutovaly dostatečně.“

„Respekt je v pořádku a správný, madam,“ pokračovala zamýšleně Charlotte, „ale radila bych vám, abyste neplýtvala příliš energií na to, aby se do vás Ravenwood zamiloval. Všichni víme, že po svých zkušenostech s Elizabeth už nikdy žádnou lásku riskovat nebude. A v každém případě mi dovolte, abych vám řekla, že stejně tak jako nestojí za vstávání v tuhle hodinu čest žádného muže, nestojí ani láska jakéhokoli muže za žádné větší riziko.“

„My tady neřešíme ani mužskou čest, ani mužskou lásku,“ chladně pronesla Sophy.

„Ne, to vidím. Jde tady o vaši čest a vaši lásku.“ Charlotte se pousmála. „Připouštím, že obojí není žádná maličkost. Třeba to opravdu za trochu té krve stojí.“

„Tak se do toho tedy dáme?“ Sophy se otočila k Anne, která postávala opodál s pouzdrem na pistole, a přitom jí projel záchvěv strachu. „My jsme připravené. Nemá cenu dál čekat.“

Anne pohlédla ze Sophy na Charlottu. „Trochu jsem se informovala o tom, jak se v těchto případech řeší spory. Existují jisté kroky, které musíme podniknout, dříve než nabijeme pistole. Zaprvé je mojí povinností vám říct, že existuje čestná možnost, jak vše vyřešit jinak než soubojem. Žádám vás tedy obě, abyste ji vzaly v úvahu.“

Sophy se zamračila. „Jaká možnost?“

„Vy, lady Ravenwoodová, jste vyzývatelka. Jestliže se vám však slečna Featherstonová omluví za činy, které vaší výzvě předcházely, celá záležitost se vyřeší, aniž by padl jediný výstřel.“

Sophy překvapeně zamrkala. „Takže celá tahle záležitost může skončit obyčejnou omluvou!“

„Musím zdůraznit, že to je pro obě dvě čestná možnost.“ Anne pohlédla významně na obě sokyně.

„To je fascinující,“ zamumlala Charlotte. „Jen si pomyslete, my obě z toho můžeme vyvážnout, ani si neušpiníme šaty od krve! Jenže já si nejsem vůbec jistá, že se chci omlouvat.“

„Je to samozřejmě jen na vás,“ řekla povýšeně Sophy.

„No, je to dost násilnický sport, nemyslíte? A já pevně věřím, že je třeba volit rozumný kurz, pokud je k dispozici.“ Charlotte se na Sophy pomalu usmála. „Jste si jista, že vaší cti bude učiněno za dost, když se jednoduše omluvím?“

„Musíte slíbit, že ty milostné dopisy neotisknete,“ spěšně jí připomínala Sophy. Ale než mohla Charlotte odpovědět, ozval se v mlze dusot koňských kopyt.

„To je určitě Jane,“ vykřikla Anne s úlevou. „Já věděla, že přijede. Musíme na ni počkat. Ona je naše druhá sekundantka.“

Sophy se ohlédla, právě když se z mlhy, která se držela stromoví, vynořil veliký šedák. Kůň se k nim blížil v bouřlivém trysku, a jak se tak brodil nízkou mlhou, vypadal jako zjevení. Koňský přízrak, napadlo letmo Sophy, a nese na hřbetě samotného d'ábla.

„Julian,“ zašeptala potom.

„Jaksi mne to nepřekvapuje,“ poznamenala Charlotte. „Naše malé drama se každým okamžikem stává zábavnějším.“

„Co ale dělá na koni Jane?“ rozzlobeně se zeptala Anne.

Velký šedák se prudce zarazil před třemi ženami. Julianův jiskřící zrak padl nejdříve na Sophy a pak na Charlottu a na Anne. Uviděl v její ruce pouzdro s pistolemi.

„U čerta, co se to tady děje?“

Sophy se odmítala podvolit náhlému nutkání vzít nohy na ramena. „Rušíte nám jisté soukromé jednání, mylord.“

Julian se na ni podíval, jako by přišla o rozum. Seskočil z koně a hodil uzdu Anne, která ji chytila do volné ruky.

„Soukromé jednání, madam? Jak se odvažujete tomu tak vůbec říkat?!“ Julian měl ve tváři výraz zuřivosti. „Jste přece moje žena! Co se to tady, sakra, děje?!“

„Což to není zcela zjevné, Ravenwoode?“ Ze všech tří žen se nijak zvlášť nebála jediné Charlotte. Její krásné oči vyjadřovaly ještě větší cynické pobavení než předtím. „Tvoje žena mne vyzvala k souboji kvůli cti.“ Mávla rukou směrem k pistolím. „A jak vidíš, právě jsme se chystaly vyřídit celou záležitost tradičním, čestným a mužským způsobem.“

„Nemůžu tomu věřit!“ Julian se zprudka otočil na Sophy. „Ty jsi vyzvala Charlottu? Ty jsi ji vyzvala na souboj?!“

Sophy krátce přikývla, ale odmítala promluvit.

„Proboha, proč?“

Charlotte se ponuře usmála. „Jistě si odpověď na tu otázku můžeš domyslet, Ravenwoode.“

Julian vykročil směrem k ní. „Hrome! Že ty jsi jí poslala jednu z těch tvých zatracených vyděračských výhrůžek, co?!“

„Já se na ně nedívám jako na vyděračské výhrůžky,“ odpovídala mu klidně Charlotte. „Vidím to prostě jako pouhou obchodní příležitost. Avšak tvoje žena se dívá na moji malou žádost v jiném světle. Má pocit, že by nebylo čestné mi zaplatit. Na druhé straně by neunesla pohled na tvoje jméno v mých Memoárech. Takže se rozhodla pro to, co považuje za jedinou možnost, která podle ní zbývá čestné ženě. Vyzvala mne k souboji na pistole za úsvitu.“

„Na pistole za úsvitu!“ opakoval Julian, jako by nebyl schopen věřit svým vlastním uším. Udělal k Charlottě další krok. „Vypadni odtud. Okamžitě jeď pryč. Jeď zpátky do města a o tomhle nikomu nic neříkej. Jestli uslyším jediné slovo týkající se téhle dnešní záležitosti, dohlédnu osobně na to, abys nikdy tu malou chaloupku v Bath, o které jsi mluvívala, nedostala. Zajistím, abys přišla o

nájemný dům, který máš ve městě, a vyvinu takový tlak na tvoje věřitele, že tě vyštvou z města. Rozuměla jsi mi, Charlotto?”

„Juliane, zacházíš příliš daleko,“ ozvala se rozhněvaně Sophy.

Charlotte se napřímila, ale z jejího výrazu zmizela většina chladné ironie. „Rozuměla jsem ti, Ravenwoode. Vždycky jsi byl docela dobrý v umění vyjadřovat se tak jasně, aby tě každý přesně pochopil.“

„Jedno jediné slůvko o všem tomhle a já najdu způsob, jak zničit všechno, pro co jsi pracovala, Charlotto, to ti přísahám. Ty víš, že to dokážu.“

„Nemusíš mi vyhrožovat, Ravenwoode. Nemám v nejmenším úmyslu o tom všem někomu vykládat.“ Obrátila se k Sophy. „To byla osobní věc mezi tvou ženou a mnou. Nikoho jiného se to netýká.“

„Naprosto s tím souhlasím,“ pevně dodala Sophy.

„Chtěla bych, abyste věděla,“ tiše pokračovala Charlotte, „že pokud mne se týče, je celá věc skončena, i když nedošlo k žádnému střelení. Toho, co vyjde v dalších Memoárech, se nemusíte obávat.“

Sophy si zhluboka oddechla: „Děkuji vám.“

Charlotte se pousmála a maličko a graciézně se Sophy uklonila. „Ne, madam, to já vám děkuji. Velice mne to pobavilo. Můj svět je plný mužů vaší třídy, kteří hodně mluví o cti. Ale jejich chápání té věci je velice omezené. Stejným pánům vůbec nezáleží na tom, aby se chovali čestně k ženě nebo komukoli jinému, kdo je slabší než oni. Je skutečně velmi příjemné se konečně setkat s někým, kdo chápe význam toho slova. Nijak zvlášť mne ovšem neudivuje, že tou inteligentní bytostí je žena. Adieu.“

„Sbohem,“ řekla Sophy a oplatila jí stejně graciézní malou úklonou.

Charlotte svižně nastoupila do kočáru, vzala do rukou otěže a pobídla koně. Její vozík zmizel v mlze.

Julian sledoval, jak Charlotte odjíždí, a pak se na podpatku obrátil se vzteklým pohledem k Anne. Vzal jí z rukou pistole a zeptal se: „Kdo jsi, hochu?“

Anne si odkašlala a trochu si stáhla čapku do očí. Otřela si hřbetem dlaně nos a popotáhla. „Tady paninka potřebovala, aby k ní časné ráno přijel kočár s koněm, sire. Tak jsem si pučil vozejkůvým otce. Myslel sem, že si vydělám pár drobných bokem, jestli víte, co tím chci říct.“

„Dám ti vydělat hodně drobných bokem, jestliže mi zaručíš, že budeš držet jazyk za zuby o tom, co se tady dnes ráno stalo. Ale jestli se o tomhle něco doslechnu, tak se postarám, že tvůj otec přijde o koně, o kočár a všechno ostatní, co mu patří. A co víc, dozví se, že je to tvoje vina, že o všechno přišel. Rozuměl jsi mi, hochu?“

„Jo, mylord. Je mi to jasný.“

„Dobrá. Teď odvezeš mou paní v kočáře domů. Já pojedu hned za vámi. Až dojedeme k našemu domu, naložíš dámu, která tam čeká, a doprovodíš ji, kamkoli bude chtít. Potom mi navždy zmizíš z očí.“

„Ano, sire.“

„Ale Juliane,“ začala vážně Sophy, „není třeba vyhrožovat každému na dohled.“

Julian ji přerušil ledovým pohledem. „Ani slovo, madam. Ještě nejsem schopen s vámi o tom všem mluvit a přitom zachovat alespoň zdání klidu.“ Přešel ke kočáru a otevřel dveře. „Nastupte si.“

Nastoupila už beze slova. Přitom se jí svezl klobouček se závojem na jedno ucho. Když se usadila, Julian se nahnul do kočáru a s otráveným gestem ruky ho upravil. Potom jí hodil do klína pouzdro s pistolí. Beze slova pak odstoupil a zabouchl dvířka.

Sophy si pomyslela, když seděla v ponurém tichu houpajícího se kočáru, že je to bezpochyby její nejdelší jízda v životě. Julian byl bez sebe zuřivostí. Byl chladně, nebezpečně vztekklý. Mohla jenom doufat, že Anne s Jane budou ušetřeny toho nejhoršího.

V domě se všechno začínalo teprve probouzet k životu, když Anne zastavila kočár před hlavním vchodem. Jane, pořád ještě se svým černým závojem, úzkostlivě čekala v knihovně, když vešel dovnitř Julian se Sophy v závěsu. Jane rychle pohlédla na svou přítelkyni.

„Jsi v pořádku?“ rychle zašeptala.

„Nic mi není, jak vidíš. Vlastně se nikomu nic nestalo. Bylo by to bývalo ale mnohem lepší, kdybys necítila potřebu se do toho míchat.“

„Promiň, Sophy, ale nemohla jsem dovolit, aby...“

„Tak už dost!“ Julian jí skočil do řeči, když se ve dveřích ke schodišti objevil Guppy, zapínaje si ve spěchu sako livreje. Když viděl Sophy v jezdeckých kalhotách, zatvářil se naprosto zmateně.

„Je všechno v pořádku, mylord?“

„Jisté plány na dnešní ráno byly neočekávaně změněny, Guppy, ale můžeš si být jistý, že mám vše pod kontrolou.“

„Ovšem, mylord,“ velice důstojně pronesl Guppy.

Kdyby řekl jen slovo o této bizarní ranní scéně, stálo by ho to zaměstnání, to Guppy dobře věděl. Bylo jasné, že pán prodělává jednu z těch svých tichých zuřivých nálad. Stejně zřejmé ale bylo, že je lord Ravenwood také pánem situace. S letmým ustaraným pohledem na Sophy proto Guppy diskrétně zmizel do kuchyně.

Julian se obrátil k Jane.

„Nevím sice, kdo jste, madam, a podle vašeho závoje se domnívám, že si nepřejete odhalit svou totožnost. Ale ať jste kdokoli, buďte prosím ujištěna, že jsem vaším věčným dlužníkem. Vypadá to, že jste jediná, která v celé téhle skandální záležitosti prokázala zdravý rozum.“

„Je o mně známo, že mám zdravý rozum, mylordé,“ řekla Jane smutně. „Obávám se dokonce, že právě proto mne mnozí z mých přátel považují za velice nudnou.“

„Kdyby vaši přátelé byli jen trochu rozumní, tak by si vás za tu vlastnost považovali. Přeji vám dobrý den, madam. Venku je mládenec s krytým kočárem, který vás doprovodí domů. Váš kůň je přivázaný vzadu ke kočáru. Přejete si ještě nějaký doprovod? Mohu s vámi poslat jednoho ze sloužících.“

„Ne. Kočár s tím mláďencem postačí.“ Jane zmateně pohlédla na Sophy, která lehce pokrčila rameny. „Děkuji vám, mylordé. Doufám upřímně, že tohle je konec celé té záležitosti.“

„Můžete si být jista, že ano. Doufám, že se mohu spolehnout, že o tom ani slůvko nepřelétne přes vaše rty.“

„Na to se můžete spolehnout, mylordé.“

Julian s ní šel ke dveřím a doprovodil ji až ke kočáru. Potom se vrátil po schodech nahoru a do haly. Veliké dveře se za ním tichounce zavřely. Zůstal jen tak stát a dlouho se díval na Sophy.

Sophy zatajila dech a čekala, až udeří hrom zkázy.

„Jděte nahoru a převlékněte se do svých šatů, madam. Dneska už jste hrála dost pánských her. Prodebatujeme to v deset hodin v knihovně.“

„Není o čem debatovat, můj pane,“ rychle odvětila Sophy. „Už víte všechno.“

Julianovy smaragdové oči zasvítily zlostí a dalším pocitem, ve kterém Sophy s údivem poznala úlevu. „Mýlíte se, madam. Musíme toho prodebatovat opravdu hodně. Pokud nebudete dole přesně v deset, přijdu si pro vás sám!“

„Možná,“ řekl Julian s ledovým klidem, který byl za daných okolností velice působivý, „budete tak laskavá a vysvětlíte mi celou tuhle záležitost od samého začátku...“ Ta slova rozbila hrozivé ticho, které vládlo v celé knihovně od té doby, co před pár minutami Sophy prošla dveřmi. Julian seděl bez hnutí za masivním psacím stolem a zkoumavě si ji dlouho prohlížel svým obvyklým nevyzpytatelným výrazem, než se rozhodl začít to, co bude bezpochyby tím nejnepříjemnějším rozhovorem.

Sophy se zhluboka nadechla a zvedla bradičku. „Už víte o té situaci všechno podstatné.“

„Vím, že jste musela dostat jeden z těch vyděračských dopisů Featherstonové. Velice bych ocenil, kdybyste byla tak laskavá a vysvětlila mi, proč jste mi ho okamžitě nepředala.“

„Ona vyhrožovala mně, ne vám. Považovala jsem za čestné odpovědět jí sama.“

Julian nadzvedl obočí. „Za čestné?“

„Kdyby byla situace obrácená, tak byste si počínal stejně jako já. To nemůžete popřít.“

„Kdyby byla situace obrácená?“ opakoval mechanicky. „O čem to, k čertu, mluvíte?“

„Jsem si jista, mylordě, že mi rozumíte docela dobře.“ Sophy si uvědomila, že se ocitla kdesi mezi zuřivostí a pláčem. Byla to velice labilní směsice pocitů. „Kdyby se na vás obrátil nějaký muž s výhrůžkou, že uveřejní podrobnosti o... o...o mém minulém poklesku, tak byste ho vyzval na souboj. Vy víte, že byste udělal přesně to co já. To nemůžete popřít.“

„Sophy, to je směšné,“ vyštěkl Julian. „Tohle je přece stěží podobná situace! Neopovažuj se srovnávat svůj nezodpovědný čin dneska ráno s tím, co si představuješ, že bych v podobné situaci učinil já!“

„A proč ne? Má mi snad být odeprána šance dostat cti jenom proto, že jsem žena?“

„Ano, sakra! Totiž chci říct, že ne! Bože na nebi, nesnaž se do toho vnášet zmatek. Čest od tebe nevyžaduje to, co by vyžadovala v podobné situaci ode mne, a to ty proklatě dobře víš!“

„Zdá se mi jenom poctivé, když budu mít právo snažit se žít podle stejného zákona jako muži.“

„Jenom poctivé? Poctivost s tímhle nemá vůbec co dělat.“

„Copak v takové situaci nemám mít žádné zadostiučinění, mylordě?“ naléhala Sophy upjatě. „Nemohu se nijak pomstít? Nemohu nijak vyřídit otázku cti?“

„Sophy, dávej pozor! Mojí povinností jako tvého manžela je mstít se za tebe, pokud by to bylo třeba. A já ti tady teď jasně říkám, že by bylo lépe, kdyby to nikdy třeba nebylo. Avšak žádná obrácená situace neexistuje. To je prostě nepředstavitelné.“

„Tak to uděláte dobře, když se pokusíte si takovou situaci představit, protože to je přesně to, co se stalo. Vy jste nebyl ten, po kom se chtělo, aby se s tím vyrovnal. To jsem byla já a já jsem udělala čestnou věc. Nenahlížím, mylordě, co byste mi mohl v tomto případě klást za vinu.“

Zíral na ni, a než se stačil vzpamatovat, pár vteřin vypadal úplně zaskočeně. „Nenahlížíš? Sophy, co jsi dnes provedla, to bylo ostudné a hrozné. Jasně to ukazuje smutný nedostatek zdravého úsudku. Bylo to ztřeštěné a nesmírně nebezpečné. Ty nenahlížíš svou vinu? Sophy, tyhle pistole nejsou žádné hračky, to jsou ty nejlepší kusy z Mantonovy dílny!“

„Toho jsem si vědoma. Kromě toho jsem věděla, co s nimi dělám. Dědeček mne naučil s pistolemi zacházet.“

„Mohla tě zabít, ty blázínku.“ Julian vyskočil a přešel dopředu před stůl, kde se opřel zády o desku a zkřížil nohy v jezdeckých botách. Jeho výraz byl skoro divoký. „Pomyslela jsi vůbec na to, Sophy? Pomyslela jsi na to riziko, které na sebe bereš? Nepřišlo ti vůbec na mysl, že teď už bys mohla být docela dobře mrtvá? Nebo vražednicí? Souboje jsou protizákonné, to nevíš? Nebo to všechno pro tebe byla jenom taková hra?“

„Ujišťuji vás, mylordě, že pro mne to žádná hra nebyla. Měla jsem...“ Sophy se odmlčela a nasucho polkla, když si vybavila svůj strach. Uhnula pohledem před Julianovým přísným zrakem. „Abych byla naprosto upřímná, tak jsem měla hrozný strach.“

Julian nahlas zaklel. „Tak ty myslíš, že jsi měla hrozný strach...“, nejdřív zabručel pod vousy a potom zřetelněji dodal: „A co případný skandál, Sophy? Uvážila jsi také to?“

Pořád uhýbala pohledem. „Podnikly jsme kroky, aby k žádnému skandálu nedošlo.“

„Aha. A jak jste, má milá, plánovaly vysvětlit poranění od kulky? Nebo mrtvou prostitutku na Leightonských polích?“

„Mylorde, už jste toho řekl dost.“

„Dost?“ Julianův hlas zněl najednou tiše a nebezpečně. „Sophy, já tě ujišťuji, že jsem sotva začal.“

„Nevídím důvod, abych o tom musela poslouchat další přednášku.“ Sophy vyskočila a zamrkala, aby potlačila slzy, které se jí začínaly ronit na řasách. „Je zřejmé, že to vůbec nechápete. Harry má naprostou pravdu, když tvrdí, že muži hrozně postrádají schopnost chápat věci, které jsou pro ženu důležité!“

„Co jsem nebyl schopen pochopit? Skutečnost, že jsi se chovala šokujícím způsobem, když jsem ti výslovně řekl, že nebudu tolerovat žádné řeči o tobě?“

„Žádné řeči nebudou.“

„To si myslíš. Dělal jsem, co jsem mohl, abych Featherstonové dneska ráno vyhrožoval, ale neexistuje absolutně žádná záruka, že bude držet jazyk za zuby!“

„Bude. Řekla to.“

„Kruci, Sophy, přece nejsi tak naivní, abys věřila slovům profesionální kurtizány?“

„Pokud mohu říct, tak je to čestná žena. Dala mi své slovo, že se v tisku neobjeví tvoje jméno, a řekla, že nebude vyprávět o dnešním ránu. To mi docela stačí.“

„Pak jsi blázen. A dokonce i kdyby Featherstonová mlčela, co ten mladíček, co vás vezl na Leightonská pole? A co ta žena v černém závoji? Jakou máš nad nimi moc?“

„Oni o tom také nebudou mluvit.“

„Chceš říci, že doufáš, že o tom nebudou mluvit.“

„To byli moji sekundanti. Budou držet své slovo, že nic o tom, co se dneska stalo, neřeknou.“

„Proklatě, snažíš se mi namluvit, že oni oba jsou tvoji přátelé?“

„Ano, mylorde.“

„Včetně toho zrzka? Pro všechno na světě, kde ty by ses seznámila s mládencem z té vrstvy a poznala ho tak dobře, abys...“ Julian se

zarazil a pak opět zaklel. „Myslím, že konečně začínám tušit pravdu! Ten kočár vůbec nekočíroval žádný mladík, že ne? Předpokládám, že to byla další mladá dáma převlečená do mužských šatů. Dobrý bože! Celá jedna generace žen úplně zdivočela!“

„Mylorde, jestli to vypadá, že jsou ženy občas divočejší, tak to je rozhodně proto, že je k tomu muži dohnali. Ať je to ale jak chce, nehodlám diskutovat o tom, jakou roli v tom všem hrály moje přítelkyně.“

„Ne, to si dovedu představit. To ony ti pomohly zorganizovat to setkání na Leightonských polích?“

„Ano.“

„Bohudíky, že aspoň jedna měla dostatek rozumu přijít dnes ráno za mnou, i když by od ní bylo mnohem prozíravější dát mi o tom vědět už dřív. Takhle jsem jen tak tak stihl dorazit na Leightonská pole včas. Jak se jmenují, Sophy?“

Sophy zaťala nehty do dlaně. „Musíte pochopit, že vám to říct nemohu.“

„Opět diktát cti, drahá?“ pohněvaně stiskl rty.

„Neposmívejte se mi, Juliane. To je něco, co vám nebudu tolerovat. Jak jste zjistil, málem mne dneska ráno kvůli vám zabili, a to nejmenší, co byste mohl udělat, je, že se tomu nebudete smát.“

„Ty myslíš, že se ti vysmívám?“ Julian se odrazil od stolu a přešel k oknu. Jednou rukou se opřel o rám, obrátil se k Sophy zády a zadíval se do zahrady. „Ujišťuji tě, že na celém tom zmatku neshledávám absolutně nic zábavného. Strávil jsem posledních pár hodin přemýšlením, co s tebou mám dělat, Sophy.“

„Takové uvažování je špatné pro vaše játra, mylorde.“

„No, musím přiznat, že to mému trávení zrovna neprospělo. Jediným důvodem, proč už nejsi na cestě zpátky do Ravenwoodu nebo Eslington Parku, je, že tvoje nepřítomnost by vzbudila ještě větší pozornost. Musíme se chovat, jako by se vůbec nic nestalo. To je naše jediná naděje. Takže je ti dovoleno zůstat v Londýně. Avšak neopustíš tenhle dům bez mého doprovodu nebo bez mé tety. A co se týče tvých sekundantů, tak ti zakazuji se s nimi opět setkat. Nedá se ti věřit, že si své přátele umíš vybrat rozumně.“

Nad tím konečným soudem Sophy vybuchla vzteky. Bylo toho všeho moc. Noc plná vášně i neblahého očekávání, jitřní setkání s Charlottou Featherstonovou, Julianovo arogantní podráždění. Bylo to

víc, než mohla Sophy unést. Poprvé v dospělosti se úplně přestala ovládat.

„Ne, proklatě, Ravenwoode! Zacházíš příliš daleko! Ty mi nebudeš přikazovat, s kým se smím a nesmím setkat!“

Pohlédl na ni přes rameno a sjel ji ledovým pohledem. „Madam, tak vy si myslíte, že ne?“

„Já ti to nedovolím.“ Celá rozpálená bezmocí a zuřivou zlostí se mu Sophy hrdě postavila čelem. „Nevzala jsem si tě proto, abych se stala tvým vězněm!“

„Opravdu?“ zeptal se drsně. „A pročpak jste si mne tedy vzala, paní moje?“

„Vzala jsem si tě, protože tě miluji,“ vykřikla Sophy rozčileně. „Já blázen jsem tě milovala už od svých osmnácti let!“

„U čerta, Sophy, co mi to tu povídáš?!“

Nával vzteku ji úplně ovládl. Už nebyla schopna uvažovat logicky či rozumně. „A co víc, nemůžeš mne trestat za to, co se stalo dnes ráno, protože to byla především tvoje vina.“

„Moje vina?“ zařval, ztrácíje podstatnou část svého nepřirozeného klidu.

„Kdybys nepsal ty milostné dopisy Charlottě Featherstonové, nic z tohohle by se nestalo!“

„Jaké milostné dopisy?“ zavrčel Julian.

„Ty, cos jí psal během toho vašeho románu. Ty, kterými vyhrožovala, že je otiskne ve svých Memoárech. Já bych to nesnesla, Juliane. Copak to nechápeš? Nesnesla bych, aby celý svět viděl, jaké krásné dopisy jsi psal své milence, když já jsem od tebe nedostala ani obyčejný seznam nákupů! Můžeš se mračit jak chceš, ale já mám taky svoji hrdost!“

Julian na ni zůstal zírat. „Tak tím ti Featherstonová vyhrožovala? Že vydá moje milostné dopisy?“

„Ano, čert tě vem! Posíláš milostné dopisy kurtizáně a přitom se nenamáháš dát své vlastní ženě ani ten nejmenší dárek z lásky! Ale předpokládám, že se to dá docela dobře pochopit, když uvážíme, že mne nemáš vůbec rád!“

„Proboha, Sophy, když jsem se setkal poprvé s Charlottou Featherstonovou, tak jsem byl strašně mladý! Možná jsem jí napsal jeden či dva vzkazy, ale pravda je, že si celý ten románek sotva dokážu vybavit. V každém případě bys udělala dobře, kdyby sis uvědomila, že mladí muži občas svěřují papíru všelijaké fantazie,

kteřé by bylo mnohem lepší nikam nepsat. Ujišťuji tě, že takové fantazírování je naprosto bezvýznamné.“

„To ti tedy věřím!“

„Sophy, za normálních okolností bych se s tebou nikdy o ženě, jako je Featherstonová, vůbec nebavil. Ale za téhle bizarní situace, ve které jsme se ocitli, mi dovol, abych ti něco jasně vysvětlil. Ve vztahu, který má muž se ženou, jako je Featherstonová, není zrovna moc lásky ani na jedné straně. Pro tu ženu je to obchodní záležitost a pro toho muže je to otázka pohodlí.“

„Mylorde, pak je takový vztah velice podobný manželství, kromě toho ovšem, že manželka se netěší luxusu vést si svoje obchodní záležitosti tak, jako to mohou dělat ženy polosvěta.“

„Zatraceně, Sophy, mezi tvou situací a Featherstonové je celé moře rozdílů!“ Julian se zjevně snažil nabýt ztracené sebeovládání.

„Opravdu? Připouštím, že pokud se vám nepodaří rozházet své bohatství, tak si asi nebudu muset dělat takové starosti se svou starobní penzí, jako si je musí dělat Charlotte. Ale mimo tohle si nejsem vůbec jista, že na tom jsem lépe než ona!“

„Sophy, ty jsi přišla o rozum. Nejsi dostatečně soudná!“

„A vy jste úplně nemožný!“ Její zuřivost už vyprchávala. Najednou si Sophy uvědomila, že je strašně vyčerpaná. „S takovouhle arogancí se nedá nic dělat. Nechápu, proč jsem se o to vůbec pokoušela.“

„Tak tobě se zdám arogantní? Věř mi, Sophy, to není vůbec nic proti tomu, jaký jsem byl dneska ráno, když jsem se podíval z okna ven a uviděl tě, jak nastupuješ do toho krytého kočáru!“

V jeho slovech teď byl jakýsi nový, drsný podtón, který byl znepokojivý a Sophy momentálně vyvedl z míry. „Nevěděla jsem, že jste mne viděl odjíždět.“

„Víš, co mne napadlo, když jsem viděl, jak nastupuješ do toho kočáru?“ Julianův pohled byl tvrdý jako diamant.

„Asi vám to dělalo starosti?“

„Kruci, Sophy, já myslel, že odjíždíš za nějakým milencem!“

Zůstala na něho koukat. „Za milencem? Za jakým milencem?“

„Bud' ujistěna, že to je jedna z mnoha otázek, které jsem si kladl, když jsem za tebou jel na koni. Vůbec jsem netušil, který parchant ze všech těch parchantů v Londýně tě odváží pryč!“

„Nebesa, Juliane, to jste se dopracoval tedy ke skutečně hloupému závěru!“

„Ano?“

„To tedy rozhodně. Propánakrále, co bych dělala ještě s dalším mužem? Vždyť to vypadá, že nedokážu zvládnout ani toho jednoho, kterého mám!“ Otočila se a vyrazila ke dveřím.

„Sophy, zůstaň stát! Kam si myslíš, že jdeš? Já jsem s tebou ještě neskončil!“

„Ale já už jsem s vámi úplně skončila, můj pane. Skončila jsem s tím, abych dostávala vynadáno za to, že jsem udělala čestnou věc. Skončila jsem se svojí snahou, abyste mne miloval. Skončila jsem s pokusem udělat z našeho manželství svazek založený na vzájemné úctě a náklonnosti.“

„Zatraceně, Sophy!“

„Nedělejte si starosti, mylord, dostala jsem lekci. Odteď budete mít přesně takové manželství, jaké si přejete. Budu se snažit nestát vám v cestě. Budu se zajímat o důležitější věci, věci, které jsem měla dát do pořádku hned od začátku.“

„Skutečně?“ zavrčel. „A co ta tvoje velká láska, kterou ke mně chováš, jak tvrdíš?“

„Nemusíte se bát, už o ní nikdy ani nepromluví. Uvědomuji si, že vás to jenom rozčiluje a mne to ještě víc ponižuje. Ujišťuji vás, že už jste mne ponížil tolik, že mi to vydrží až do konce života!“

Julianův výraz ve tváři trochu změkkl. „Sophy, drahá, vrať se sem a posaď se. Mám ti toho tolik co říct.“

„Už si nepřeji poslouchat žádné vaše další únavné přednášky. Víte co, Juliane? Mně osobně připadá váš zákon cti docela hloupý. Stát od sebe dvacet kroků ve studeném vzduchu za úsvitu a pálit jeden na druhého z pistolí je nesmyslný způsob, jak vyřešit hádku.“

„Co se toho týče, má drahá, tak tě ujišťuji, že máme úplně stejné názory.“

„Pochybují. Vy byste to byl provedl bez jakéhokoli zpochybňování celého tohoto procesu. My s Charlottou jsme proti tomu celou záležitost probraly.“

„Vy jste tam stály a bavily se o tom?“ žasl Julian.

„Ovšem. Jsme ženy, mylord, a tak jsme nepoměrně lépe vybaveny než muži k intelektuálním hovorům o takových tématech. Bylo nám řečeno, že omluva může všechno čestně vyřešit, a tím by se stalo všechno to střelení zbytečností, když jste se tam zničehonic přirtil a začal se míchat do něčeho, co vůbec nebylo vaší věcí.“

Julian zasténal. „Nemůžu tomu věřit! Featherstonová se ti chtěla omluvit?“

„Ano, myslím, že ano. Je to čestná žena a uvědomila si, že mi dluží omluvu. Něco vám povím, mylord. Měla pravdu, když říkala, že žádný mužský nestojí za vstávání v takovou hrozně časnou hodinu jenom z toho důvodu, aby člověk riskoval kulku.“

Sophy vyšla z knihovny a tiše za sebou zavřela dveře. Říkala si, že by měla být spokojená s tím, jak se jí podařilo mít tentokrát poslední slovo před odchodem. Bylo to ostatně to jediné, co na celé té mizerné aféře získala.

V očích ji pálily slzy. Vyběhla po schodech nahoru a zamířila do svého pokoje, aby se o samotě vyplakala.

Dlouho poté zvedla hlavu ze složených rukou, vstala a odešla do koupelny, aby si umyla obličej. Pak se posadila k psacímu stolu. Vzala pero, položila před sebe list papíru a začala psát další dopis Charlottě Featherstonové.

Vážená slečno Ch. F.!

V příloze najdete sumu dvě stě liber. Neposílám Vám je proto, že jste slíbila nepublikovat jisté dopisy, ale spíše proto, že mám silný pocit, že mnoho Vašich obdivovatelů Vám dluží stejné ohledy, jaké dluží svým vlastním manželkám. Koneckonců se zdá, že s Vámi využívali stejného vztahu, který mají se ženami, s nimiž se oženili. Tudíž mají povinnost Vás zaopatřit na stáří. Přiložená suma je podíl našeho společného přítele na penzi, kterou je Vám dlužen.

Přeji Vám hodně štěstí s vaší chaloupkou v lázních Bath.

Vaše S.

Sophy znovu přečetla dopis a zapečetila jej. Dá ho Anne, aby ho doručila adresátce. Zdá se, že Anne ví, jak vyřizovat podobné záležitosti.

A tím končí celé to fiasko, pomyslela si, když se zaklonila zpět do židle. Řekla Julianovi pravdu. Dnes ráno skutečně dostala velmi cennou lekci. Nemá totiž cenu snažit se získat manželovu úctu tím, že bude chtít žít podle jeho mužského zákona o cti.

A už také věděla, že má velice malou šanci, že získá jeho lásku.

Celkem vzato to nevypadá, že má smysl trávit čas zdokonalováním jejich manželství. Je úplně beznadějné snažit se změnit pravidla, která už určil Julian. Byla chycena v tomto sametovém vězení a bude z toho muset vyzískat, co se dá. Od této doby půjde svou vlastní cestou a bude si žít svůj vlastní život. S Julianem se občas setká na rautech a plesech a v ložnici.

Pokusí se mu dát jeho dědice a on se na oplátku postará, že bude dobře oblečená, dobře živená a dobře ubytovaná po celý zbytek svého života. Není to zase tak špatný obchod, pomyslela si. Bude to jenom velice, velice osamělý a prázdný život.

Sice to nevypadalo na ten typ manželství, po jakém Sophy toužila, ale teď se alespoň konečně dokázala postavit realitě čelem, pomyslela si. A když vstávala, vzpomněla si, že má v Londýně na práci i jiné věci. Promarnila už dost času, jak se snažila získat Julianovu lásku a náklonnost. On už ale žádnou na rozdávání nemá.

A jak mu řekla, má jiné starosti, které ji plně zaměstnají. Je to už dávno, co věnovala plnou pozornost úsilí najít svůdce své sestry.

Rozhodnuta cele se věnovat tomuto cíli, šla Sophy do šatníku, aby si prohlédla kostým cikánky, který si chtěla vzít ten večer na maškarní ples lady Musgrové. Stála chvíli a přemítala o těch barevných šatech, šátku a masce a pak pohlédla na svou malou klenotnici.

Potřebuje nějaký plán, něco, co by přitáhlo toho, kdo něco ví o černém prstenu.

Náhle dostala nápad. Je nějaký lepší způsob, jak začít svou cestu za pravdou, než si vzít ten prsten na maškarní ples, kde bude její vlastní totožnost neznámá? Bylo by zajímavé vidět, jestli si někdo toho černého prstenu všimne a bude to nějak komentovat. Jestli ano, třeba najde pár stop vedoucích k jeho původnímu majiteli.

Ale od plesu ji dělily ještě celé hodiny a ona už byla hrozně dlouho vzhůru. Sophy zjistila, že je citově i fyzicky naprosto vyčerpaná. Přešla tedy k posteli s úmyslem trochu si zdřímnout a během pár minut už spala hlubokým spánkem.

Dole v knihovně stál Julian a zíral do prázdného krbu. Sophyina poznámka, že žádný mužský nestojí za tu námahu vstávat za úsvitu a

riskovat kulku, mu pořád zněla v uších. Učinil podobnou poznámku tehdy po svém posledním souboji kvůli Elizabeth.

Ale dneska ráno Sophy udělala přesně totéž, pomyslel si Julian. Bůh mu pomoz, ona udělala na počestnou ženu cosi nepředstavitelného. Vyzvala slavnou kurtizánu a pak vstala za kuropění s úmyslem riskovat svůj krk kvůli cti.

A to všechno proto, že si jeho žena myslí, že je do něho zamilovaná a neunesla by pohled na jeho vytištěné milostné dopisy adresované jiné ženě.

Mohl být jedině vděčný, že Charlotte si odpustila zmínku o tom, že ty perlové náušnice, které měla toho rána na sobě, jí před lety daroval on. Okamžitě je poznal. Kdyby Sophy věděla o těch náušnicích, rozčilila by se dvakrát tolik. Skutečnost, že Charlotte neprovokovala svou mladší sokyni perlami od něho, vypovídala hodně o respektu, který Featherstonová zřejmě má pro svou vyzývatelku.

Sophy má právo se vztekat, pomyslel si unaveně Julian. Dal jí sice k dispozici spoustu peněz, ale co se týče různých dárků, které očekávají manželky od manželů, nebyl zrovna velkorysý. Jestliže si kurtizána zasloužila perly, co potom sladká, vášnivá, něžná a věrná žena?

Jenomže on zrovna moc nemyslel na to, že by Sophy koupil nějaký šperk. Věděl, že je to proto, že je stále ještě částečně posedlý znovuzískáním svých smaragdů. I když se to teď zrovna zdá beznadějné, zjistil, že si pořád dokáže jenom stěžít představit, že by hraběnka Ravenwoodová nosila něco jiného než rodinné šperky Ravenwoodů.

Nicméně přece jenom neexistuje žádný důvod, proč by nemohl koupit Sophy nějakou malou drahou tretku, která by uspokojila její ženskou hrdost. V duchu si poznamenal, že se odpoledne musí pro něco zastavit u klenotníka.

Julian opustil knihovnu a šel pomalu nahoru do svého pokoje. Úleva, když si poprvé uvědomil, že Sophy neopustila dům, aby šla za jiným mužem, zrovna moc nepomáhala utišit mrazení, které ucítil pokaždé, když pomyslel na to, že mohla být zastřelena.

Tiše zaklel a řekl si, že už na to nesmí myslet. Jen by se tím přivedl do stavu šílenství.

Bylo očividné, že všechno, co mu včera v noci řekla, třesouc se v jeho náručí, bylo míněno vážně. Skutečně věřila, že je do něho zamilovaná, pomyslel si potom.

Je ovšem zcela pochopitelné, že Sophy plně nechápe své vlastní pocity, připomínal si dále Julian. Rozdíl mezi erotickou vášní a láskou se nedá snadno rozeznat. On sám by to mohl dosvědčit.

Pak si ale řekl, že když bude Sophy věřit tomu, že ho miluje, nemůže to škodit. Nijak zvlášť mu nevadilo podporovat tenhle druh romantických představ.

Plný náhlé potřeby znovu slyšet, proč pocítila nutnost se postavit Featherstonové, otevřel Julian spojovací dveře mezi jejich pokoji. Ale otázka mu odumřela na rtech, jen co zahlédl Sophyinu postavu na posteli.

Byla stočená do klubíčka a v hlubokém spánku. Julian k ní přistoupil, chvíli tam stál a díval se na ni. Je opravdu tak sladká a tak nevinná, pomyslel si. Když se na ni teď díval, tak si byl jistý, že by pro každého muže bylo velice obtížné si ji i jenom představit v takovém stavu hrdé zuřivosti, jaký předvedla před chvílíčkou.

Ale na druhé straně, když by se na ni jen tak díval, tak by pro téhož muže bylo asi velice obtížné představit si ji s tou vlnou ženské vášně, která se v ní probudila. Ukazuje se, že Sophy je žena se spoustou zajímavých rysů.

Koutkem oka zpozoroval hromadu vyšívaných kapesníčků naházených na malém psacím stolku z habrového dřeva. Nebylo těžké si domyslet, proč se ty malé čtverečky octly v tak pomačkaném stavu.

Elizabeth vždycky prolévala slzy před ním, vzpomněl si Julian. Byla schopna skvěle ronit slzy na počkání. Ale Sophy, ta šla do svého pokoje, aby mohla plakat o samotě. Julian sebou trhl, když ucítil záchvěv toho podivného pocitu, jenž se tolik podobal pocitu viny. Ale to odmítal. Má přece právo se na Sophy dneska pořádně zlobit. Vždyť se mohla nechat zabít!

A co bych potom dělal?

Julian se rozhodl, že Sophy je určitě úplně vyčerpaná. Nechtěl ji vzbudit, a proto se neochotně obrátil, aby se vrátil do svého pokoje. Pak si ale všiml toho křiklavého kostýmu cikánky visícího na otevřeném šatníku a vzpomněl si na Sophyin plán jít později večer na maškarní ples u lady Musgrové.

Normálně ho maškarní plesy zajímaly ještě méně než opera. Hodlal dovolit své tetě, aby tam dnes večer Sophy doprovodila. Jenže teď ho napadlo, že by bylo rozumné se na tom maškarním plese také zastavit.

Náhle mu připadalo důležité ukázat Sophy, že si o ní myslí něco lepšího než o své bývalé milence. Kdyby si pospíšil, tak by se dostal ke klenotníkovi ještě dřív, než se Sophy probudí.

„Sophy, už jsem si dělala starosti. Jsi v pořádku? Zmlátil tě? Já si byla jista, že tě nepustí z domu nejméně celý měsíc!“ Anne v černobílém dominu a blýskavé stříbrné masce, která jí zakrývala horní polovinu obličeje, se úzkostlivě naklonila kupředu a šeptala si se svou přítelkyní.

Obrovský sál byl plný mužů a žen v kostýmech. Nahoře nad hlavami přítomných visely barevné lucerny a spousty obrovitých rostlin v květináčích byly rozmístěny všude kolem, aby vytvářely dojem zimní zahrady.

Sophy se pod maskou ušklíbala, když poznala Annin hlas. „Ne, samozřejmě že mne nezmlátil, a jak vidíš, nemám domácí vězení. Ale nepochopil vůbec nic, Anne.“

„Ani to ne, proč jsi to udělala?“

„To ze všeho nejméně.“

Anne vážně přikývla. „Bála jsem se, že to nepochopí. Myslím, že Harrietta má pravdu, když říká, že muži ženám dokonce ani nedovolí tvrdit, že mají stejný smysl pro čest jako muži.“

„Kde je Jane?“

„Tady.“ Anne se rozhlédla po přeplněném sále. „Má na sobě tmavomodré saténové domino. Hrozně se bojí, že po tom, co ti ráno provedla, na ni navždycky zanevřeš.“

„Samozřejmě že ne. Vím přece, že udělala jenom to, co si myslela, že je nejlepší. Byla to stejně katastrofa už od počátku.“

U Sophyina lokte se najednou vynořilo modré domino. „Děkuji ti, Sophy. Je to pravda, dělala jsem jen to, co jsem myslela, že je nejlepší.“

„Nemusíš to tolik zdůrazňovat, Jane,“ napomenula ji pichlavě Anne.

Jane ji ignorovala. „Sophy, mne to strašně mrzí, ale nemohla jsem tě prostě nechat, abys riskovala, že tě kvůli takové věci zabije. Odpustíš mi, že jsem se ti do toho dneska ráno pletla?“

„Už je po všem, Jane. Prosím tě, zapomeň na to. Čistě náhodou, Ravenwood by byl ten souboj přerušil i bez tvojí pomoci. Viděl mne totiž, jak odjíždím ráno z domu.“

„Tak on tě viděl? Dobré nebe! Co si asi myslel, když tě viděl nastupovat do kočáru?“ ptala se Anne zděšeně.

Sophy pokrčila rameny. „Předpokládal, že utíkám s jiným mužem.“

„To vysvětluje jeho pohled, když mi otevřel dveře,“ šeptala Jane. „Tehdy jsem pochopila, proč mu tak často říkají d'ábel.“

„Ach můj bože,“ zachmuřila se Anne. „Určitě se domníval, že se chováš stejně jako jeho první žena. Někteří lidé tvrdí, že ji zabil, protože mu byla tak nevěrná.“

„Nesmysl,“ zamračila se Sophy. Nikdy té povídačce nevěřila. Nikdy jí ani věřit nechtěla, ale chvíli si přece jenom říkala, jak daleko by asi Julian byl schopen zajít, kdyby ho příliš provokovala. Dneska ráno se tedy rozhodně pěkně rozzuřil. Anne má pravdu, pomyslela si Sophy a zachvěla se. Na okamžik tam v knihovně se na ni z těch zelených očí díval skutečně sám d'ábel.

„Chceš-li znát můj názor, myslím si, že dneska jsi měla dvojnásobné štěstí,“ vážně přikyvovala Jane. „Nejenom že jsi jen tak unikla zranění v souboji, ale asi jsi také unikla smrti, když tě Ravenwood uviděl nastupovat do kočáru.“

„Můžeš si být jista, že jsem dostala lekci. Ode dneška hodlám být přesně tou ženou, jakou můj manžel očekává. Nebudu se mu plést do jeho života a na oplátku budu očekávat, že on se nebude plést do toho mého.“

Anne se zamyšleně kousala do rtů. „Nejsem si jista, že to bude takhle fungovat, Sophy.“

„Postarám se, aby to tak fungovalo,“ slibovala vážně Sophy. „Ale přece jenom bych tě ještě ráda požádala o laskavost, Anne. Mohla bys dohlédnout na doručení dalšího dopisu Charlottě Featherstonové?“

„Sophy, prosím,“ ozvala se nervózně Jane. „Nech to být. Už jsi v tom směru podnikla dost.“

„Nedělej si starosti, Jane. To bude naposledy. Můžeš to pro mne udělat, Anne?“

Anne přikývla. „Můžu. Co jí v tom dopise napíšeš? Počkej, nech mne hádat. Ty jí hodláš poslat těch dvě stě liber, že ano?“

„Přesně to chci udělat. Julian jí to dluží.“

„Nemůžu tomu uvěřit!“ zamumlala Jane.

„Jen se uklidni, Jane. Jak jsem řekla, je po všem. Já mám teď na starosti důležitější věci. A co víc, na ně jsem se měla soustředit už dávno. Nechápu, jak jsem se mohla nechat tak rozptýlit tím sňatkem.“

Janiny oči pod maskou pobaveně zajiskřily. „Jsem si jistá, že sňatek na začátku vždycky každého rozptýlí, Sophy. Nesmíš si to vyčítat.“

„No, poučila se, že je zbytečné snažit se změnit mužské chování,“ poznamenala Anne. „Když udělala tu hlavní chybu, že se vdala, tak to nejlepší, co může udělat, je svého manžela co možná nejvíc ignorovat a soustředit se na zajímavější věci.“

„Copak ty jsi nějaký expert na manželství?“ napadla ji Jane.

„Spoustu jsem se naučila tím, jak sleduju Sophy. A teď nám prozradí, co ty zajímavější věci jsou, Sophy.“

Sophy váhala a říkala si, kolik toho má o černém prstenu svým přítelkyním prozradit. Než se ale stačila rozhodnout, objevila se vedle ní vysoká postava v černém, s černou kápí a v černé masce, a hluboce se jí uklonila. Ve světle luceren nebylo možné rozeznat barvu jejích očí.

„Prokázala byste mi tu čest a věnovala mi tento tanec, krásná cikánko?“

Sophy pohlédla do očí ukrytých ve stínu masky a najednou jí přeběhl po zádech mráz. Instinktivně už začala odmítat, ale pak si vzpomněla na ten prsten. Musí své pátrání přece někde začít a nedá se předem říct, kdo jí může poskytnout stopu, kterou potřebuje. Proto udělala pukrkle. „Děkuji vám, milý pane. S radostí si s vámi zatančím.“

Muž v černé kápí a masce ji beze slova vedl na taneční parket. Uvědomila si, že má černé rukavice, a nelíbilo se jí, jak těsně ji k sobě přivinul. Tančil sice s dokonalou grácií a stylem, ale Sophy měla neustále pocit jakéhosi ohrožení.

„Předpovídáte budoucnost, cikánko?“ ptal se ten muž hlubokým drsným hlasem, zabarveným jistou ironií.

„Příležitostně.“

„Já také. Příležitostně.“

To ji vylekalo. „Opravdu, pane? Jakou budoucnost byste mi předpověděl?“

Jeho prsty v černé rukavici přejely přes černý prsten na její ruce. „Velice zajímavou budoucnost, má drahá. Skutečně velice zajímavou. Ale to se ostatně dá čekat od mladé dámy, která se odvažuje nosit tento prsten na veřejnosti.“

Sophy zůstala jako solný sloup. Byla by zakopla o svou vlastní nohu, kdyby jí její partner zrovna až bolestivě silně nestiskl. „Vám je ten prsten znám, pane?“ zeptala se a usilovně se přitom snažila, aby její hlas zněl ledabyle.

„Ano.“

„To je divné. Nevěděla jsem, že je to taková všední věc.“

„Naopak, je velice nevšední, madam. Zná ho jenom pár lidí.“

„Ach tak.“

„Mohu se zeptat, jak se dostal do vašich rukou?“ tichým hlasem naléhal maskovaný muž.

Sophy měla vysvětlení už připravené. „Je to dárek na památku od jedné méj přitelkyně. Dala mi ho než umřela.“

„Vaše přitelkyně vás měla varovat, že ten prsten je velice nebezpečný. Udělala byste jen dobře, kdybyste přijala mou radu, sundala ho a už nikdy ho nenosila.“ Následovala krátká pomlka, než cizinec tiše dodal: „Pokud ovšem nejste velice dobrodružnou ženou.“

Sophy se rozbušilo srdce, ale přesto se jí podařilo vyloudit na rtech pod její poloviční maskou zdánlivě bezstarostný úsměv. „Nedovedu si představit, proč by vás měl pouhý pohled na tenhle prsten tak vyplašit. Co na něm je, že ho pokládáte za tak nebezpečný?“

„Má paní, nesmím vám povědět, proč je tak nebezpečný. To musí jeho nositelka zjistit sama. Jen cítím, že je mou povinností vás varovat. Tento prsten není pro lidi se slabým srdcem.“

„Myslím, že si mne dobíráte, pane. Ale po pravdě řečeno, nemohu uvěřit, že je ten prsten něco více než jenom zvláštní šperk. V každém případě slabé srdce nemám.“

„Pak se možná s tím prstenem dočkáte velice neobyčejného vzrušení.“

Sophy se zachvěla, ale udržela si svůj úsměv. V tom okamžiku byla nesmírně vděčná, že je v přestrojení. „Jsem si naprosto jista, pane, že mne jen schválně dráždíte, protože jsem si dnes vybrala takovýhle kostým. Líbí se vám, když vyvoláváte mrazení v zádech nebohé věštkyně budoucnosti, jejíž práce je vyvolávat mrazení v zádech ostatních lidí?“

„Vzbudil jsem ve vás mrazení v zádech, madam?“

„Trochu.“

„Líbí se vám to?“

„Zrovna moc ne.“

„Třeba si zvyknete a bude se vám to líbit. Jistý typ žen se to po troše praktického cvičení naučí.“

„To má být moje budoucnost?“ zeptala se a uvědomila si, že se jí potí dlaně stejně jako tehdy, když stála proti Charlottě Featherstonové.

„Myslím, že bych vám jen nerad pokazil to potěšení z očekávání věcí příštích, kdybych vám dal nahlédnout do vaší budoucnosti. Bude mnohem zajímavější vás nechat, abyste v patřičnou dobu odkryla svou budoucnost sama. Hezký večer, krásná cikánko. Jsem si jist, že se opět setkáme.“ Muž v černé masce ji náhle pustil, hluboce se uklonil před její rukou s prstenem a pak zmizel v davu.

Sophy ho nervózně pozorovala, jak se ztrácí z dohledu, a říkala si, jestli ho bude moci přes tu spoustu lidí sledovat. Třeba by ho měla chytit venku bez masky. Mnozí lidé vycházejí ven ze sálu, aby se zchladili v překrásné zahradě lady Musgrovové.

Sophy si přizdvihla sukně a vyrazila. Nedostala se ale dál než deset stop a ucítila, jak jí paži pevně sevřela mužská ruka. Polekaně se prudce otočila a zjistila, že hledí na dalšího vysokého muže, oblečeného téměř stejně jako ten první, v černé kapuci a černé masce. Jediný rozdíl byl ten, že tenhle pán měl kapuci shrnutou dozadu, takže byly vidět jeho jako uhel černé vlasy. Muž se jí lehce uklonil.

„Promiňte, ale právě hledám někoho jako vy, kdo by mi poskytl jistou službu, krásná cikánko. Budete tak laskava a zatančíte si se mnou, zatímco mi budete předpovídat osud? Měl jsem v poslední době trochu smůlu v lásce a rád bych věděl, zda se můj osud změní.“

Sophy pohlédla na tu velkou ruku na své paži a okamžitě ji poznala. Julian sice mluvil hrubším hlasem a poněkud níže než obvykle, ale ona by ho poznala kdekoli. To známé povědomí jeho přítomnosti, které zažívala vždy, když byl někde nablízku, ještě zesílilo od té doby, co žili spolu.

Sophy ucítila v žaludku takový zvláštní pocit, když si říkala, zda ji Julian poznal. Jestliže ano, bude se na ni jistě zlobit za to, co provedla, když se probudila z dřímoty a našla vedle sebe na polštáři náramek. Opatrně se na něho podívala.

„Přejete si, aby se vaše smůla změnila, sire?“

„Ano,“ stručně odpověděl Julian, když ji roztácel v kole. „Myslím, že rozhodně chci, aby se změnila.“

„Jakou..., jakou smůlu jste zažil?“ opatrně se zeptala po chvilce.

„Zdá se, že mám veliké potíže s tím, jak vyhovět své novomanželce.“

„Je tak těžké jí vyhovět?“

„Ano, obávám se, že ano. Je to velice náročná dáma.“ Julianův hlas jako by ještě více zhrubl. „Například dnes mi dala najevo, že se na mne zlobí, protože jsem si nevzpomněl na to, abych jí dal nějaký dárek jako výraz toho, jak ji mám rád.“

Sophy se kousla do rtů a zadívala se Julianovi přes rameno. „Sire, jak dlouho jste ženatý?“

„Pár týdnů.“

„A za celou tu dobu jste jí nedal žádný takový dárek?“

„Přiznávám, že mne to vůbec nenapadlo. Je to ode mne velká chyba. Avšak dnes, když mi vytkla mou zapomnitlivost, tak jsem okamžitě podnikl kroky k nápravě. Koupil jsem té dámě velice pěkný náramek a položil jí ho na polštář.“

Sophy se zamračila. „Byl to drahý náramek?“

„Velice. Ale zjevně ne dost, aby mou paní uspokojil.“ Julianova ruka Sophy u pasu poněkud zesílila tlak. „Našel jsem ten náramek dnes večer na svém vlastním polštáři, když jsem se oblékal do společnosti. Byl u něho lístek s poznámkou, že jí neimponuje taková bezcenná tretka.“

Sophy se na něho zadívala a zoufale se snažila rozeznat, jestli se Julian zlobí, nebo se prostě objektivně zajímá o důvody jejího odmítnutí. A stále si ještě nebyla jistá, zda ji poznal. „Sire, mně se zdá, že jste slova své paní správně nepochopil.“

„Že ne?“ Aniž by pokazil taneční kroky, začal jí upravovat křiklavě barevný šátek, který jí začal padat z ramene. „Vy si myslíte, že nemá šperky ráda?“

„Ne, jsem si jistá, že má šperky stejně ráda jako každá jiná žena, ale asi nemá ráda představu, že se ji snažíte usmířit cetkami.“

„Usmířit?“ Zamyšleně to slovo přebíral. „Co tím vlastně myslíte?“

Sophy si odkašlala. „Nepohádal jste se náhodou nedávno se svou paní?“

„Ehm, to ano. Udělala něco velice bláhového. Něco, co ji dokonce mohlo stát život. Rozhněvalo mne to. Dal jsem jí svůj hněv pocítit a ona se urazila.“

„Pravděpodobně jí ublížilo, že nechápete, proč udělala to, co udělala.“

„Nemůže přece čekat, že budu souhlasit s takovými nebezpečnými činy jako posledně,“ namítal klidně Julian. „I kdyby věřila, že je to věc cti, nedovolím jí, aby tak bláhově riskovala svůj život.“

„Takže místo porozumění, které hledala, jste jí dal náramek?“

Julian sevřel pod maskou rty. „Myslíte si, že se na to dívala takhle?“

„Myslím, že vaše paní cítila, že se ji snažíte zklidnit po té hádce úplně stejně, jako byste se pokusil znovu získat přízeň nějaké své milenky.“ Sophy zatajila dech a pořád se horečně snažila přijít na to, zda ji Julian poznal, či ne.

„To je zajímavá teorie. I možné vysvětlení.“

„Funguje to obecně spolehlivě? Myslím to s milenkami?“

Julian tentokrát popletl krok, ale hladce se opět chytil. „Ach ano. Většinou ano.“

„Milenky jsou tedy značně ustrašené chudinky?“

„Rozhodně je pravda, že moje paní s takovými ženami nemá vůbec nic společného. Má dosti hrdosti, například. Žádná milenka si tolik hrdosti dovolit nemůže.“

„Nevěřím, že vám se té vlastnosti také nedostává.“

Julianova veliká ruka se opatrně sevřela kolem jejích prstů. „To máte pravdu.“

„Zdá se, že vy a vaše paní máte alespoň tohle společné. Mělo by to vytvořit základnu pro porozumění.“

„Tak co tedy, krásná cikánko? Ted' už znáte můj smutný příběh. Jakou si myslíte, že mám naději pro budoucnost?“

„Jestli skutečně chcete, aby se vaše budoucnost změnila, tak myslím, že musíte nejdřív přesvědčit svou paní, že respektujete její hrdost i smysl pro čest stejně, jako byste to respektoval u muže.“

„A jak navrhuje, abych to udělal?“

Sophy se zhluboka nadechla. „Zaprvé jí musíte dát něco cennějšího než jenom náramek.“ Julianova ruka najednou její prsty přímo drtila.

„A co by to mělo být, krásná cikánko?“ V jeho hlase teď zazněla hrozba. „Třeba pár náušnic? Náhrdelník?“

Sophy se marně pokoušela vyprostit prsty z Julianova drtivého stisku. „Mám silné tušení, že vaše paní by ocenila růži, kterou utrhnete vlastní rukou, milostný dopis nebo pár veršů vypovídajících o vaší náklonnosti mnohem více, než by dokázaly šperky, sire.“

Julianovy prsty se uvolnily. „Ach tak, vy si myslíte, že je srdcem romantička? Už jsem ji z toho začal sám podezřívát.“

„Myslím, že prostě ví, že je pro muže velice snadné vykoupit si svědomí darováním nějakých šperků.“

„Třeba nebude šťastná, dokud si nebude myslet, že jsem úplně uvízl v nástrahách lásky,“ chladně namítl Julian.

„Bylo by to špatné, sire?“

„Nejlépe by bylo, kdyby pochopila, že já takovému druhu emocí nepodléhám,“ jemně řekl Julian.

„Třeba se o tom všem dozvídá pravdu příliš tvrdým způsobem.“

„Myslíte?“

„Myslím, že je velice pravděpodobné, že se brzy ukáže dostatečně inteligentní, aby přestala toužit po něčem, co je nedosažitelné.“

„A co pak udělá?“

„Pokusí se vám vytvořit takové manželství, jaké jste si přál. Takové, kde láska a vzájemné pochopení není rozhodující. Přestane marnit čas a energii na to, aby našla způsob, jak to zařídit, abyste se do ní zamiloval. Zaměstná se jinými záležitostmi a bude žít svůj vlastní život.“

Julian jí zase začal drtit prsty a oči se mu pod maskou blýskaly.

„Znamená to, že bude hledat úspěch jinde?“

„Ne, sire, to ne. Vaše paní je typ, který své srdce dává pouze jednou. Jestliže je odmítnuto, nebude se pokoušet dát ho někomu jinému. Prostě si ho zabalí do bavlnky a bude se věnovat jiným zájmům.“

„Neřekl jsem, že bych odmítl srdce své paní. Právě naopak. Dal bych jí najevo, že takový dar vítám. Já bych se o ni a její lásku pečlivě staral.“

„Ach tak,“ kývla Sophy hlavou. „Chtěl byste, aby se beznadějně zamotala do osidel lásky, na kterou vy shlížíte pohrdavě, ale sám to riziko nepodniknete. Takhle ji chcete zvládnout?“

„Nevkládejte mi do úst svá slova, cikánko. Ta dáma, o které je řeč, je moje žena,“ kategoricky pravil Julian. „Bylo by pro všechny zúčastněné jen dobré, kdyby mne také milovala. Chci ji jen ujistit, že její láska je u mne v bezpečí.“

„Protože tu lásku pak využijete k tomu, abyste ji ovládli?“

„To všichni jasnovidci vykládají slova svých zákazníkům tak volně jako vy?“

„Jestli máte pocit, že nedostáváte za své peníze dost, nemusíte si dělat starosti. Za tuhle předpověď vám nehodlám účtovat žádný honorář.“

„Dosud jste mi ani moji budoucnost nepředpověděla. Jenom se snažíte mi dát spoustu rad.“

„Rozuměla jsem tomu tak, že hledáte způsob, jak se své smůly zbavit.“

„Proč mi jednoduše neřeknete, jestli mne v budoucnu vůbec čeká nějaké štěstí?“ navrhl Julian.

„Pokud nebudete ochoten změnit své chování, jsem si jista, že dostanete přesně ten typ manželství, jaký chcete. Vaše žena si bude hledět svého a vy také. Pravděpodobně se spolu budete setkávat tak často, jak je nutné, abyste si zajistil dědice, a ona se zase pokusí po zbytek času se vám klidit z cesty.“

„Připadá mi to, jako by se moje žena rozhodla po celé naše manželství trucovat,“ suše namítl Julian. „To je skutečně skličující vyhlídka.“ Upravil opět Sophy její šátek, který už málem padal na parkety, a pak jeho prsty nahmataly tvar jejího černého prstenu. Pohlédl jí zběžně na ruku. „To je velice neobvyklý šperk, krásná cikánko. To všichni jasnovidci nosí takovýchle prsteny?“

„Ne. To je památka.“ Chvilí váhala, jak jí náhle projel strach. „Znáte ho, sire?“

„Ne, ale je přímo odporně ošklivý. Kdo vám ho dal?“

„Patřil mé sestře,“ odpověděla Sophy opatrně. Říkala si, že musí zachovat klid. Julian prostě jenom projevuje normální zvědavost. „Nosím ho, abych si občas připomněla její osud.“

„A jaký to byl osud?“ Julian ji teď pozorně sledoval, jako by jí mohl vidět i pod masku.

„Byla tak bláhová, že se zamilovala do muže, který ji na oplátku nemiloval,“ zašeptala Sophy. „Třeba stejně jako vy nebyl k takovému pocitu vůbec náchylný. Ale přitom mu nevadilo, že ona byla náchylná moc. Dala mu své srdce a stálo ji to život.“

„Myslím, že z té smutné historie své sestry děláte špatné závěry,“ jemně pravil Julian.

„No, rozhodně se nezamýšlím zabít,“ odrazila ho Sophy. „Ale také nehodlám věnovat drahocenný dar muži, který ho nedokáže ocenit.“

Promiňte mi, sire, ale vidím tamhle u okna své přátele, se kterými musím mluvit.“ Sophy se pokusila proklouznout kolem Juliana.

„Ale co moje budoucnost?“ trval na svém Julian a držel ji pevně za konec šátku.

„Vaše budoucnost, sire, je ve vašich rukách.“ Sophy se hbitě vymanila zpod šátku a utekla do davu.

Julian zůstal uprostřed tanečního parketu, strakatý šátek v rukách. Dlouho tak stál a přemítal nad ním, potom ho s úsměvem složil a zastrčil do kapsy pláště. Věděl přece, kde svou krásnou cikánku dnes v noci najde.

Stále ještě s úsměvem na rtech odešel ven, aby si zavolał kočár. Podle plánu Sophy bezpečně doprovodí domů teta Fanny a Harrietta. Julian se rozhodl, že si může dovolit strávit hodinku nebo dvě v jednom ze svých klubů, než se vrátí domů.

Teď už měl mnohem lepší náladu než předtím a důvod byl jasný. Je sice pravda, že se Sophy na něho stále ještě zlobí, pořád ještě je vzdorovitá a uražená tím, že neschvaluje její ranní jednání. Ale byl spokojený, protože se přesvědčil, že mluvila pravdu, ostatně jako obvykle, když tvrdila, že je do něho zamilovaná.

Byl si tím téměř jistý, když odpoledne objevil na svém polštáři ten náramek. Proto také hned k ní do ložnice nevlehl a nenavlekl jí ho na ruku sám. Jenom zamilovaná žena by byla schopná vrhnout muži do tváře takový drahocenný šperk a chtít místo toho nějaký sonet!

Julian nebyl zrovna na sonety, ale mohl by zkusit pár kratších veršů, které přiloží k náramku, až se ho pokusí zase Sophy dát.

Teď si přál víc než kdy jindy, aby věděl, jaký osud potkal jeho smaragdy. Nová hraběnka z Ravenwoodu by v nich vypadala velice dobře. Dovedl si ji živě představit, jak nemá na sobě nic než jejich drahokamy.

Ta představa mu chvíli tančila před očima, až se mu z toho udělalo slabo ve slabínách, a cítil, jak mu topoří penis. Později, uklidňoval se. Později vezme svou cikánku do náruče, bude ji hladit a líbat, až bude křičet v extázi, až ho bude prosit, aby do ní vstoupil, až mu zase bude vyprávět o své lásce.

Julian zjistil, že teď, když už ta slova slyšel vyřčená, by je rád slyšel zase znovu.

Její pohrůzkou, že zabalí své srdce do bavlnky a uloží je navždy do skřínky, se příliš neznepokojoval. Už ji začínal poznávat. Jestli si byl

něčím stále více jist, tak to byl fakt, že Sophy nemůže příliš dlouho ignorovat své něžné a upřímné city, které jí tak silně tepou v žilách.

Na rozdíl od Elizabeth, která byla obětí svých vlastních šílených vášní, byla Sophy obětí svého vlastního srdce. Jenomže byla ženou, a tudíž nemá potřebnou sílu se chránit před těmi, kdo by mohli zneužít její povahu. Potřebuje, aby se o ni staral.

Teď ale byl problém, jak ji přimět, aby pochopila, že ho nejenom potřebuje, ale že mu ve své lásce může plně důvěřovat.

Ta myšlenka v něm náhle vyvolala představu černého kovového prstenu. Julian se do tmy kočáru zamračil. Nelíbil se mu ten Sophyin nápad nosit výstražnou upomínku na svou sestru. Nejenom že je ten prsten nehezky, jak jí ostatně řekl, ale bylo jasné, že ho používá proto, aby si připomněla, že není vůbec moudré věnovat lásku muži, který ji nedokáže oplátit.

Daregate se vynořil z karetní místnosti, právě když Julian vešel do klubu a usadil se vedle láhve portského. Jakmile spatřil svého přítele, Daregatovy oči dostaly výraz chladného pobavení. Jeden pohled do jeho tváře Julianovi stačil, aby poznal, že se prozradilo, co se stalo na Leightonských polích.

„Tak tady jsi, Ravenwoode.“ Daregate ho poplácal po rameni a sesul se do nejbližšího křesla. „Už jsem si o tebe dělal starosti, drahý kamaráde. Přerušovat souboje je nebezpečné. Mohl jsi být dokonce i zastřelen! Víš, ženy a pistole nejdou dost dobře dohromady.“

Julian na něho upřel tázavý pohled, který však zjevně neměl žádný účinek. „Kde jsi slyšel takový nesmysl?“

„Ach, je to tedy pravda!“ poznamenal Daregate s uspokojením. „Myslel jsem si to. Tvoje paní má dost odvahy, aby něco takového udělala, a Bůh ví, že Featherstonová je dostatečně výstřední, aby její výzvu přijala.“

Julian na něho upřel pátravý zrak. „Ptal jsem se tě, kde jsi to slyšel?“

Daregate si nalil sklenku portského. „Ujišťuji tě, že to byla pouhá náhoda. Nedělej si starosti. Není to všeobecně známo a také nebude.“

„Featherstonová?“ hádal Julian a ujišťoval sám sebe, že ji zničí, jak jí slíbil, jestli skutečně promluvila.

„Ne. Můžeš si být jist, že ta nic neprozradí. Dozvěděl jsem se to z druhé ruky, od svého sluhy, který čistě náhodou dnes odpoledne byl

na boxu s člověkem, jenž se stará Featherstonové o koně. Ten řekl mému sluhovi, že musel dnes dlouho před úsvitem připravit Featherstonové kočár.“

„Ale jak se ten podkoní domyslel, co se děje?“

„Vypadá to, že ten podkoní chodí s jednou ze služek Featherstonové, a ta mu řekla, že jistá vznešená dáma se zachovala na jeden z těch vyděračských dopisů její paní zcela výjimečně. Nezmínila ale žádné jméno, takže můžeš být klidný. Zjevně mají všichni účastníci této drobné záležitosti smysl pro diskrétnost. Ale když jsem ten příběh slyšel, tak jsem hádal, že tou uraženou stranou by mohla být Sophy. Nenapadá mne žádná jiná dáma, která by měla na něco takového dost kuráže.“

Julian tiše zaklel. „Jedno jediné slovo komukoli, Daregate, a přísahám, že ti srazím hlavu!“

„Ale no tak, Juliane, nezlob se.“ Daregatovi přeběhl po rtech letmý, ale kupodivu upřímný úsměv. „Tohle jsou jen řečičky služebnictva a ty brzy pominou. Jak říkám, nikdo žádné jméno nevyslovil. Pokud nepromluví nikdo z přímých účastníků, tak na to můžeš zapomenout. Kdybych byl tebou, tak by mi to udělalo dobře. Osobně si nedovedu představit žádnou jinou manželku, která by si o svém muži myslela tolik, aby jí stál za soubor s jeho milenkou.“

„Bývalou milenkou,“ zamručel Julian. „To si laskavě uvědom. Už jsem strávil až příliš času vysvětlováním tohoto prostého faktu Sophy.“

Daregate se uchechtl. „A jestlipak tvoje vysvětlení pochopila, Ravenwoode? V jistých věcech mají manželky trochu špatné vedení.“

„Jak ty to víš? Ty ses přece nikdy neobtěžoval oženit!“

„Jsem schopen se učit pouhým pozorováním,“ odpověděl hbitě Daregate.

Julian zvedl obočí. „Budeš mít spoustu příležitostí využít v praxi, co ses naučil teoreticky, jestliže ten tvůj strýček bude vyvádět jako dosud. Má docela slušnou šanci, že ho zabije nějaký žárlivý manžel, nebo se upije k smrti.“

„Ať to dopadne jakkoli, až ho dostihne osud, stejně už bude téměř nemožné zachránit panství,“ pronesl najednou prudce Daregate.

„Pustil mu pořádně žilou!“

Než na to mohl Julian odpovědět, přišel k nim Miles Thurgood a usadil se do křesla opodál. Zjevně zaslechl Daregateova poslední slova.

„Jestli zdědíš ten titul, tak je řešení jasné,“ navrhoval Miles. „Prostě si budeš muset najít nějakou bohatou dědičku. A když na to tak myslím, tak ta zrzavá Sophyina kamarádka bude pravděpodobně docela bohatá – až její nevlastní otec ukáže dostatek vkusu, aby se odebral na onen svět.“

„Anne Silverthornová?“ Daregate se zašklebil. „Bylo mi řečeno, že ta má v úmyslu se nikdy nevdát.“

„Myslím, že Sophy měla úplně stejný názor,“ zamručel Julian. Vzpomněl si na dívku v šatech mladíka, která toho rána měla na starosti pistole, a zamračil se, když si vybavil ty zrzavé vlasy nacpané pod čepicí. „Dokonce si myslím, že mají až moc společného. A napadá mne, že uděláš jen dobře, Daregate, když se jí budeš vyhýbat. Ta by ti dokázala nadělat stejné potíže, jako dělá Sophy teď mně.“

Daregate na něho vrhl zvědavý pohled. „To si budu pamatovat. Jestli budu dědit, tak budu mít plné ruce práce s tím, jak zachránit panství. To poslední, co bych potřeboval, by byla divoká a tvrdohlavá žena jako Sophy.“

„Moje žena není ani divoká, ani tvrdohlavá,“ pevně prohlásil Julian.

Daregate se na něho zamyšleně zadíval. „Vlastně máš pravdu. To Elizabeth byla tvrdohlavá a divoká. Sophy je jenom svěhlavá. Tvoji první hraběnce se přece vůbec nepodobá, že ne?“

„Je úplně jiná.“ Julian si nalil sklenku portského. „Ale myslím, že je čas změnit téma.“

„Souhlasím,“ přikývl Daregate. „Vyhliídka, že si budu muset najít bohatou dědičku, která by byla ochotná si mne vzít proto, aby zachránila panství, téměř stačí, abych svému strýci přál dlouhý život a dobré zdraví!“

„Téměř,“ opakoval pobaveně Miles. „Ale ne úplně. Jestli to panství padne do rukou tobě, tak my všichni víme, že uděláš všechno pro to, abys ho zachránil.“

„Ano.“ Daregate do sebe hodil portské a natáhl se po lahvi. „To by mne pořádně zaměstnalo, co?“

„Jak jsem říkal před chvílí,“ poznamenal Julian, „myslím, že bychom měli změnit téma. Chci se vás obou na něco zeptat a chci,

aby se ani otázka, ani odpověď, nedostaly k uším někoho jiného. Rozumíte?“

„Zajisté,“ pravil nevzrušeně Daregate.

Miles přikývl a zvažněl. „Rozumím.“

Julian pohlédl nejdřív na jednoho a pak na druhého. Oběma věřil. „Viděli jste někdy černý kovový prsten s trojúhelníkem a jakousi zvířecí hlavou, nebo jste o něm něco slyšeli?“

Daregate a Thurgood se podívali na sebe a pak na Juliana a zavrtěli hlavou.

„Myslím, že ne,“ odpověděl Miles.

Daregate se zamračil. „Je to důležité?“

„Možná,“ tiše podotkl Julian. „A třeba také ne. Ale mně se zdá, že jsem kdysi zaslechl nějaké řeči o tom, že takové prsteny používají členové jistého spolku.“

Daregate zamyšleně přikývl. „Ted' si vzpomínám, když ses o tom zmínil, že jsem takové řeči také zaslechl. Byl to jakýsi klub, založený na jedné univerzitní koleji. Ti hoši údajně používali černé prsteny, aby si dávali znamení. Bylo to všechno velice tajné, nevzpomínám si, že by se někdo někdy zmínil o tom, jaký účel ten klub vlastně měl. Proč se o tom zmiňuješ právě teď?“

„Sophy dostala takový prsten. Dala jí ho...“ Julian se zarazil. Nemá právo vyprávět celý ten tragický příběh její sestry Amelie, „...jistá přítelkyně v Hampshiru. Uviděl jsem ho a byl jsem zvědavý, protože mi pořád něco připomínal.“

„Pravděpodobně je to dneska už jenom stará památka,“ odbyl to Miles.

„Vypadá velice nepříjemně,“ dodal Julian.

„Kdyby sis dal tu práci a daroval své ženě nějaký slušný šperk, tak by nemusela nosit staré, odložené školní prstýnky,“ namítl bez obalu Daregate.

Julian se na něho zamračil. „Tohle mi říkáš ty, který vážně zvažuješ, že se jednoho dne budeš muset oženit pro peníze? Nedělej si starosti se Sophyinyými šperky, Daregate. Ujišťuji tě, že jsem docela dobře schopen svou manželku v tomto ohledu patřičně vybavit.“

„Vždyť už je na čase. Ale škoda těch smaragdů. Kdypak hodláš oznámit, že ti navždycky zmizely?“ dotíral neodbytně dál Daregate.

Miles zůstal koukat. „Smaragdy zmizely?“

Julian sraštil čelo. „Někdo mi je ukradl. Jednou se ale ukážou u klenotníka, až se někdo nebude moci dočkat, aby je udal.“

„Jestli to brzy nějak nevysvětlíš, tak začnou lidi věřit tomu, co tvrdí Waycott, že je nemůžeš vidět na jiné ženě než na Elizabeth, které jsi je dal.“

Miles rychle přikývl. „Vysvětlil jsi už Sophy, že ty smaragdy zmizely? Jinak bude hrozně nepříjemné, kdyby se měla dozvědět, jak tvrdí Waycott, že jí je nechceš dát.“

„Jestli to bude nutné, tak Sophy vysvětlím, co je třeba,“ škrobeně se bránil Julian. Mezitím by mohla nosit aspoň ty zatracené šperky, které ji přece jenom dal. „Pokud jde o ten černý prsten...,“ pokračoval Julian.

„Co je s ním?“ Daregate přimhouřil oči. „Dělá ti starosti, že ho Sophy nosí?“

„Nedovedu si představit, co by ti na něm mělo dělat starosti, kromě toho, že si lidé budou myslet, že je Ravenwood zatracený škrob, když dává své ženě takové cetky,“ poznamenal Miles.

Julian bubnoval lehce prsty na područku křesla. „Rád bych se dozvěděl trochu víc o tomhle podivném univerzitním klubu. Ale nechci, aby se někdo dozvěděl, že po tom pátrám.“

Daregate se opřel do křesla a zkřížil nohy. „Nemám co na práci. Mohl bych se někde diskrétně poptat.“

Julian přikývl. „To bych ocenil, Daregate. Dej mi vědět, jakmile cokoli zvěříš.“

„To udělám, Ravenwoode. Alespoň mne pro změnu něco zajímavého zaměstná. Samotný hazard člověka dokáže za chvíli pěkně znudit.“

„To tedy nechápu,“ zamručel Thurgood. „Rozhodně ne, když člověk vyhrává tak často jako ty.“

Později té noci poslal Julian Knaptona z ložnice pryč a sám se připravil na spaní. Podle Guppyho byla Sophy už nějakou dobu doma. Teď už bude hezky spát.

Julian se převlékl do županu, vzal diamantový náramek a další dárek, který koupil později odpoledne, poté co mu náramek vrátila. Sebral věnování, které pracně vytvořil, a vyrazil ke spojovacím dveřím.

V poslední chvíli si vzpomněl na ten cikánčin šátek. S úsměvem se vrátil k šatníku a vyndal jej z kapsy černého pláště.

Potom přešel potichu do Sophyiny ložnice a položil náramek s druhým dárkem a vzkazem na toaletní stolek vedle postele. Nato si sundal župan a vlezl si do postele vedle své spící ženy.

Když jí položil dlaň na prs, otočila se na stranu, tiše ze spánku vzdychla a přitulila se blíž k němu. Julian ji vzbudil dlouhými polibky, které v jejím těle vyvolaly patřičnou odezvu. Julian teď používal všechno, co se u ní naučil během těch prvních dvou milování. Reagovala tak, jak si představoval. Když se její řasy třepotavě rozevřely, už ho pevně držela za ramena a její nohy se pro něho rozevíraly.

„Julian?“

„Kdo jiný?“ zachraptěl, jak se pomalu nořil do jejího vlhkého a horkého klína. „Máš dneska v noci ve svém náručí místo pro muže, který chce změnit svůj osud?“

„Ach Juliane!“

„Povídej mi o své lásce, drahoušku,“ dráždil ji, když zvedala boky, aby se setkala s jeho opatrným a pomalým přirážením. Je tak příjemná, pomyslel si, tak perfektní, jako kdyby byla vymodelovaná přímo pro něho. „Pověz mi, jak mne miluješ, Sophy. Řekni mi to zase.“

Ale Sophy se už pod ním začala zmítat a vyrazela jenom nesrozumitelná slova, jenom neartikulované tlumené výkřiky vášně a uvolnění.

Julian se celý chvěl, jak do ní stříkal své semeno, naplňoval ji a absolutně se v ní ztrácel.

Když konečně dlouho poté zvedl hlavu, uviděl, že Sophy znovu usnula hlubokým spánkem.

Příště, sliboval si, když upadal sám do spánku, příště od ní ta slova lásky uslyší!

13

Když druhý den ráno Sophy otevřela oči, první, co uviděla, byl šátek od kostýmu cikánky, rozprostřený přes polštář vedle ní. Na něm ležel náramek, který jí Julian včera dal, a řady jeho stříbřitě lesklých diamantů jiskřily v ranním světle. Pod šátkem a náramkem ležel balíček zabalený do papíru. Mezi šátkem a náramkem byl zastrčený lístek papíru.

Sophy se pomalu posadila, aniž spustila z dárků oči. Takže Julian včera v noci na maškarním plese věděl, kdo je! Jestlipak ji všim tím povídáním o tom, jak chce mít štěstí v lásce, jenom tak škádlil, nebo se jí snažil něco naznačit, pomyslela si Sophy.

Natáhla se a vytáhla zpod polštáře lístek papíru. Když ho rozložila, rychle si přečetla řádky uvnitř.

*Má nejdražší choti,
včera v noci mi sdělil spolehlivý zdroj, že moje budoucnost je v
mých vlastních rukách. To ale není vůbec pravda. Ať si to přeje,
nebo ne, mužovo štěstí, jakož i jeho čest, často spočívají v rukách
jeho ženy. Jsem přesvědčen, že v mém případě jsou obě tyto vzácné
hodnoty u Tebe v bezpečí. Nemám talent na skládání sonetů nebo
básní, ale rád bych, abys tento náramek občas nosila jako znamení
mé úcty. Je možné, že až budeš mít příležitost si prohlédnout ten
druhý malý dárek, budeš na mne myslet.*

Julianovy iniciály byly výrazně naškrábané na konci stránky. Sophy pomalu složila lístek a zadívala se na jiskřící diamantový náramek. Úcta nebyla sice zrovna totéž co láska, ale domnívala se, že jistou míru náklonnosti přece jenom vyjadřuje.

Tělem jí najednou projela vzpomínka na to, jak ji náhle ve tmě včera v noci uchvátil Julianův žár a energie. Ale říkala si, že se nesmí nechat zmást vášní, kterou v ní vzbuzoval. Vášně není láska, jak shledala ke svému neštěstí Amelie.

Má však od Juliana přece jen něco víc než pouhou vášeň, má-li věřit jeho vyznání, ujišťovala se. Najednou nebyla schopna utišit tu vlnu naděje, která se v ní zvedla. Úcta znamená respekt, rozhodla se nakonec. Julian se na ni třeba zlobí kvůli tomu souboji včera za svítání, ale možná se snaží dát jí najevo, že ji v jiném ohledu respektuje.

Vstala z postele a opatrně uložila náramek do své klenotnice vedle Ameliina prstenu. Co se týče svého manželství, musí být prostě realistou, řekla si pevně. Vášeň a úcta znamená hodně, ale není to dost. Julian jí dal minulou noc sice jasně najevo, že chce, aby mu důvěřovala a věnovala mu svou lásku, ale současně jí dal také najevo, že on nikdy žádné ženě své srdce nesvěří.

Když se otočila od klenotnice, vzpomněla si na druhý balíček. Plna zvědavosti přešla zpátky k posteli, zvedla ten objemný dárek a potěžkala ho. Napadlo ji, že to bude asi kniha, a ta myšlenka ji vzrušila tak, jak to nedokázal ani diamantový náramek. Nedočkavě rozbalila hnědý balicí papír.

Radost ji polila, když si přečetla jméno autora na obalu knihy vázané v kůži. Nemohla tomu ani věřit. Julian jí věnoval nádherný výtisk slavného díla Nicholase Culpepera Anglický lékař, pojednávajícího o léčivých bylinách. Už se nemohla dočkat, až to ukáže Staré Bess. Byl to kompletní průvodce všemi léčivými bylinami a rostlinami, které rostou v Anglii!

Sophy se rozběhla pokojem, aby zazvonila na Mary. Když děvče zaklepalo pár minut nato na její dveře, zůstalo s otevřenými ústy zírat, že jeho paní je už napůl oblečená.

„Ale paní, na co ten spěch? Dovolte, ať vám pomůžu. Dávejte pozor, nebo si na těch krásných šatech odtrháte všechny stehy!“

Mary pobíhala sem a tam a převzala velení nad oblékáním. „Děje se snad něco?“

„Ne, ne, Mary, nic se neděje. Je jeho lordstvo stále ještě doma?“ Sophy se sklonila, aby si obula kožené střevíce.

„Ano, madam. Myslím, že je ještě v knihovně. Mám mu nechat vzkázat, že ho chcete navštívit?“

„Povím mu to sama. To stačí, Mary, už jsem oblečená. Teď už můžeš jít.“

Mary se na ni podívala jako v šoku. „To je vyloučený. Nemůžu vás nechat jít s takhle neupravenými vlasama, madam! To by nebylo správné. Sedněte si na moment v klidu a já vám to hnedka učešu.“

Sophy se vzdala, netrpělivě mumlajíc své protesty, zatímco jí Mary vyčesala vlasy pomocí dvou stříbrných hřebenů a několika šikovně umístěných sponek. Když byla poslední kudrlinka na svém místě, Sophy vyskočila od toaletního stolku, popadla ten vzácný bylinář, vyběhla ze dveří a dolů po schodech.

Téměř bez dechu doběhla ke dveřím knihovny, jednou zaklepala a pak vtrhla dovnitř, aniž by čekala na odpověď.

„Juliane! Děkuju ti! Mockrát děkuju. Jsi tak hodný. Nevím, jak ti mám vyjádřit svoji vděčnost! Tohle je ten nejkrásnější dárek, který mi někdo dal. Jsi ten nejvelkorysejší manžel v Anglii! Ne, ty jsi ten nejštedřejší manžel na celém světě!“

Julian pomalu zavřel účetní deník, do kterého něco zapisoval, a pozvolna vstal. Jeho pobavený pohled nejdříve padl na její holé zápěstí a potom na knihu, kterou Sophy tiskla k prsům. „Jelikož nevidím žádný náramek, tak předpokládám, že je to Culpeper, který vyvolal všechen tenhle poprask.“

„Ach ano, Juliane! Je skvělý! Ty jsi skvělý! Jak bych ti jen mohla poděkovat?“ Sophy impulzivně vyrazila přes knihovnu, stoupla si před Julianem na špičky, držela pevně svou knihu, dala manželovi jeden rychlý polibek a pak ustoupila. „Díky, můj milý. Tuhle knihu budu celý život opatrovat jako oko v hlavě. A slibuji, že budu přesně takovou manželkou, jakou potřebuješ. Už ti nikdy nezpůsobím žádné problémy. Nikdy!“

Sophy se naposledy zářivě usmála a spěchala pryč z místnosti, aniž by si uvědomila, že jí sklouzl z hlavy jeden stříbrný hřeben a spadl na koberec.

Julian sledoval, jak se za ní zavírají dveře, a pak se zamyšleně dotkl místa na tváři, kde ho Sophy políbila. Uvědomil si, že je to první spontánní polibek, který mu dala. Přešel přes knihovnu a zvedl stříbrný hřeben. Se slabým úsměvem ho pak odnesl k psacímu stolu a položil na místo, kde ho mohl při práci vidět.

Culpeper, pomyslel si s hlubokým uspokojením, byl geniální tah, jak se ukázalo. Za tohle doporučení je dlužníkem Fanny. V duchu si poznamenal, že jí za to musí poděkovat. Usmál se ještě víc, když si trochu hořce uvědomil, že mohl ušetřit šest tisíc liber, které dal za ten náramek. Jak zná Sophy, tak ta jej pravděpodobně ztratí hned, jakmile si jej vezme na ruku, pokud si vůbec vzpomene, že nějaký náramek vlastně má.

Když toho odpoledne Sophy poslala vzkaz Anne a Jane, aby ji navštívily, měla skvělou náladu. Obě přijely kolem třetí. Anne se ve svých melounově zbarvených šatech vnesla do salonu se svou obvyklou energií a nadšením. Hned za ní vstoupila mnohem klidněji Jane. Když se usadily, obě si rozvázaly tkaničky klobouků a zadívaly se v očekávání na svou hostitelku.

„To byla včera nádherná noc, že?“ nadšeně je oslovila Sophy, než se začal podávat čaj. „To se nedá ani popsat, jak mně se maškarní plesy líbí!“

„To proto, že ti činí obrovské potěšení dělat si z ostatních legraci,“ poznamenala Jane. „Obzvláště z mužů. Jednou tě tahle záliba přivede do velkých problémů.“

„Nesmysl. Vůbec si jí nevšímaj, Sophy. Má zase jednu z těch svých přednáškových nálad. Raději nám už pověz, proč jsi nás tak nahonem zavolala? Doufám, že pro nás máš nějaké vzrušující novinky!“

„Osobně,“ poznamenala Jane, berouc si svůj šálek s čajem, „bych dala přednost zase chvíli klidu a míru.“

„Čistě náhodou si s vámi oběma potřebuji prodiskutovat jednu velice vážnou záležitost. Můžeš se uklidnit, Jane. Nehledám žádné další vzrušení, jenom odpovědi na jisté otázky.“ Sophy zvedla mušelínový kapesník, do kterého zabalila černý prsten. Rozvázala jej a nechala cípy kapesníku spadnout, aby odhalily jeho obsah.

Jane se nahnula zvědavě kupředu. „To je ale divný tvar prstenu!“

Anne se natáhla a dotkla se reliéfu prstenu. „Velmi zvláštní. A vypadá velice nepříjemně. Neříkej mi, že ti ten prsten dal tvůj muž. Myslela bych, že má Ravenwood lepší vkus!“

„Ne, ten prsten patřil méj sestře.“ Sophy se upřeně zadívala na šperk ve své dlani. „Dal jí ho jakýsi muž a mým cílem je ho najít. Podle mého názoru, je vinen vraždou.“ Načež jim pověděla ve stručnosti celý příběh své sestry.

Když skončila, Anne a Jane seděly dlouho mlčky a jen se na ni dívaly. Jak se dalo předpokládat, byla to Jane, která první přerušila ticho.

„Jestli to, co říkáš, je pravda, tak muž, který dal tento prsten tvé sestře, je určitě netvor, nicméně nevidím, co bys mohla dělat, i kdyby se ti ho podařilo usvědčit. Naneštěstí je ve vyšší společnosti spousta takových netvorů a všem vraždy procházejí.“

Sophy zvedla bojovně bradu. „Hodlám ho konfrontovat s jeho vlastním zlem! Chci, aby poznal, že vím, kdo a co je!“

„To by mohlo být velice nebezpečné,“ namítla Jane. „Nebo přinejmenším velice trapné. Nemůžeš vůbec nic nikomu dokázat. Tvému obvinění se jediné vysměje!“

„Ano, ale bude nucen si uvědomit, že hraběnka z Ravenwoodu ví, kdo je,“ zamyšleně řekla Anne. „Sophy v současné době není bezmocná. Už je docela známá. A má docela slušný vliv, protože je Ravenwoodovou chotí. Jestli se rozhodne využít své moci, třeba se jí podaří zničit majitele toho prstenu společensky. To by byl pro kteréhokoli muže z vyšší společnosti dost vážný trest.“

„Za předpokladu, že ovšem patří do slušné společnosti,“ dodala Sophy. „Já o něm nevím nic, kromě toho, že byl pravděpodobně jedním z milenců Elizabeth.“

Jane si povzddechla. „Podle řečí to je předlouhý seznam.“

„Dá se zkrátit jenom na muže, který nosil takový prsten,“ navrhovala Sophy.

„Ale nejdřív o něm musíme něco zjistit. Jak to uděláme?“ zeptala se Anne, jejíž nadšení pro pátrání začalo zjevně vzrůstat.

„Počkejte vy dvě,“ naléhala rychle Jane. „Myslete, předtím než skočíte rovnýma nohama do dalšího dobrodružství. Sophy, ty jsi právě nedávno zažila Ravenwoodův hněv. To jsi opravdu tak nedočkavá probudit zase jeho zlost?“

„Tohle nemá s Ravenwoodem nic společného,“ bránila se Sophy. Pak se ale usmála, když si vzpomněla na svůj bylinář. „Kromě toho mi už to, co se stalo včera, odpustil.“

Jane na ni udiveně pohlédla. „Vážně? Jestli to udělal, tak je tedy mnohem tolerantnější, než by podle pověstí, které o něm kolují, člověk věřil.“

„Můj manžel není žádný ďábel, jak si všichni myslí,“ chladně pronesla Sophy. „Ale abych se vrátila k naší záležitosti s hledáním majitele tohoto prstenu. Faktem je, že s tím nehodlám obtěžovat Ravenwooda. To je úkol, který jsem si dala ještě předtím, než jsem souhlasila, že se za něho provdám. Poslední dobou jsem se bláhově nechala rozptylovat jinými... záležitostmi. Ale s těmi nedůležitými věcmi jsem už skončila. Teď se budu věnovat tomuhle.“

Anne i Jane si ji napjatě prohlížely.

„Ty to myslíš velice vážně, že?“ zeptala se konečně Jane.

„Najít majitele toho prstenu je v tuto chvíli můj nedůležitější životní úkol. Je to cíl, který jsem určila sama sobě.“ Sophy pohlédla na své přítelkyni. „Tentokrát nemohu riskovat, že by jedna z vás mohla mít pocit, že je její povinností varovat Ravenwooda před tím, co udělám. Jestliže máte pocit, že mne nemůžete plně podpořit, tak vás prosím, abyste hned odešly.“

„Mně by se ani nesnilo nechat tě v takovém pátrání samotnou,“ prohlásila Anne.

„A ty, Jane?“ Sophy se jemně usmála. „Jestli máš pocit, že se toho nemůžeš zúčastnit, pochopím to.“

Jane sevřela rty. „Sophy, vím, že máš důvod zpochybňovat mou loajalitu. Nemám ti to za zlé. Ale chtěla bych ti dokázat, že jsem tvojí opravdovou přítelkyní. Pomohu ti.“

„Prima. Takže jsme dohodnuté.“ Sophy napřáhla ruku. „Zpečetíme naši dohodu.“

Všechny tři vážně spojily ruce v tiché přísaze a pak se znovu posadily a zadívaly se na prsten.

„Tak kde začneme?“ zeptala se Anne po chvíli přemýšlení.

„Začala jsem už včera v noci,“ řekla Sophy a pověděla jim o tom muži v černé masce a kápi. V očích Jane se objevilo zděšení. „Tak on ten prsten poznal? A varoval tě? Proboha, Sophy, proč jsi nám nic neřekla?“

„Nechtěla jsem vám nic prozradit, dokud jsem neměla vaši přísahu, že mi v mém pátrání budete pomáhat.“

„Sophy, to ale znamená, že za tímhle prstenem se dá objevit opravdu něco tajemného!“ Anne jej vzala do ruky a zblízka si ho prohlížela. „Jsi si jistá, že ti tvůj tanečník neprozradil nic víc? Jenom to, že jeho nositelka může počítat s velice neobvyklým vzrušením?“

„I když to může znamenat cokoli. Řekl mi, že se zase setkáme, a pak odešel.“

„Bohudíky, že jsi byla v přestrojení,“ s úlevou vydechla Jane. „Teď když víš, že s tím prstenem skutečně souvisí cosi tajemného, nesmíš jej nosit na veřejnosti.“

Sophy se zamračila. „Souhlasím, že bych jej pravděpodobně neměla nosit, dokud se toho o něm nedozvíme víc. Avšak jestliže nosit jej veřejně je jediná možnost, jak odhalit to jeho tajemství, pak jej budu muset nosit.“

„Ne,“ namítla Anne s neobvyklou opatrností. „Souhlasím s Jane. Nesmíš ho nosit. Přinejmenším ne bez našeho vědomí. Slibuješ?“

Sophy váhala, pohlížejí z jedné přítelkyně na druhou. „Tak dobrá,“ nerada nakonec souhlasila. „Ale než si ten prsten znovu vezmu, promluví si s vámi oběma. A teď si musíme celou věc pořádně promyslet a rozhodnout, jaké informace vlastně máme.“

„Ten muž v černé kápi naznačil, že prsten zná jistý druh lidí jako on sám,“ pomalu říkala Anne. „Což by odpovídalo nějaké skupině nebo spolku.“

„Je tady také ta nářezka, že existuje víc než jeden prsten,“ řekla Sophy, snažíc si vybavit přesně mužova slova. „Co když je to symbol nějakého tajného sdružení?“

Jane se celá zachvěla. „Mně se to nelíbí.“

„Ale jakého sdružení?“ rychle se zeptala Anne, ignorujíc obavy své přítelkyně. „Musíme zjistit jeho cíle, aby se nám podařilo rozluštit, jaký typ člověka by takový prsten mohl nosit.“

„Třeba se dozvíme, jaký druh tajného spolku používá takové šperky, když rozluštíme význam těch symbolů vyrytých na prstenu.“ Sophy obracela černý kovový kroužek mezi prsty a zkoumavě si prohlížela trojúhelník a zvířecí hlavu. „Ale jak to zjistit?“

Následovala dlouhá pauza, až Jane, překonávajíc jistou nechuť, navrhla: „Vím, kde bychom mohly začít.“

Sophy se na ni překvapeně podívala. „Kde?“

„V knihovně lady Fanny.“

O tři dny později běžela Sophy ze schodů s kloboukem v jedné ruce a s taštičkou v druhé. Spěchal chodbou a už byla téměř u dveří, které jí lokaj spěchal otevřít, když se na prahu knihovny objevil Julian. Z chladného pohledu v jeho očích ihned vyčetla, že s ní chce okamžitě mluvit. Potlačila zasténání a zastavila se jen na okamžik, aby ho obdařila úsměvem.

„Dobré odpoledne, mylorde. Vidím, že dnes máte hodně práce,“ řekla rafinovaně.

Julian složil ruce na prsou a opřel se ramenem o rám dveří. „Zase jdeš ven, Sophy?“

„Ano, můj pane.“ Sophy si nasadila klobouk a začala si zavazovat tkaničku. „Náhodou jsem slíbila lady Fanny a Harriettě, že je dnes odpoledne navštívím.“

„Navštěvuješ je tento týden každé odpoledne.“

„Jenom poslední tři, mylorde.“

Naklonil hlavu na stranu. „Prosím za prominutí, jsem si jist, že máš pravdu. Byla to pravděpodobně jenom poslední tři odpoledne. Patrně jsem ztratil přehled, protože pokaždé když ti navrhnou, abychom si vyjeli na koni nebo šli na výstavu, vyletíš ze dveří někam pryč.“

„Život tady ve městě je velice hektický, mylorde.“

„Docela změna proti venkovu, že?“

Sophy se na něho zaraženě podívala, zvědavá, kam tím vším míří. Zoufale potřebovala odejít. Kočár už na ni čekal. „Chtěl jste mi něco, mylorde?“

„Třeba trochu tvého času?“ navrhl jemně.

Sophy si nervózně hrála se stuhami klobouku a péro se jí posunulo nakřivo. „To je mi líto, můj pane. Slíbila jsem vaší tetičce, že u ní budu ve tři. Už na mne čeká.“

Julian pohlédl přes rameno na hodiny v knihovně. „Máš ještě pár minut, než budeš muset začít pospíchat. Co kdybys navrhla svému podkonímu, aby se s koněm zatím trochu prošel? Opravdu bych rád, abys mi s pár věcmi poradila.“

„Poradila?“ To ji upoutalo. Julian ji nepožádal o radu od té doby, co odjeli z Eslington Parku.

„S jistými obchodními záležitostmi týkajícími se Ravenwoodu.“

„Ach.“ Ještě stále nevěděla, co na to má říci. „Bude to trvat dlouho, mylorde?“

„Ne, má drahá. Nebude to dlouho trvat.“ Napřímil se a graciézním gestem ji vybídl, aby vstoupila do knihovny. Potom pohlédl na lokaje. „Pověz podkonímu, že lady Ravenwoodová bude venku za chvíli.“

Sophy se posadila u psacího stolu naproti Julianovi a pokoušela se rozvázat uzel, který si udělala na stuze klobouku.

„Dovol, má drahá.“ Julian zavřel dveře knihovny a přešel k ní, aby jí pomohl.

„Vážně nevím, co to ty tkaničky u klobouku pořád dělají,“ stěžovala si Sophy a zarděla se, jak se Julian octl blízko ní. „Vypadají, jako by vůbec nechtěly držet pohromadě.“

„Nerozčiluj se nad takovými drobnostmi. Tohle je jedna z těch domácích prací, kterou manželé zručně zvládají.“ Julian se nad ni naklonil a jeho velké ruce se šikovně chopily velkého uzlu. Za okamžik už sundával klobouk z jejích lokýnek a pak jí jej s malou úklonou podal.

„Díky,“ Sophy se škrobeně posadila na židli, klobouk na klíně. „Jakou radu si ode mne žádáte, můj pane?“

Julian obešel stůl a nedbale se posadil. „Právě jsem obdržel hlášení od mého správce v Ravenwoodu. Píše, že nám onemocněla hospodyně a možná se už neuzdraví.“

„Chudák paní Boylová,“ kvapně poznamenala Sophy a představila si tu tlustou tyranku, která dlouhá léta vládla na Ravenwoodu. „Nezmiňuje se váš správce o tom, zda ji ošetřovala Stará Bess?“

Julian pohlédl na dopis před sebou. „Ano, Bess zjevně přišla před pár dny do domu a říkala, že paní Boylová má nemocné srdce. I kdyby měla takové štěstí a dostala se z toho, nebude už schopna vykonávat své povinnosti. Bude muset vést velice poklidný život.“

Sophy starostlivě pokývala hlavou a svařila čelo. „To je mi tak líto. Předpokládám, že Stará Bess nařídila paní Boylové, aby pila čaj z náprstníku červeného. V takových případech je velice užitečný, víte to?“

„O náprstníku červeném a jeho čaji nemám ponětí,“ zdvořile jí odpovídal Julian, „ale vím, že odchod paní Boylové znamená pro mne...“, tady se Julian významně odmlčel a pak se schválně zřetelně opravil, „...pro nás problém. Musíme okamžitě jmenovat novou hospodyně.“

„To rozhodně. Jinak by na Ravenwoodu nastal brzy zmatek.“

Julian se opřel do židle. „Najmout hospodyně je velice důležitá věc. Je to také jedna z těch věcí, kam moje znalosti přece jenom nesahají.“

Sophy nemohla odolat, aby se nepousmála. „Dobrý bože, mylord! Neměla jsem nejmenší tušení, že také existuje něco, kam by vaše znalosti nesahaly!“

Julian se lehce zazubil. „Už dlouho sis nedala tu práci, abys mne pozlobila, Sophy, kvůli té mé neblahé aroganci. Shledal jsem, že se mi po těch tvých malých dloubnutích téměř stýská.“

Její pobavený úsměv rychle zmizel. „Nevycházeli jsme spolu zrovna tak, abychom se mohli škádlit, mylord.“

„Ne, asi ne. Ale já to změním.“

Zvedla hlavu. „Proč?“

„Cožpak to není jasné?“ zeptal se tichým hlasem. „Zjišťuji, že kromě tvého škádlení se mi stýská také po tom, jak přirozený byl ten vztah, který jsme spolu začali budovat v Eslington Parku předtím, než jsi pocítila nutnost polévat celou svou postel čajem.“

Sophy cítila, jak se celá červená. Sklopila oči a pohlédla na klobouk na klíně. „Pro mne to nebyl zrovna přirozený vztah, mylord. Je sice pravda, že jsme si tehdy spolu mnohem více povídali a diskutovali jsme o záležitostech, které nás oba zajímaly, ale nemohla jsem zapomenout, že to, co ode mne opravdu chcete, je jenom dědic. To pro mne bylo nervově velice náročné, Juliane.“

„Já to nyní, když jsem si pohovořil s jistou cikánkou, chápu mnohem lépe. Vysvětlila mi, že moje choť je už prostě taková romantická povaha. Je moje vina, že jsem to nevzal v úvahu, když jsem s ní jednal, a rád bych teď to svoje chybné chování nějak napravil.“

Sophy rychle zvedla hlavu a podrážděně sraštila obočí. „Takže teď mi navrhuje, že budete uspokojovat můj takzvaný sklon k romantice? Prosím vás, pane, nestarejte se. Romantická gesta jsou bezvýznamná, jestliže za nimi není žádný pravý cit.“

„Alespoň uzněj, že se tě snažím potěšit, má drahá.“ Nepatrně se pousmál. „Culpeperův bylinář se ti líbí, či ne?“

Cítila se provinile. „Vždyť vy přece dobře víte, že se mi líbí strašně moc!“

„A ten náramek?“ provokoval ji.

„Ten je velice pěkný.“

Zamračil se. „Tak tedy velice pěkný. Aha. No, budu se těšit, že si ho někdy v blízké budoucnosti také navlékneš na ruku.“

Sophy se ihned rozzářila, že mu může dát nějakou pozitivní odpověď. „Chtěla jsem si jej vzít dnes večer, mylord. Jedu totiž na večírek k lady St. Johnové.“

„Předpokládám, že by bylo příliš troufalé, kdybych doufal, že na dnešní večer nebudeš mít žádné plány?“

„Ach, mám plány na každý večer nejen tento týden, ale i příští! Ve městě se toho neustále tolik děje.“

„Ano,“ ponuře se zatvářil Julian. „To tedy děje. Avšak nemusíš se účastnit každého podniku, na který dostaneš pozvání. Myslel jsem, že teď už třeba ráda strávíš jeden či dva klidné večery doma.“

„Pro všechno na světě, mylord, kdo by toužil po tom, trávit tady sám večery?“ upřímně zabručela Sophy.

Julian sepjál ruce na stole před sebou. „Myslel jsem, že tady strávím večer i já.“

Sophy se přinutila k dalšímu zářivému úsměvu. Řekla si, že se Julian snaží být laskavý. Jenomže ona od něho nechtěla pouhou

laskavost. „Ach tak, další romantické gesto, které má ukojit moje rozmary? To je od vás, mylorde, velice velkorysé, ale nemusel jste se namáhat. Jsem docela dobře schopna se bavit sama. Čím déle jsem ve městě, mám mnohem lepší představu, jak si manželé ve vyšší společnosti mají uspořádat svůj život. Vaše tetička se už bude divit, kde jsem.“

Kvapně vstala, přičemž zapomněla na klobouk na klíně, který tím pádem sklouzl na podlahu.

„Sophy, ty sis špatně vyložila moje záměry,“ Julian vstal od stolu, přešel kolem a zvedl klobouk ze země. „Jenom mne napadlo, že bychom si spolu mohli užít klidný volný večer doma.“ Upravit jí klobouk na hlavě a úhledně jí zavázal tkaničky pod bradou.

Vzhlédla k němu a přála si, aby teď mohla číst jeho myšlenky. „Děkuji vám za milé gesto, mylorde. Ale ani ve snu bych se neodvážila míst se do vašeho společenského života. Jsem si jista, že byste se velice nudil, kdybyste zůstal doma. Přeji vám hezký den, mylorde.“

„Sophy!“

Ten povel ji zarazil právě v okamžiku, když dávala ruku na kouli u dveří. „Ano, můj pane?“

„A co ta záležitost s novou hospodyní?“

„Řekněte svému správci, ať si vyzkouší Molly Ashkettlovou. Už je u vás v Ravenwoodu zaměstnaná dlouhé roky a nebohou paní Boylovou dokonale nahradí.“ Sophy vyběhla ze dveří.

Patnáct minut nato už ji uváděli do knihovny lady Fanny. Harrietta, Jane a Anne už tam čekaly, zahrabané do spousty knih naskládaných do sloupků na stole.

„Promiňte, že mám zpoždění,“ omlouvala se rychle Sophy, když všechny vzhlédly od své práce. „Manžel chtěl prodiskutovat obsazení místa nové hospodyně.“

„To je moc divné,“ ozvala se lady Fanny z vrcholu malého žebříku, ze kterého se probírala knihami na nejhořejší polici knihovny. „Ravenwood se nikdy neobtěžuje najímáním služebnictva. Vždycky to nechává na svém správci nebo na komorníkovi. Ale to je jedno, drahá, my jsme zatím s tím tvým projektem velice pokročily!“

„To je pravda,“ přitakala Anne, zavírajíc jednu knihu a otevírajíc druhou. „Harrietta právě před chvílí objevila odkaz na tu zvířecí hlavu na prstenu. Je to mytické stvoření, které se objevuje v každé knize o přírodních vědách.“

„Není to zrovna moc příjemný odkaz,“ řekla Harrietta, dívajíc se přes horní obroučky svých brýlí. „Ve starověku bylo to stvoření spojováno s jakýmsi odporným kultem.“

„Zrovna prohlížím staré knihy o matematice, abych zjistila, jestli najdu něco o tom trojúhelníku,“ ozvala se Jane. „Mám pocit, že už jsme velice blízko.“

„Já také,“ odpověděla jí lady Fanny, sestupujíc ze žebříku. „I když to, co získáme, jestli najdeme potřebné informace, mne trochu znepokojuje.“

„Proč to říkáš?“ zeptala se Sophy, sedajíc si u stolu a otevírajíc jakýsi tlustý výtisk.

Harrietta se na ni podívala. „Těsně předtím, než jsme šly včera večer spát, vybavila si Fanny jednu vágní vzpomínku.“

„Jakou vzpomínku?“ ozvala se zaujatě Sophy.

„Má to cosi společného s tajnou společností jistých mladých zpustlíků,“ pomalu vykládala Fanny. „Kdysi jsem o tom něco zaslechla. Nikdy jsem se nedozvěděla podrobnosti, ale něco se tehdy povídalo o nějakých prstenech, které nosili příslušníci té sekty, aby se navzájem poznali. Údajně celá ta věc začala na univerzitě v Cambridgi, ale někteří členové udržovali své styky dál. Přinejmenším nějaký čas.“

Sophy pohlédla na přítelkyně a lehce zavrtěla hlavou. Dohodly se, že nepoplaší Fanny a Harriettu skutečným důvodem, kvůli kterému chtěly rozluštit tajemství toho černého prstenu. Obě starší dámy jen věděly, že se Sophy zajímá o rodinné šperky, které zdědila.

„Říkáš, že ti tenhle prsten zanechala tvoje sestra?“ zeptala se Harrietta a pomalu obracela stránky.

„To je pravda.“

„Nevíš, kde ho vzala?“

Sophy zaváhala a snažila se rychle vymyslet nějaké rozumné vysvětlení, proč Amelie ten prsten vlastnila. Jako obvykle, když se snažila vymyslet nějakou lež, ji nic nenapadalo.

Anne jí přispěchala na pomoc. „Říkala jsi přece, že jej dostala od jedné pratety, která dávno zemřela.“

„Ano,“ vložila se do toho Jane, dřív než byla Sophy sama schopna odpovědět, „myslím, že jsi něco takového říkala, Sophy.“

„Ano. Tak je to. Byla to velice zvláštní prateta. Myslím, že jsem se s ní ani nikdy nesetkala,“ dodala rychle Sophy.

„Hm, velmi zvláštní je to správné slovo,“ přemítala Fanny, zatímco vlekla dva další těžké svazky a pak se vrátila nahoru pro další dávku. „Zajímalo by mne, jak se k ní dostal ten prsten.“

„To se asi nikdy nedozvíme,“ řekla pevně Anne s uklidňujícím pohledem na Sophy, která se už začínala tvářit provinile.

Harrietta obrátila další stránku ve svazku, kterým se probírala. „Ukázala jsi ten prsten Ravenwoodovi, Sophy? Jako muž by mohl o těchto věcech vědět víc než my.“

„Prsten viděl,“ spěšně odpovídala Sophy, šťastná, že může mluvit zase pravdu, „ale nepoznal ho.“

„Tak to musíme vytrvat samy.“ Fanny vybrala z police další svazek. „Tolik zbožňuji hádanky! Ty ne, Harry?“

Harrietta se blaženě usmála. „Má ty dobroto, a jak! Jsem nejšťastnější, když luším nějakou hádanku!“

O čtyři dny později Sophy, stále studující starověké matematické pojednání s Jane, objevila původ toho divného trojúhelníku na povrchu prstenu.

„Tohle je ono!“ zvolala vzrušeně, zatímco se ostatní dámy nahrnuly kolem té staré knihy. „Podívejte se na to. Je to přesně ten trojúhelník jako na prstenu, včetně těch podivných smyček v rozích!“

„Má pravdu,“ přikývla Anne. „Co se tam o tom trojúhelníku píše?“

Sophy se zamračila nad latinským textem. „Něco o tom, že je vhodný pro jakési temné obřady, pro ovládání ženských démonů, kteří mají...“ Náhle se prudce zarazila, když si uvědomila, co překládá. „Má ty dobroto!“

„Co se děje?“ Fanny se jí naklonila přes rameno. „Ach! Tvar nejvhodnější pro ovládání succubi, zatímco jich člověk současně využívá karnálním způsobem.“ „To je fascinující. Nechat na mužích, aby se starali o ženské demony, kteří ubohé spící muže mučí k smrti!“

Harrietta se vyzývavě usmála. „To je tedy opravdu fascinující! Démon prostitutky, kterého muž ovládá, když současně využívá jeho laskavosti. Máš pravdu, Fanny. Je to rozhodně fantasmagorický výtvar mužského mozku!“

„Tady je další důkaz mužského fantazírování,“ ukazovala Anne na další obrázek mytologického stvoření, které objevila. „To zvíře v trojúhelníku prý má neobvyklou moc. Vypadá to, že je schopno souložit celé hodiny bez ztráty energie.“

Fanny zasténala. „Myslím, že nyní můžeme s jistou dávkou pravděpodobnosti prohlásit, že Sophyin zděděný prsten je skutečně mužským prstenem. Zdá se, že byl speciálně vyroben, aby o sobě měl muž hodně vysoké mínění v posteli. Třeba mu měl na tomto poli přinést štěstí. V každém případě to není rozhodně ten typ šperku, který Ravenwood bude chtít, aby jeho žena nosila na veřejnosti.“

Harrietta se zahihňala. „Kdybych byla sebou, Sophy, neprozradila bych svému manželovi význam toho obrazce na prstenu. Schovej jej někam a místo toho požádej Ravenwooda o rodinné smaragdy.“

„Jsem si jistá, že to je skvělá rada,“ tiše odpověděla Sophy a přitom si myslela, že se raději propadne, než aby požádala manžela o ravenwoodské šperky. „Moc si vážím toho, jak jste mi pomohly vystopovat podrobnosti o tom prstenu.“

Harrietta se rozzářila. „To nic, byl to docela fascinující projekt, víd' Fanny?“

„Velice poučný.“

„No, měly bychom už jít,“ řekla Anne, když začaly ukládat knihy zpět na police. „Já jsem slíbila babičce, že dnes večer jí pomohu zabavit pár přátel u karet.“

„A já se mám ukázat na večírku u lady St. Johnové,“ prohlásila Sophy, oprašujíc si ruce.

Jane pohlédla beze slova na své přítelkyně, ale jakmile seděly samy tři u Sophy v kočáře a bezpečně z doslechu uší lady Fanny i její společnice, zeptala se: „No tak? Nenapínejte mne. Tímhle to přece nekončí, to vím dobře. Co budeš teď dělat, Sophy?“

Sophy se upřeně dívala ven z okna, na chvíli úplně ztracená ve svých myšlenkách. „Mně se zdá, že teď o tom prstenu víme určitě dvě věci. Zaprvé, že pravděpodobně patřil muži, který byl členem tajného spolku, ke kterému se možná přidal v Cambridgi. Zadruhé, že ten spolek se zabýval neslušnými sexuálními praktikami.“

„Myslím, že máš pravdu,“ přikývla Anne. „Tvoje nebohá sestra byla obětí nějakého muže, který ošklivě zneužíval ženy.“

„To jsme ale věděly už předtím,“ řekla Jane. „Co budeme dělat teď?“

Sophy se odtrhla od okna a pohlédla na své přítelkyně. „Mně se zdá, že existuje jenom jedna osoba, která by mohla znát muže, který nosí takové věci.“

Jane vykulila oči. „Přece tím nemyslíš...“

„Samozřejmě,“ rychle se vmísila Anne. „Proč to jen nenapadlo mne? Musíme okamžitě kontaktovat Charlottu Featherstonovou a zjistit, co nám může říci o tom prstenu nebo o mužích, kteří ho možná nosili. Sophy, hned dnes odpoledne jí napiš. Já to v přestrojení okamžitě doručím.“ „Třeba nám ani neodpoví,“ řekla s nadějí v hlase Jane.

„Třeba, ale je to jediný možný směr, který mi zbyl, kromě toho, že začnu nosit ten prsten zase veřejně a pak uvidím, kdo na něj zareaguje.“

„To je příliš nebezpečné,“ okamžitě namítlá Anne. „Jakýkoli muž, který ten prsten pozná a uvidí, že ho nosíš, si bude myslet, že jsi členkou spolku i ty sama.“

Sophy se otrásla, když si vybavila toho muže v černé masce a kápi, jak říká: ten nejneobvyklejší typ vzrušení. Ne, musí být velice opatrná, aby s tím prstenem nepřivolala další pozornost.

Odpověď Charlotty Featherstonové přišla za pár hodin. Anne ji okamžitě donesla Sophy. Sophy roztrhla obálku se směsicí strachu i napjatého očekávání.

Od jedné čestné ženy druhé.

Lichotíte mi tím, že žádáte to, čemu tak laskavě říkáte profesionální informace. Ve svém vzkaze mi píšete, že hledáte podrobnosti o svém rodinném dědictví a Váš výzkum Vás vede k přesvědčení, že Vám možná mohu nějak pomoci. Působí mi velikou radost, že Vám mohu poskytnout tu trochu informací, které mám, ale dovolte mi prosím, abych Vám sdělila, že nemám příliš dobré mínění o tom členu Vaší rodiny, který po sobě zanechal tento prsten. Ať to byl kdokoli, musel mít v sobě cosi odporného.

Za celá ta léta si vybavuji asi pět mužů, kteří v mé přítomnosti nosili takový prsten, jaký popisujete ve svém dopise. Dva jsou již mrtví, a mám-li být upřímná, tak světu je bez nich o něco lehčeji. Zbývající tři jsou lordi Utteridge, Varley a Ormiston. Nevím sice, co plánujete podniknout dále, ale musím Vám doporučit, abyste byla opatrná. Mohu Vás ujistit, že žádný z těchto tří není pro ženu dobrým společníkem, bez ohledu na její postavení ve společnosti. Váhám Vám to navrhnouti, ale možná byste měla celou tuto záležitost, ať je jakákoli, prodiskutovat se svým manželem, než se pustíte dále na vlastní pěst.

Dopis byl podepsán krásnými iniciálami Featherstonové, Ch. F.

Sophy se rozbušilo srdce. Řekla si, že má konečně nějaká jména. Jeden z těch tří může být tím člověkem, který je zodpovědný za Ameliinu smrt. „Nějak to musím zařídit, abych se s těmi třemi muži setkala,“ oznámila Anne.

„Utteridge, Varley a Ormiston,“ opakovala zamyšleně Anne. „Slyšela jsem o nich. Všichni se pohybují ve vysoké společnosti, jak chtějí, přestože jejich pověst není nejlepší. Když využijeme tvoje styky a styky mé babičky, nemělo by být obtížné dostat pozvání na večírky a rauty, kde bychom mohly tyto tři lordy čekat.“

Sophy přikývla, skládajíc lístek od Featherstonové. „Vidím, že kniha mých společenských závazků bude ještě plnější než dříve!“

Waycott začal být protivný, a to ne poprvé. Sophy z něho byla stále víc otrávenější. Zavěšená do lorda Utteridge, který ji právě odváděl na taneční parket, se i trochu zamračila, ale ulevilo se jí, když zjistila, že Waycott zjevně míří ven do zahrady.

Už byl nejvyšší čas, aby ji dnes v noci nechal na pokoji, říkala si Sophy. Konečně se jí podařilo být představena a tančit s prvním jménem na jejich seznamu, s kdysi krásným, nyní značně povadlým Utteridgem. Ale byla to perná práce. Od té doby, co dorazila na večírek, ji pořád pronásleduje Waycott, ostatně stejně, jako tomu bylo při několika předchozích příležitostech během posledních čtrnácti dnů.

Už jenom zjistit, kde dnes večer prodlévá lord Utteridge, bylo velice obtížné, pomyslela si podrážděně Sophy. Mnohem těžší, než si představovaly Jane s Anne. Nepotřebovala, aby se jí k tomu všemu ještě do cesty pletl Waycott. Naštěstí se Anne v poslední minutě podařilo zjistit tu veledůležitou informaci týkající se seznamu hostů na dnešním rautu. Sophy rozhodně nehodlala promarnit čas i veškerou snahu, kterou ji stálo dostat se na stejný seznam.

Informace o lordu Utteridgovi byly však minimální.

„Bylo mi řečeno, že přišel o většinu svého majetku při hazardu a teď začíná shánět nějakou bohatou nevěstu,“ vysvětlovala Anne časně odpoledne. „Momentálně se pokouší vzbudit zájem u Cordelie Biddlové, ale ta má být dnes večer u Dallimorových.“

„Lady Fanny by měla zařídit, abych dostala pozvánku,“ rozhodla Sophy, a tento předpoklad se ukázal zcela správným. Lady Fanny byla sice poněkud překvapená, že se Sophy chce zúčastnit večírku, který sliboval jen velkou nudu, ale vyhověla a promluvila si s hostitelkou.

„Nebylo to ani trochu obtížné, drahá,“ ujistňovala ji později Fanny se zasvěceným pohledem. „Momentálně jsi považována každou hostitelkou přímo za výhru.“

„Předpokládám, že to způsobuje váha Julianova titulu,“ poznamenala Sophy suše a pomyslela si, že jestli má Anne pravdu,

tak té váhy bude moci nakonec využít, aby potrestala vraha a Ameliina svůdce.

„Ravenwoodovo vysoké postavení rozhodně pomáhá,“ souhlasila Harrietta, která vzhledla od rozečtené knihy, „ale měla bys současně vědět, milé dítě, že tvůj hraběcí titul není jediným důvodem pro to, že se z tebe při letošní sezoně stává úplná společenská senzace.“

Sophy ta poznámka na okamžik zaskočila, ale pak se vesele zazubila. „Nemusíš to příliš rozebírat, Harry. Jsem si velice dobře vědoma, že za veškerou popularitu, které se momentálně těším v londýnské společnosti, vděčím tomu prostému faktu, že i její členové občas trpí bolestmi hlavy, zažívacími potížemi a různými žlučnickovými záchvaty. Přísahám, že kdykoli přijdu na nějaký večírek, skončí to tak, že předepisují recepty jako nějaký apatykář!“

Harrietta si vyměnila s Fanny úsměvný pohled a pak se opět věnovala své knize.

Ale jejich plán fungoval, a tak Sophy toho večera radostně vítala rozkošná hostitelka, které se ani nesnilo, že by měla takové štěstí a nová hraběnka z Ravenwoodu by navštívila její raut. Potom už bylo jednoduché vystopovat lorda Utteridge, a kdyby nebylo Waycottova vytrvalého žadonění o tanec, všechno by šlo hladce.

„Dovolil bych si tvrdit, že Ravenwood určitě shledal, že jste proti jeho první ženě příjemná změna,“ zavrkal lord Utteridge tím svým nasládlým hlasem.

Sophy, která zoufale čekala právě na takové zahájení konverzace, se povzbudivě usmála. „Znal jste ji dobře, mylord?“

Utteridgeův úsměv byl velmi nepříjemný. „Řekněme, že jsem měl to potěšení sdílet s ní pár soukromých rozhovorů. Byla to nesmírně okouzlující žena. Zcela oslňující zjev. Fascinující, tajemná, uchvacující. Pouhým úsměvem dokázala pobláznit muže na celé dlouhé dny. Také byla, myslím, velmi nebezpečná.“

Succubus. Sophy si vzpomněla na ten podivný reliéf na černém prstenu. Víc než jeden muž asi cítil potřebu se chránit před ženou, jako byla Elizabeth, dokonce i když ochotně upadl do jejích osidel.

„Často jste navštěvoval mého muže a jeho první ženu v Ravenwoodu?“ zeptala se Sophy tak zběžně, jak jen to bylo možné.

Utteridge se suše uchichtl. „Ravenwood svou choť bavil velice zřídka. Rozhodně ne po těch prvních měsících po svatbě. Ach, ty první měsíce byly pro nás ostatní velice zábavné, to tedy musím říci.“

„Zábavné?“ Sophy pocítila lehký ledový záchvěv.

„Ano, opravdu,“ nadšeně vykládal Utteridge. „Prvním rokem docházelo ke spoustě scén a veřejným výstupům, kterými se bavila celá společnost, ale potom Ravenwood se ženou začali žít každý jinak. Někdo říká, že už byl téměř rozhodnut ji žalovat a rozvést se s ní, když náhle Elizabeth zemřela.“

Julian určitě ty veřejné scény nesnášel. Žádný div, že tolik trval na tom, aby se jeho žena nestala terčem řečí. Sophy se pokusila dostat zpátky ke své původní otázce. „Byl jste někdy na Ravenwoodském opatství, mylord?“

„Pokud si vzpomínám, tak dvakrát,“ zběžně vyprávěl Utteridge. „Ale nikdy jsem nezůstal dlouho, i když Elizabeth uměla být velice okouzlující. Osobně mne venkov příliš nezajímá. Muž s mou postavou příliš neholduje zemědělství. Cítím se mnohem pohodlněji ve městě.“

„Ach tak.“ Sophy poslouchala pozorně, jak Utteridge mluví, jaký má rytmus řeči, a snažila se uhodnout, zda on je ten muž v černé masce a kápi, který ji varoval před prstenem tehdy v noci na maškarním plese. Pomyslela si, že to není on.

A jestliže mluvil Utteridge pravdu, nepokládala ho za Ameliina svůdce. Ať tamten člověk byl kdokoli, pobýval na Ravenwoodu víc než dvakrát. Amelia se se svým milencem sešla několikrát během těch tří měsíců. Byla tady ovšem také možnost, že Utteridge lže o tom, jak časté byly jeho návštěvy, ale Sophy si nedovedla představit, proč by se tak namáhal.

Celá tahle záležitost snažit se vystopovat Ameliina svůdce bude nesmírně těžká, uvědomila si nakonec Sophy.

„Povězte mi, madam, hodláte jít ve šlépějích vaší předchůdkyně? Jestliže ano, doufám, že mne zahrnete do svých plánů? Dokonce bych uvážil další cestu do Hampshiru, kdybyste se hodlala stát mou hostitelkou,“ navrhl Utteridge nebezpečně úlisným hlasem.

Ta sotva skrytá urážka vytrhla Sophy z jejího poklidu. Zarazila se uprostřed tance a hněvivě naklonila hlavu. „Co tím přesně myslíte, mylord?“

„Ale nic, má drahá, ujišťuji vás, že jsem se ptal z pouhé zvědavosti. Zdálo se mi, že se tolik zajímáte o dřívější aktivity bývalé hraběnky, takže jsem byl jen zvědav, jestli třeba, ehm, netoužíte po podobně neklidném způsobu života, který se jí tak zamlouval.“

„To tedy vůbec ne,“ pronesla upjatě Sophy. „Nedovedu si představit, jak jste nabyl takového dojmu?“

„Ale uklidněte se, madam, neměl jsem v úmyslu vás urazit. Slyšel jsem nějaké řeči a musím přiznat, že vzbudily mou zvědavost.“

„Jaké řeči?“ chtěla vědět Sophy, najednou trochu vystrašená. Jestli se rozkřiklo něco o zamýšleném souboji mezi ní a Charlottou Featherstonovou, Julian bude zuřit.

„Není to nic důležitého, to vás ujišťuji,“ usmíval se Utteridge s chladnou ironií a jen tak mimochodem upravil padající květinu v Sophyinych vlasech. „Jenom nějaké pověsti o Ravenwoodových smaragdech.“

„Ach, o těch,“ skrývala svou úlevu Sophy. „Co s nimi má být, mylorde?“

„Pár lidí si říkalo, proč je nikdy nenosíte na veřejnosti,“ řekl sametově Utteridge, ale jeho oči byly jako jehly.

„To je ale divné,“ odpověděla mu Sophy. „Představte si, že lidé marní čas o takových mondénních záležitostech! Myslím, že tanec už skončil, mylorde.“

„Dovolíte-li, pak bych se omluvil, madam,“ pravil Utteridge s lakonickou poklonou, když hudba dohrála. „Myslím, že pro příští tanec jsem zadán.“

„Zajisté.“ Sophy lehce sklonila hlavu a sledovala, jak se Utteridge prodírá davem k mladé, modrooké blondýně, oblečené v bleděmodrém hedvábí.

„Cordelia Biddlová,“ vynořil se za Sophy ihned Waycott. „Nemá sice v hlavě žádný mozek, ale prý to bohatě vyvažuje její dědictví.“

„Nikdy jsem nebyla vedena k tomu, abych věřila, že muži na ženách zvláště oceňují jejich mozek.“

„Je pravda, že někteří muži nemají sami dostatek rozumu, natož aby totéž ocenili u ženy.“ Waycott se jí upřeně díval do tváře. „Dovolil bych si tipovat, že Ravenwood je jeden z takových zpátečnických mužů.“

„Tak to se tedy mýlíte, lorde,“ odpověděla mu Sophy bez obalu.

„Pak se omlouvám,“ lehce se uklonil Waycott. „Já jenom že jsem viděl velice málo důkazů, jak si Ravenwood váží své nové kouzelné ženy, a to člověka přece jenom zarazí.“

„Tak mi prosím povězte, co od něho očekáváte, že udělá, aby ukázal, jak si mne váží? Má sypat růžové okvětní lístky každé ráno před můj práh?“

„Ružové okvětní lístky?“ Waycott nadzvedl obočí. „Myslím, že to ne. Ravenwood není typ na romantická gesta. Spíš bych čekal, že vám už konečně daruje ty ravenwoodské smaragdy.“

„Neumím si představit proč,“ odsekla Sophy. „Barva mé pleti se ani ke smaragdům nehodí. Rozhodně vypadám lépe s diamanty, nemyslíte?“ Graciézně pohnula rukou, aby upozornila na náramek, který jí dal Julian. Drahokamy se jí na zápěstí jen jiskřily.

„Mýlíte se, Sophy,“ odporoval Waycott. „Vy byste vypadala se smaragdy báječně! Jsem ale zvědav, zda Ravenwood bude vůbec někdy schopen je zase nějaké ženě svěřit? Ty drahokamy pro něho musí představovat spoustu bolestných vzpomínek.“

„Musíte mne omluvit, sire. Vidím tamhle u okna lady Framptonovou. Měla bych se jít přesvědčit, zda jí pomohl můj lék na špatné trávení.“

Sophy odpílula pryč a řekla si, že teď už má vikomta skutečně dost. Vypadalo to, že je téměř na každé společenské akci, na které je v těchto dnech i ona.

Jak se prodírala davem, napadlo ji, že neměla Utteridge pouštět tak rychle. I kdyby to nebyl ten muž, kterého hledá, zjevně toho o Elizabethiných záležitostech ví hodně a je ochoten se o nich bavit. Trochu pozdě si uvědomila, že jí mohl poskytnout cenné informace o těch druhých dvou mužích na Charlottině seznamu.

Na druhé straně místnosti Cordelia Biddlová právě odmítla tanec lordu Utteridgovi. Nato se Utteridge obrátil, aby odešel do zahrady. Sophy si začala razit cestu k otevřeným dveřím.

„Zapomeňte na Utteridge,“ zavrčel hned za ní opět Waycott. „Vy můžete mít někoho lepšího, než je on. Dokonce i Elizabeth se s ním dlouho nezabývala.“

Sophy prudce otočila hlavu a přimhouřila hněvivě oči. „Nevím, na co tím narážíte, mylorde, a ani si nepřeji, abyste mi vysvětlil, co tím myslíte. Ale myslím, že by bylo moudré, kdybyste si přestal vymýšlet, co se týče mých známostí.“

„Proč? Protože se bojíte, že když se to donese k Ravenwoodovi, tak vás utopí ve stejném rybníce, jako utopil Elizabeth?“

Sophy v šoku chvíli zírala na Waycotta, ale pak se obrátila a proběhla otevřeným vchodem do chladného nočního vzduchu zahrady.

„Až mne příště přitáhneš do hazardního pekla tak mizerného, jako je tahle díra, tak doufám, že budeš mít aspoň dost slušnosti, abys dohlédl na to, že něco vyhraji.“ Julian tlumeně vrčel, když následoval Daregata pryč od karetního stolu.

Hráči za ním ihned postoupili kupředu s líčenou nedbalostí, která ale jen špatně zakrývala horečnatou nedočkavost v jejich očích. Kostky jemně cvakaly a začala další hazardní hra. Tuto noc někdo ztratí a někdo získá velké bohatství. Panství, která byla celé generace v rukách jedné rodiny, přijdou do nových rukou podle toho, jak komu padne vrh. Julian jen tak tak skrýval své opovržení. Půda a privilegia spolu s odpovědností, která je provází, se nemají riskovat při hloupé hře v kostky. Nechápal myšlení muže, který dělá něco takového.

„Přestaň si už konečně stěžovat,“ napomínal ho Daregate. „Říkal jsem ti přece, že je jednodušší dostat informace od veselého výherce než od nespokojeného člověka, který všechno prohrál. Máš přece, co jsi chtěl, ne?“

„To ano, sakra, ale stálo mne to patnáct set liber!“

„To je zanedbatelné ve srovnání s tím, co dneska ztratí Crandon s Musgrovem! Potíž s tebou, Ravenwoode, je, že je ti líto každé pence, kterou neutratíš za svoje hospodářství.“

„Ty sám víš, že by se tvůj přístup k hazardu absolutně změnil hned zítra, kdybys zdědil strýcův titul a panství, které k němu patří! Nejsi přece o nic víc zapřisáhlý hazardér než já!“ Když vyšli do chladného vzduchu, Julian zamával na svůj kočár. Byla téměř půlnoc.

„Tím si nebud' tak jistý. Momentálně se plně věnuji hráčským stolům. Obávám se, že můj příjem je na nich zcela závislý.“

„Máš štěstí, že máš talent na kostky a karty.“

„Jedna z těch užitečnějších dovedností, které jsem se naučil v našem elitním Etonu,“ nedbale prohodil Daregate. Naskočil do kočáru, který zastavil před oběma muži. Julian ho následoval a uvelebil se na sedadle proti svému příteli. „Tak dobře, stálo mne to ale dost. Podívejme se teď na to, co jsem za svých patnáct set liber vlastně dostal.“

„Podle Eggerse, který je, to ti musím říci, obvykle v těchto záležitostech docela zasvěcený, existují nejméně tři či čtyři muži, kteří stále nosí ten černý prsten,“ zamyšleně rekapituloval Daregate.

„Jenže nám se podařilo z něho dostat jenom dvě jména. Utteridge a Varley.“ Julian vzpomínal na muže, se kterým právě prohrál své

peníze. Čím více Eggers vyhrával, tím víc byl ochoten s Julianem a Daregatem klábosit. „Zajímalo by mne, jestli jeden z nich dal ten prsten Sophyině přítelkyni. Utteridge strávil nějaký čas v opatství, myslím. A Varley vlastně také, tím jsem si skoro jist.“ Julian sevřel ruku v pěst, když se snažil rozpomenout na zdánlivě nekonečný seznam všech Elizabethiných úspěchů.

Daregate předstíral, že tu narážku ignoruje, a věnoval se tématu blíže po ruce. „Máme přinejmenším kde začít. Buď Utteridge, nebo Varley jsou tím mužem, co dal přítelkyni tvé ženy ten prsten.“

„Zatraceně. Mně se to nelíbí, Daregate. Jedna věc je ale jasná. Sophy ten prsten už nikdy nesmí nosit. Musím dohlédnout na to, aby ho okamžitě zničila.“ A tím činem, pomyslel si v duchu zoufale, zase způsobí další roztříčku mezi ním a Sophy. Jí na tom černém prstenu zjevně velice záleží.

„V tom s tebou z celého srdce souhlasím. Když jsme zjistili jeho význam, už ho nesmí nikdy nosit. Jenže ona neví, co ten prsten znamená, Ravenwoode. Pro ni je to jenom taková památka. Hodláš jí prozradit pravdu?“

Julian zavrtěl pochmurně hlavou. „Mám jí říct, že původní majitel náležel k tajnému spolku, jehož členové se sázeli o to, kdo nasadí parohy těm nejvýše postaveným členům londýnské společnosti? To sakra ne! Už tak má velice nízké mínění o mužích obecně.“

„Opravdu?“ pobaveně se zeptal Daregate. „Tak to se tedy oba k sobě dobře hodíte, ne, Ravenwoode? Ani tvoje mínění o ženách není zrovna vysoké. Dobře ti tak, že ses oženil s dívkou, která ti to teď vrací.“

„Nech už toho, Daregate. Mám dneska v noci důležitější věci na práci než se dohadovat s mužem, jehož mínění o ženách se příliš neliší od mého. V každém případě Sophy je úplně jiná než dnešní průměrné ženy.“

Daregate na něho pohlédl ze strany a ve stínu kočáru se usmál. „Ano, já vím. Už jsem si sám říkal, jestli sis to uvědomil. Dobře si ji hlídej, Ravenwoode. V našem světě jsou vlci, kteří by byli obrovsky šťastní, kdyby se jim ji podařilo zvlčít!“

„To vím nejlépe sám.“ Julian se zadíval ven z okna kočáru. „Kde tě mám vysadit?“

Daregate pokrčil rameny. „Asi u Brookse. Mám náladu na trochu civilizovaného popití po všem tom pekle, které jsme právě opustili. Kam jedeš ty?“

„Najít Sophy. Je dneska na rautu u lady Dallimorové.“

Daregate se zazubil. „A bezpochyby tam kraluje. Tvoje paní se rychle stala módní. Zajdi si dneska na Bond Street nebo do kteréhokoli salonu a zjistíš, že polovina mladých dam v sousedství je oblečená se stejně kouzelnou ležérností jako tvoje paní. Stuhy jim plandají, klobouky nakřivo, šály tahají koncem po zemi. Je to všechno docela roztomilé, ale nikomu to tak nesluší jako Sophy.“

Julian se pousmál. „To je proto, že na tom nemusí pracovat. Ten styl je pro ni prostě přirozený.“

Patnáct minut poté se už Julian prodíral davem, který naplňoval taneční sál lady Dallimorové, a hledal Sophy. Daregate měl pravdu, uvědomil si pobaveně. Většina mladých dam měla na své garderobě alespoň něco v nepořádku. Ozdoby ve vlasech byly zastrčené ve všelijakých riskantních úhlech, stuhy vlály až na zem a šátky se třepaly, jakoby v improvizované poloze. Julian skoro rozšlápl vějíř, který visel majitelce od zápěstí na dlouhé šňůrce.

„Buďte zdrav, Ravenwoode, hledáte svou hraběnkou?“

Julian se ohlédl přes rameno a poznal jednoho barona středního věku, se kterým občas probíral zprávy z války. „Dobrý večer, Tharpe. Náhodou opravdu hledám lady Ravenwoodovou. Nezahlédl jste ji tu někde?“

„Je jí tady všude plno, brachu. Jen se rozhlédněte.“ Podsaditý baron mávl rukou na přeplněný sál. „Člověk se nemůže ani hnout, aby nešlápl na nějakou stuhu, mašli nebo šátek či nějakou takovou parádu. Trochu jsme si s vaší paní před chvílí povídali. Dala mi recept na likér, který mne prý zbaví mých zažívacích problémů. Musím vám přiznat, že máte zatracené štěstí, že jste si vzal zrovna tuhle ženu. Ona už dohlédne na to, abyste se dožil požehnaného věku. A navíc vám nádvkem dá aspoň tucet synů.“

Julian při té poslední poznámce stiskl rty. Nebyl si vůbec jistý, že mu Sophy ty syny dá tak ochotně. Dobře si vzpomíná, že nechtěla s těhotenstvím pospíchat. „Kde jste ji viděl naposledy, Tharpe?“

„Myslím, že tančila s Utteridgem.“ Tharp sraštil najednou starostlivě čelo. „Když na to tak myslím, tak to není zrovna nejvhodnější situace, hochu. Vy víte, jaký Utteridge je. Skrz naskrz zpustlý chlap. Kdybych byl vámi, hned bych takovým stykům udělal konec.“

Julian ucítil kolem žaludku mrazivé chvění. Jak si to ten Utteridge zařídil, že se dostal k Sophy? A co je důležitější, proč to dělal? „Hned na to dohlédnu. Díky, Tharpe.“

„Prosím.“ Baronova tvář se rozjasnila. „Ještě jednou poděkujte hraběnce za ten recept. Už se nemohu dočkat, až ho vyzkouším. Bůh ví, že už mám dost těch věčných brambor a chleba. Moc bych zase chtěl, abych se mohl zakousnout do pořádného kusu hovězí pečeně!“

„Vyřídím jí to.“ Julian se pohnul k odchodu a přitom se rozhlédl po lordu Utteridgovi. Jeho sice neuviděl, ale spatřil Sophy. Právě se chystala vyrazit do zahrady. Waycott se hned hotovil následovat ji.

Julian si slíbil, že už brzy bude muset s Waycottem něco udělat.

Zahrady byly úžasné. Sophy slyšela, že jsou chloubou lorda Dallimora, a za jiných okolností by si je při měsíčním svitu rádně vychutnala. Bylo jasné, že pečlivě zastříhané keře, terasy a květinové záhony si vyžádaly spoustu péče.

Ale dnes v noci jí tato rafinovaně vytvarovaná zeleň v pronásledování lorda Utteridge jen překážela. Pokaždé když zahrnula kolem vysokého keře, zjistila, že je jen v další slepé uličce. Čím dále se vzdalovala od domu, tím bylo těžší zrakem proniknout temnotu. Dvakrát narazila na párky, které opustily balkon, aby si našly intimní soukromí.

Jak daleko mohl Utteridge jenom jít, ptala se sama sebe se vzrůstajícím podrážděním. Zahrady přece nejsou tak obrovské, aby se jen tak ztratil. Potom se ale začala ptát, proč vůbec Utteridge podnikl takový velký výlet.

Odpověď na to ji napadla téměř vzápětí. Muž jeho charakteru nepochybně využije zahradu na své zálety. Třeba zrovna teď poslouchá nějaká nešťastnice jeho kluzké lichotky a myslí si, že se do něho zamilovala. Jestli to byl on, kdo svedl Amelii, tak byla Sophy pevně rozhodnuta udělat všechno pro to, aby se nikdy neoženil s Cordelií Biddlovou ani se žádnou jinou nevinnou dědičkou panství.

Vykasala si sukně, připravena obejít malou sochu Pana, tančícího uprostřed květinového záhonu.

„Takhle se tady promenovat sama není zrovna moudré,“ ozval se Waycott ze stínu. „V těchto zahradách se žena může klidně úplně ztratit!“

Sophy se zajíkla a rychle se otočila. Vikomt na ni upřeně hleděl opodál. Její počáteční úlek ustoupil hněvu. „Tedy mylorde, to se musíte za lidmi takhle plížit?“

„Jenom si začínám myslet, že to je jediný způsob, jak se mi kdy podaří si s vámi promluvit o samotě.“ Waycott postoupil pár kroků kupředu, jeho světlé vlasy v měsíčním světle vypadaly jako stříbro. Kontrast s černými šaty, které tak rád nosil, způsoboval, že vypadal tak nějak neskutečně.

„Myslím, že není nic, o čem bychom spolu museli mluvit o samotě,“ odpověděla příkře Sophy a křečovitě sevřela vějíř. Být sama s Waycottem, to se jí vůbec nezamlouvalo. V hlavě jí hned zaznělo, jak ji před ním Julian varoval.

„Mýlíte se, Sophy. Máme toho hodně, o čem bychom si měli promluvit. Chci, abyste se dozvěděla pravdu o Ravenwoodovi i o Elizabeth. Už bylo na čase, abyste se dozvěděla holá fakta.“

„Všechno, co potřebuji vědět, už vím,“ odpověděla odměřeně Sophy.

Waycott zavrtěl hlavou, oči se mu ve stínu leskly. „Nikdo neví, jaká je pravda, a tím méně vy. Kdybyste ji znala, nikdy byste se za Ravenwooda neprovdala. Jste příliš milá a jemná, abyste se dobrovolně vzdala takovému monstru, jako je on.“

„Musím vás požádat, abyste ihned přestal, lorde Waycotte.“

„Bůh mi pomoz, ale já přestat nemohu!“ Waycottův hlas zněl najednou chraptivě. „Copak si myslíte, že bych nepřestal, kdybych mohl? Jen kdyby to bylo tak snadné. Nemohu na to přestat myslet. Na ni. Na všechno. Pronásleduje mne to všude, Sophy. Stravuje mne to žaživa. Mohl jsem ji zachránit, ale ona mi to nedovolila.“

Sophy si teď poprvé začínala uvědomovat, že ať Waycottovy city vůči Elizabeth byly jakékoli, nebyly rozhodně povrchní ani pomíjivé. Ten člověk zjevně hrozně trpí žalem. Ihned se v ní probudil její přirozený soucit. Postoupila k němu a pohládila ho po rukávu.

„Ale no tak,“ zašeptala. „Nesmíte si to vyčítat. Elizabeth byla velice nervní, snadno se vzrušila. Dokonce i my, kdo jsme žili na venkově kolem Ravenwoodu, jsme to o ní věděli. Ať už se stalo cokoli, je po všem. Nesmíte se tím už trápit.“

„On ji zničil,“ šeptal Waycott, sotva ho bylo slyšet. „To, co byla, to z ní udělal on. Víte, Elizabeth si ho nechtěla vzít. K tomu svazku ji donutila rodina. Její rodiče nemysleli na nic jiného než na

Ravenwoodův titul a jeho bohatství. Na její cit nebrali nejmenší ohled. Vůbec nechápali, jaká je to křehká bytost.“

„Prosím, mylord, takhle nesmíte mluvit.“

„Když on ji zabil!“ Waycottův hlas teď zesílil. „Zpočátku na to šel pomalu, pomocí celé řady malých krutostí. Potom na ni začal být drsnější. Řekla mi, že ji několikrát i zbil svým jezdeckým bičíkem. Zbil ji, jako by byla nějaký kůň!“

Sophy rychle zavrtěla hlavou a přitom ji napadlo, jak často ona sama vyprovokovala Julianův hněv, ale on proti ní nikdy nepoužil násilí. „Ne, tomu nevěřím.“

„Je to pravda! Vy jste ji zpočátku neznala. Neviděla jste, jak se změnila, když se za něho provdala. Stále se snažil spoutat její duši a udusit její vnitřní oheň. Bojovala proti němu jediným způsobem, kterým mu mohla vzdorovat. Ale ve své snaze se osvobodit až zdivočela.“

„Někteří lidé tvrdí, že byla ještě víc než divoká,“ tiše namítla Sophy. „Někteří lidé tvrdí, že byla přímo šílená. A jestli je to pravda, tak je to moc smutné.“

„To jí způsobil on!“

„Ne. Nemůžete svádet její stav na Ravenwooda, mylord, takové šílenství je už v krvi.“

„Ne,“ znovu divoce namítal Waycott. „Její smrt má na svědomí Ravenwood! Kdyby nebylo jeho, ona by dnes ještě žila. Za svůj zločin musí zaplatit!“

„To je absolutní nesmysl, mylord,“ chladně namítla Sophy. „Smrt Elizabeth byla pouhá náhoda. Takhle nikoho nesmíte obviňovat! Ani přede mnou, ani před nikým jiným! Víte stejně dobře jako já, že taková tvrzení mohou způsobit velké problémy!“

Waycott potřásl hlavou, jako kdyby se chtěl zbavit nějaké husté mlhy před očima. Jeho oči přestaly svítit. Rukou si pročísl vlasy. „Poslyšte, jsem blázen, že jsem se před vámi takhle zmateně rozpovídal.“

Když si Sophy uvědomila, co se skrývá za jeho obviněními, její srdce se mu otevřelo. „Musel jste ji velice milovat, mylord.“

„Příliš. Víc než život sám.“ Waycottův hlas zněl teď velice unaveně.

„To je mi tak líto, mylord. Nedokážu to ani vypovědět.“

Vikomtův úsměv byl teď ponurý. „Jste tak milá, Sophy. Možná až příliš. Začínám věřit, že mi skutečně rozumíte. Nezasloužím si vaši něhu.“

„Ne, Waycotte, to si tedy rozhodně nezasloužíte!“ Přísný hlas rozřízl tmu jako břitva a pak se vynořil ze stínu stromů Julian. Natáhl se a sňal Sophyinu ruku z paže druhého muže. Když ji majetnický uchopil v podpaží, na zápěstí se jí zablyštěl diamantový náramek.

„Juliane, prosím,“ namítla slabě Sophy, vylekaná jeho náladou.

Ignoroval ji a soustředil se na vikomta. „Moje choť má slabost pro ty, o kterých se domnívá, že trpí, a já nedovolím, aby této její slabosti kdokoli zneužíval. A obzvláště ne vy, Waycotte. Pochopil jste, co tím myslím?“

„Naprosto. Dobrou noc, madam. A děkuji vám.“ Waycott se Sophy graciálně uklonil a odkráčel zvolna do temné zahrady.

Sophy si povzddechla. „Vážně, Juliane, nebylo vůbec třeba dělat takovou scénu.“

Julian v duchu zaklel a vedl svou ženu po pěšině k domu. „Že nebylo třeba dělat scénu?! Sophy, ty vůbec nechápeš, jak blízko jsi dnes večer k tomu, abych se přestal úplně ovládat. Řekl jsem ti přece naprosto jasně, že si nepřejí, aby ses za jakýchkoli okolností s Waycottem stýkala!“

„Šel za mnou ven do zahrady. Co jsem měla asi dělat?“

„U čerta, proč jsi vůbec šla sama do zahrady?“

To ji zarazilo. Nemůže mu přece říct o svém pokusu získat od lorda Utteridge informace! „Uvnitř v sále bylo veliké horko,“ říkala opatrně a snažila se držet se co nejvíc pravdy, aby se neponížila, kdyby ji chytil při úplné lži.

„Měla bys vědět, že sama nemáš chodit ven. Kam se poděl tvůj zdravý rozum, Sophy?“

„Nejsem si tím zcela jista, mylord, ale mám pocit, že právě manželstvím se tento dar značně opotřebovává.“

„Tohle není Hampshire, kde se můžeš sama bezpečně potulovat po okolí.“

„Ano, pane.“

Zasténal. „Kdykoli použiješ tenhle tón, tak vím, že tě strašně otravuji, Sophy. UVědomuji si, že jsem spoustu času strávil tím, že jsem tě poučoval, ale přísahám ti, že si o to pořád říkáš. Proč musíš trvat na tom, aby ses dostávala do takovýchto situací? Děláš to

jenom proto, abys nám oběma dokázala, že nedokážu zvládnout svou vlastní ženu?“

„Mne není třeba zvládat, mylord. Ale začínám věřit, že to nikdy nepochopíte. Bezpochyby cítíte, že je to nutné, vzhledem k tomu, co se přihodilo vaší první ženě, ale já vás ujišťuji, že žádná vaše snaha ji zvládnout by ji bývala nezachránila před tím, aby se nezahubila. Byla mimo vaši moc či moc kohokoli jiného. Byla, jak věřím, absolutně mimo veškerou lidskou moc. Nesmíte si vyčítat, že jste ji nemohl zachránit.“

Julianova silná ruka jí sevřela pevně prsty. „Krucí, přece jsem ti říkal, že se s tebou nebudu o Elizabeth bavit! Řeknu jenom tolik: Bůh ví, že se mi nepovedlo ji ochránit před tím, co ji přivádělo do takového divokého stavu, a možná máš i pravdu. Ale můžeš si být jista, že tebe ochránit dokážu!“

„Ale já nejsem Elizabeth!“ vyštěkla Sophy. „A ujišťuji vás, že nejsem žádným kandidátem pekel!“

„Toho jsem si dobře vědom,“ uklidňoval ji Julian. „A děkuji za to Bohu. Ale ochranu potřebuješ, Sophy. V jistých ohledech jsi velice zranitelná.“

„To není pravda. Umím se o sebe postarat sama!“

„Jestliže jsi tak proklatě zkušená v tom, jak se o sebe starat, tak proč jsi tak podléhala té Waycottově tragické scénce?“ vyštěkl podrážděně Julian.

„Nelhal mi. Jsem přesvědčena, že měl Elizabeth hrozně rád. Neměl by se rozhodně zamilovávat do manželky jiného muže, to ne, ale to nemění nic na faktu, že jeho cit k ní byl opravdový!“

„Nebudu se hádat o tom, že ho zcela okouzila. Věř mi, ten člověk ve své lásce nebyl zdaleka sám. Ale není pochyb, že jeho chování dnes večer bylo celé zaměřeno jen k tomu, aby získal tvůj soucit.“

„A co je na tom špatného? Všichni čas od času potřebujeme soucit.“

„U Waycotta by to byl ale první krok do kalných vod zrádného moře. Využil by i té nejmenší příležitosti, Sophy, aby tě stáhl dolů. Jeho cílem je tě svést a pak mi ten fakt vmést do tváře. Musím to říkat ještě jasněji?“

Sophy byla bez sebe. „Ne, mylord, říkáte to dostatečně jasně! Ale já si myslím, že se mýlíte i ve vikomtových citech. V každém případě vám přísahám, že se nenechám svést ani od něho, ani od

kohokoli jiného. Svou loajalitu jsem vám přece už slíbila. Proč mi tedy nevěříte?“

Julian potlačil výkřik naprostého zoufalství. „Sophy, já jsem ti přece nechtěl ani naznačit, že bys do jeho osidel upadla dobrovolně!“

Sophy ignorovala jeho pokus ji usmířit. „Myslím, mylord, že to nejmenší, co můžete udělat, je, že mi dáte své upřímné ujištění, že co se toho týče, tak přijímáte moje slovo!“

„Zatraceně, Sophy, říkám ti přece, že jsem nechtěl...“

„Tak dost!“ Sophy se prudce zastavila uprostřed cesty, a tím ho přinutila, aby se také zastavil. Pak se na něho podívala s ohnivě odhodlaným výrazem v očích. „Váš čestný slib, že mi budete věřit, že se nenechám svést ani Waycottem, ani žádným jiným. Nepůjdu s vámi ani o krok dál, dokud mi nedáte své slovo!“

„Opravdu nepůjdeš?“ Julian jí dlouho zkoumavě pohlížel do měsícem zalité tváře, přičemž jeho vlastní výraz byl vzdálený a jako vždycky absolutně nečitelný.

„Juliane, aspoň tohle mi dlužíte! Je skutečně tak těžké říct těch pár slovíček? Když jste mi dal ten náramek a Culpeperův bylinář, tak jste tvrdil, že je to proto, že si mne vážíte. Chci nějaký důkaz té úcty a nemám na mysli žádné smaragdy či diamanty.“

V Julianově pohledu se cosi zablesklo, když zvedl dlaně, aby do nich vzal její tvář. „Jsi pěkně vzteklá potvůrka, když se někdo jenom trochu dotkne tvé cti.“

„Nejsem o nic víc vzteklejší, než byste byl vy, sire, kdyby někdo zpochybňoval vaši čest!“

Jeho čelo se hrozivě zamračilo. „Hodláš ji snad zpochybnit, když ti na tvou otázku nedám odpověď, kterou chceš?“

„Ovšem že ne. Nemám nejmenší pochyby, že vaše čest je naprosto neposkvrnitelná. Chci od vás jenom ujištění, že máte stejný respekt pro mou čest. Jestliže úcta je vše, co ke mně cítíte, sire, pak mi, u všech svatých, přece můžete dát v tomto smyslu nějaké rozumné potvrzení!“

Julian opět dlouhou chvíli jen tak stál a díval se jí hluboko do očí. „Žádáš ode mne hodně, Sophy.“

„Ne víc, než žádáte vy ode mne.“

Pomalu a neochotně přikývl, čímž potvrdil tak důležitý ústupek. „Ano, máš pravdu,“ řekl pak tiše. „Neznám žádnou jinou ženu, která by z otázky cti udělala takovým způsobem zásadní věc. V podstatě neznám žádnou ženu, která by si s pojmem čest vůbec lámala hlavu.“

„Třeba je to ale jenom proto, že muži ženské názory na tento problém neberou v potaz, ovšem kromě těch případů, kdy ztráta ženské cti hrozí vystavit nebezpečí jejich vlastní čest.“

„Prosím tě, už dost. Vzdávám se.“ Julian zvedl ruku, aby zarazil další argumenty. „Dobrá, vážená, máte mou slavnostní přísahu, že ve vaši ženskou čest vkládám veškerou svou důvěru a víru.“

Sophy spadl kámen ze srdce a její napětí pominulo. Rozechvěně se usmála, dobře vědouc, jaké přemáhání ho stálo takhle ustoupit. „Děkuji ti, Juliane.“ Postavila se na špičky a lehce ho políbila na ústa. „Já tě nikdy nezahládím,“ zašeptala pak vážně.

„Takže není důvodu, proč bychom spolu neměli my dva dobře vycházet.“ Jeho paže se drsně sevřely kolem ní, přitáhl si ji těsně ke svému štíhlému a vysokému tělu. Jeho rty se pak toužebně, žízňivě a podivuhodně naléhavě přisály na její ústa.

Když konečně za chvíli Julian opět zvedl hlavu, v jeho očích bylo to známé toužebné očekávání.

„Juliane?“

„Myslím, má nejvěrnější choti, že je čas jít domů. Už mám plány na zbytek dnešního večera.“

„Opravdu?“

„Rozhodně.“ Opět ji vzal za ruku a vedl zpátky do tanečního sálu tak dlouhými kroky, že Sophy musela popobíhat, aby mu stačila. „Myslím, že se s naší hostitelkou okamžitě rozloučíme.“

Ale když prošli o něco později hlavním vchodem jejich domu, Guppy už na ně čekal s úzkostným výrazem, který se na jeho tváři objevoval jen skutečně vzácně.

„Tady jste, mylordé! Právě jsem se chystal poslat za vámi do vašeho klubu sluhu. Vaše teta, lady Sinclairová, zřejmě vážně ochuravěla a slečna Rattenburyová už dvakrát vzkazovala, aby jí naše paní přišla na pomoc!“

Julian nervózně přecházel po své ložnici, dobře vědel, že jeho nespavost je přímým důsledkem pocitu, že Sophy vedle ve své ložnici není. Kde by ovšem správně být měla! Pročisl si rukou rozčuchané vlasy a říkal si, kdy a jak přesně se vlastně dostal do takové situace, že už nemůže pořádně spát, jestliže Sophy není někde nablízku.

Sesul se do křesla, které koupil před pár lety od mladšího Chippendala, když se spolu s tímto výrobcem nábytku zamilovali do neoklasicistního slohu. To křeslo je upomínkou na idealismus mého mládí, pomyslel si Julian ve vzácné chvíli sebepoznání.

Během téže doby, která mu nyní připadala kdesi daleko v minulosti, byl znám jako diskutér řeckých a latinských klasiků, o kterých vedl dlouho do noci vášnivě debaty, angažoval se v liberální politice reformních whigů, a dokonce si myslel, že je nezbytné umístit kulkou do prsou dvou mužů, kteří se odvážili zpochybnit Elizabethinu čest.

Julian si pomyslel, že se během posledních pár let hodně změnilo. Ted' mívá zřídkačdy čas nebo chuť se hádat o klasicích. Už došel k závěru, že whigové, dokonce i ti liberální, nejsou o nic méně zkorumpovaní než toryové. Od té doby už také dávno vzal na vědomí, že tvrdit, že Elizabeth měla vůbec nějakou čest, je prostě k smíchu.

Nepřítomně pohladil nádherně zpracované mahagonové područky svého křesla. Ke svému překvapení část jeho bytosti ještě stále dokázala vnímat čisté, klasicistní motivy křesla, podobně jako když část jeho bytosti trvala na tom, aby se pokoušel o pár poetických řádek doprovázejících ten diamantový náramek a bylinář, který dal Sophy. Jenže verše už byly kostrbaté a staromódní.

Od Cambridge a počátků manželství s Elizabeth už nenapsal žádnou báseň, a měl-li být k sobě upřímný, tak sám dobře věděl, že na to nikdy ani neměl nadání. Po jednom či dvou pokusech netrpělivě zmuchlal papír a zahodil ho. Pak dal přednost tomu krátkému vyznání, které Sophy nakonec přiložil k dárkům.

Ale to zjevně ještě nebyl konec. Dnes v noci dostal další znepokojivý důkaz, že cosi z jeho mladistvého idealismu přece jenom přežilo, i když dělal všechno možné, aby ho pohřbil pod vahou cynického a realistického pohledu na svět. Nemohl popřít, že v něm cosi pozitivně reagovalo na Sophyinu žádost o důkaz, že respektuje její smysl pro čest.

Julian přemítal, zda jí měl dovolit, aby strávila noc s Fanny a Harriettou. Ne že by mohl ovlivnit její rozhodnutí, uvědomil si sarkasticky. Od okamžiku, kdy Guppy vyřídil Sophy ten vzkaz, nedalo se nijak otřást jejím rozhodnutím okamžitě odjet k lůžku nemocné tety.

Julian se s ní nehádal. Sám měl upřímné obavy o stav své tety. Fanny byla sice výstřední a nepředvídatelná, občas hrozná, ale Julian si uvědomoval, že ji má docela rád. Od smrti jeho už starších rodičů byla teta jediným členem Ravenwoodova klanu, na kterém mu vážně záleželo.

Když Sophy dostala její vzkaz, zdržela se jenom tolik, aby se převlékla a vzbudila svou komornou. Mary pak pobíhala kolem a balila pár nutných věcí, zatímco Sophy připravovala svou lékárníčku a ten vzácný výtisk Culpeperova bylináře.

„Skoro mi už některé bylinky docházejí,“ nervózně sdělovala Julianovi v kočáře, který nechal přistavit na cestu k Fanny. „Možná mi některý z místních lékárníků sežene trochu kvalitního heřmánku a turecké rebarbory. Škoda že je Stará Bess tak daleko. Její bylinky by byly mnohem spolehlivější.“

U Fanny je přivítala hned u dveří rozrušená Harrietta. Teprve při pohledu na vystrašenou Fannyinu přítelkyni, která bývala jindy tak klidná, došlo Julianovi, jak vážné to asi s jeho tetou je.

„Díky bohu, že jsi tady, Sophy! Mám takové starosti! Chtěla jsem poslat pro doktora Higgse, ale Fanny o tom nechce ani slyšet. Tvrdí, že není nic jiného než šarlatán a že ho nepustí přes práh své ložnice. Ani se jí nedivím. Ten člověk víc pacientů ztrácí, než vyléčí. Nevěděla jsem, co jiného bych měla dělat než poslat pro tebe. Doufám, že ti to nevadí?“

„Samozřejmě že mi to nevadí. Hned k ní zajdu, Harry.“ Sophy se spěšně s Julianem rozloučila a už letěla nahoru po schodech a za ní lokaj s její lékárníčkou.

Harrietta se nervózně obrátila zpět na Juliana, který stále ještě stál v hale. „Díky, že jste jí dovolil, aby sem takhle nahonem v tak pozdní hodinu přijela.“

„Nemohl bych ji zarazit, i kdybych si to přál. A vy sama víte, jak mám Fanny rád. Chci, aby měla tu nejlepší péči a docela s ní souhlasím, pokud jde o toho doktora. Jediné léčebné prostředky, které Higgs zná, jsou pouštění žilou a klystýr.“

Harrietta si povzdechla. „Obávám se, že máte pravdu. Nikdy jsem pouštění žilou moc nevěřila a věřte mi, že chudák Fanny žádné další krvácení nepotřebuje. Už si tohohle léčení zažila dost kvůli té zhoubné nemoci, kterou má. Takže teď už nám zbyla jediná Sophy a její bylinky.“

„Sophy to s bylinkami umí,“ ujišťoval ji Julian. „Osobně to mohu dokázat. Mám totiž tuhle sezonu to nejzdravější služebnictvo ve městě.“

Harrietta se nad jeho pokusem o humor roztržitě usmála. „Ano, já vím. Díky všelijakým jejím předpisům se teď i našemu služebnictvu daří velice dobře. A můj revmatismus se už také dá mnohem lépe snášet od té doby, co používám Sophyin recept. Co bychom si bez ní jenom počali, mylordé?“

Ta otázka Juliana zaskočila. „To nevím,“ řekl prostě.

Po dvaceti minutách se Sophy znovu objevila nahoře na schodech, ale jen aby stačila všechny informovat, že si myslí, že Fannyiny problémy jsou následkem toho, že měla k večeři zkaženou rybu a že zabere pár hodin ji léčit a sledovat její stav. „Rozhodně tady musím zůstat přes noc.“

Protože věděl, že se nedá nic jiného dělat, vrátil se Julian nerad kočárem domů sám.

Ale jakmile propustil Knaptona a skončil se svými přípravami na lože, začal být neklidný.

Nebyl si jistý, zda by neměl sejít do knihovny a vzít si nějakou nudnou četbu, když si vzpomněl na ten černý prsten.

Kvůli tomu, jak přistihl Sophy v zahradě s Waycottem a Fannyině nemoci, na ten prokletý prsten dočasně zapomněl.

Daregate má pravdu. Musí se ho okamžitě zbavit. Julian se rozhodl, že jej Sophy z té její malé klenotnice okamžitě vezme. Už jenom pomýšlení na to, že ho Sophy má ve svých věcech, ho zneklidňovalo. Je až příliš pravděpodobné, že by Sophy mohla podlehnout náhlému impulzu a znovu si ho navléknout.

Julian vzal svíčku a prošel spojovacími dveřmi. Sophyina ložnice vypadala bez ní prázdně a osaměle. Jakmile si to uvědomil, došlo mu, jak už si zvykl na to, že s ní žije. Její nepřítomnost v posteli bohatě stačila, aby začal přímo proklínat všechny prodavače zkažených ryb. Kdyby nebylo Fannyiny nemoci, teď by se miloval se svou tvrdohlavou, něžnou, vášnivou a tolik cti dbalou chotí.

Julian přešel k toaletnímu stolku a otevřel víčko klenotnice. Okamžik jen tak stál a prohlížel Sophyinu hubenou sbírku klenotů. Jediným hodnotným šperkem tam byl diamantový náramek, který jí dal. Byl pečlivě uložený na čestném místě na rudém sametovém podkladu.

Julian se rozhodl, že Sophy potřebuje k náramku ještě odpovídající náušnice.

Potom jeho pohled padl na černý prsten v rohu. Ležel na složeném kousku papíru. Už pouhý pohled na ten prsten vyvolal v Julianovi tichou zlost. Sophy věděla, že ho dal její sestře nějaký bezcitný zhýralec, který si kvůli svádění nevinných dívek nedělá žádné výčitky. Ale ani ona nemůže tušit, jak nebezpečný ten kousek kovu je, nebo co vlastně znamená.

Julian sáhl do klenotnice a vyndal prsten. Pak se jeho prsty dotkly složeného papíru vespod. Vyvolalo to v něm další nepříjemný pocit, a tak papír vzal a rozbil.

Na papírku byla napsána tři jména: Utteridge, Varley a Ormiston.

Julianův tichý hněv se prudce rozhořel bílým žárem zběsilé zuřivosti.

„Bude opravdu v pořádku?“ Harrietta stála u Fannyiny postele a úzkostlivě zkoumala bledý obličej své přítelkyně. Po hodinách křečovitého zvracení a bolestech trávicího traktu konečně Fanny vyčerpáním upadla do spánku.

„Myslím, že ano,“ odpověděla Sophy, zatímco míchala další špetku léčivých bylin ve sklenici vody. „Už se zbavila většiny toho otráveného jídla, co měla v žaludku, a jak vidíš, už nemá tolik bolesti. Budu ji do rána hlídat. Jsem si ale téměř jista, že krize už přešla, i když úplně to ještě jasné není.“

„Zůstanu tady s tebou.“

„To nemusíš, Harrietto. Prosím, běž se vyspat. Jsi stejně vyčerpaná jako teta.“

Harrietta mávla nad její radou rukou. „Nesmysl. Nemohla bych rozhodně spát, když vím, že je Fanny třeba ještě stále v nebezpečí.“

Sophy se s porozuměním usmála. „Jsi opravdu skvělá přítelkyně, Harry. Fanny má velké štěstí, že tě má.“

Harrietta se posadila na židli u postele a nepřítomně si rovnala fialovou sukni. „Ne, ne, Sophy. Je to obráceně. To já jsem ta, co má štěstí, že je Fanny mou nejdražší přítelkyní. Je radost mého života, jediná osoba na celém světě, které mohu cokoli říct, jakkoli je to hloupé nebo chytré. Jediná, se kterou mohu sdílet ty nejnepatrnější pomluvy nebo ty nejkolosalnější novinky. Jediná, v jejíž přítomnosti mohu plakat nebo se smát, nebo s kým mohu občas trochu víc holdovat sherry.“

Sophy se posadila na židli na protější straně postele a zadívala se na Harriettu s náhlým pochopením. „Ona je jediná osoba na světě, se kterou se můžeš cítit svobodně, vid’?“

Na letmý okamžik se Harrietta zářivě usmála. „Ano. Správně. Jediná bytost, se kterou se cítím svobodně.“ Pohlédla Fanny po ruce, která bezvládně ležela na vyšívaném povlaku přikrývky.

Sophy sledovala to drobné gesto a cítila, že se za ním skrývá láska. Probudil se v ní známý pocit touhy a začala přemýšlet o svém vztahu k Julianovi. „Máš velké štěstí, Harry,“ řekla potom jemně. „Myslím, že neexistuje mnoho manželství, kde by partnery mezi sebou poutal tak silný cit jako mezi tebou a Fanny.“

„Já vím. Je to sice smutné, ale asi zcela pochopitelné. Jak by si mohl rozumět muž se ženou tak jako Fanny se mnou?“ zeptala se prostě Harrietta.

Sophy sepnula prsty v klíně. „Možná,“ řekla potom pomalu, „možná tam, kde je pravá láska, vzájemná úcta a ochota k toleranci, úplné porozumění není ani třeba.“

Harrietta na ni ostře pohlédla a pak se zeptala: „Má drahá, tak tohle doufáš, že najdeš u Ravenwooda?“

„Ano.“

„Už jsem to říkala, na muže je to moc hodný člověk, ale nevím, zda ti může dát, co chceš. Fanny i já jsme jen bezmocně sledovaly, jak v něm Elizabeth dusí veškeré lidské city, které ty v něm chceš probudit. Osobně si ale zdaleka nejsem jista, zda je vůbec nějaký muž schopen dát ženě to, co ženy opravdu potřebují.“

Sophy křečovitě stiskla ruce. „On je můj manžel a já ho miluji. Nepopírám, že je arogantní a tvrdohlavý a někdy se s ním dá

nesmírně těžko vyjít, ale je to, jak sama říkáš, hodný a čestný člověk. Je velmi zodpovědný. Nikdy bych si ho nevzala, kdybych si tím vším nebyla jista. Dokonce jsem jistou dobu uvažovala, že se za něho vůbec nevzdám.“

Harrietta s porozuměním zkušeného partnera přikývla. „Pro ženu je manželství velmi riskantní podnik.“

„No, já už jsem riskovala. Doufám, že tak či onak naleznu způsob, aby nám to fungovalo.“ Sophy se lehce usmála, když si vybavila scénu mezi ní a Julianem ten večer v zahradě. „Vždycky když jsem přesvědčena, že už je to beznadějné, tak mi Julian ukáže paprsek světla, a já zase získám další dávku optimismu.“

Fanny se zavrtěla a někdy těsně před svítáním otevřela oči. Nejprve pohlédla na Harriettu, která tiše pochrupevala v nejbližší židli, a na jejích rtech se objevil láskyplný úsměv vyjadřující hloubku jejího citu. Potom se otočila a uviděla Sophy, jak právě zeširoka zívá.

„Vidím, že se o mne starali všichni moji strážní andělé,“ poznamenala Fanny sice ještě velice slabým hlasem, ale už zase jako stará dobrá Fanny. „Obávám se, že to pro vás obě musela být hrozně dlouhá noc. Omlouvám se.“

Sophy se zasmála, vstala a protáhla se. „Soudím, že už se cítíte mnohem lépe.“

„Nekonečně lépe. Přesto přísahám, že už se v životě nedotknu studené omáčky z kambaly!“ Fanny se vztyčila na polštářích a vzala Sophy za ruku. „Nemohu ti ani dostatečně poděkovat za tvou laskavost, má drahá. Muset se zabývat takovou nepříjemnou nemocí! Nechápu, proč jsem nemohla dostat něco mnohem elegantnějšího, jako třeba deprese nebo předrážděné nervy!“

Tlumené chrápání na vedlejší židli náhle ustalo. „Ty, moje drahá Fanny,“ pravila Harrietta, jako by byla už úplně vzhůru, „nikdy nemůžeš dostat nic takového, jako je deprese nebo něco podobného!“ Naklonila se kupředu a vzala svou přítelkyni za ruku. „Jak se cítíš, drahoušku? Pěkně jsi mne vylekala! Prosím tě, už to příště nedělej.“

„Pokusím se už to nikdy neopakovat,“ slibovala ochotně Fanny.

Sophy viděla ve výrazu obou žen neskrývaný cit a pocítila zvědavost. Náhle pochopila, že láska mezi Fanny a Harriettou je větší než pouhé přátelství, a rozhodla se, že je nejvyšší čas, aby už šla domů. Nebyla si sice jistá, že vztah mezi Julianovou tetou a její

společníci naprosto chápe, ale věděla určitě, že je čas jim oběma dopřát trochu soukromí.

Vstala tedy a začala si balit svou lékárníčku.

„Nevadilo by vám, kdybych požádala vašeho sluhu, aby mi přistavil váš kočár?“ zeptala se Fanny.

„Ale moje drahá Sophy, musíš si přece dát snídani!“ ihned se ozvala Harrietta. „Vůbec jsi nespala a nemůžeš přece opustit náš dům bez jídla!“

Sophy pohlédla na vysoké stojací hodiny v rohu místnosti a zavrtěla hlavou. „Když si pospíším, stihnu ještě snídani s Julianem.“

Za půl hodiny už Sophy kráčela do svého pokoje. Znovu zazívala a rozhodla se, že postel je mnohem přitažlivější než snídaneň. Nikdy v životě ještě nebyla tak vyčerpaná. Poslala Mary ven z pokoje s ujištěním, že nepotřebuje její pomoc, a posadila se k toaletnímu stolku. Noc strávená na židli nepřispěla zrovna k tomu, aby se její sklon k přirozeně nedbalému zevnějšku zlepšil, pomyslela si sebekriticky. Účes měla katastrofální.

Sáhla po stříbrném kartáči a její pohled upoutal třpyt diamantů. Zamračila se a překvapeně zjistila, že nechala otevřené víčko své malé klenotnice. Včera v noci měla zoufale naspěch. Určitě ji zapoměla zavřít, když si svlékala diamantový náramek a dávala ho dovnitř.

Už začala klenotnici zavírat, ale pak si s hrůzou uvědomila, že zmizel její černý prsten i s kouskem papíru, na kterém měla ta tři jména.

„Hledáš tohle, Sophy?“

Při ledovém zvuku Julianovy otázky Sophy vyskočila, prudce se otočila a uviděla Ravenwooda, jak stojí v otevřených dveřích mezi ložnicemi. Na sobě měl jezdecké kalhoty, oblíbený pár vyleštěných hessiánek a v jedné ruce držel černý prsten. V druhé ruce měl ten známý kousek papíru.

Sophy zírala nejprve na prsten a potom do Julianových blýskajících se očí. Zmocnilo se jí zoufalství. „Nechápu to, mylorde. Proč jste mi ten prsten z klenotnice vzal?“ Její slova zněla odvázně a klidně, ale jejich tón vůbec neodrážel její pocity. Když si uvědomila, jaký to má význam, že Julian objevil ten seznam, pocítila slabost v kolenou.

„Proč jsem vzal ten prsten, je na dlouhé povídání. Než se k němu dostaneme, budeš třeba tak laskavá a povíš mi, jak se vede Fanny?“

Sophy naprázdno polkla. „Už se hodně zotavila, mylorde.“

Přikývl a přešel pokoj, aby se posadil na židli u okna. Položil papír s prstenem na stolek vedle sebe. Ranní světlo se matně odrazilo na černém kovu.

„Výborně. Jste skutečně ta nejdokonalejší léčitelka, drahá choti. A teď, když máme tuto záležitost za sebou, nic už nám nebude překážet, abyste mi přesně neprozradila, k čemu máte tenhle jmenný seznam?“

Sophy klesla zpátky do křesla u toaletního stolku, složila ruce v klíně a snažila se vymyslet, jak zvládnout tenhle neočekávaný obrat událostí. Její mysl byla přitom otupena dlouhou nocí bez spánku. „Předpokládám, že se na mne opět zlobíte, sire?“

„Zase?“ Jeho obočí se opět nadzvedlo s tím charakteristickým zastrašujícím výrazem. „Chcete mi snad naznačit, vážená dámo, že v takovém rozpoložení s vámi trávím většinu svého času?“

„Vypadá to tak,“ řekla Sophy nešťastně. „Kdykoli si myslím, že už jsme udělali v našem vztahu jistý pokrok, vynoří se náhle něco, aby všechno zase zničilo.“

„A čím je to vina, Sophy?“

„Nemůžete přece všechno svádět na mne,“ prohlásila z posledních sil. Bylo toho na ni už příliš. „Pochybují, že to vezmete v úvahu, ale ráda bych vám připomněla, že mám za sebou dlouhou, náročnou noc. Téměř vůbec jsem nespala a opravdu nejsem schopna žádného vyslychání. Myslíte, že bychom tohle mohli odložit, až se aspoň trochu prospím?“

„Ne, Sophy. Tento rozhovor neodložíme ani o minutu. Ale pokud ti to udělá dobře, buď ujištěna, že proti sobě stojíme ve stejném stavu. Také jsem se minulé noci příliš nevyspal. Většinu času jsem trávil přemítáním, kde a jak jsi přišla k tomuhle seznamu a proč jej spojuješ s tím prstenem. Co si, u čerta, myslíš, že děláš?! Co vůbec víš o těchhle lidech a co jsi, sakra, zamýšlela dělat s informacemi, které o nich máš?!“

Sophy si ho unaveně měřila. Così v tom, jak jí položil tuto otázku, jí naznačovalo, že o tom prstenu a seznamu ví totéž, nebo ještě víc než ona. „Už jsem vám vysvětlila, že jsem ten prsten dostala od sestry.“

„To už vím. A ten seznam jmen?“

Sophy se kousla do rtů. „Když vám o tom seznamu řeknu, bojím se, že se budete zlobit ještě víc než teď.“

„Nemáš moc na vybranou. Kde jsi vzala ten seznam?“

„Od Charlotty Featherstonové.“ Nemělo cenu to teď zapírat. Nikdy nedovedla dobře lhát, i když byla v nejlepší formě, a dneska ráno byla jednoduše příliš vyčerpaná, aby se o něco takového pokusila. Kromě toho bylo jasné, že Julian už toho ví příliš.

„Featherstonová! Proklatě! Měl jsem to vědět. Pověz mi, drahá, očekáváš snad, že ti zbude vůbec nějaká slušná pověst, jestliže vyjde najevo, že se spolčuješ se ženou polosvěta, nebo je ti prostě jedno, jak si na tobě lidské jazyky smlsnou, jakmile vyjde najevo tohle?“

Sophy sklopila hlavu a pohlédla do dlaní. „Nemluvila jsem s ní přímo. Ten vzkaz jí poslala jedna moje přítelkyně. Slečna Featherstonová mi odpověděla co nejdiskrétněji. Ve skutečnosti je velice příjemná, Juliane. Myslím si, že byste ji měl jako přítelkyni rád.“

„A ona by tě bezpochyby shledala velice zajímavou,“ drsně procedil Julian. „Nekonečný pramen zábavy pro někoho, kdo je taková mrcha jako ona. Jaký charakter měla ta zpráva, kterou jsi jí poslala?“

„Chtěla jsem jen vědět, jestli někdy viděla takový prsten, a pokud ano, kdo ho nosil.“ Sophy srdnatě čelila Julianově pohledu. „Musíte si uvědomit, sire, že to všechno byla obchodní záležitost vztahující se k projektu, o kterém jsem vám říkala.“

„Jakému projektu?“

„Ještě ke všemu mne ani pořádně neposloucháte. Mluvím tady o projektu, o kterém jsem vám říkala, že mne zaměstná a uklidí vám z cesty. Informovala jsem vás, že se hodlám věnovat jen svým zájmům, vzpomínáte? Copak si nepamatujete, jak jsem vám říkala, že budu přesně takovou manželkou, jakou chcete mít? Že se vám budu vyhýbat a nevyvolávat žádné potíže? Slíbila jsem vám to, když jste mi dal jasně najevo, že nemáte zájem o mou lásku a oddanost.“

„Krucinál, Sophy, nikdy jsem nic takového neřekl! To jen tak děláš, že jsi mi nerozuměla!“

„Ne, mylord, rozuměla jsem vám až moc dobře!“

Julian potlačil tlumenou kletbu. „U Joviše, teď to nezamluvíš! K tomuhle tématu se vrátíme jindy. Momentálně mne zajímá, co ses dozvěděla o tom prstenu.“

„Jistým průzkumem, který jsem prováděla v knihovně lady Fanny, se mi podařilo zjistit, že ten prsten velmi pravděpodobně nosili příslušníci jistého tajného spolku.“

„Jaký to byl tajný spolek, Sophy?“

„Mám dojem, že už na to odpověď znáte sám. Byl to tajný spolek, jehož členové pravděpodobně sexuálně zneužívali ženy. Jakmile jsem se to dozvěděla, požádala jsem Charlottu Featherstonovou o informace o mužích, kteří by mohli být členy takového spolku. Předpokládala jsem, že se pohybuje v takových kruzích, kde se mohla dostat do styku s takovým typem mužů. A měla jsem pravdu. Zná tři, kteří občas nosili v její přítomnosti podobný prsten.“

Julian přimhouřil oči. „Bůh nám pomoz! Snažíš se vystopovat Ameliina milence, že je to tak? To jsem si mohl myslet! A co si, u čerta, myslíš, že s ním budeš dělat, až ho objevíš?!“

„Společensky ho zničím.“

Julian na ni zůstal nechápavě koukat. „Co prosím?!“

Sophy sebou rozpačitě zavrtěla. „Juliane, on je zcela určitě jedním z těch lovců žen, před kterými jste mě varoval. Jeden z těch mužských příslušníků vysoké společnosti, který zneužívá mladé ženy. Tací muži si přece váží nade všechno svého společenského postavení, ne? Bez něho nejsou nic, protože by neměli přístup ke kořisti, kterou vyhledávají. A já hodlám zbavit toho, kdo nosil ten prsten, ať to byl kdokoli, jeho společenských známostí.“

„Bože na nebi, přísahám, že mi ta tvoje naivita vyráží dech! Nemáš ani tušení o nějakém nebezpečí! Ani tu nejmenší představu o tom, s čím tady zacházíš! Jak je možné, že toho dokážeš tolik pochopit o takových složitých věcech, jako jsou třeba ty tvoje léčivé byliny, ale přitom jsi tak neuvěřitelně naivní v záležitostech, které tě mohou připravit o tvou pověst, a dokonce i o život?“

„Sire, ujišťuji vás, že tady nejde vůbec o žádné riziko.“ Sophy se naklonila vážně kupředu, doufajíc, že svůj plán bude moci s Julianem prodiskutovat pomocí rozumových důvodů. „Jdu na to velice obezřetně. Chci se setkat s těmi třemi muži ze seznamu a vyslyšet je.“

„Vyslyšet je! Proboha. Ona je chce vyslyšet!“

„Velice nenápadně ovšem.“

„Ovšem.“ Julian zavrtěl hlavou, neschopen uvěřit tomu, co slyší. „Sophy, dovol, abych tě informoval, že tvůj talent pro nenápadnost a předstírání je takový jako můj talent pro vyšívání! A co víc, tihle tři pánové na seznamu jsou dokonalí parchanti – zhyralí ničemové toho nejhoršího druhu. Podvádějí v kartách, svádějí každou ženu, která jim jen přejde přes cestu, a mají menší smysl pro čest, než má obyčejný podvraták! Dalo by se klidně říct, že smysl pro čest toho

psa by byl nekonečně přijatelnější. A ty sis myslela, že tyhle tři budeš vyslýchat?!”

„Hodlám se vyptávat na zdánlivé maličkosti, abych zjistila, který z nich je tím viníkem.“

„Kterýkoli z těch tří by tě bez nejmenšího váhání rozkrájel na kusy! Zničil by tě dávno předtím, než bys stačila zničit jeho!“ Julianův hlas byl napjatý zuřivostí.

Sophy zvedla bojovně bradičku. „Nevidím důvod, jak by to mohl dokázat, když budu dostatečně opatrná.“

„Bože, dej mi sílu,“ procedil Julian mezi zuby. „Jednám se šílenou ženskou!“

Všechno, co zbylo ze Sophyina sebeovládání, náhle povolilo.

Prudce vyskočila a zatápala rukama po nejbližším tvrdém předmětu. Její prsty objevily na toaletním stolku křišťálovou labuť.

„Krucí, Juliane, já nejsem žádná šílená ženská! Elizabeth byla šílená, ale já šílená nejsem! Proboha, mylorde, dokážu vás přinutit, abyste si mě přestal plést se svou první ženou, i kdyby to mělo být to poslední, co na tomhle světě dokážu!“

Veškerou svou silou po něm mrštila křišťálovou soškou. Julian, který už během začátku její tirády začal vstávat, jen tak tak že stačil uhnout. Soška mu proletěla těsně kolem hlavy a roztříštila se o zeď. Ignoroval ten náraz a třemi dlouhými kroky přeběhl ložnici.

„Nebojte se, paní moje,“ hlesl překotně, když Sophy popadl do náruče. „Mně nehrozí žádné nebezpečí, že bych si vás popletl s Elizabeth. To je absolutně nemožné. Věřte mi, jste naprosto unikátní. Jste v tolika ohledech takovým paradoxem, že se to nedá ani popsat! A máte naprostou pravdu. Nejste šílená. To já jsem ten, který se z toho všeho brzy stane kandidátem ústavu choromyslných!“

Vykročil s ní k posteli a beze slova ji hodil na přehoz. Zatímco tam poskakovala a z účesu jí vypadávaly sponky, posadil se vedle na pelest a začal si stahovat holínky.

Sophy byla bez sebe. „Co si myslíte, že děláte?!”

„Jako co vypadá to, co dělám? Hledám pro své trápení jedinou možnou léčebnou kúru!“ Vstal a začal si rozepínat kalhoty.

Šokovaně sledovala, jak se jeho mohutný penis nedočkavě vynořil ze zajetí. Byl už plně a nádherně ztopořený. Příliš pozdě se vzpamatovala ze svého citového zmatku a začala se odsouvat na druhou stranu postele.

Julian po ní ležérně sáhl a chytil ji jednou rukou za zápěstí, čímž jí naprosto znemožnil jakýkoli ústup. „Ne, vážená choti, ještě nejste volná.“

„Přece si vážně nemůžete myslet, že..., že se se mnou teď budete milovat,“ rozhněvaně namítla Sophy. „Jsme přece uprostřed hádky!“

„S vámi nemá cenu se dál hádat. Nemáte rozum, madam. A zdá se, že já také ne. Proto si myslím, že se raději pokusíme ukončit tento nepříjemný rozhovor jinak. Když nic jiného, tak aspoň získám na nějaký čas trochu klidu.“

Sophy sledovala, rozpolcena láskou a kypícím hněvem, jak Julianovy šaty padají na zem. I když se svlékal, pořád ji držel za zápěstí a pak ji převrátil na záda. Celý nahý se nad ní naklonil a uchopil ji svými silnými rukama. Oči mu svítily a na jeho přísné tváři vynikaly výrazné rysy mužského vzrušení.

„Ještě jednou a jenom ještě jednou ti zopakuji,“ říkal a přitom ji začal svlékat. „Nikdy jsem si tě s Elizabeth nespletl. To, že jsem tě nazval šílenou, bylo prostě přirovnání, nic jiného. Nechtěl jsem tě tím skutečně urazit. Ale je zásadní, abys pochopila, že tě nemohu nechat, abys sama usilovala o pomstu.“

„Nemůžete mě zastavit, sire.“

„Ne, Sophy,“ zamumlal a stahoval z ní oblečení, „mohu tě zastavit a také to udělám. I když velice dobře chápu, proč jsi v tomto bodě nedůvěřivá. Dosud jsem ti dal velice málo důkazů, abys uvěřila, že jsem schopen splnit své manželské povinnosti. Skutečně jsi upoutala pozornost celého města. A já, to ubohé a chybné stvoření, se vždycky táhnu deset stop za tebou a zoufale se snažím tě dohonit. Ale tomuhle šílenému litaní je konec, má drahá.“

„Vyhrožujete mi, sire?“

„Vůbec ne. Pouze ti vysvětluji, že jsi zašla příliš daleko. Ale nemusíš se bát. Máš moje slovo, že udělám všechno pro to, abych tě ochránil.“ Rozvázal tkaničky jejího batistového plisovaného živůtku.

„Nepotřebuji vaši ochranu, mylord. Už jsem se dost poučila. Manželé a manželky londýnské společnosti si dělají každý, co chce. Nemám zájem plést se do vašeho života stejně jako vy do mého. Už jednou jsem řekla, že jsem ochotna žít podle norem takzvané slušné společnosti.“

„To je nesmysl, a ty to víš. Nedokážu tě ignorovat, i kdybych chtěl.“ Skončil se svlékáním posledního kousku jejího prádla a zastavil se, aby ji celou přejel ohnivým pohledem. „A navíc, má sladká Sophy, vůbec si tě nepřeji ignorovat.“

Cítila v něm tu vášnivou touhu a vlastní žádostivou reakci a věděla, že Julian má pravdu. Přinejmenším nemohli jeden druhého ignorovat

v posteli. Když jeho ruka pohladila oblou křivku jejího stehna, ozvalo se v ní náhlé podezření.

„Ale nebil byste mne?“ zeptala se váhavě.

„Ne.“ Usmál se, ve tváři se mu mihl ten prohnaný mužský úšklebek, který byl stejně smyslný jako pohyby jeho ruky na jejím stehně. „Nasekat ti by ale mohlo být zajímavé.“ Jemně jí stísl hýždě.

Sophy cítila, jak se pod jeho doteky rychle rozehřívá, a rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne, nejste ten typ, co by přestal ovládat své city a použil proti ženě násilí. To jsem říkala i lordu Waycottovi, když tvrdil, že jste bil svou první ženu.“

Julianův okouzlující úsměv zmizel. „Sophy, právě teď nebudu diskutovat ani o Waycottovi, ani o své první ženě.“ Sklonil hlavu a sevřel zuby jednu vzrušenou bradavku. Jeho prsty pohladily hnědavou kožeshinku pod jemnou křivkou jejího bříška.

„Ale i když jsem si jista, že byste na mne nepoužil bič,“ pokračovala Sophy bez dechu, jak ucítila, že ji jeho prst opatrně otvírá, „napadá mne, že možná nejste zrovna proti použití jiných prostředků..., abyste zajistil, že vás budu poslouchat.“

„Možná máš pravdu,“ připustil Julian, kterého její logika zjevně nijak nedožala. Líbal ji na krk, na oblá ramínka a nakonec na ústa. Zůstal na jejich rtech tak dlouho, dokud tlumeně nezasténala a nepřitiskla se k němu. Potom zvedl trochu hlavu a jejich pohledy se setkaly. „Máš strach z taktiky, kterou bych mohl použít, abych tě přesvědčil, že máš poslechnout mé rady, miláčku?“

Vrhla na něho hněvivý pohled a současně se snažila jasně myslet, protože její tělo se soustředilo pouze na laskání, které mu poskytovaly jeho ruce. „Nemyslete si, že mne takhle můžete ovládat, sire!“

„Jak? Takhle?“ Vklouzl hluboko do ní dvěma prsty a pak je roztáhl od sebe, čímž ji úplně otevřel.

Sophy vydechla a cítila, jak celá ztuhla napětím. „Takhle.“

„To ne. Nebudu předstírat, že jsem tak zkušený milovník, abych tě dokázal přesvědčit, že se pro mne vzdáš všech svých krásných zásad.“ Strašlivě pomalu z ní vytahoval prsty. „Ach, ty moje sladká! Ty už jsi jako horký medový nektar!“

„Juliane?“

„Podívej se na mne,“ šeptal. „Podívej se, jak jsem tvrdý a připravený do tebe vstoupit. Víš ty, že pouhá tvoje vůně mne dokáže ihned takhle vzrušit? Vezmi mne do ruky.“

Vydala přerývaný vzdech touhy, neschopna odolat jeho erotické žádostivosti. Když její prsty jemně objaly jeho silný a tvrdý penis, ucítila, jak v reakci na stisk zřetelně pulzuje. Políbila ho na prsou. „Stejně si pořád myslím, že tohle není správný způsob, jak sladit naše názory, mylord.“

Posadil se a objal ji kolem pasu. „Už dost konverzace, Sophy. Promluvíme si později.“ Zvedl ji a podržel tak, že si před ním klekla tváří k němu. „Roztáhni hezky nohy a nasedni na mne, miláčku. Zajezdi si na mně. Já budu tvým hřebcem a ty budeš ta, kdo ovládá vášně nás obou.“

Sophy se ho chytila za ramena a panenky se jí rozšířily, když se usazovala v nové poloze. Když ucítila, jak se jeho mužství otřelo o její hebké ochlupení, celá se vypjala. Tahle poloha se mi zamlouvá, řekla si v duchu. Být nahoře je vzrušující. „Ano, Juliane, ano, ach ano!“

„Pospěš si, nebo zpomal, jak chceš. Ber tak málo, nebo tak hodně, jak chceš. Ty mi teď velíš.“

Když si Sophy uvědomila, že ona bude určovat tempo, proběhlo jí tělem nádherné vzrušení. Opatrně se snížila k jeho vztyčenému tvrdému údu a vychutnávala pomalé pronikání. Zaslechla jeho tlumený sten touhy a začala mu prsty do ramen.

„Juliane!“

„Ty jsi tak sladká ve své vášni,“ šeptal přiskrceným hlasem. „Měkká a vlhká a tak ochotná mi dát všechno!“ Pokryl jí hrdlo vlhkými, horkými polibky, zatímco dál dosedávala, až ho byla plná.

Pak Sophy okamžik počkala, nechala své tělo, aby si na něho zvyklo a přijalo ho, přičemž ucítila, jak se kolem něho uvnitř pevně stahuje. Potom, zprvu velmi opatrně, se na něm začala pohybovat.

„Ano tak, moje sladká ženo, ach bože, ano!“

Cítila, jak v ní Julian roste a jak se sama uvnitř neuvěřitelně napíná. Tiskla se k němu ze všech sil, zarývala mu nehty do kůže na ramenou a oči se jí zavíraly tím nádherným napětím. Soustředila se jenom na to, aby našla dokonalý rytmus, který ji přivede k divokému a závratnému uvolnění. V tom okamžiku na ničem jiném nezáleželo, jenom na tom, aby prožila ten úžasný pocit a současně poskytla

uspokojení Julianovi. Cítila se nabitá nesmírnou energií a po samý okraj naplněna jedinečnou silou prapůvodního žensství.

„Povídej, jak mě miluješ, miláčku, říkej mi to.“ Julianův hlas zněl jemně, škemravě a zároveň naléhavě. „Potřebuju to slyšet. Už jsi mi to dlouho neřekla. Ty mi tolik dáváš, moje maličká, copak mi nemůžeš dát i těch pár slůvek? Já si je uchovám na celý život.“

V Sophy se začínal odvíjet horký a palčivě slastný pocit. Ocitla se mimo rozum, mimo myšlení, mimo všechno na světě kromě svých vlastních emocí. Slova, která u ní Julian hledal, se jí sama drala na rty.

„Já tě miluji,“ šeptala. „Miluji tě celým svým srdcem, Juliane.“

Jemně na něm kroužila, stahovala se a opět uvolňovala, malé záchvěvy jejího vyvrcholení se začaly prodírat z nitra na povrch, až ji smetly na vlnách křišťálového příboje. Kdesi v dálce zaslechla Julianovu chraptivou odpověď, ucítila, jak mu náhle ztuhly svaly v ramenou a nakonec se jeho tělo jakoby vzepjalo, až z něho s obrovskou silou vytryskl výron jeho vlastního uvolnění.

Okamžik tak visel v jakémsi království bez času a prostoru, kde nic nenarušovalo čistou intimitu jejich momentálního a dokonalého spojení. Potom se Julian s hlubokým a spokojeným zavřením rozvalil zpátky na polštáře a stáhl Sophy k sobě na hrud’.

„Ať tě nikdy ani nenapadne, že bych tě kdy mohl srovnávat s Elizabeth,“ řekl potom ještě se zavřenýma očima. „S ní jsem nikdy neměl klid, žádné uspokojení, žádnou radost, nikdy, za žádných okolností. Dokonce ani..., ale nechme toho. Teď už to není důležité. Ale věř mi, když ti říkám, že nikdy nebyla schopna dát něco ze sebe. Brala si všechno a chtěla jen víc a víc. Ty se ale dáváš celá, drahoušku. To má zvláštní kouzlo. Myslím, že si ani nedokážeš představit, jak krásný je to pocit, když to člověk od tebe dostává.“

To bylo nejvíc, co kdy řekl o své bývalé ženě. Sophy ale už nechtěla slyšet nic dalšího. Teď už je Julian její. Jsou spolu spojeni. A jestli je pravda to, co si začala uvědomovat minulý týden, tak má teď v sobě dokonce i část jeho.

Sophy se zavrtěla, zkřížila paže na jeho hrudi a podívala se mu do očí. „Promiň, že jsem po tobě hodila tu labuť.“

Nato otevřel jedno oko a zazubil se na ni. „Jsem si jistý, že během příštích let přijdou další chvíle, kdy budeš cítit nutnost mi připomenout, že máš skutečně ženskou povahu.“

Sophy široce rozevřela oči. „Byla bych nerada, aby se z tebe stal samolibý člověk, Juliane!“

„Jsem si naprosto jistý, že ty mne před takovým osudem uchráníš.“ Prsty jí zajel do vlasů a přitáhl ji blíže k sobě. Krátce a drsně ji políbil a pak ji pustil. Jeho oči zvažněly. „A nyní, madam, když jsme již oba poněkud klidnějšího stavu myslí, tak jak jsem předpovídal, je čas, abychom uzavřeli naši předchozí diskusi.“

Jak se k ní spěšně navracela realita, zmizela většina slastné malátnosti, kterou Sophy vychutnávala. „Juliane, k tomu už se nedá nic dalšího dodat. Musím se svým pátráním pokračovat.“

„Ne,“ řekl docela něžně. „To ti nemohu dovolit. Je to až příliš nebezpečné.“

„Nemůžeš mě zastavit.“

„Mohu, a také zastavím. Už jsem se rozhodl. Zítra se vracíš na panství Ravenwood.“

„Já se na Ravenwood nevrátím!“ Šokovaná a bez sebe zuřivostí se od něho Sophy odstrčila a vyškrábala se na okraj pelesti, aby si sebrala svoje rozházené svršky. Oběma rukama k sobě přitiskla noční košili a pak se k Julianovi obezřetně obrátila: „Už jste se jednou pokusil uvěznit mě na venkově, můj pane. Tehdy se to moc nevyvedlo a já vás varuji, že se to nepovede ani tentokrát.“ Zvýšila hlas. „Myslíte si, že se podrobím vašemu diktátu jenom pro to, co se mezi námi stalo v posteli?“

„Ne, i když by nám to určitě mnohé usnadnilo.“

Klid v jeho hlase byl mnohem hrozivější než jeho hněv před chvílí. Sophy napadlo, že její manžel je nejnebezpečnější ne tehdy, když nemá náladu, ale tehdy, když má náladu jako teď. Ukryla se za své svršky a neklidně ho pozorovala. „Moje čest si žádá, abych ten úkol splnila. Hodlám najít a ztrestat muže, který způsobil Ameliinu smrt. Myslela jsem, že to chápete a že jste uznal moje pocity týkající se otázek cti. Tak jsme se přece dohodli!“

„Nepopírám přece v tomto směru tvoje pocity. Je tady jenom jistý problém, protože tvůj smysl pro čest tě staví do konfliktu s mou ctí. Moje čest vyžaduje, abych tě chránil.“

„Nepotřebuji vaši ochranu!“

„Jestli tomu opravdu věříš, tak jsi ještě naivnější, než jsem se domníval. Sophy, to, co děláš, je výjimečně nebezpečné a já ti v tom nemohu dovolit pokračovat. To je všechno. Řekneš své komorné, aby ihned začala balit. Jakmile skončím tady ve městě své

záležitosti, přijedu za tebou na Ravenwoodské opatství. Je čas odjet domů. Jsem už z města unavený.“

„Ale já jsem se svým pátráním sotva začala! A nejsem z města vůbec unavená! Vlastně se učím, jak se ve městě dobře bavit.“

Julian se usmál. „Tomu docela věřím. Tvůj vliv se ukazuje nejlépe v tanečních sálech a salonech, má drahá. Stala se z tebe dokonce osobnost udávající módu! To je na ženu, pro kterou byla její první sezona naprostý propadák, docela slušný úspěch.“

„Sire, nesnažte se mne vyvést z míry lichocením. Pro mne je to jedna z nejdůležitějších věcí.“

„To si uvědomuji. Proč bych jinak riskoval, že místo tebe udělám takové nepopulární rozhodnutí? Věř mi, že nijak netoužím po tom, aby mi po hlavě někdo zase házel další ozdobné předměty!“

„Zpátky do Hampshiru nepojedu, mylorde, a tím končím.“ Sophy na něho upřela pohled plný rozhodného odmítnutí.

Julian si povzdechl. „Tak to budu nepochybně donucen si dát sám schůzku na Leightonských polích.“

Sophy se užasle zeptala: „Co to povídáte?“

„Když zůstaneš ve městě, bude jenom otázkou času, než zjistím, že je nevyhnutelné bránit tvou čest podobným způsobem, jako ty jsi se jednou pokusila bránit tu mou.“

Energicky a odmítavě zavrtěla hlavou. „Ne, ne, to není pravda! Jak jenom můžete předpokládat něco takového? Nikdy bych neudělala nic, abyste kvůli tomu musel vyzvat nějakého muže na souboj. To jsem vám už říkala. A vy jste říkal, že mi věříte!“

„Ty to nechápeš. Nezpochybňuji tvé slovo, Sophy. Musel bych pomstít to, že tě někdo urazil. A nemyl se, jestliže ti dovolím, abys hrála takovou nebezpečnou hru s muži jako Utteridge a Varley a Ormiston, tak k takovým urážkám velice brzy dojde.“

„Ale já jim nedovolím, aby mne urazili. Do takového postavení se nenechám přivést, Juliane. Přisahám vám, že ne.“

Po rtech mu přelétl úsměv. „Sophy, já přece vím, že ty bys vědomě nic nečestného nebo kompromitujícího neudělala. Ale tihle lidé jsou schopni věci tak zmanipulovat, že nevinná žena nemá žádnou šanci. A jakmile se to stane, tak budu muset žádat satisfakci.“

„Ne, to nikdy! Takovou možnost nesmíte ani brát v úvahu! Nesnesla bych pomýšlení na to, že se bijete v souboji.“

„Ta možnost už tady je, Sophy. Mluvila jsi přece s Utteridgem, nebo ne?“

„Ano, ale velice diskrétně. Nemohl mít absolutně žádné potuchy o tom, co jsem se chtěla dozvědět.“

„O čem jste mluvili?“ tiše naléhal Julian. „Nezmínila ses náhodou o Elizabeth?“

„Jenom tak letmo, to přísahám.“

„Takže jsi už vzbudila jejich zvědavost. A to, můj naivní miláčku, je první krok ke katastrofě s lidmi takového charakteru, jaký má Utteridge. Až dokončíš svůj výslech Varleye a Ormistona, budu vězet až po krk v ranních soubojích!“

Sophy se na něho bezmocně zadívala. Věděla, že tohle je past a že tahle past nemá žádný východ. Nemůže přece nechat Juliana, aby riskoval svůj život v souboji o její čest. Už při tom pouhém pomýšlení se trásla strachy. „Slibuji vám, že budu nesmírně opatrná,“ zkusila to ještě, ale věděla, že takové zdůvodnění je k ničemu.

„Je to příliš riskantní. Jediným inteligentním řešením je teď rychle odjet z města. Chci tě mít v bezpečí u tvých přátel a rodiny na venkově.“

Sophy se konečně vzdala, v očích ji pálily slzy. „Tak dobře, sire, odjedu, když myslíte, že žádné jiné řešení není. Nechci, abyste kvůli tomu, co dělám, riskoval kulku.“

Julianův pohled trochu zjhl. „Děkuji, Sophy.“ Natáhl ruku a konečkem prstu jí setřel slzičku. „Vím, že od ženy, jejíž smysl pro čest je stejný jako můj, žádám hodně. Musíš mi věřit, když ti říkám, že tvou touhu po pomstě dobře chápu.“

Sophy si chvatně utřela hřbetem ruky slzy. „Je to ale tak příšerně nespravedlivé! Nic se mi nedaří, jak jsem si myslela, když jsem souhlasila s tím, že se za vás provdám. Vůbec nic. Všechny mé plány, všechny mé sny, všechny věci, na kterých jsme se dohodli, to všechno bylo k ničemu!“

Julian ji chvíli mlčky a přemítavě pozoroval. „Je to opravdu všechno tak špatné, Sophy?“

„Ano, je! A k tomu všemu mám ještě důvod si myslet, že čekám miminko!“

„Sophy!“ Julian vyskočil z postele a šel za ní. „Co jsi to řekla?“

Sophy na druhé straně postele, za záclonou nebes, párkrát popotáhla pár nešťastných slziček a rozpačitě mačkala svou noční košili. „Jsem si jista, že jste mě slyšel dobře.“

Julian smetl záclonu stranou, ignoroval, že spadla na koberec a jeho užaslý pohled zkoumal její trucovitě odvrácenou tvář. „Ty jsi těhotná?!“

„Je to docela možné. Tento týden jsem si uvědomila, že už je to od mých pravidelných dnů příliš dlouho. Ještě nějakou dobu to nebudu vědět určitě, ale domnívám se, že opravdu nosím vaše děťátko. Jestli je tomu tak, měl byste být, mylordě, docela spokojený. Jsem těhotná a na cestě na venkov, kde vám nemohu komplikovat život žádnými problémy! Získáte tímto sňatkem všechno, co jste chtěl! Dědice a žádné potíže. Věřím, že budete spokojený.“

„Sophy, já nevím, co na to říci!“ Julian si prohrábl rukou vlasy. „Jestli je pravda, co mi tu říkáš, tak nemohu popřít, že jsem skutečně velice rád. Ale doufal jsem..., napadlo mě, že bys třeba...“ Odmlčel se a nemotorně tápal, jak by to dořekl. „Chtěl jsem, aby tě to víc potěšilo,“ vysoukal ze sebe nakonec.

Sophy se na něho podmračeně podívala a poslední slzy jí nad takovou mužskou arogancí rychle oschly. „Nepochybně jste předpokládal, že mne vyhlídka nastávajícího mateřství změní na miloučkou, hodnou a spokojenou manželku! Takovou, která by byla naprosto ochotná vzdát se všech svých osobních tužeb jenom kvůli tomu, aby se mohla plně věnovat vedení vašich venkovských sídel a výchově vašich dětí?!“

Julian se provinile začervenal. „Ano, doufal jsem, že tím pádem budeš trochu spokojenější. Prosím tě, Sophy, věř mi. Já bych chtěl, abys v našem manželství byla šťastná.“

„Juliane, jděte už, prosím vás, pryč. Chci se vykoupat a odpočinout si.“ V očích se jí objevily nové slzy. „Musím toho ještě hodně udělat, když mě mají zítra dopravit do Hampshiru!“

„Ale Sophy.“ Julian se ani nepohnul, aby opustil její ložnici. Jen tam tak stál a sledoval ji s podivně bezmocným výrazem ve tváři. „Sophy, prosím, neplač.“ Otevřel svou náruč.

Sophy se na něho ještě chvíli usazenými očima hněvivě dívala, rozzlobená na sebe kvůli tomu, jak najednou nedokáže ovládat svoje pocity. Potom se vzlykajíc vrhla Julianovi přímo do náruče. Ten ji pevně přitiskl k sobě, zatímco mu smáčela celou hrud' dalšími slzami.

Cítíc konejšivé teplo Julianova objetí, Sophy se pomalu vzpamatovávala. Uvědomila si, že to je poprvé, co ji takto drží, aniž by ji přitom líbal, nebo se s ní miloval, poprvé, kdy jí nabídl něco

jiného než erotickou vášeň. Dlouho se nehýbala a jen vychutnávala, jak ji uklidňuje a hladí ji svou velkou rukou po zádech.

Nakonec se od něho velice nerada odtrhla. „Promiňte, sire. Poslední dobou si nějak sama nerozumím. Ujišťuji vás, že pláču velice zřídka.“ Odstoupila, nedívala se na něho a předstírala, že má plno práce s hledáním kapesníčku, který měla mít v kapsičce svého županu. Když ho nenašla, tiše zaklela.

„Hledáš snad tohle?“ Julian zvedl čtverec vyšíváného plátna z koberce, kam upadl.

Naprosto zoufalá představou, že už si nedokáže ani pořádně strčit kapesníček do kapsy, kam patří, mu ho Sophy vytrhla z ruky. „Ano, děkuji vám!“

„Dovol, abych ti přinesl nový.“ Přešel k toaletnímu stolku a přinesl jí další kapesník.

Když jí ho podal s výrazem velkých starostí, mocně se do něho vysmrkala, zmačkala ho a energicky nacpala do kapsičky. „Děkuji, mylorde. Prosím vás, odpusťte mi takovou smutnou ukázkou mých pocitů. Nevím, co to na mne přišlo. Teď se opravdu potřebuji vykoupat. Kdybyste mne omluvil, mám spoustu drobností, na které musím ještě dohlédnout.“

„Ano, Sophy,“ povzdechl si Julian. „Odpouštím ti. Jenom se modlím, abys jednou odpustila i ty mně.“ Zvedl své svršky a již beze slova vyšel z ložnice.

Mnohem později té noci Julian seděl sám v knihovně, nohy natažené před sebou, láhev claretu na stole. Měl příšernou náladu a dobře to věděl. Poprvé po mnoha hodinách bylo v domě úplně тихо. Ještě před okamžikem všude vládl ruch kolem Sophyinych příprav na cestu. Ten zmatek ho deprimoval. Bude mu tady bez ní smutno.

Nalil si další sklenku claretu a v duchu byl zvědav, jestli Sophy bude plakat tak dlouho, dokud neusne. Dnes ráno, když jí oznámil, že ji posílá zpátky na Ravenwoodské opatství, měl pocit, jako by byl nějaký netvor, ale současně věděl, že nemá na vybranou. Jakmile se dozvěděl, co má Sophy v úmyslu, neměl jinou volbu než ji poslat rychle z města pryč. Zabloudila do nebezpečných vod a nemá nejmenší tušení, jak se udržet nad hladinou, aby se úplně nepotopila.

Julian polkl velký doušek claretu a začal přemítat, zda by se měl cítit provinile za to, jak dnes ráno Sophy manipuloval. Na začátku

jejich rozepře v ložnici si velice rychle uvědomil, že Sophy nebude rozumně reagovat na všechny logické důvody týkající se její vlastní bezpečnosti. Její osobní smysl pro čest nad takovými úvahami vždy zvítězí, a aby ji přinutil udělat něco rozumného fyzickou silou, k tomu se nedokázal odhodlat.

Proto se uchýlil k jedinému možnému přístupu, který ho napadl, i když si nebyl tak zcela jistý, že zabere. Využil jejího citu k němu, aby ji donutil udělat to, co si přeje.

Bylo smutné sledovat, jak se její chrabrá obrana tak rychle hroutí, poté co ji varoval, že její jednání ho může dovést až k tomu, že bude muset riskovat svůj život v souboji. Musí ho opravdově milovat. Žádný jiný cit nedokáže být tak silný, aby překonal její hluboký smysl pro čest. Kvůli němu opustila svou cestu k pomstě.

Julian se cítil zahanben zřejmou hloubkou jejích citů a současně byl nadšený. Nebylo pochyb, že se mu Sophy zcela vzdala, že mu patří takovým způsobem, který až do současné doby nepokládal vůbec za možný.

Ale i když ho to poznání nesmírně těšilo, byl si také vědom, že Sophy je velice nešťastná a příčinou je on sám. Je to ale tak příšerně nespravedlivé! Nic se mi nedaří, jak jsem si myslela, když jsem souhlasila s tím, že se za vás provdám!

A teď je ještě k tomu všemu pravděpodobně těhotná! Povzdech si, když si uvědomil, že jedna z věcí, o které ho prosila, bylo, aby nemusela porodit příliš brzy po svatbě.

Julian se zapřel hlouběji do křesla a položil si otázku, zda se bude vůbec někdy moci v očích Sophy ospravedlnit. Momentálně to vypadá tak, že dělá už od samého počátku všechno špatně. Jak má manžel přesvědčit manželku, že je hoden její lásky? ptal se sám sebe. To byl problém, o kterém nikdy nepředpokládal, že ho bude muset řešit, a po tom všem, co se stalo mezi ním a Sophy, existuje velká šance, že ten zádrhel nikdy nerozmotá.

Náhle se za ním otevřely dveře. Julian se ani neohlédl. „Jděte spát Guppy a pošlete ostatní služebnictvo do jejich pokojů. Hodlám tady ještě chvíli zůstat a nemá cenu, abyste byl kvůli tomu vzhůru. Pozhasínám všechny svíčky sám.“

„Už jsem řekla Guppymu a ostatnímu služebnictvu, aby si šli na noc odpočinout,“ řekla Sophy, zavírajíc za sebou dveře.

Julian při zvuku jejího hlasu úplně strnul. Pak položil skleničku, vstal a otočil se k ní. Vypadala velice štíhlá a velmi křehká v růžové

noční košili s vysokým pasem. Bylo těžké věřit tomu, že je těhotná, pomyslel si Julian. Vlasy měla vyčesané vysoko do drdolu a svázané stuhou, která se už už začínala rozvazovat. Usmívala se tím svým svůdným, něžným úsměvem.

„Myslel jsem, že teď už budeš v posteli,“ drsně řekl Julian. Říkal si, jakou asi má náladu? Neplakala, ani nevypadala, že se chce hádat, hubovat nebo prosit. „Musíš si na tu cestu odpočinout.“

„Přišla jsem se s vámi rozloučit, sire.“ Zastavila se před ním, oči jí svítily.

Pocítil velkou úlevu. Bylo vidět, že už není tak nervózní jako předtím. „Brzy za tebou přijedu,“ sliboval spěšně.

„Prima. Bude se mi stýskat.“ Pohládila ho po pečlivě uvázaném nákrčníku. „Nechtěla bych ale, abychom se rozešli ve zlém.“

„Ujišťuji tě, že se vůbec nezlobím. Já rozhodně ne. Chci pro tebe jenom to nejlepší. To mi musíš věřit, Sophy.“

„Uvědomuji si to. Jste občas moc tvrdohlavý a takový urputný a arogantní, ale já vím, že upřímně věříte, že se mě snažíte chránit. Nejdůležitější ale je, že nedovolím, abyste kvůli mně riskoval svůj život.“

„Sophy, co to děláš?!“ Ohromeně sledoval, jak mu začala rozvazovat sněhobílý nákrčník. „Sophy, já ti přísahám, že jedeš na opatství proto, že je to jediné a nejlepší možné řešení téhle situace. Drahoušku, vždyť to tam nebude tak špatné. Budeš moci navštívit své prarodiče a jistě máš nějaké přátele, které bys ráda pozvala na návštěvu.“

„Ano, Juliane.“ Nákrčník se ocitl v jejích rukách rozvázaný a pak mu začala rozepínat kabát.

„Jestli skutečně čekáš děťátko, tak pro tebe bude mnohem zdravější venkovský vzduch než město,“ pokračoval a horečně hledal v duchu další dobré důvody, aby povzbudil její ochotu odjet pryč.

„Máte bezpochyby pravdu, mylord. Vzduch v Londýně je pořád takový těžký, že?“ Začala pracovat na jeho košili.

„Jsem si jistý, že mám pravdu.“ To, že ho tentokrát svléká ona, bylo pro něho něco nového a začalo to působit na jeho smysly. Měl problémy, jak si zachovat jasnou mysl. Jeho jezdecké kalhoty mu náhle byly přes jeho stoupající penis příliš těsné.

„Zjistila jsem, že muži si jsou vždycky docela jisti, že mají pravdu. Dokonce i tehdy, když se mýlí.“

„Sophy?“ obtížně polkl, když mu její prsty zajely na holou hrud'. „Sophy, vím, že se ti zdám občas arogantní, ale ujišťuji tě...“

„Prosím tě, neříkej už nic, Juliane. Nechci mluvit o tom, jak je logické, že se mám vrátit na opatství, a nechci ani diskutovat o tvé nešťastné tendenci k aroganci.“ Postavila se na špičky a nabídla mu své pootevřené rty. „Polib mne.“

„Ach Sophy.“ Hladově se zmocnil jejích úst, úplně omámený tím štěstím. Vypadalo to, že se její nálada zcela změnila, a i když to nechápal, nechtěl se vyptávat, proč ten náhlý obrat událostí.

Když se k němu víc přitiskla, podařilo se mu vzpamatovat se natolik, že ještě jednou řekl: „Sophy, drahoušku, pojďme nahoru, rychle!“

„Proč?“ Líbala ho na krk.

Julian vytřeštil oči dolů, na její rozčuchané kudrlinky. „Proč?! To se mě ptáš v téhle situaci? Sophy, já po tobě hořím touhou!“

„Veškeré služebnictvo je v posteli. Jsme úplně sami. Nikdo nás nebude obtěžovat.“

Konečně mu došlo, že je úplně připravena se s ním milovat přímo tady, v knihovně. „Ach Sophy,“ zamumlal napůl v úsměvu, napůl sténaje. „Ty jsi opravdu žena plná překvapení!“ Vytáhl jí stužku z vlasů.

„Chtěla bych, mylordě, abyste na mne měl krásnou vzpomínku, až se odloučíme.“

„Na tomhle světě neexistuje nic, co by mě přimělo, abych na tebe v životě zapomněl, má sladká ženuško.“ Zvedl ji a odnesl na lenošku.

Posadil ji na polštář a ona se na něho usmála tím věčně ženským úsměvem, plným příslibů. Když k němu vztáhla ruce, vrhl se jí s neskrývanou horlivostí do náruče.

Pár minut nato, když shledal, že lenoška jim překáží, se Julian skulil na zem a Sophy vzal s sebou. Ochotně ho následovala, křivky jejích nahých řader a hrdla se pokryly rozkošně ruměnou barvou. Julian si lehl na záda, jeho žena se na něho celá nahá posadila a on si umínil, že musí zopakovat celý tenhle postup co nejdřív na podlaze knihovny na Ravenwoodském opatství.

Julian měl pravdu, pomyslela si Sophy třetí den na Julianově panství. Samozřejmě mu to nikdy nepřizná, ale na venkově život nebyl zas tak špatný. Nejhorší z toho bylo, pokud se jí týkalo, že tam nebyl s ní.

Avšak i v nepřítomnosti svého manžela ji zaměstnávala spousta věcí. Interiér jejich kouzelného venkovského sídla zoufale potřeboval údržbu. Julian měl vynikající a ochotné služebnictvo, ale od smrti Elizabeth pracovali všichni jaksi bez jasného vedení.

Sophy uvítala svou novou hospodyní s nadšením, šťastná, že správce se řídil jejich radou a přijal na to místo paní Ashkettlovou. Paní Ashkettlová byla ráda, že vidí známou tvář, která je teď její velitelkou, a obě se pak vrhly horečně do uklízení, opravování a všeobecného oživení celého sídla.

Sophy pozvala třetí den na večeři své prarodiče a přitom si uvědomila, jak je příjemné být paní u svého vlastního stolu.

Její babička radostně vykřikovala nad tím kouzlem, které Sophy vytvořila během tří posledních dní. „Nekonečné zlepšení, drahé dítě. Naposledy, když jsme tady byli, všechno působilo tak ponuře a temně. Úžasné, co takový úklid, leštění a čerstvé závěsy dokážou udělat!“

„A jídlo taky není špatné,“ oznamoval lord Dorrington, přidávaje si druhou porci klobás. „Z tebe je pěkná hraběnka, Sophy. Myslím, že si dám ještě trochu claretu. Ravenwoodovy sklepy skrývají vynikající materiál. Kdy že se vrátí tvůj manžel?“

„Doufám, že brzo. Má ve městě dokončit nějaké jednání. Je vlastně docela dobře, že tady není. Ten zmatek v domě poslední tři dny by ho jistě pěkně otrávil.“ Sophy se usmála na lokaje, aby nalil další claret. „Je tady ale ještě pár dalších pokojů, které vyžadují spoustu práce.“ Jak to řekla, uvědomila si, že se to týká i ložnice, která podle práva náleží hraběnce z Ravenwoodu.

Ke svému překvapení ale zjistila, že zrovna tahle místnost je zamčená. Paní Ashkettlová se probírala svazkem klíčů, který zdědila po paní Boylové, a užasle kroutila hlavou.

„Milostpaní, ani jeden z nich nevypadá, že by sem pasoval! Nechápu to. Možná ten klíč ztratili. Paní Boylová povídala, že jí vždycky prikazovali, že dovnitř nemá chodit, a já se chovám taky podle toho. Ale když tady jste teď končíte vy, tak se budete chtít nastěhovat. Buďte bez starosti, milostpaní, já hned zavolám někoho ze služebnictva, aby to napravil.“

Problém se ale vyřešil hned, když Sophy našla jakýsi klíč zasunutý dozadu do zásuvky psacího stolu v knihovně. Impulzivně ho šla vyzkoušet u zamčených dveří a zjistila, že tam dokonale padne. Velice zvědavě si pak prohlížela Elizabethinu ložnici.

Okamžitě se rozhodla, že se do ní nenastěhuje, dokud nebude kompletně uklizená a vyvětraná. Za současného stavu by v ní nedokázala bydlet, neboť byla zjevně od smrti Elizabeth nedotčena.

Když lord a lady Dorringovi po večeri odjeli, Sophy zjistila, že je naprosto vyčerpaná. Unaveně odešla do místnosti, kterou zatím používala jako svou ložnici, a nechala komornou, aby jí pomohla s přípravami na noc.

„Děkuji ti, Mary.“ Sophy potlačila zívnutí. „Zdá se mi, že jsem dnes večer pěkně unavená.“

„Po vši tvé práci, co ste tady udělala, milostpaní, to jednoho ani moc nepřekvapí! Neměla byste to brát tak vážně, jestli vám nevádí, že to říkám. Jeho lordstvo nebude mít žádnou radost, až zjistí, že ste tady dřela do úmoru a ještě k tomu s outěžkem, a vůbec!“

Sophy vykulila oči. „Jak ses dozvěděla o mém dítěti?“

Mary se nestydatě zaculila. „To přeci není žádný tajemství, milostpaní. Přeci se o vás starám už dost dlouho, abych si všimla, že se jistý věci už pravidelně neobjevují. Gratuluju vám, jestli dovolíte. Už jste tu novinku řekla jeho lordstvu? Ten bude šťastnej jako blecha!“

Sophy si povzddechla. „Ano, Mary, už o tom ví.“

„Já se vsadím, že proto nás poslal zpátky na venkov! Nechce, abyste dejchala ten hnusnej vzduch v Londýně, když ste samodruhá. Jeho lordstvo je typ mužskýho, co se o svý ženský dycky dobře stará!“

„To tedy ano. Tak už běž spát, Mary, Já si budu ještě chvíli číst.“

Ani v takové veliké domácnosti se nic neutají, a Sophy to věděla. Přesto se rozhodla, že si to své vzácné tajemství o děťátku ještě nějakou dobu nechá pro sebe. Stále si ještě na tu představu, že má s Julianem dítě, jaksi nemohla zvyknout.

„Tak dobře, milostpani. Mám vzít Cookovi tu mastičku, co ste mu slíbila na ruce?“

„Tu mastičku... Ach jémine, já na ni skoro zapomněla!“ Sophy rychle přešla ke své skřínce s léky. „Nesmím zapomenout navštívit zítra Starou Bess a vzít si od ní novou zásobu bylin. Nevěřím, že ty byliny, co prodávají apatykáři v Londýně, jsou opravdu čerstvé.“

„Ano, milostpani. Tak dobrou noc,“ popřála jí Mary, když jí Sophy vtiskla krabičku s masťou do dlaně. „Cook vám bude moc vděčnej.“

„Dobrou noc, Mary.“

Sophy sledovala, jak se za komornou zavírají dveře, a pak nervózně a bezmyšlenkovitě přešla k polici, na které měla své knihy. Byla opravdu velice unavená, ale teď, když už byla připravena jít na lož, se jí najednou přestalo chtít spát.

Ale když se probírala několika stránkami Byronova posledního díla Ďaur, zjistila, že se necítí ani na četbu. Byrona si koupila pár dní předtím, než ji Julian poslal na venkov, a už byla nedočkavá, kdy si ho přečte. Vypovídalo to hodně o její momentální náladě, když nebyla schopna oživit v sobě zájem o poslední básníkovo líčení dobrodružství a intrik v exotickém Orientě.

Když se odvrátila od svých knih, padl její zrak na malou klenotnici na toaletním stole. Už v ní nebyl černý prsten, ale pokaždé když se na tu skříňku podívala, začala o ní přemýšlet a trochu se ošívala nad svým zhaceným plánem najít Ameliina svůdce.

Potom se dotkla svého stále ještě plochého břicha a zachvěla se. Ten svůj detektivní projekt teď nemůže žádným způsobem uskutečnit. Nikdy se nepřinutí k tomu, aby ohrozila Julianův život jenom kvůli své touze po pomstě. On je otcem jejího dítěte a ona sama je do něho neodvolatelně zamilovaná. A i kdyby tomu tak nebylo, neměla žádné právo, aby někdo jiný riskoval kvůli její osobní cti.

Současně se ale sama sobě divila, s jakou lehkostí opustila svou původní pouť. Tehdy byla rozčilená a zuřivostí bez sebe, ale teď zdaleka nebyla tak rozhněvaná. Dokonce se domnívala, že cítí jistou malou úlevu. Nebylo pochyb o tom, že v jejím životě se opět do popředí dostávají jiné záležitosti, a hluboko v nitru toužila po tom, aby se na ně mohla plně soustředit.

Nosím Julianovo dítě!

Bylo pořád těžké tomu skutečně uvěřit, ale každým dnem se ten pojem stával reálnějším a reálnějším. Julian tohle dítě chtěl,

připomněla si s nadějí. Třeba jí to pomůže zpevnit pouto, které, jak si někdy troufale myslela, mezi nimi začíná klíčit.

Sophy se prošla po ložnici, stále ještě neobvykle neklidná. Znovu se zadívala na postel, říkajíc si, že by si tam měla vlézt a pořádně se vyspat, ale pak ji napadla ta ložnice dole na chodbě, do které plánovala, že se nastěhuje, jakmile to půjde.

Jata náhlým impulzem Sophy zvedla svíci, otevřela dveře a vydala se temnou chodbou do ložnice kdysi patřící Elizabeth. Byla už jednou nebo dvakrát uvnitř a nikdy se jí nezdála zrovna příjemná. Byla celá zařízena s vyzývacou smyslností, která se zdála Sophy nevkusná.

Převládající téma ložnice bylo zjevně těžce ovlivněno zálibou v exotickém čínském umění, jenomže tady to šlo až daleko za hranice normálního stylu, až po temné a vilné erotično. Když Sophy poprvé nahlédla do ložnice, pomyslela si, že to je místnost, kde vládne Noc. Celá místnost měla takovou podivnou, nezdravou atmosféru. Poté co otevřely dveře, ona ani paní Ashkettlová se tam příliš dlouho nezdržely.

Sophy držela svíci v jedné ruce a druhou vzala za kliku. Ihned zjistila, ač na to byla připravená, že na ni ta místnost udělala naprosto stejný dojem jako poprvé. Těžké sametové závěsy zabráňovaly přístupu světla, dokonce i měsíce.

Vzory na černo zeleném lakovaném nábytku měly pravděpodobně představovat exotické draky, ale Sophy ta stvoření připadala spíše jako svíjející se hadi. Postel byla monstózní, s tlustými záclonami, nohama v podobě pařátů a hrozivou hromadou polštářů. Stěny pokrývaly temné tapety.

Sophy napadlo, že tohle byl pokoj, který by shledal vzrušujícím třeba lord Byron s jeho sklonem pro smyslné melodrama, ale Julian se tady musel cítit nesvůj a nevítán.

Když Sophy procházela kolem vysoké emailované komody, vypadalo to, jako kdyby na ni jeden z těch draků ve světle svíce zavrčel. Stůl opodál zdobily temně rudé, d'ábelsky vyhlížející květy.

Sophy se otrásla odporem a snažila se představit si pokoj, až s ním bude hotova. První, co vymění, bude nábytek a závěsy. Ve skladu mají pár kousků, které se sem budou perfektně hodit.

Ano, Julian tuhle ložnici určitě hodně nesnášel, pomyslela si Sophy. Rozhodně nebyla vůbec podle jeho vkusu. Jak zjistila, měl rád čisté, elegantní a klasické tvary.

Ale pak si najednou připomněla, že to vlastně není jeho ložnice. Tohle byl Elizabethin chrám vášně, místo, kde tkala své hedvábné pavučiny a lákala do nich muže.

Hnána hlubokou a morbidní zvědavostí chodila Sophy po ložnici, otevírala zásuvky a dveře skříní. Žádné osobní věci tady nezbyly. Julian zřejmě nařídil, aby z celé místnosti vynesli Elizabethiny věci, než ji naposledy zamkl.

Teprve když Sophy jen tak zběžně otevřela poslední řadu malých zásuvek v lakované skřínce, objevila malou vázanou knížku. Dlouho se na ni nejistě dívala, než rozevřela desky a uviděla, že je to Elizabethin deník.

Sophy se nemohla udržet. Postavila svíčku na stůl, vzala do ruky knížečku a začala číst.

O dvě hodiny poté už věděla, proč byla Elizabeth u rybníka tu noc, co zemřela.

„Ona tu poslední noc přišla za tebou, vid', Bess?“ Sophy, sedíc na malé lavičce před stařeninou chalupou, ani nezvedla zrak od čerstvých a sušených bylin, které třídila.

Bess si zhluboka povzddechla, oči jako pouhé štěrbinu ve vrásčité tváři. „Takže ty už víš, co? No jo, děvenko. Přišla za mnou, chudák. Tu noc byla úplně bez sebe, to teda jo. Jak jsi přišla na to, že byla u mě?“

„Včera v noci jsem u ní v pokoji našla její deník.“

„Pchá, ten blázínek!“ Bess zavrtěla znechuceně hlavou. „Todlenc věčný písání vznešenejch paniček do jejich deníčků, to je pěkně nebezpečný. Doufám, že ty jsi tomu nepropadla!“

„Ne.“ Sophy se usmála. „Nevedu si deník. Někdy si něco poznamenám o tom, co čtu, ale jinak nic. Na nic jiného nemám čas, když mám vyřizovat včas korespondenci.“

„Už léta říkám, že z toho, jak se učí psaní a čtení tolik lidí, nemůže vzejít nic dobrýho,“ konstatovala rozhořčeně Bess. „Vopravdový znalosti nejsou z knížek, ale z toho, když se dává pozor na to, co se děje kolem nás a s náma a co je tady.“ Poklepala si na svá rozložitá prsa tam, kde je zhruba srdce.

„To je možná pravda, ale naneštěstí všichni nemáme tvůj instinkt pro takový druh poznání, Bess. A mnohým z nás chybí tvoje paměť. Psát a číst je pro nás jediná šance.“

„Pro první hraběnku to žádná dobrá šance nebyla, ne? Dala všechny své tajnosti do toho svého zápisníčku a teď je znáš ty!“

„Třeba Elizabeth sepisovala svá tajemství právě proto, že doufala, že jednoho dne je někdo najde a přečte si je,“ zamyšleně oponovala Sophy. „Třeba na tu svou zlovolnost byla i trochu pyšná.“

Bess zavrtěla hlavou. „Spíš si ta nebohá dušinka nemohla pomoci. Třebas to psaní byl takovej její způsob, jak dostat občas trochu toho jedu ze své krve pryč.“

„Bůh ví, že v jejích žilách opravdu musel být nějaký druh jedu!“ Sophy si vybavila pár poznámek, některé nadšené, jiné obscenní, některé pomstychtivé a jiné tragické, které zaznamenávaly události Elizabethina života. „Tím si nikdy nebudeme jisti.“ Sophy se na chvíli odmlčela a sypala byliny do malých pytlíčků. Odpolední slunce ji na ramenou příjemně hřálo a vůně lesa kolem Bessiny chalupy byla po londýnském ovzduší tak sladká a uklidňující.

„Takže teď už to víš,“ řekla Bess po chvilce, přerušujíc ticho.

„Že za tebou přišla, abys ji zbavila dítěte, které nosila? Ano, to vím. Ale deník tím končí. Stránky jsou dál už jen prázdné. Co se tu noc stalo, Bess?“

Bess zavřela oči a zvedla tvář ke slunci. „Co se stalo, bylo to, že jsem ji zabila. Bůh mi odpusť.“

Sophy skoro upustila hrst sušených květů a pak zůstala na Bess šokovaně hledět. „Nesmysl. Tomu já nevěřím. Co to povídáš?!“

Bess neotvírala oči. „Nedala jsem jí to, co tu noc chtěla. Lhala jsem jí a řekla, že nemám ty byliny, které by ji zbavily dítěte. Ale pravda je, že jsem se jí bála pomoci tak, jak chtěla. Já jí nevěřila.“

Sophy to najednou pochopila a přikývla. „Měla jsi moudré vnuknutí, Bess. Pak by nad tebou měla moc, kdybys udělala, co chtěla. Byla ten typ člověka, který by tu informaci použil později, aby tě vydíral. Byla bys jí vydána na milost a nemilost. Chodila by k tobě znovu a znovu, nejen abys ji zbavila dalších nechtěných dětí, ale abys ji zásobovala speciálními bylinami, které používala ke zjištění svých smyslů.“

„Tak ty víš, že kvůli tomu užívala byliny?“

„Často si do svého deníku psala, když požila opium. Ty poznámky jsou taková divoká směsice nesmyslných slov a výlevů fantazie. Možná to její podivné chování bylo důsledkem nesprávného užívání vlčího máku?“

„Ne,“ tiše řekla Bess. „To nebylo dílo máku. Ta ubohá bytost měla takovou nemoc mozku a ducha, která se nedala vyléčit. Já si myslím, že užívala sirup z vlčího máku a dalších bylin, aby našla úlevu z toho nekonečného utrpení. Jednou jsem se jí snažila vysvětlit, že mák je moc užitečnej na tělesnou bolest, ale ne na takovou bolest, jakou trpěla ona, takovou bolest, co pochází z duše. Ale neposlechla mě.“

„Bess, proč tvrdíš, žeš ji zabila?“

„Už jsem ti to přeci řekla. Poslala jsem ji tu noc pryč a nedala jsem jí, co chtěla. Šla rovnou k rybníku a tam se, chudák, utopila.“

Sophy se nad tím zamyslela. „O tom pochybuji,“ prohlásila nakonec. „Měla nemocného ducha, to ti věřím, ale v takovém stavu byla už předtím nejméně jednou a věděla, jak dostat lék, který hledala. Když jsi ji odmítla, tak by prostě šla k jiné ženě, která by jí pomohla, i kdyby se kvůli tomu musela vrátit do Londýna.“

Bess na ni pokradmu a nedůvěřivě pohlédla. „Ona už se jednoho děcka teda zbavila?“

„Ano.“ Sophy si nevědomky, v jakémsi ochranném gestu, pohládila břicho. „Když se vrátila z líbánek s hrabětem, byla těhotná. V Londýně našla někoho, kdo u ní vyvolal krvácení, takže o to dítětko přišla.“

„Vsadím se, že to nebylo Ravenwoodovo dítě, kterýho se pokoušela zbavit tenkrát, když se utopila,“ zatvářila se pohoršeně Bess.

„Ne. Bylo to jednoho z jejích milenců.“ Ale Sophy si vzpomněla, že ho Elizabeth nejmenovala. Když dokončovala vázání posledního sáčku s bylinami, otrásla se. „Už se připozdívá, Bess, a jestli se nemýlím, také se ochladilo. Udělala bych nejlépe, kdybych se už vrátila na opatství.“

„Máš všechny byliny a květy, co potřebuješ, aby ti nějakou dobu vydržely?“

Sophy zastrkala malé sáčky do kapes jezdeckých šatů. „Ano, myslím, že ano. Příští jaro si založím na opatství svou vlastní zahrádku. Až ten čas nastane, musíš mi poradit, jak na to, Bess.“

Bess se nezvedla z lavice, ale v očích se jí objevil živý zájem. „To víš, že jo, ráda ti pomůžu, jestli tady ještě budu. A když ne, tak ty už toho znáš až dost, aby sis tu zahrádku zařídila sama. Ale něco mi říká, že budeš mít na práci příští jaro víc než jenom zahradničení.“

„Měla jsem vědět, že to uhodneš.“

„Že budeš chovat? To je přeci jasný každému, kdo má oči ke koukání! Ravenwood tě poslal zpátky na venkov kvůli děťátku, že jo?“

„Částečně.“ Sophy se sarkasticky usmála. „Obávám se, že zvětší části mě poslal na venkov, protože ve městě jsem pro něho byla moc velkou přítěží.“

Bess se starostlivě zamračila. „Copak to je? Jsi mu přece hodnou ženou, ne, děvče?“

„Rozhodně. Jsem ta nejlepší manželka. Ravenwood má nesmírné štěstí, že mne má, jenomže si nejsem vždycky zcela jista, že si takové štěstí uvědomuje.“ Sophy uchopila uzdu.

„Ále di! Ty mě zas jen tak zlobíš! Jed’ už, ať ještě nenastydneš. A pořádně jez. Budeš potřebovat hodně síly!“

„Neboj se, Bess,“ řekla Sophy, když se vyhoupla do sedla. „Můj apetit je tak ohromný a tak nevhodný pro dámu jako vždycky.“

Upravila si záhyby sukně, aby sáčky s bylinami byly dobře schované, a pak pobídla koně k odjezdu.

Bess seděla stále na lavici a sledovala koně s jezdky, dokud nezmizeli mezi stromy.

Klisna nepotřebovala příliš věst, aby našla zkratku k hlavnímu stavení. Sophy nechala koně, ať si sám vybírá nejvhodnější cestu lesem, zatímco její myšlenky se opět vrátily k tomu, co si v noci přečetla.

Ten příběh o strmé pouti její předchůdkyně až k čemusi, co se velice blížilo šílenství, nebyl nijak zvlášť povznášející, ale rozhodně to bylo napínavé čtení.

Sophy najednou vzhlédla a spatřila onen osudný rybník, který se vynořil v mezeře mezi stromy. Jakýmsi vnuknutím zastavila koně. Klisna si odfrkla a začala hledat, co by spásla, zatímco Sophy tiše seděla a zkoumala okolní scenerii.

Jak již řekla Bess, nevěřila, že si Elizabeth sama vzala život, a deník ukázal velice zajímavý fakt, totiž to, že první hraběnka uměla plavat. Samozřejmě že když žena spadne do hluboké vody a má na sobě jezdecké šaty nebo nějaký podobný oděv, mohla by docela snadno utonout, vzdor tomu, že je zkušenou plavkyní. Takovou obrovskou váhu promočené látky by asi jen těžko zvládla, a ta by mohla svou oběť snadno stáhnout hluboko pod hladinu.

„Co to vlastně dělám, přemýšlet takhle o Elizabethině smrti?“ zeptala se Sophy klisny. „To přece není tím, že bych se nudila nebo

že bych neměla na opatství dost práce! Tohle je čiré bláznovství, jak by mi Julian nepochybně ihned připomněl, kdyby tady byl.“

Kůň ji však ignoroval, dáváje přednost plné tlamě dlouhé trávy. Sophy ještě okamžik váhala, ale pak sklouzla ze sedla. S uzdou v ruce se poté vydala ke břehu rybníka. Tady bylo jisté tajemství a ona měla dojem, že není úplně bez souvislosti se smrtí její sestry.

Její klisna za ní náhle slabě zaržála na uvítanou jinému koni. Udivena, že by se touto částí panství projížděl ještě někdo jiný, začala se Sophy otáčet.

Ale nepovedlo se jí to dostatečně rychle. Jezdec už seskočil z koně a přiskočil k ní. Sophy zachytila pohledem jakéhosi muže v černé masce, nesoucím před sebou veliký vlající černý plášť. Začala křičet, ale záhyby těžkého pláště ji zcela zahallily a ona se ocitla ve vězení dusivé temnoty.

Pustila uzdu, uslyšela vylekané zaržání klisny a pak dupot koňských kopyt. Jak ten zvuk mizel v dálce, Sophi in únosce divoce zaklel.

Sophy horečně bojovala, aby se dostala z pláště ven, ale za okamžik ji už poutal uprostřed těla a kolem nohou pevný provaz a pak jí byly spoutány ruce a kotníky.

Poté ji muž hodil brutálně přes sedlo, až jí to vyrazilo dech.

„To mě chcete zabít ještě tak dlouho po tom a kvůli tomu, co se stalo před pěti lety, Ravenwoode?“ zeptal se unaveně lord Utteridge s hlubokým odevzdaným povzdechem. „To jsem si nemyslel, že jste tak pomalý, když dojde na takovéhle věci!“

Julian stál proti němu v malém výklenku zářícího sálu lady ze Salisbury. „Nehrajte si na hlupáka, Utteridgi! Nemám zájem na tom, co se stalo před pěti lety, a vy to víte. Ted' jde o přítomnost. A nemylte se. Na tom, co se děje nyní, mi velice záleží!“

„Proboha, člověče, já jsem neudělal nic víc, než že jsem si zatancoval s vaší novou ženou! A to ještě jenom při jedné příležitosti! My přece oba víme, že kvůli takhle mizerné zámince mě na souboj vyzvat nemůžete! To by byl tedy pěkný skandál pro nic za nic!“

„Chápu vaši obavu i z té nejnevinnější konverzace s kdekakým manželem. Jakýmkoli manželem. Máte takovou pověst, že se budete stěžet dobře cítit v přítomnosti ženatých mužů.“ Julian se chladně

usmál. „Bude velice zajímavé vidět, jak se ten váš sport svádění vdaných žen vyvine, až se sám oženíte. Ale já od vás čistě náhodou potřebuji odpověď, Utteridgi, a ne rendezvous za svítání.“

Utteridge se na něho ostražitě zadíval. „Odpověď na to, co se stalo před pěti lety? Jaký to má smysl? Ujišťuji vás, že jsem o Elizabeth ztratil zájem ihned, jakmile jste obdařil kulkou Ormistona a pak Varleye. Nejsem přece blázen!“

Julian netrpělivě pokrčil rameny. „Co bylo před pěti lety, mě absolutně nezajímá. Už jsem vám to říkal. Co chci, jen informace o prstenech.“

Utteridge se najednou nepřírozeně zklidnil a zpozorněl. „O jakých prstenech?“

Julian otevřel dlaň a ukázal černý prsten. „O takových, jako je tento.“

Utteridge zůstal zírat na kovový kroužek. „U čerta, kde jste to vzal?“

„To se vás netýká.“

Utteridge zvedl oči od prstenu a pohlédl Julianovi do jeho bezvýrazné tváře. „Můj není. To přísahám.“

„Nemyslím, že je váš. Ale máte jeden podobný.“

„Ovšemže ne! K čemu by mi byla taková obyčejná věc?“

Julian pohlédl na prsten. „Je přímo ošklivost sama, že? On totiž také symbolizuje ošklivou hru. Povězte mi, Utteridgi, hrajete vy, Varley a Ormiston ty hry ještě pořád?“

„Můj ty bože, člověče, říkám vám, že jsem si s vaší paní jen vyměnil na parketu pár slov! To mě chcete obviňovat? Jestli ano, tak to řekněte jasně! Nevytáčejte se, Ravenwoode!“

„Nemám žádné obvinění. Totiž ne proti vám. Jen mi odpovězte na pár otázek, Utteridgi, a nechám vás být.“

„A jestli vám je nezodpovím?“

„No tak to potom,“ klidně řekl Julian, „budeme muset uvažovat o tom rendezvous za svítání, o kterém jste se zmínil.“

„To byste mě vyzval klidně na souboj, protože vám neodpovím na pár otázek?“ Utteridge byl zjevně zaskočený. „Ravenwoode, vždyť vám říkám, že jsem se vaší novomanželky ani nedotkl!“

„Já vám věřím. Kdyby ano, tak vás ujišťuji, že by mi nestačila kulka ve vaší ruce, jak jsem to udělal Ormistonovi a Varleyovi. Byl byste mrtev.“

Utteridge se na něho překvapeně podíval. „Ano, vidím, že je to velmi pravděpodobná situace. Vy jste nikoho nezabil kvůli cti Elizabeth, ale jste zjevně odhodlaný udělat to kvůli své nové ženě. Povězte mi, Ravenwoode, proč chcete vědět o tom prstenu?“

„Řekněme pouze, že jsem na sebe vzal zodpovědnost, že dohlédnu na to, aby se učinilo spravedlnosti zadost kvůli někomu, jehož jméno vás nemusí zajímat.“

Utteridge se slabě ušklíbl. „Nějaký váš parohatý kamarád?“

Julian zavrtěl hlavou. „Přítel mladé ženy, která je nyní mrtvá společně se svým nenarozeným dítětem.“

Utteridgeův úšklebek zmizel. „Mluvíme tady o vraždě?“

„Záleží na tom, jak se na to díváte. Ten, za koho jednáme, si rozhodně myslí, že majitel tohoto prstenu je vrah.“

„A zabil tu dívku, o které jste mluvil,“ trval na svém Utteridge.

„Způsobil to, že si vzala život.“

„Nějaká hloupá husička se nechá svést a přivést do potíží a vy se teď za ni chcete mstít? Ale jděte, Ravenwoode, vy jste přece člověk světa znalý! Přece víte, že takové věci se dějí dnes a denně!“

„Osoba, kterou zastupuji, to nepokládá za dostatečně polehčující okolnost,“ zavrčel Julian. „Jsem povinen to brát stejně vážně jako ona.“

Utteridge se zamračil. „A koho zastupujete? Matku toho děvčete? Nebo prarodiče?“

„Jak jsem říkal, to se vás netýká. Už jsem vám řekl dost, Utteridgi, abyste měl jistotu, že do vás nehodlám vpálit kulku, pokud mě k tomu sám nedonutíte. Víc toho vědět už nemusíte.“

Utteridge stiskl rty. „Možná vám to po celé té době dlužím. Elizabeth byla divná žena, že?“

„Nejsem tady proto, abych diskutoval o Elizabeth.“

Utteridge přikývl. „Jelikož jste přišel za mnou, myslím, že už o těch prstenech víte hodně.“

„Vím, že jste je nosil vy, Varley a Ormiston.“

„Nosili je ještě další.“

„Ti jsou teď mrtví,“ poznamenal Ravenwood. „Dva z nich už jsem objevil.“

Utteridge na něho vrhl dlouhý postranní pohled. „Ale existuje ještě jeden, kterého jste nejmenoval a který ještě žije.“

„Vy mi dáte jeho jméno.“

„Proč ne? Nejsem mu nijak zavázán, a když vám to neprozradím já, tak jsem si jist, že to dostanete z Ormistona nebo z Varleye. Povím vám, co chcete slyšet, Ravenwoode, pokud mne ujistíte, že to tím skončí. Vůbec netoužím po tom vstávat brzo za úsvitu, ať už je příčina jakákoli. Vstávat brzy po ránu nesvědčí mé konstituci.“

„To jméno, Utteridgi!“

Půl hodiny poté vyskočil Julian z kočáru a kráčel po schodech do svého domu. Jeho mysl byla plná informací, které vymáčkl z Utteridge. Když mu Guppy otevřel, vstoupil Julian do hlavní haly s krátkým pokynutím hlavy.

„Strávím hodinu nebo dvě v knihovně, Guppy. Pošli služebnictvo spát.“

Guppy si odkašlal. „Mylorde, máte návštěvu. Právě před chvílí přijel lord Daregate a očekává vás v knihovně.“

Julian přikývl a šel do knihovny. Daregate si hověl v křesle a četl si v nějaké knize, kterou vzal z police poblíž. Julian si také všiml, že si nalil sklenici portského.

„Ještě není ani půlnoc, Daregate. U d'asa, co tě přinutilo, abys v tuhle hodinu opustil své oblíbené peklo hazardu?“ Julian přešel místnost a také si nalil portské.

Daregate odložil knihu. „Vím, že sis naplánoval další pátrání po informacích o tom prstenu, a tak mne napadlo, že se stavím a zjistím, co ses dozvěděl. Vystopoval jsi přece dnes večer Utteridge, ne?“

„Nemohly tvoje dotazy počkat až na nějakou slušnější hodinu?“

„Já žádné slušné hodiny nedodržuji, Ravenwoode. To přece víš.“

„To je fakt.“ Julian si přitáhl křeslo, posadil se a polkl pořádný doušek portského. „Tak dobrá tedy, pokusím se tě trochu informovat. Existují čtyři žijící členové toho ďábelského spolku svůdců, ne dva, o kterých jsme se dozvěděli my, nebo tři, o kterých se to dozvěděla Sophy.“

„Aha.“ Daregate studoval víno ve své sklence. „To tedy je Utteridge, Ormiston, Varley a...?“

„Waycott.“

Daregatova reakce byla zneklidňující. Jeho normální výraz vlašného nezájmu zmizel a namísto toho se objevil tvrdý pohled. „Dobrý bože! Jsi si tím jist?“

„Tak jist, jak jen je to možné.“ Julian odložil sklenku s výrazem, který prozrazoval ovládaný zuřivý hněv v jeho nitru. „To mi prozradil Utteridge.“

„Utteridge je sotva spolehlivým zdrojem.“

„Řekl jsem mu, že pokud lže, tak si s ním dám rendezvous za úsvitu.“

Daregate lehce zkřivil rty. „Pak byl bezpochyby přesvědčen, že ti musí říci pravdu. Utteridgovi by se taková hrozba příliš nezamlouvala. Ale pokud je to pravda, Ravenwoode, tak máme vážný problém.“

„Možná že ne. Je sice pravda, že Waycotte se celé týdny točil kolem Sophy a podařilo se mu u ní vzbudit jistý soucit, ale já jsem jí už vysvětlil, jak je falešný.“

„Sophy mi nepřipadá jako typ, který by se dal zrovna příliš přesvědčit tvým kázáním, Ravenwoode.“

Julian se vzdor své náladě neznatelně pousmál. „To je fakt. Ženy mají vůbec jakýsi ošklivý zvyk věřit, že jen ony samy a jediné ony vidí pravou povahu těch ublížených a nepochopených. Nejsou zrovna nakloněny ocenit jakékoli mužské intuitivní schopnosti. Ale až povím Sophy, že Waycott je tím mužem, který jí svedl přítelkyni, úplně se obrátí proti němu.“

„To není ten vážný problém, který jsem měl na mysli,“ důrazně pronesl Daregate.

Julian se na svého přítele zamračil, vědom si náhlého vážného tónu v jeho hlase. „Tak o čem to vlastně mluvíš?“

„Dnes večer jsem se dozvěděl, že Waycott předevčírem odjel z města. Zdá se, že nikdo neví, kam mířil, ale já si myslím, že za daných okolností musíš uvážit možnost, že jel do Hamptonu.“

„Tak ty jsi šla k té staré čarodějnici stejně jako Elizabeth, co? Existuje jenom jediný důvod, proč by ji nějaká žena vyhledala.“ Waycott mluvil konverzačním tónem, když postavil Sophy na nohy a odstranil jí z tváře záhyby pláště. Pozoroval ji s nepřírozně lesknoucíma se očima a pak pomalu sundal masku. „Jsem docela rád, má drahá. Budu to moci Ravenwoodovi vrátit, až mu prozradím, že jeho nová hraběnka, stejně jako ta první, se chtěla zbavit jeho dědice!“

„Dobrý večer, mylord.“ Sophy naklonila graciézně hlavu, jako by ho právě potkala v některém z londýnských salonů. Byla stále ještě svázaná v černém plášti, ale předstírala, že je jí to jedno. Naučila se běhemtých posledních týdnů chovat jako hraběnka v každé situaci. „To je ale náhoda, že se setkáváme zrovna tady! Velice neobvyklé místo, že? Vždycky se mi to tady zdálo velice pikantní.“

Sophy se rozhlížela po malé kamenné jizbě a snažila se skrýt záchvěv strachu. Nenáviděla to tady. Přinesl ji sem, do trosek starého normanského hradu, který tak ráda malovala do té doby, než poznala, že je to místo, kde byla svedena její sestra.

Polorozbořený starý hrad, který vždycky vypadal tak krásně na pohled, jí teď připadal jako noční můra. Venku už začaly padat stíny pozdního odpoledne a uzounká okna propouštěla dovnitř jen velice málo světla. Holé kameny stropu a stěn byly začerněné od kouře masivního krbu. Celé to tu bylo strašidelně ponuré a zatuchlé.

Ohniště bylo připravené, vedle kotlík a něco zásob v košíku. Nejznepokojivěji z celé té místnosti však působilo polní lůžko, již rozestlané u jedné zdi.

„Znáš místečko mých dostaveníček? Vynikající. V budoucnu, až začneš zrazovat svého manžela pravidelně, se ti bude velice hodit. Jsem šťastný, že jsem to já, kdo tě bude moci zasvětit do všeho možného potěšení tohoto sportu.“ Waycott přešel kamsi do rohu místnosti a hodil tam masku na zem. Obrátil se pak s úsměvem k Sophy. „Elizabeth sem občas velice ráda chodívala. Tvrdila, že je to příjemná změna.“

Sophy se zmocnilo neblahé tušení. „A byla jediná, kterou jste si sem přivedl, lorde Waycotte?“

Waycott pohlédl dolů na masku na zemi a jeho výraz zhrubl. „Ale ne, příležitostně jsem to tady používal sám, abych se zabavil s jednou pěknou kočičkou dole z vesnice, když Elizabeth byla příliš zaměstnaná těmi svými zvláštními náladami.“

Sophy se zmocnil vztek. Jak zjistila, mělo to na ni posilující účinek. „Kdo byla ta pěkná kočička, co jste si sem vodil, mylord? Jak se jmenovala?“

„Povídám ti, že to byla jenom nějaká vesnická coura. Nic důležitého. A jak jsem už říkal, využíval jsem jí, jenom když Elizabeth měla ty svoje nálady.“ Waycott přestal přemítavě hledět na masku, vzhlédl a bylo zjevné, že mu záleží na tom, aby ho Sophy pochopila. „Víš, ty Elizabethiny nálady nikdy netrvaly moc dlouho. Ale když to na ni přišlo, nebyla to ona. Občas měla... i jiné muže. Já jsem nemohl vydržet pohled na to, jak s nimi flirtuje a zve si je k sobě do ložnice. Někdy mě dokonce zvala, abych se tam k nim připojil! To jsem ale nedokázal.“

„Takže jste přišel sem. S nevinnou dívkou z vesnice.“ Sophy se točila hlava v návalu zlosti, ale zoufale bojovala, aby to na ní nebylo znát. Cítila, že její osud závisí na tom, zda dokáže své emoce udržet pořádně na uzdě.

Waycott se při svých vzpomínkách samolibě usmál. „Ujišťuji tě, že dlouho nevinná nezůstala! Sophy, mne považují za toho nejskvělejšího milence, jak se ostatně sama brzy přesvědčíš!“ Najednou přimhouřil oči. „Ale to mi připomíná, drahoušku, jak jsi vlastně přišla k tomu prstenu?“

„Ach ovšem. Prsten. Kde a kdy jste ho ztratil, mylord?“

„Nejsem si jist.“ Waycott se zamračil. „Ale je možné, že mi ho ta vesnická holka ukradla. Pořád tvrdila, že patří ke šlechtě, ale já jsem věděl své. Byla to dcera nějakého vesnického kupce. Ano, často jsem si říkal, jestli mi ten prsten neukradla, zatímco jsem spal. Pořád mě otravovala a chtěla nějaký symbol lásky. Hloupá husa! Ale jak se ten prsten dostal k tobě?“

„Řekla jsem vám to přece tu noc na maškarním plese. Smím se zeptat, jak jste poznal, že jsem šla za cikánku?“

„Cože? Ach, tohle? Bylo velice prosté poslat jednoho z mých sluhů, aby se zeptal některé z tvých služek, za koho se lady Ravenwoodová chystá tu noc jít. A najít tě v tom davu bylo pak

jednoduché. Jenomže ten prsten mne překvapil. A teď si vzpomínám, že jsi říkala, že jsi ho dostala od nějaké přítelkyně.“ Waycott sevřel rty. „Ale jak je možné, že žena tvého postavení se přátelila s dcerou vesnického kupce? Pracovala snad u vás?“

„Čistě náhodou.“ Sophy se snažila zhluboka a pomalu dýchat. „Obě jsme se velice dobře znaly.“

„Ale ona ti o mně nic neřekla, že ne? Když jsme se setkali v Londýně, vůbec na tobě nebylo znát, že bys mě poznala?“

„Ne, nikdy mi jméno svého milence neprozradila.“ Sophy mu pohlédla přímo do očí. „Je už mrtvá, mylorde. I se svým dítětem. Vzala si život.“

„Hloupá husa.“ Odbyl to elegantním pokrčením ramen. „Obávám se, že na tobě musím chtít, abys mi ten prsten vrátila. Pro tebe nemůže mít žádný velký význam.“

„Pro vás ano?“

„Já ho mám značně rád.“ Waycottův úsměv byl teď samolibý. „Symbolizuje pro mne jistá vítězství, a to jak minulé, tak přítomná.“

„Já už ten prsten ale nemám,“ klidně řekla Sophy. „Dala jsem ho před pár dní Ravenwoodovi.“

Waycottovi zaplály na okamžik oči. „K d'asu, proč jsi mu ho dávala?!“

„Zajímal se o něj.“ Sophy napadlo, jestli to Waycotta trochu poplaší.

„Nic o něm nezjistí. Všichni, kdo nosí ten prsten, jsou vázáni tajemstvím. Nicméně hodlám ho brzy dostat zpátky. Brzy ti ho, má drahá, Ravenwood vrátí.“

„Není jednoduché vzít mému muži něco, čeho se nerozhodne vzdát sám.“

„Tady se mýlíš,“ pronesl vítězně Waycott. „Vzal jsem si to, co patřilo Ravenwoodovi, už dřív, a udělám to zase!“

„Předpokládám, že tím myslíte Elizabeth?“

„Elizabeth nikdy nebyla jeho. Mám na mysli tohle.“ Přešel místnost a sklonil se nad košíkem u krbu. Když se opět napřímil, v jeho dlani zářil zelený oheň. „Přinesl jsem je sem, protože mě napadlo, že tě budou možná zajímat. Ravenwood ti je nemůže dát, má drahá, ale já mohu.“

„Smaragdy!“ vydechla upřímným údivem Sophy. Hleděla upřeně na kaskádu zelených drahokamů, potom od nich odtrhla oči a

pohlédla na Waycottovu horečnou tvář. „Vy jste je měl stále u sebe?“

„Už od té noci, kdy moje krásná Elizabeth zemřela. Ravenwood to samozřejmě vůbec netuší. Prohledal kvůli nim celý dům a poslal vzkaz všem klenotníkům v Londýně, že ochotně zaplatí, kdyby se k nim kdokoli dostal, dvojnásobnou cenu. Dokonce se říká, že jeden nebo dva bezcharakterní obchodníci se snažili vyrobit kopie originálů, aby se mohli o tu dvojitou cenu ucházet, ale naneštěstí se Ravenwood nenechal podvést. Škoda. To by byla závěrečná ironie, co? Představ si Ravenwooda osedlaného dvěma falešnými ženami, a ještě k tomu falešnými kameny!“

Sophy se napřímila, neschopna přejít takovou provokaci, i když věděla, že by bylo lépe, kdyby mlčela. „Jsem Ravenwoodova pravá žena a nikdy ho nepodvedu.“

„Ale ano, má drahá, podvedeš. A co víc, uděláš to a budeš při tom mít na sobě tyhle smaragdy.“ Přeléval náhrdelník z dlaně do dlaně. Vypadal, jako by ho ten vodopád drahokamů úplně omámil. „Elizabeth se to tak líbilo. Způsobovalo jí zvláštní potěšení si ty smaragdy vzít, než se mnou šla do postele. S těmi drahokamy na krku mě uměla tak nádherně pomilovat!“ Waycott náhle vzhlédl. „Tobě se to tak bude také líbit.“

„Skutečně?“ Sophy cítila, jak se jí potí ruce. Nesmí už říct nic, co by ho ještě víc popudilo. Musí ho nechat, aby si myslel, že je bezmocná oběť, slaboučký králíček, který se nezmůže na žádný odpor.

„Později, Sophy,“ sliboval Waycott, „později ti ukážu, jak nádherně se Ravenwoodovy smaragdy vyjímají na Ravenwoodově falešné manželce. Uvidíš, jak plameny ohně v krbu způsobují, že na tvé kůži přímo plápolají. Elizabeth byla jako žhavé zlato, když si je navlékla.“

Sophy odvrátila pohled od jeho divných očí a soustředila se na košík s potravinami. „Předpokládám, že máme před sebou dlouhou noc, sire. Nevadilo by vám, kdybych něco snědla a vypila si trochu čaje? Cítím se velice zesláblá.“

„Ale zajisté, má drahá.“ Mávl směrem ke krbu. „Jak vidíš, dal jsem si záležet, abych ti zajistil veškeré pohodlí. Nechal jsem pro nás připravit v nedalekém hostinci jídlo. Elizabeth a já jsme si tady často dělali piknik, než jsme se milovali. Chci, aby všechno bylo jako s ní. Všechno.“

„Ach tak.“

Je tak šílený jako Elizabeth? ptala se Sophy sama sebe. Nebo je jenom šílený žárlivostí a tím, že přišel o svou lásku? Ať je to jakkoli, rozhodla se Sophy, jedinou nadějí má, když bude udržovat Waycotta v klidu a nepoplašit ho.

Waycott ji zkoumavě sledoval. „Nejsi tak krásná, jako byla ona.“

„Ne. To si uvědomuji. Byla velice hezká.“

„Ale ty smaragdy ti pomohou, abys vypadala jako ona, až přijde ten pravý čas.“ Pustil klenoty zpět do košíku.

„Co se týče jídla, mylordě,“ řekla Sophy provokativně, „nevadilo by vám, kdybych pro nás připravila teď také malý piknik?“

Waycott vyhlédl otevřenými dveřmi. „Už se stmívá, že?“

„Docela.“

„Tak rozdělám oheň.“ Usmál se, jako by ho jeho vlastní nápad potěšil.

„Vynikající nápad. Brzo tady bude docela zima. Kdybyste mi sundal ten plášť a provazy, které mne svazují, byla bych schopna připravit to jídlo.“

„Rozvázat tě? To myslím, že není zrovna dobrý nápad, má drahá. Ještě ne. Myslím, že jsi stále příliš ochotná zmizet při první příležitosti do lesa, a to ti prostě nemohu dovolit.“

„Prosím, mylordě.“ Sophy sklopila oči, snažíc se ze všech sil, aby vypadala vyčerpaně a bez odvahy. „Chtěla bych nám jen připravit trochu čaje a chléb se sýrem, nic víc.“

„Myslím, že bychom to mohli nějak zařídit.“

Sophy celá ztuhla, když k ní Waycott přistoupil, ale stála nehybně, zatímco jí rozvazoval provazy, které na ní držely černý plášť. Když se uvolnil poslední, úlevou zhluboka vydechla, ale neudělala žádný náhlý pohyb.

„Děkuji vám, sire,“ pravila krotce. Vykročila ke krbu a přitom pohlédla k otevřeným dveřím.

„Ne tak rychle, má drahá!“ Waycott si klekl na jedno koleno, sáhl pod její těžkou jezdeckou sukni a popadl ji za kotník. Rychle k němu přivázal provaz přes jezdeckou botu. Potom se postavil s druhým koncem provazu v jedné ruce. „Tak, teď se věnuj své práci, Sophy. To se mi bude líbit, jak mi Ravenwoodova manželka servíruje čaj!“

Sophy udělala pár váhavých kroků směrem ke krbu a říkala si, jestli Waycott bude považovat také za zábavné, když jí bude provazem podtrhávat nohu. Ale spokojil se s tím, že jen přešel ke

krbu a rozdělal oheň. Když se rozhořel plamen, sedl si na lůžko, držel konec provazu stále v jedné ruce, druhou si podpíral bradu.

Když začala prohlížet zásoby v košíku, cítila na sobě jeho pohled. Zatajila dech, když zvedla kotlík, a pak s úlevou vydechla, protože byl plný vody.

Stíny venku už byly velmi temné. Do místnosti zavanul studený večerní vzduch. Sophy si otřela ruce o sukni a pokoušela se vzpomenout si, ve které kapse má potřebné byliny. Najednou ji provaz zatáhl kolem kotníku, až vyskočila.

„Myslím, že je čas zavřít dveře.“ Waycott se zvedl z lůžka a přešel přes místnost. „Nechceme přece, abys nám nastydla.“

„To ne.“

Když se zabouchly dveře na svobodu, Sophy potlačila záchvěv hrůzy. Zavřela oči a obrátila se k plamenům, aby zakryla výraz svého obličej. Toto byl muž, který byl odpovědný za smrt její sestry. Nesmí dovolit, aby ji strach paralyzoval. Jejím prvním cílem je uniknout. Potom už najde způsob, jak vykonat pomstu.

„Je ti slabo, drahoušku?“ Od Waycotta to znělo, jako by se bavil.

Sophy otevřela znovu oči a zadívala se do plamenů. „Trochu, sire.“

„Elizabeth by se netrásla jako nějaký králík. Pro ni by to všechno byla báječná hra. Elizabeth milovala své hříčky.“

Sophy to ignorovala a obrátila se zády ke svému vězniteli, plně zaměstnaná malým kornoutkem čaje přibaleným do košíku. Děkovala Bohu za tu spoustu záhybů na své sukni. Působily jako zástěna pro ruce, když vytahovala z jedné kapsy malý sáček s bylinami.

Zmocnila se jí panika, když sklopila zrak a zjistila, že se jí podařilo vyndat sušené lístky fialek namísto bylin, které potřebuje. Honem strčila lístky zpátky do kapsy.

„Proč jste ty smaragdy neprodal?“ zeptala se ve snaze nějak odlákat Waycottovu pozornost. Posadila se na stoličku před krbem a sehrála malé divadlo s úpravou svých sukni. Prsty sevřela další sáček bylinek.

„To by bylo příliš obtížné. Přece jsem ti říkal, že každý pořádný klenotník v Londýně pásl po tom, až se ty drahokamy objeví na trhu. I kdybych ty kameny nakonec přece jen prodal, bylo by to velice riskantní. Jsou unikátně broušené a snadno se poznají. Ale po pravdě řečeno, Sophy, neměl jsem chuť je prodat.“

„Chápu. Líbila se vám představa, že jste je ukradl hraběti z Ravenwoodu.“ Pachtila se s druhým sáčkem, opatrně jej otevřela a promíchala obsah s čajovými lístky. Potom se naoko plně věnovala kotlíku a čajníku.

„Jsi velice vnímavá, Sophy. Je to divné, ale často jsem měl pocit, že ty a jedině ty mi opravdu rozumíš. Tebe je pro Ravenwooda škoda, stejně jako Elizabeth.“

Sophy nalila vařící vodu do čajníku a modlila se, aby v něm bylo dostatečné množství bylin pro spaní. Náhle si uvědomila, že odvar pak chutná horce. Bude muset najít nějaký způsob, jak překrýt jeho chuť.

„Nezapomeň na sýr a chléb, Sophy,“ připomněl jí Waycott.

„Ale ovšem,“ Sophy sáhla do košíku a vyndala bochník černého chleba. Přitom zahlédla malou cukřenku. Jak zvedala cukr, její třesoucí se prsty zavadily o lesklé drahokamy. „Není tu žádný nůž na chléb, sire.“

„Přece nejsem takový blázen, abych ti do rukou vložil nůž, Sophy! Rozlom ho rukama.“

Sklonila hlavu a udělala, co jí přikázal. Potom opatrně naaranžovala kousky chleba a kostky tučného sýra na talíř. Když byla hotova, nalila do dvou šálků čaj. „Všechno je připraveno, lorde Waycotte. Přejete si jíst u ohně?“

„Přines jídlo sem. Chtěl bych, abys mne obsluhovala tak, jako obsluhuješ svého manžela. Předstírej, že jsme v salonu na Ravenwoodském opatství. Ukaž mi, jak gráciézní hostitelkou umíš být.“

Sophy zmobilizovala každou kapku sebeovládání, kterou v sobě měla, vzala podnos, přinesla mu jídlo a do ruky mu vložila šálek. „Obávám se, že jsem do čaje dala moc cukru. Doufám, že pro vás nebude příliš sladký?“

„Mám docela rád čaj hodně sladký.“ Upřeně ji sledoval, když před něho pokládala podnos. „Posaď se ke mně, má drahá. Budeš potřebovat později svou sílu. Mám s námi jisté plány.“

Sophy si pomalu sedla na polní lůžko, přičemž se snažila udržet mezi sebou a Waycottem co nejvíce místa. „Povězte mi, lorde Waycotte, copak se nebojíte toho, co vám Ravenwood udělá, až zjistí, že jste mě zneužil?“

„Ten neudělá vůbec nic. Žádný rozumný člověk by si nedovolil podvádět Ravenwooda v kartách nebo v jeho podnikání, ale všichni

vědí, že se Ravenwood už nikdy nebude namáhat, aby riskoval krk kvůli nějaké ženě. Naprosto jasně dal najevo, že si o žádné nemyslí tolik, aby se kvůli ní nechal zastřelit.“

Waycott si ukousl sýra a polkl doušek čaje. Zašklebil se. „Ten čaj je trochu příliš silný.“

Sophy na okamžik zavřela oči. „Vždycky jej tak Ravenwoodovi dělám.“

„Opravdu? No, v tom případě ho tak budu pít také.“

„Proč pochybujete o tom, že vás můj manžel vyzve na souboj? Přece bojoval v soubojích kvůli Elizabeth, nebo ne?“

„Ve dvou. Aspoň se to povídá. Ale do těch soubojů se hrnul v prvních měsících manželství, kdy ještě věřil, že ho Elizabeth miluje. Po tom druhém rendezvous za úsvitu si už určitě uvědomil, že nedokáže ani ovládat duši mé sladké Elizabeth, ani terorizovat všechny muže v zemi, takže upustil od veškeré snahy pomstít svou čest všude tam, kde jde o ženu.“

„A proto se ho tedy nebojíte? Protože víte, že vás kvůli mně nevyzve na souboj?“

Waycott se znovu napil čaje a soustředěně se zahleděl do ohně. „Proč by mě vyzýval na souboj kvůli tvé cti, když se neobtěžoval to udělat kvůli Elizabeth?“

Sophy cítila ve Waycottových slovech jakousi nejistotu. Snažil se přesvědčit sám sebe, že se Juliana nemusí obávat. „To je zajímavá otázka, mylordé,“ pronesla tiše. „Proč by se vlastně obtěžoval?“

„Nejsi ani zpoloviny tak hezká jako Elizabeth.“

„Na tom už jsme se oba shodli.“ Sophy se staženým žaludkem sledovala, jak se Waycott znovu napil čaje. Pil mechanicky, myslí kdesi v minulosti.

„Nemáš ani její šarm, ani její způsoby.“

„To je docela pravda.“

„Po tobě nemůže rozhodně tolik toužit jako po Elizabeth. Ne, ten se nebude obtěžovat mě kvůli tobě vyzývat na souboj!“ Waycott se přes okraj šálku zvolna usmál. „Ale mohl by tě docela dobře zavraždit, tak jako to udělal s Elizabeth. Ano, myslím, že to je přesně to, co udělá, až zjistí, co se tady dneska stalo.“

Sophy mlčela, zatímco Waycott vypil poslední kapku čaje. Její šálek byl ještě plný. Držela ho v dlaních a čekala.

„Ten čaj byl vynikající, má drahá. Teď bych si dal trochu sýra a chleba. Obsluž mne.“

„Ano, mylord.“ Sophy vstala.

„Ale nejdřív,“ protahoval Waycott lenivě, „se svlékneš a vezmeš si kolem krku ty Ravenwoodovy smaragdy. Tak to vždycky dělala Elizabeth.“

Sophy znehybněla a pátrala po nějakých známkách v jeho očích, že droga začíná působit. „Nehodlám se pro vás svlékat, lordo Waycotte.“

„Ale ano.“ Waycott najednou odkudsi vytáhl malou pistoli, která se vejde do dlaně. „Uděláš přesně to, co ti říkám.“ Usmál se svým až příliš oslnivým úsměvem. „A uděláš to přesně tak, jak to dělávala Elizabeth. Budu tě krok za krokem vést. Ukážu ti přesně, má dámo, jak pro mne máš roztáhnout stehna!“

„Jste stejně šílený jako ona,“ zašeptala Sophy a udělala jeden krok ke krku. Když Waycott nereagoval, udělala další a pak další.

Dovolil jí odejít téměř až na celou délku místnosti, pak brutálně zatáhl za provaz, který měla přivázaný u kotníku.

Sophy vyjekla, když se nemotorně svalila na tvrdou kamennou podlahu. Chvilí tam zůstala ležet, snažila se uklidnit a pak se ustrašeně ohlédla na Waycotta. Ten se stále ještě usmíval, ale oči měl už lehce rozostřené.

„Musíš mě poslouchat, Sophy, jinak ti budu muset ublížit.“

Opatrně se posadila. „Tak jako jste zranil tu noc u rybníka Elizabeth? Ravenwood ji nezabil, že ne? To vy jste ji zabil. Zabijete mě, jako jste zabil svou překrásnou a nevěrnou Elizabeth?“

„O čem to mluvíš? Nic jsem jí neudělal. To Ravenwood ji zabil. Vždyť jsem ti to říkal!“

„Ne, mylord. Vy se celá ta léta musíte přesvědčovat, že za její smrt je zodpovědný Ravenwood, protože si nechcete připustit, že to vy sám jste zabil ženu, kterou milujete. Ale udělal jste to. Sledoval jste ji tu noc, kdy šla ke Staré Bess. Čekal jste na ni u rybníka, až se vrátí. Když jste si uvědomil, co provedla, rozzlobil jste se na ni. Rozhněval jste se jako ještě nikdy.“

Waycott se potácivě postavil a jeho krásný obličej byl znetvořený zuřivostí. „Ona šla k té staré čarodějnici pro jed, aby se zbavila svého dítěte, stejně jako jsi to udělala dneska ty!“

„A to dítě bylo vaše, že?“

„Ano, bylo moje. A ona mě dráždila, tvrdila, že nechce moje dítě, stejně tak jako nechce dítě Ravenwoodovo!“ Waycott udělal dva nejisté kroky k Sophy, v ruce se mu třásla malá pistole. „Ale pořád

tvrdila, že mě miluje! Jak by si mohla přát zbavit se mého dítěte, jestliže mě milovala?!”

„Elizabeth nebyla schopna nikoho milovat. Vdala se za Ravenwooda jedině proto, aby si zajistila dobré postavení a všechny ty peníze, které potřebovala.“ Sophy se od něho odtáhla. Neodvažovala se postavit na nohy ze strachu, že by ji Waycott zase provazem podtrhl. „Držela si vás pěkně na drátku, za který tahala, protože jste ji dobře bavil. Nic víc.“

„Zatraceně, to není žádná pravda! Byl jsem ten nejlepší milenec, kterého v životě dostala do postele! Sama mi to řekla!“ Waycott se zakymácel na jednu stranu a pak zůstal stát. Upustil provaz a hřbetem volné ruky si protíral oči. „Co to se mnou je?“

„Nic, sire.“

„Něco se stalo. Není mi dobře.“ Jeho ruka klesla od očí a pokusil se na ni zaostřit. „Co jsi mi to provedla, ty mrcho?“

„Nic, můj pane.“

„Ty jsi mě otrávila! Dala jsi mi něco do čaje, že jo? Za to tě zabiju!“

Skočil po Sophy, která se bleskurychle postavila a uhnula mu z cesty. Waycott narazil na kamennou zeď u krbu. Pistole mu vypadla z ruky, aniž by si toho všiml, a s malým cvaknutím přistála v košíku s jídlem.

Začal otáčet hlavu, aby našel Sophy, oči plné zuřivosti a nevyhnutelného působení drogy.

„Zabiju tě! Jako jsem zabil Elizabeth. Zasloužíš si pojit stejně jako ona! Ach bože, Elizabeth!“ Opřel se o kamennou zeď a třásl hlavou v marné snaze se vzpamatovat. „Elizabeth, jak jsi mi to mohla udělat? Vždyť jsi mě tak milovala!“ Pomalu začal klouzat po zdi na zem, hlasitě vzlykaje. „Vždycky jsi říkala, jak mě miluješ!“

Sophy fascinovaně sledovala, jak Waycott pláče, až z toho usíná.

„Vrahu,“ zašeptala a srdce jí bilo vášnivým hněvem. „Zabil jsi mou sestru! Tak jistě, jako kdybys jí dal k hlavě pistoli, tak jistě jsi ji zabil!“

Pohled jí padl na košík na zemi. Věděla, jak zacházet s pistolí, a Waycott si zaslouží zemřít! Se vzlykem přeběhla ke košíku a pohlédla dovnitř. Pistole ležela na trpytivých smaragdech. Sophy se naklonila a zvedla tu malou zbraň.

Uchopila ji oběma rukama, otočila se a namířila ji na bezvědomého Waycotta.

„Zasloužíš si zemřít!“ opakovala nahlas a odjistila pistoli. Spoušť, která byla vyrobena tak, aby zapadala do malého zajišťovacího otvoru kvůli bezpečnosti, se teď vrátila do palebné pozice a Sophyin prst ji nedočkavě objal.

Přikročila až k Waycottovi a v duchu si vyvolala obraz Amelie ležící na posteli, prázdnou lahvičku od opia na stolku vedle sebe.

„Waycotte, já tě zastřelím. To je prostě spravedlnost.“

Nekonečnou chvíli tak Sophy stála a nutila se zmáčknout spoušť. Ale nešlo to. Nemohla k tomu najít odvahu. Nakonec se zoufalým výkřikem zklamání pistoli sklonila a zajistila. „Dobrý bože, proč jenom jsem tak slabá?“

Položila pistoli zpět do koše a klekla si, aby rozvázala provaz u kotníku. Ruce se jí třásly, ale podařilo se jí osvobodit se. K Ravenwoodovi ale nemohla vzít ani pistoli, ani smaragdy. Nemohla by to nijak vysvětlit.

Aniž pohlédla zpět, otevřela dveře a vyběhla do noci. Waycottův kůň slabě zaržál, když se přiblížila.

„Jen klid, kamaráde. Nemám čas tě sedlat,“ šeptala mu, když mu dávala udidlo. „Musíme si pospíšet. Na opatství už budou všichni nervózní.“

Odvedla valacha směrem k hromadě trosek, které kdysi byly součástí obranné zdi. Vylezla na hromadu kamení, vykasala si sukně nad kolena a vyškrábala se koni na záda. Valach zafřkal, poskakoval dokola, ale pak přijal ten nezvyklý náklad.

„Bez starosti, kamaráde, cestu na opatství znám.“ Sophy pobídla koně do kroku a pak do lehkého klusu.

Při jízdě se snažila přemýšlet. Musí mít nějaké vysvětlení pro vyplašené služebnictvo, které na ni už bude čekat. Vybavila si zvuk kopyt své klisny, která mizela v dálce, když ji Waycott unesl. Její kůň zjevně utekl a bezpochyby si to namířil rovnou domů.

Kůň bez jezdce vracející se na opatství by mohl znamenat pro stájníky jenom jednu věc. Předpokládali by, že Sophy někde spadla a je možná i zraněná. Pátrací skupiny by poté začaly prohledávat opoledne a večer lesy kolem opatství.

Bude to docela dobrá výmluva, přemítala Sophy, když vedla Waycottova koně kolem rybníku. Rozhodně nemůže nikomu prozradit, že ji unesl a pak věznil vikomt Waycott.

Ani Julianovi se neodvažovala říct celou pravdu, protože věděla, že se Waycott mylí, když říkal, že by se hrabě z Ravenwoodu kvůli

ženě nebil. Kdyby Julian zjistil, co vikomt provedl, vyzval by ho jistě na souboj.

Zatraceně! Měla jsem Waycotta sama zastřelit, když jsem měla tu možnost. Ted' se nedá předpovědět, co se všechno ještě stane. A já budu muset Julianovi lhát!

Ve lhaní jsem hrozně neobratná, pomyslela si Sophy ustaraně. Ale bude mít alespoň dost času si připravit svůj příběh a nacvičit ho hezky z paměti, dokud je Julian bezpečně daleko v Londýně.

Teprve když uviděla skrz stromy světla opatství, uvědomila si Sophy, že se bude muset zbavit Waycottova koně. Jestliže má tvrdit, že se po nehodě při vyjíždce sotva dostala domů pěšky, nemůže se tam objevit na cizím koni.

Dobré nebe, jakmile jednou člověk začne vymýšlet lži, musí se toho vzít tolik v úvahu! Jedna věc souvisí s druhou.

Ač nerada, protože před sebou měla ještě dlouhou cestu, sklouzla Sophy z koně a nechala valacha běžet. Plácnutí po zadku ho pobídlo, aby se pustil do cvalu po cestě zpátky.

Sophy zvedla lem svého jezdeckého obleku a rychle vyrazila směrem k Ravenwoodskému opatství. Při každém kroku nutila mozek, aby vymyslel pro čekající služebnictvo nějakou pravděpodobnou příhodu. Všechny části jejího příběhu musí do sebe přesně zapadat, jinak se do toho zase zaplete.

Ale když vystoupila z lesa, který obklopoval jejich veliký dům, uvědomila si, že má před sebou ještě větší úkol, než čekala.

Z otevřených dveří hlavní vstupní haly se řinulo světlo. Lokajové a stájníci pobíhali kolem, připravovali pochodně a v měsíčním světle Sophy viděla, že ze stájí vyvádějí několik koní.

Známa červolasá postava ve vysokých botách a ušpiněných jezdeckých kalhotách stála uprostřed schodiště. Julian jasným a klidným hlasem uděloval rozkazy lidem kolem sebe. Bylo jasné, že právě přijel, což znamenalo, že z Londýna odjel za svítání.

Sophy v tom okamžiku pocítila skutečnou paniku. Už tak pro ni bylo velice těžké dát dohromady nějakou příhodu pro služebnictvo, které je ochotno uvěřit všemu, co jim napovídá. Ale velice se obávala, že nedokáže přesvědčivě lhát svému vlastnímu muži.

A Julian vždy tvrdil, že pozná, když se ho bude pokoušet oklamat.

Ale tentokrát si Sophy řekla, že nemá jinou možnost než se pokusit přesně o tohle. Sebrala odvalu a vykročila opět kupředu. Nemůže přece Julianovi dovolit, aby kvůli její cti riskoval svůj život!

„Koukejte, tamhle je, mylord!“

„No jo, a díky bohu, nic se jí nestalo, že ne?“

„Mylorde, mylord, koukněte se tamdle ke kraji toho lesa! To je přeci moje milostpani a nic jí není!“

Jak Sophy vycházela z lesa, hlasité výkřiky upřímné úlevy všechny přivolaly k hlavnímu vchodu. S jistou dávkou ironie si říkala, kolik asi úlevy služebnictvu způsobuje to, že už nejsou nuceni nějak její nepřítomnost vysvětlovat.

Hrabě z Ravenwoodu se okamžitě zahleděl k lesu a poznal v měsíčním světle Sophy. Beze slova seběhl z kamenných schodů, přeletěl dlážděný dvůr a popadl ji do náruče.

„Sophy! Proboha, skoro jsem o tebe umřel strachy! Kde jsi, sakra, byla? Jsi v pořádku? Nestalo se ti nic? Já bych ti naplácal, takhle mne vylekat! Co se ti stalo?“

I přesto, že si připomněla trnitou cestu, která před ní leží, pocítila Sophy obrovskou úlevu. Julian je tady a je v bezpečí. Na ničem jiném teď nezáleží. Instinktivně se k němu přitulila do náruče a položila mu hlavu na prsa. Rukama ho pevně objímala v pase. Byl cítit potem a ona věděla, že musel jet jako o závod.

„Tolik jsem se bála, Julian.“

„Zdaleka ne tak jako já, když jsem před pár minutami dorazil a bylo mi řečeno, že se pozdě odpoledne vrátil tvůj kůň bez tebe. Služebnictvo tě hledá celý večer. Už jsem se je chystal zase poslat ven. Kde jsi byla?“

„To je..., to všechno je moje chyba, Julian. Jela jsem od Staré Bess a něco mezi stromy moji klisnu najednou vylekalo. Nedávala jsem pozor a ona mne asi shodila. Narazila jsem do něčeho hlavou a úplně jsem na nějakou dobu ztratila vědomí. Až teprve před chvílí jsem se vzpamatovala.“ Proboha, jak jen žvaní! Mluví moc rychle, musí se vzpamatovat!

„Pořád tě ještě bolí hlava?“ Julian jí něžně zajel prsty do vlasů a hmatem hledal nějakou bouli nebo tržnou ránu. „Ještě něco sis udělala?“

Sophy si uvědomila, že někde cestou ztratila svůj jezdecký klobouk. „Ach ne, Julian, už je mi dobře. Totiž..., chci říct, že mám bolení hlavy, ale není to nic vážného. A... a děťátku se nic nestalo,“

rychle dodala, doufajíc, že to odláká jeho pozornost od neexistujících zranění.

„No ovšem, děťátko. Jsem moc rád, že co se toho týká, je vše v pořádku. Během těhotenství už nesmíš jezdit na koni, Sophy.“ Julian od ní kousek poodstoupil a ve světle měsíce si zkoumavě prohlížel její tvář. „Jsi si jistá, že jsi úplně v pořádku?“

Sophy se příliš ulevilo, když se jí zdálo, že Julian všemu věří, než aby se začala hádat kvůli svému právu jezdit na koni. Pokusila se jen o uklidňující úsměv a ke své hrůze si uvědomila, že se jí třesou rty. Rychle zamrkala. „Juliane, vůbec nic mi není, opravdu. Ale co tady děláš ty? Myslela jsem, že budeš ještě pár dní v Londýně. Žádnou zprávu, že se vrátíš tak brzy, jsme nedostali.“

Julian na ni chvíli hleděl, potom ji vzal za ruku a odváděl k zástupu ustaraných služebníků. „Změnil jsem plány. Pojď, Sophy. Odevzdám tě tvé komorné, která tě vykoupe a dá ti něco k jídlu. Až se trochu vzpamatuješ tak si promluvíme.“

„Ale o čem?“

„No přece o tom, co se ti dneska skutečně stalo, Sophy!“

„Milostpani, my sme si šichni dělali takový starosti! Byli sme úplně k smrti vylekaný, že se vám něco stalo! To si ani neumíte představit. Mládenci ze stájí byli bez sebe. Když se přihnala ta vaše klisna do dvora, tak se po vás hnedka začali shánět, jenže nemohli najít ani stopu! Někdo šel ke Starý Bess a ta, když zjistila, že ste nepřišla domu, tak se taky začala bát jako my šickni tady!“

„To mě mrzí, že jsem vám způsobila takové starosti, Mary.“ Sophy poslouchala sotva na půl ucha, jak jí komorná popisovala, co se stalo to odpoledne, když se nevracela. Její mysl se soustředila na nadcházející rozhovor s Julianem. Nevěřil jí! Měla tušit, že okamžitě uhodne, že mu lže. Teď tedy horečně přemítala, co mu má říct.

„A pak vrchní podkoní, co vždycky předpovídá všelijaký ty katastrofický zprávy, začal potřásat hlavou a povídá, abysme začali lovit v rybníce vaše tělo. Božítku, já myslela, že to se mnou praští, když sem ho uslyšela! Ale celej ten poprask nebyl vůbec nic ve srovnání s tím, co se dílo, když přijelo jeho lordstvo takhlenc nečekaně. Dokonce i lidi, co tady byli už za první hraběnky, říkali, že neviděli ještě nikdá jeho lordstvo tak rozzuřený. Představte si, vyhrožoval nám, že nás šecky do jednoho vyhodí!“

Zaklepání na dveře přerušilo Maryino podrobné líčení odpoledních událostí. Odešla otevřít dveře a za nimi stála služka s podnosem. „Já si to vezmu, ukaž. Běž už, paní hraběnka potřebuje klid.“ Mary zavřela dveře a položila podnos na stůl. „Jejda, koukněte, kuchař vám posílá pár koláčů. Dejte si jeden k čaji, milostpani, to vám dodá sílu.“

Sophy pohlédla na čajovou konvici a okamžitě se jí udělalo nevolno. „Děkuji, Mary. Dám si trochu čaje. Nemám teď zrovna hlad.“

„To je tou ránou na hlavě,“ zasvěceně podotkla Mary. „Má to vliv na žaludek. Ale aspoň koflík čaje byste si teda měla dát, milostpani.“

Poté se opět otevřely dveře a do místnosti vešel bez zaklepání Julian. Stále měl na sobě jezdecký oblek a zjevně zaslechl poslední Maryinu poznámku. „Běžte už, Mary. Já dohlédnu na to, aby si paní svůj čaj vypila.“

Vyplašena jeho příchodem, udělala Mary rychle pukrle a nervózně vycouvala ze dveří. „Ano, mylordé,“ říkala, když už sahala po kouli na dveřích. A pak, už mezi dveřmi, se zarazila a dodala s jistou troškou vzdorovitosti: „My šický sme se vo milostpani moc báli!“

„To já vím, Mary. Ale teď už je v pořádku doma a já myslím, že se o ni budete v budoucnu všichni starat mnohem lépe, že ano?“

„Jejda, to jistě, mylordé. Nepustíme ji z vočí!“

„Výborně. Teď už můžete jít, Mary.“

Komorná vyběhla ven.

Když se za ní zavřely dveře, Sophy sevřela ruce v klíně. „Nesmíš se zlobit na služebnictvo, Juliane. Všichni to myslí dobře, a to, co se stalo dnes odpoledne, rozhodně nebyla jejich chyba. Já...“ Odkáslala si. „Já jsem tou stezkou v posledních pár letech jezdila mockrát. Nebyl důvod, abych s sebou brala podkoního. Tohle je venkov, a ne město.“

„Ale tvoje nebohé bezvědomé tělo, ležící na cestě k chalupě Staré Bess, nenašli, že ne?“ Julian se posadil do křesla u okna a rozhlédl se po pokoji. „Vidím, že jsi tady i jinde provedla jisté změny, drahoušku.“

Ta náhlá změna tématu byla znepokojující. „Doufám, že ti to nevadí,“ přidušeně odpověděla Sophy. Měla hrozně tušení, že se Julian rozhodl pohrávat si s ní tak dlouho, až jí povolí nervy a všechno přízná.

„Ne, Sophy, vůbec mi to nevadí. Jistou dobu jsem tento dům neměl zrovna v oblíbě.“ Julianův pohled sklouzl zpět k její vystrašené tváři. „Jakékoli změny na Ravenwoodském opatství budou jenom vítány, to tě ujišťuji. Jak se cítíš?“

„Velmi dobře, děkuji.“ Slova jako by jí vážla v hrdle.

„Velice se mi ulevilo, když to slyším.“ Natáhl nohy ve vysokých holínkách, rozvalil se do křesla, své velké ruce jen tak volně položené na klíně. „Všichni jsme si o tebe dělali starosti, víš to?“

„To je mi moc líto.“ Sophy se nadechla a v duchu zápasila s pamětí, aby si vybavila ty malé, tak pečlivě vymyšlené podrobnosti své pohádky. Měla takovou teorii, že když dá dohromady nepravděpodobný příběh se spoustou konkrétních údajů, podaří se jí ho možná udat. „Myslím, že to bylo nějaké menší zvířátko, co moji klisnu poplašilo. Možná veverka. Normálně bych s tím neměla žádné potíže, protože, jak víš, jsem docela zkušená jezdkyň.“

„Často jsem tvoji jezdeckou dovednost obdivoval,“ souhlasil Julian otevřeně.

Sophy cítila, jak se začíná červenat. „Ano, a jak se tak náhodou stalo, právě jsem se vracela od Staré Bess, kde jsem koupila větší množství bylinek a naskládala jsem je do kapes. Právě jsem si je upravovala, ty sáčky totiž, když jsme jely, protože jsem se bála, že by mi mohly ty bylinky za jízdy vypadnout, víš?“

„Aha.“

Sophy se na něho pár vteřin dívala jako očarovaná jeho vytrvalým a zvědavým pohledem. Vypadal tak pokojně a trpělivě, ale ona dobře věděla, že to, co vidí, je trpělivost lovce. To poznání jí otřásl. „A... a... a také moje pozornost nebyla zrovna taková, jaká měla být. Hrála jsem si se sáčkem toho..., se sáčkem sušené té... rebarbory, myslím, že to byla rebarbora, když najednou klisna uskočila stranou a já už jsem neudržela rovnováhu.“

„Tehdy jsi spadla na zem a narazila si hlavu?“

Nenašli mě ležet na cestě v bezvědomí, připomněla si Sophy. „Ne tak docela. Začala jsem padat ze sedla v tom okamžiku, to ano, ale myslím, že mě klisna ještě kus cesty nesla, než jsem úplně ztratila kontakt se sedlem.“

„Bylo by pro tebe snazší, kdybych ti prozradil, že jsem se právě vrátil z té cesty k chalupě Staré Bess?“

Sophy na něho nervózně pohlédla. „Vážně?“

„Ano, Sophy,“ velice jemně odpověděl. „Ano. Vzal jsem si s sebou pochodeň a vedle rybníka jsem objevil docela zajímavé stopy. Vypadá to, že tam byl ještě jeden kůň a další jezdec na stejné stezce a zrovna dnes.“

Sophy vyskočila. „Ach Juliane, prosím tě, neptej se mě dnes večer už na nic! Teď nemohu mluvit. Jsem až příliš rozrušená. Mýlila jsem se, když jsem ti říkala, že je mi dobře. Pravda je, že se cítím absolutně příšerně.“

„Ale to, myslím, nebude tou ranou do hlavy, že?“ Julianův hlas byl ještě jemnější než před okamžikem. „Třeba je ti tak zle kvůli tomu, jaké starosti si děláš, drahá. Máš moje slovo, že to není vůbec nutné.“

Sophy nechápala, či nevěřila v tu něhu, kterou slyšela v jeho slovech. „Sire, jaksí nerozumím významu vašich slov.“

„Co kdybys šla sem a sedla si ke mně na chvílku, než se úplně uklidníš?“ Napráhl k ní ruku.

Sophy pohlédla toužebně na jeho ruku a pak na jeho tvář, ale obrnila se proti té léčce, kterou jí nabízel. Musí být silná. „Tam... na tom křesle už není pro mne místo, Juliane.“

„Já ti tu místo udělám. Pojd' sem, Sophy. Situace není zdaleka tak strašná ani tak komplikovaná, jak se zdá, že si myslíš.“

Řekla si, že jít teď k němu by bylo tou největší chybou. Ztratila by veškerou sílu vůle, která v ní zbývá, kdyby mu dovolila, aby ji teď bral v ochranu. Přitom ale zoufale toužila po tom, aby opět ucítila jeho objetí, a nakonec jeho natažená ruka byla příliš lákavá, aby jí ve svém vyčerpaném a zesláblém stavu dokázala odolat.

„Měla bych si asi na chvíli lehnout,“ zamumlala, když k němu udělala první krok.

„Brzo budeš odpočívát, moje maličká, to ti slibuji.“

Stále ještě čekal s tím vzezřením nekonečné trpělivosti, když udělala druhý a pak třetí krok.

„Juliane, tohle bych neměla dělat,“ vydechla, když jeho prsty objaly její ruku a zcela ji přikryly.

„Jsem tvůj manžel, drahoušku.“ Přitáhl si ji na klín a přitiskl k rameni. „S kým jiným by sis měla promluvit o tom, co se opravdu dnes v noci stalo, když ne se mnou?“

Nato ztratila většinu z těch posledních zbytků své rozhodnosti. Bylo toho na ni dnes příliš. Únos, pohrůžka znásilněním, její těsný únik, okamžik, kdy držela pistoli v ruce a zjistila, že není schopna Waycotta zastřelit – to všechno se spiklo, aby ji to připravilo o veškerou sílu.

Kdyby na ni Julian zakřičel, nebo kdyby byl chladně zuřivý, byla by mu schopná odolat, ale tenhle něžný, konejšivý tón byl nepřekonatelný. Zabořila mu tvář do ramene a zavřela oči. Jeho paže se kolem ní konejšivě sevřely a jeho široká ramena nabízela ochranu nade vše.

„Juliane, já tě miluji,“ šeptala mu do košile.

„Já vím, miláčku, já vím. Takže mi povíš pravdu, vid’?“

„To nemohu,“ řekla rozhodně.

Nepřel se o tom. Jenom tak seděl a hladil ji po zádech svými velkými silnými dlaněmi. V místnosti bylo naprosté ticho, až se Sophy, podléhající znovu jeho laskání, začala v jeho náruči uklidňovat.

„Věříš mi, Sophy?“

„Ano, Juliane.“

„Tak proč mi nepovíš pravdu o tom, co se dnes stalo?“

Zhluboka si povzdechla. „Bojím se.“

„Mne?“

„Ne.“

„To jsem rád, že slyším alespoň tohle.“ Na chvíli se odmlčel a pak řekl zamyšleně: „Některé manželky ve tvé situaci by měly důvod se svých mužů bát.“

„To jsou určitě ženy takových manželů, kteří k nim nemají žádnou velkou úctu,“ okamžitě dodala Sophy. „To jsou ty utrápené, nešťastné manželky, které se netěší ani úctě, ani respektu a důvěře svých manželů. Těch je mi líto.“

Julian vydal jakýsi tlumený zvuk, který zněl jako cosi mezi zasténáním a zasmáním. Znovu jí upevnil sametovou stuhu, která se Sophy rozvázala u županu. „Ty jsi, samozřejmě, mimo tuto skupinu žen, má drahá. Ty se těšíš jak mé důvěře, tak i úctě a respektu, nebo ne?“

„Tak jsi to sám říkal.“ Sophy si toužebně pomyslela, jaké by to asi bylo, kdyby k tomu ještě mohla přidat i Julianovu lásku.

„Takže je pravda, že se mě nemusíš bát, protože jak já tě znám, tak vím velice dobře, že jsi dnes nic špatného nemohla udělat. Ty bys mě přece nikdy nezradila, Sophy, že ne?“

Začala mu prsty do košile. „Nikdy, Juliane. Nikdy v životě, ani v tomhle, ani v jiném! Jsem moc ráda, že si to uvědomuješ.“

„Uvědomuji si to, miláčku.“ Opět dlouhou chvíli mlčel a opět se Sophy uklidnila pod laskáním jeho ruky. „Naneštěstí, i když ti naprosto věřím, moje zvědavost zůstává neukojena. Musím opravdu vědět, co se ti dnes stalo. Musíš vzít v úvahu, že jsem tvůj manžel, Sophy. To postavení způsobuje, že cítím jistou povinnost tě ochraňovat.“

„Prosím tě, Juliane, nenuť mne, abych ti to řekla. Jsem úplně v pořádku, to mi věř.“

„Nemám v úmyslu tě k čemukoli nutit. Místo toho si zahrajeme hru na pravdu.“

Sophy celá ztuhla. „Já žádné hry hrát nechci!“

Na její malý protest ani nezareagoval. „Říkáš, že mi nemůžeš říct, co se stalo, protože se bojíš. Ale přitom také tvrdíš, že se nebojíš mne. Tudíž si můžu klidně myslet, že se bojíš někoho jiného. Drahoušku, ty mi nevěříš, že jsem schopen tě ochránit?“

„To není to, Juliane.“ Sophy rychle zvedla hlavu, protože se bála, aby nepochyboval o její víře v jeho schopnosti ji bránit. „Vím, že bys udělal kvůli tomu, abys mě ochránil, cokoli.“

„To máš pravdu,“ prostě odpověděl Julian. „Jsi pro mne hrozně důležitá, Sophy.“

„Já vím, Juliane.“ Letmo se dotkla svého břicha. „Máš bezpochyby velký strach kvůli svému budoucímu dědici. Ale s dětěátkem si nemusíš dělat starosti, opravdu...“

Julianovy smaragdové oči se poprvé zaleskly skutečným hněvem, který však okamžitě zmizel. Popadl Sophyinu tvář do dlaní. „Musíme si ujasnit jednu věc, Sophy. Mně na tobě tolik záleží kvůli tobě samé, protože jsi to ty, Sophy, moje drahá, nekonvenční, čestná, poctivá a milující manželka – ne kvůli dítěti, které mi porodíš.“

„Ach!“ Nemohla odtrhnout oči od jeho upřeného pohledu. To, co právě slyšela, bylo z toho, co jí kdy řekl, nejbližší vyznání lásky. A možná se už nikdy ještě blíže nedostane. „Díky, Juliane.“

„Neděkuj mi. To já musím poděkovat tobě.“ Přikryl jí ústa svými rty a líbal pomalu a důkladně. Když konečně zvedl hlavu, v očích měl ten známý lesk. Koutky jeho úst se zvedly v ironickém úsměvu. „Dokážeš mě velice silně rozptylovat, miláčku, ale tentokrát myslím, že se pokusím odolat. Alespoň ještě chvíli.“

„Ale Juliane...“

„Ted' dokončíme naši hru na pravdu. Bojíš se někoho, ať je to kdokoli, kdo byl dnes odpoledne na stezce u rybníka. Zdá se, že se nebojíš o svou vlastní bezpečnost, takže musíme dojít k závěru, že se bojíš o tu mou.“

„Juliane, prosím tě, moc tě...“

„Jestli se bojíš o mou bezpečnost, ale přitom mě před tím nebezpečím nijak nevaruješ, tak z toho vyplývá, že se neobáváš přímého útoku na mou osobu. Takovou důležitou informaci bys přede mnou nezatajila, že ne?“

„Ne, mylorde.“ Už věděla, že je beznadějně si pravdu nechávat jen sama pro sebe. Lovec se už blížil ke své kořisti.

„Zbývá nám tedy už jenom jediná možnost,“ pokračoval s železnou logikou Julian. „Jestliže se bojíš o mne, ale nebojíš se, že budu napaden, tak se určitě bojíš, že já tu tajemnou, neznámou třetí osobu vyzvu na souboj.“

Sophy se prudce napřímila, popadla ho oběma rukama za košili a upřela na něho přísný pohled. „Juliane, musíš mi dát čestné slovo, že

to neuděláš! Musíš mi to slíbit ve jménu našeho nenarozeného dítěte. Nedovolím, abys riskoval svůj život, slyšíš?“

„Je to Waycott, že ano?“

Sophy na něho užasle pohlédla. „Jak to víš?“

„Není to tak těžké uhodnout. Co se dnes odpoledne na té stezce stalo, Sophy?“

Upřeně se na něho dívala, bezmocná a nešťastná. Ten něžný, sympatizující výraz v Julianových očích najednou zmizel tak rychle, jako by vůbec ani neexistoval. Na jeho místě byl chladný, ocelový pohled dravce, který vyhrál momentální bitvu a teď už pracuje na své strategii pro další, která je na obzoru.

„Nedovolím ti, abys ho vyzval na souboj, Juliane! Ty nebudeš riskovat život kvůli Waycottovi, rozumíš?“

„Co se to dnes stalo tam na té stezce?“

Sophy bylo do pláče. „Juliane, prosím...“

„Co se to dneska stalo, Sophy?“

Ani nezvýšil hlas, ale ona ihned věděla, že už vyčerpal svou trpělivost. Svou odpověď dostane. Sophy se na jeho klíně rozhodně napřímila. Dovolil jí, aby si stoupla, ale oči z jejího obličejě nespouštěl.

Pomalou převala k oknu a stála tam dívajíc se do noci. Potom mu úsečnými, krátkými větami stručně vypověděla celý svůj zážitek.

„On je obě zabil, Juliane,“ ozvala se nakonec, ruce sepnuté před sebou jako při modlitbě. „On je obě zabil. Utopil Elizabeth, protože zašla příliš daleko, jak ho provokovala úmyslem zbavit se jeho dítěte. Zabil i mou sestru, protože s ní zacházel, jako by nebyla nic než nějaká věc na hraní.“

„Já to o tvé sestře věděl. Složil jsem si části té skládky sám, ještě než jsem odjel z Londýna. Vždycky jsem měl jisté podezření i co se týče toho, co se stalo tenkrát v noci s Elizabeth. Zajímalo mě, jestli to s provokováním některého ze svých milenců konečně nepřehnal.“

Sophy se opřela čelem o chladivou okenní tabuli. „Bůh mi pomoz, nedokázala jsem stisknout spoušť, když jsem měla konečně tu příležitost! Jsem takový zbabělec!“

„Ne, Sophy, ty nejsi žádný zbabělec.“ Julian přistoupil až těsně k ní. „Ty jsi ta nejstatečnější žena, kterou jsem kdy potkal, a já bych ti svěřil nejen svůj život, ale i svou čest. Měla bys vědět, že jsi dnes

večer udělala něco velice čestného. Bezvědomý člověk se chladnokrevně nezabývá, ať udělal, co udělal.“

Sophy se pomalu otočila a nejistě na něho pohlédla. „Ale kdybych ho zastřelila, když jsem měla tu možnost, teď už by bylo po všem. Nemusela bych se o tebe bát.“

„Musela bys žít s vědomím, že jsi zabila člověka, a takový osud bych ti nepřál, miláčku, jakkoli si Waycott zaslouží zemřít.“

Sophy pocítila jakousi netrpělivost. „Juliane, musím se ti přiznat, že mi ani tak moc nezáleží na tom, jestli jsem se chovala čestně, nebo ne, ale spíš, že jsem celou tu záležitost nedokázala vyřídit jednou provždy. Bojím se, že když dojde na podobné věci, mám v sobě jakýsi velice praktický přístup. Ten člověk je vrah a je stále ještě svobodný.“

„Už dlouho nebude.“

To ji vyděsilo. „Juliane, prosím, musíš mi slíbit, že ho na souboj nevyzveš. Mohl by tě zabít, i kdyby Waycott zvolil čestný souboj, což ostatně není pravděpodobné.“

Julian se usmál. „Chápu to tak, že momentálně není zrovna v bojeschopném stavu. Říkala jsi přece, že je v bezvědomí. Věřím, že v tom stavu ještě nějakou dobu zůstane. Jak si možná vzpomínáš, já sám jsem získal nemalou zkušenost s tvými speciálními čajovými směsmi.“

„Nedělej si ze mne legraci, Juliane.“

Popadl ji za zápěstí a přitiskl si její ruce na hrud'. „Nedělám si z tebe legraci, miláčku. Jsem jenom nevýslovně vděčný, že jsi naživu a nezraněna. Nikdy se nedozvíš, co to se mnou dneska udělalo, když jsem sem přijel a zjistil, že tu nejsi!“

Sophy však odmítala nechat se takhle uchlácholit, protože věděla, co je čeká. „Co budeš dělat, Juliane?“

„To záleží na tom, jak dlouho odhaduješ, že bude Waycott ještě spát.“

Sophy svrátila čelo. „Možná ještě další tři nebo čtyři hodiny.“

„Skvělé. Tak to s ním vyřídím později.“ Začal jí rozvazovat tkaničky u županu. „Mezitím strávím čas tím, že budu zjišťovat, jak jsi dalece nedotčena.“

Sophy na něho velice vážně pohlédla, právě když z ní župan spadl na zem. „Juliane, já musím dostat tvé čestné slovo, že Waycotta nevyzveš!“

„Nedělej si s tím starosti, drahoušku.“ Políbil ji na zátylek.

„Tvé slovo Juliane. Dáš mi své slovo!“ V tom okamžiku nechtěla nic jiného, než aby ji Julian objímal, ale tohle bylo ještě důležitější. Stála celá ztuhlá, vzdorovitá a ignorovala provokující doteky jeho horkých a žíznivých rtů na kůži.

„Nestarej se o to, co se stane s Waycottem. Všechno zařídím. Už nikdy se k tobě ani nepřiblíží.“

„K čertu s tebou, Juliane, já od tebe ten slib nevyzývat ho na souboj dostanu! Tvoje bezpečí je pro mne mnohem důležitější než tvůj stupidní mužský smysl pro čest. Už jsem ti řekla, co si myslím o soubojích. Nic neřeší, a ještě k tomu můžeš být snadno zabit! Waycotta na souboj nevyzveš, slyšíš mne? Dej mi své slovo, Juliane!“

Přestal ji líbat na dolíček v zádech a pomalu zvedl hlavu, aby na ni pohlédl. Poprvé si začal dělat legraci. „Nejsem špatný střelec, Sophy.“

„Mně je jedno, jak přesně umíš mířit. Já prostě nedovolím, abys podnikl takové riziko, a tím to končí!“

Zvedl obočí. „Neříkej?“

„Ano, kruci! Nebudu pokoušet osud, abych tě ztratila v nějakém hloupém souboji s mužem, který bude velmi pravděpodobně podvádět. Mám přesně stejný pocit, jako jsi měl tehdy, když jsi přerušil ráno můj souboj s Charlottou Featherstonovou. A já to tak nenechám!“

„Myslím, že jsem tě ještě nikdy neviděl takhle ráznou, drahoušku,“ ironicky se divil Julian.

„Tvoje slovo, Juliane. Dej mi své slovo!“

Povzdechl si a kapituloval. „Tak dobře. Jestliže to pro tebe tolik znamená, máš můj slib, že Waycotta nevyzvu na souboj.“

Sophy až zavřela oči, jaká úleva se jí zmocnila. „Děkuji ti, Juliane.“

„A je mi teď dovoleno milovat se se svou manželkou?“

Obdařila ho matným úsměvem. „Ano, mylorde.“

Julian se hodinu poté nadzvedl, podepřel se na lokti a zadíval se do Sophyiniých ustaraných očí. Ta zvláštní záře, kterou vřdycky měla po milování, se už začínala ztrácet, aby byla vystřídána opět starostmi. Ale bylo to vlastně příjemné vědět, že jeho bezpečí pro ni tolik znamená. „Budeš opatrný, Juliane, vid’?“

„Velmi opatrný.“

„Měl by sis vzít s sebou pár hochů ze stájí.“

„Ne. Tohle je jen mezi mnou a Waycottom. Vyřídím to sám.“

„Ale co chceš dělat?“ naléhala podrážděně.

„Chci ho donutit, aby odjel ze země. Myslím, že mu navrhnou, aby emigroval do Ameriky.“

„Ale jak ho k tomu donutíš?“

Julian se nad ni sklonil, opřený o předloktí podél jejích ramen. „Lásko, přestaň se mě tolik vyptávat. Nemám čas ti na všechno teď odpovídat. Všechno ti povím, až se vrátím. To přísahám.“ Lehce ji políbil na rty. „Teď si trochu odpočiň.“

„To je pěkně směšný příkaz. Dokud se nevrátíš, nebudu moci ani zamhouřit oko!“

„Tak si čti nějakou pěknou knížku.“

„Wollstonecraftovou,“ začala vyhrožovat. „Než se vrátíš, budu studovat kapitulu Obrana ženských práv!“

„To vědomí mě skutečně bude nutit, abych si pospíšil vrátit se k tobě.“ Julian už vstával. „Tebe už nemůže ten nesmysl o ženských právech zkorumpovat víc, než jsi už teď.“ Prudce se posadila a chytla ho za ruku. „Juliane, mám strach!“

„Ten pocit znám. Cítil jsem totéž, když jsem sem dnes večer přijel a zjistil, že ses ztratila.“ Něžně se vyprostil a začal se oblékat. „Ale v tomto případě se nemusíš vůbec bát. Pamatuješ se přece, že máš můj slib, že Waycotta na souboj nevyzvu.“

„Ano, ale...“ Sophy se odmlčela a rozčileně se kousala do dolního rtu. „Juliane, mně se to ale nelíbí.“

„Brzy bude po všem.“ Zapnul si jezdecké kalhoty a posadil se do křesla, aby si natáhl holínky. „Budu zpátky ještě před svítáním. Pokud si ovšem Waycotta neomámila tím svým speciálním čajem natolik, že nebude rozumět normální řeči!“

„Nedala jsem mu ani tolik co tobě,“ přiznala celá nesvá. „Bála jsem se, že si všimne té divné chuti.“

„To je směla. Byl bych raději, kdyby Waycott prodělal stejně příšerné bolesti hlavy jako já.“

„Ale ty jsi tu noc, Juliane, hodně pil,“ vážně mu vysvětlovala. „To změnilo působení těch bylinek. Waycott pil jenom čaj. Probudí se s velice jasnou hlavou.“

„Budu si to pamatovat.“ Julian dokončil obouvání, vstal a přešel ke dveřím, kde se na okamžik zastavil, aby na ni krátce pohlédl.

Zaplavil ho náhle pocit silného pouta, který byl vzápětí vystřídán šokujícím pocitem něhy. Uvědomil si, že Sophy je pro něho vším, na světě nebylo nic důležitějšího než jeho milovaná žena.

„Zapomněl jsi něco, Juliane?“ zeptala se ze tmy postele.

„Jenom maličkost,“ tiše řekl. Ruka mu sklouzla z koule u dveří, otočil se a vrátil se k jejímu loži. Sklonil se k ní a znovu ji políbil na měkká ústa. „Miluji tě.“

Spatřil, jak se jí oči rozšířily údivem, ale věděl, že si teď nemůže dovolit poslouchat její otázky a žádosti o podrobnosti a vysvětlení. Rychle přešel ložnici a otevřel dveře.

„Juliane, počkej...“

„Budu zpátky hned, jak jen to půjde, drahoušku. Potom si promluvíme.“

„Ne, počkej, musím ti ještě něco říct! Ty smaragdy!“

„Co je s nimi?“

„Skoro jsem na ně zapomněla. Má je Waycott. Ukradl je tu noc, kdy zabil Elizabeth. Jsou v tom košíku u krbu, hned pod jeho pistolí.“

„To je moc zajímavé. Musím si zapamatovat, že je mám vzít s sebou,“ Julian přikývl a vyšel na chodbu.

Trosky starého normanského hradu byly v měsíčním světle jako strašidelný, nevábný shluk kamenných rozvalin a temných stínů. V Julianovi poprvé po mnoha letech vyvolaly stejný pocit jako často tenkrát, když byl malý chlapec. Bylo to místo, kde člověk snadno začal věřit na duchy. Myšlenka na Sophy, vězněnou v tomto temném vězení, ještě přilila oleje do ohně jeho dobřela rozžhaveného vzteku.

Podařilo se mu před Sophy utajit hloubku své zuřivosti jediné proto, že věděl, že by ji to mohlo vystrašit. Ale na to, aby před ní svou zuřivost neprozradil, potřeboval veškeré své sebeovládání.

Jedna věc byla jasná. Za to, co se pokoušel udělat Sophy, mu Waycott zaplatí.

Pokud Julian viděl, kolem trosek hradu byl klid. Přejel se svým vraníkem k nejbližší skupině stromů, sesedl a přehodil uzdu přes větev. Potom se vydal mezi zbytky starověkých kamenných zdí k jediné místnosti, která ještě stála. Z uzoučkého otvoru vysoko ve zdi nevycházelo žádné světlo. Z toho ohně, o kterém Sophy říkala, že hoří v krbu, už asi zbývají jenom doutnající uhlíky.

Julian sice hodně věřil v to, jak se Sophy vyzná v bylinách, ale rozhodl se, že přesto nebude nic riskovat. Proto velice opatrně vstoupil do místnosti, kde byla vězněna. Uvnitř se nic ani nehnu. Zůstal stát v otevřených dveřích, aby si jeho oči zvykly na tmou uvnitř. A pak si všiml rozvaleného Waycottova těla poblíž krbu.

Sophy měla pravdu. Všechno by bylo mnohem jednodušší, kdyby někdo přiložil Waycottovi ke spánku pistoli a stiskl spoušť. Jsou však jisté věci, které džentlmen prostě nedělá. Julian zavrtěl rezignovaně hlavou a přešel ke krbu, aby přiložil do ohně.

Když skončil, vytáhl stoličku a posadil se. Jeho zrak padl jakoby mimochodem do košíku a tam uviděl smaragdy pohozené na dně pod malou kapesní pistoli. S jistým uspokojením vytáhl náhrdelník a sledoval, jak se drahokamy ve světle krbu blýskají. Ravenwoodské smaragdy budou vypadat na nové hraběnce z Ravenwoodu rozhodně velice pěkně.

Po dvaceti minutách sebou vikomt pohnul a zasténal. Julian nehybně sledoval, jak Waycott pomalu přichází k sobě. Čekal dál, dokud ležící muž nezamrkal a nezamračil se na hořící oheň. Čekal, až se ten člověk posadil a dal si ruce na spánky. Čekal, až si vikomt konečně uvědomil, že v místnosti je ještě někdo jiný.

„Správně, Waycotte, Sophy je v bezpečí a vy teď máte co do činění se mnou.“ Julian jakoby netečně přeléval smaragdy z jedné ruky do druhé jako vodopád zelených jisker. „Podle mne bylo nevyhnutelné, že dříve nebo později zajdete nakonec příliš daleko. Vy jste skutečně posedlý člověk, že?“

Waycott se začal soukat dozadu, až se vysunul po zdi do vzpřímeného sedu. Opřel svou zlatovlasou hlavu o vlhké kameny a přivřenýma očima si nenávistně prohlížel Juliana. „Takže drahá Sophy běžela rovnou k tobě, co? A předpokládám, že jsi jí věřil na slovo, co? Já jsem možná posedlý, Ravenwoode, ale ty jsi blázen!“

Julian pohlédl na třpytící se smaragdy. „Máte částečně pravdu, vikomte. Jednou jsem byl blázen, kdysi dávno. Nepoznal jsem v hedvábném plesovém šatu ukrytou čarodějkou. Ale ty dny jsou pryč. Jistým způsobem je mi vás vlastně téměř líto. Nám ostatním se podařilo uniknout Elizabethinu kouzlu už před léty. Vy jediný jste v jejích osidlech zůstal vězet.“

„Protože já jsem ji miloval! Vy ostatní jste ji chtěli jenom využívat. Ty jsi chtěl ukrást její nevinnost a krásu pro sebe, a tak jsi ji navždy poskvrnil. Já ji chtěl ale chránit!“

„Jak jsem již řekl, jste jako vždy absolutně posedlý. Kdybyste se spokojil s tím, že budete sám trpět, tak bych vás ignoroval. Naneštěstí jste si vybral jako prostředek své pomsty proti mně Sophy. To nemohu ani ignorovat, ani přehlédnout. Varoval jsem vás, Waycotte. Teď mi zaplatíte za to, že jste do toho zatáhl Sophy, a tím celou tuhle záležitost jednou provždy skončíme.“

Waycott se neurvale zasmál. „Copak ti to ta tvoje sladká Sophy napovídala, že se tu dneska stalo? Řekla ti, že jsem ji zastihl na stezce u rybníka? Řekla ti, že se právě vracela od stejné andělíčkářky, ke které chodila Elizabeth? Nechce ti donosit toho tvého spratka stejně jako to nechtěla Elizabeth!“

Na okamžik prolétla Julianovi hlavou Sophyina slova a pocítil znovu jistou dávku přetrvávající viny. Nechci, abys mě honem přivedl do jiného stavu!

Julian zavrtěl hlavou a ponuře se na Waycotta usmál. „Když jde o to, vrazit muži do zad dýku, tak jste stejně prohnáný jako kdejaký potulný lapka, ale v tomto případě jste se minul cíle. Víte, Waycotte, Sophy a já jsme se již velice dobře poznali. Je to čestná žena. Uzavřeli jsme spolu jistou dohodu. A zatímco musím s politováním říct, že já jsem svou část smlouvy ne zcela dodržel, ona tu svou dodržovala vždy. Já o tom vím, že jela navštívit Starou Bess. Jela tam ale pro čerstvou zásobu léčivých bylin, a ne kvůli potratu.“

„Jestli věříš tomuhle, tak to jsi skutečně blázen, Ravenwoode! Taky ti Sophy lhala o tom, co se stalo tamhle na té posteli?! Řekla ti, jak rychle si vykasala sukně a roztáhla pro mne ty svoje stehna? Ona sice ještě není nijak zvlášť zkušená, ale čekám, že se praxí vylepší!“

Julianova zuřivost se na chvíli utrhla ze řetězu. Pustil smaragdy na zem a jedním mrštným pohybem vyskočil ze stoličky. Dvěma skoky se ocitl u Waycotta a popadl ho vpředu za košili. Zvedl ho do vzduchu a umístil do toho krásného obličejе ránu pěstí. Na vikomtově nose cosi prasklo a začala mu z něho crčet krev. Julian udeřil ještě jednou.

„Ty čubčí synu, ty si nechceš přiznat, že sis vzal kurvu, co?!“ Waycott se uhnul stranou podél zdi a hřbetem ruky si utíral krvácející nos. „Ale je to tak, ty hnusnej parchante! Moc by mě zajímalo, jak ti bude dlouho trvat, než na to přijdeš sám!“

„Sophy by nikdy nezneuctila ani svou, ani moji čest. Víím, že ti nedovolila, aby ses jí dotkl!“ „Tak proto jsi reagoval tak rychle, když jsem ti řekl, co se stalo mezi ní a mnou?“ provokoval ho Waycott.

Julian potlačil svůj vztek. „Zbytečně se s tebou bavím, Waycotte. Když na to přijde, nedá se s tebou skutečně rozumně hovořit. Myslím, že bych tě měl litovat, ale obávám se, že ani šílenci nesmím dovolit, aby urážel mou manželku.“

Waycott na něho nejistě pohlédl. „Ty mě nikdy na souboj nevyzveš. Víme to přeci dobře oba!“

„Máš naneštěstí pravdu,“ přikývl Julian a myslel při tom na svou přísahu. Už tak porušil, nebo přinejmenším narušil až příliš mnoho slibů, které jí dal. Další už neporuší, i když teď netoužil po ničem jiném než nebýt ničím vázán a prostě do Waycotta napálit kulku. Přesl k ohništi a zůstal tam jen tak stát, dívaje se do plamenů.

„Já to věděl!“ vykřikl triumfálně Waycott. „Říkal jsem jí, že ty kvůli ženské už nikdy krk riskovat nebudeš! Už jsi ztratil chuť se mstít. Ty mě na souboj nevyzveš!“

„Ne, Waycotte, nevyzvu.“ Julian sepal ruce za zády a otočil se tváří k druhému muži, na kterého se chladně usmál. „Ale ne z důvodů, které máš na mysli. Z jiných důvodů, čistě soukromých. Buď však ujištěn, že to rozhodnutí mi nezabrání, abych výzvu k souboji nepřijal od tebe.“

Waycott vypadal zaskočeně. „O čem to, sakra, mluvíš?!“

„Já tě, Waycotte, k souboji nevyzvu, protože jsem v tomto ohledu vázán jistou přísahou. Ale myslím si, že to můžeme zařídit tak, aby ses nakonec cítil sám povinen mě k souboji vyzvat. A až to uděláš, slibuji ti, že se našeho střetnutí nebudu moct ani dočkat. Už jsem si dokonce vybral i sekundanty. Jistě se pamatuješ na Daregata, že? A Thurgooda? Ti budou jenom rádi, že mi mohou asistovat a zajistit, že všechno proběhne naprosto čestně. Jak víš, Daregate velmi rychle pozná, snažili se někdo podvádět. A já mohu dodat pistole. Čekám, že mi dáš co nejdřív vědět.“

Waycott otevřel překvapením ústa. Potom ale výraz šoku vystřídal úšklebek. „Proč bych tě měl vyzývat na souboj? Mě moje žena nezhadila!“

„Tohle není záležitost manželské zrady. K žádné zradě nedošlo. Šetři si raději dech a nepřesvědčuj mě, že mám parohy, protože já znám pravdu. Ten uspávací prostředek ve tvém čaji a tenhle provaz na podlaze, který jsi použil, abys Sophy spoutal, jsou jasným důkazem. Ale náhodou jsem jí věřil ještě předtím, než jsem ty důkazy viděl. Už svou ženu totiž znám dost, abych věděl, že je to čestná žena.“

„Čestná žena?! Pro ženskou je čest neznámým pojmem!“

„Pro takovou, jako byla Elizabeth, ano. Ale ne pro ženu, jako je Sophy. Ale myslím, že se už o cti nebudeme bavit. Nemá to cenu, protože ty sám ten pojem vůbec nechápeš. Ted' se vrátíme k našemu problému.“

„Zpochybňuješ moji čest?“ zavrčel Waycott.

„Rozhodně. A ještě víc budu zpochybňovat tvoji tak zvanou čest tím nejveřejnějším způsobem, až mě konečně vyzveš na souboj nebo emigruješ do Ameriky. To jsou dvě možnosti, které máš, Waycotte.“

„Ani k jedné z nich mě nedonutíš!“

„Jestli si myslíš, že ne, tak zažiješ překvapení. Já tě totiž opravdu donutím, aby sis vybral. Budu tě pronásledovat tak dlouho, dokud to neuděláš. Hodlám pro tebe udělat život tady v Anglii naprosto nesnesitelným, Waycotte. Budu ti jako vlk tak dlouho v patách, až se dočkám tvój krve.“

Ve světě ohně bylo vidět, jak najednou Waycott zbledl. „Blufuješ!“

„Mám ti říct, jaké to bude? Tak dobře poslouchej, Waycotte, a poslechni si, jaký bude tvůj osud. Ať budeš dělat cokoli, budeš kdekoli v Anglii, já nebo můj agent budeme stále za tebou. Jestli uvidíš u Tattersallů koně, kterého budeš chtít koupit, přeplatím tě a dohlédnu na to, že toho koně dostane někdo jiný. Jestli si budeš chtít koupit u Hobyů nový pár bot, nebo si objednat kabát u Westonů, budu informovat majitele, že ode mne v budoucnu nedostanou žádnou zakázku, pokud budou obsluhovat i tebe.“

„To neuděláš!“ zasyčel Waycott.

„A to je jenom začátek,“ pokračoval neúprosně Julian. „Dám vědět všem majitelům půdy kolem tvého panství v Suffolku, že jsem ochoten vykoupit jejich pozemky. Za čas, Waycotte, bude celé tvoje panství obklopeno mou půdou. A co víc, postarám se, aby tvoje pověst tolik utrpěla, že tě nebudou chtít přijmout do žádného jen trochu solidního klubu a žádná slušná hostitelka tě nebude chtít pod svou střechou.“

„To nebude fungovat.“

„Ale ano, Waycotte. Mám peníze, půdu, i dostatečně mocný titul, aby to mému plánu zajistilo úspěch. A co víc, budu mít na své straně Sophy. V této době má její jméno v Londýně cenu zlata, Waycotte. Až se obrátí proti tobě, obrátí se proti tobě i celá společnost.“

„Ne!“ Waycott divoce zavrtěl hlavou, v očích divoký výraz. „To ona nikdy neudělá. Neublížil jsem jí. Ona pochopí, proč jsem udělal to, co jsem udělal. Cítí se mnou!“

„Už ne.“

„Protože jsem ji přivezl sem? Ale to jí můžu vysvětlit!“

„Nebudeš mít šanci. I kdybych ti dovolil, aby ses k ní dostal dostatečně blízko, abys ji mohl prosit o odpuštění, což ostatně vůbec nemám v úmyslu, nenašel bys u ní ani soucit, ani sympatie. Víš, Waycotte, ty jsi zpečetil svůj neblahý osud ještě předtím, než jsi Sophy potkal.“

„O čem to, proboha, zas mluvíš?!“

„Vzpomínáš si na tu mladou ženu, kterou jsi tady před třemi lety svedl a kterou jsi potom, když otěhotněla, opustil? Na tu, co ti vzala ten prsten? Na tu, o které jsi Sophy řekl, že ti na ní vůbec nezáleží? Na tu, kterou jsi nazval vesnickou kurvičkou?“

„Co s ní má být?“ zaječel Waycott.

„Byla to Sophyina sestra.“

Waycott vytřeštil v šoku oči. „Bože!“

„Přesně tak,“ tiše dodal Julian. „Začínáš chápat hloubku svých problémů. Nemá cenu, abych tady dále setrval. Pozorně si promysli své dvě možné volby, Waycotte. Kdybych byl sebou, vybral bych si tu Ameriku. Slyšel jsem od lidí, kteří jsou zákazníci zbrojírny Mantona, že nejsi zrovna dobrý střelec.“

Julian se obrátil k Waycottovi zády, zvedl smaragdy a vyšel ven. Odvázal vraníkovi uzdu a vtom zaslechl ze staré zříceniny tlumený výstřel.

Mýlil se. Waycott neměl dvě možnosti, ale tři. Bylo jasné, že našel pistoli v košíku a vybral si tu třetí možnost.

Julian zasunul jednu nohu do třmenu, ale pak se neochotně rozhodl, že se vrátí do té náhle strašidelně ztichlé zříceniny. Scéna, která ho tam očekává, bude přinejmenším jistě nepříjemná, ale vzhledem k Waycottově nepraktičnosti bude lépe se přesvědčit, že to vikomt všechno zase jen nezkazil.

Sophy to připadalo, že sedí schoulená v křesle celé dlouhé hodiny, než konečně zaslechla na chodbě dupání Julianových jezdeckých bot. S výkřikem úlevy vyskočila a letěla ke dveřím.

Jeden úzkostlivý pohled na přísný a vyčerpaný obličej svého manžela jí prozradil, že se stalo něco velmi vážného. Napůl prázdná láhev claretu a sklenka, pro kterou se zjevně stavil v knihovně cestou, ten dojem jen potvrzovala.

„Nestalo se ti nic, Juliane?“

„Ne.“

Vešel do místnosti, zavřel za sebou dveře a postavil claret na toaletní stolek. Bez dalších slov natáhl paže a přivinul Sophy k sobě do náruče. Pak tam oba jen tak stáli v naprostém tichu.

Konečně se Sophy zeptala: „Co se stalo?“

„Waycott je mrtvý.“

Nemohla popřít, že se jí tou zprávou hrozně ulevilo. Zaklonila hlavu a pohlédla mu do očí: „Zabil jsi ho?“

„To je asi věc názoru. Někdo by rozhodně tvrdil, že jsem za to zodpovědný. Ale spoušť jsem prakticky nezmáčkl. To udělal sám.“

Sophy zavřela oči. „Vzal si život. Stejně jako Amelia.“

„Možná je to spravedlivý konec.“

„Posad' se, Juliane. Naliji ti trochu claretu.“

Neodmítal. Pohodlně se usadil do křesla u okna a zamyšleně sledoval, jak mu Sophy nalévá víno a podává sklenku. „Díky,“ jejich pohledy se střetly. „Ty máš zvláštní dar mi dát, co chci, když to právě potřebuji.“ Pořádně si přihnul a polkl velký doušek vína. „Jsi v pořádku? Rozrušila tě ta zpráva o Waycottovi?“

„Ne.“ Sophy zavrtěla hlavou a sedla si vedle Juliana. „Bůh mi odpusť, ale jsem ráda, že je po všem, i když to znamenalo další smrt. On by do Ameriky neodjel?“

„Myslím, že nebyl dost při smyslech, aby si to mohl jasně promyslet. Řekl jsem mu, že ho budu pronásledovat, udělám mu ze života peklo, dokud neopustí Anglii, a pak jsem mu prozradil, že to vesnické děvče, které svedl, byla tvoje sestra. Pak jsem odešel.“

Zrovna když jsem nasedal na koně, našel tu pistoli a spáchal s ní sebevraždu. Vrátil jsem se ještě, abych se přesvědčil, že se mu to povedlo provést správně.“ Julian se znovu napil. „Dokázal to.“

„Muselo to pro tebe být hrozné.“

Pohlédl na ni. „Ne, Sophy. Nejhorší bylo vejít do toho d'ábelského doupěte, dívat se na provaz, kterým tě svázal, a na postel, kde tě chtěl znásilnit.“

Otřásla se. „Prosím tě, ani mi to nepřipomínej!“

„Stejně jako ty i já jsem rád, že je po všem. I kdyby se to všechno nestalo dnes, musel bych stejně jednou Waycotta nějak zarazit. Ten parchant byl stále víc a víc posedlý minulostí.“

Sophy se zamyšleně zamračila. „Třeba se jeho stav zhoršil, když ses rozhodl, že se znovu oženíš. Nemohl snést pomýšlení na to, že jsi našel nějakou další ženu hodnou toho, aby zaujala místo Elizabeth. Chtěl, abys byl její památce stejně věrný jako on.“

„To určitě. Ten člověk byl blázen.“

„Ano.“ Sophy chvíli mlčela. „Co bude teď?“

„Za den či dva najdou jeho tělo a bude jasné, že si lord Waycott vzal sám život. Tím ta záležitost skončí.“

„Tak je to správné.“ Sophy ho pohládila po paži a usmála se. „Děkuji ti, Juliane.“

„Za co? Za to, že jsem tě dostatečně neopatroval, abych zajistil, že se nic podobného nestane? Pokud si vzpomínáš, dokázala jsi uprchnout sama. Mylady, to poslední, co si od vás zasloužím, je váš dík.“

„Nedovolím, abyste veškerou vinu bral jenom na sebe, mylordě,“ protestovala vehementně Sophy. „To, co se stalo dnes, nemohl nikdo z nás předvídat. Důležité je, že je po všem. Děkuji ti proto, že si uvědomuji, jak těžké muselo pro tebe být nevyzvat lorda Waycotta na souboj. Znáš tě, Juliane. Tvůj smysl pro čest vyžadoval souboj. Muselo být pro tebe strašně těžké zachovat tu přísahu, kterou jsi mi dal.“

Julian se v křesle trochu pohnul. „Sophy, byl bych raději, kdybychom změnili téma.“

„Ale já chci, abys věděl, jak jsem ti vděčná, že jsi dodržel slib, který jsi mi dal. Doufám, že si uvědomuješ, že jsem ti nemohla dovolit, abys na sebe vzal takové riziko, Juliane. Příliš tě miluji, abych ti něco takového dovolila!“

„Sophy...“

„A nesnesla bych, kdyby naše dítě nepoznalo svého otce.“

Julian odložil sklenku s vínem a vzal Sophy za ruku. „Také se chci dočkat našeho syna nebo dcery. To, co jsem říkal, když jsem odcházel dnes v noci, jsem myslel vážně. Já tě miluji, Sophy. A chci, aby sis zapamatovala, že ať se stane cokoli, ať tě jakkoli často zklam, že se nechovám podle tvé představy ideálního manžela, vždycky tě budu milovat.“

Sophy se mlčky usmála a stiskla tu jeho velikou ruku. „Já vím.“

Julian zvedl obočí v tom jeho známém arogantním gestu, ale oči se mu přitom zaleskly láskyplným pobavením. „Opravdu? Jak to?“

„No, řekněme třeba, že jsem měla čas přemýšlet, když jsem dnes v noci čekala, až se vrátíš. Napadlo mne s jistým zpožděním, že jakýkoli muž, který uvěřil té mojí bizarní historce o tom, co se to odpoledne opravdu stalo, o tom únosu a uspávacích bylinkách v čaji a tak dále, je určitě muž, který musí být aspoň trochu zamilovaný.“

„Nejen trochu.“ Julian zvedl ke rtům její dlaň a políbil ji. Když se jejich pohledy střetly, jeho oči zářily tím jasným smaragdovým světlem. „Hodně zamilovaný. Až po uši, úplně a naprosto zamilovaný. Jenom lituji, že trvalo tak dlouho, než jsem si to uvědomil.“

„Vždycky jsi měl tendenci k tvrdohlavosti a svéhlavosti.“

Julian se krátce pousmál a přitáhl si ji k sobě na klín. „A ty, má drahá ženo, máš stejnou tendenci. Naštěstí si oba rozumíme.“ Dlouze ji políbil a potom zvedl hlavu a zkoumavě jí pohlížel do očí. „Odpusť mi některé věci, Sophy. Nezacházel jsem s tebou vždycky, jak bych měl. Trochu bezohledně jsem nakládal s většinou ustanovení naší manželské smlouvy, protože jsem byl přesvědčen, že vím, co je pro tebe a pro naše manželství nejlepší. A nepochybně přijde v budoucnosti i čas, kdy budu jednat podle svého názoru co nejlépe, i když to nebude v souladu s tím, co budeš pokládat za nejlepší ty.“

Zajela mu prsty do těch jeho černých hustých vlasů. „Jak jsem říkala, tvrdohlavý a svéhlavý.“

„A co naše děťátko, drahoušku?“

„Mylorde, děťátko se má skvěle.“ V tom si vybavila Waycottovo obvinění. „Musíš vědět, že jsem nešla ke Staré Bess, abych od ní dostala nějaký lektvar, který by mě tvého děťátka zbavil.“

„Uvědomuji si to. Ty bys něco takového nikdy neudělala. Ale to mi připomíná, že jsem neměl právo ti tak rychle udělat dítě. Mohl jsem tomu zabránit.“

„Jednou, mylordé,“ dráždila ho s úsměvem Sophy, „mi musíte prozradit, jak se to přesně dělá, aby k tomu nedošlo. Anne Silverthornová mi vykládala cosi o nějakém pytlíčku z ovčích střev, který se přiváže červenými nitkami na pánský úd. Znáte něco takového?“

Julian hlasitě zasténal. „Kruci, jak ta Silverthornová může o takových věcech vědět? Dobrý bože, ty jsi skutečně v Londýně měla nevhodnou společnost. Je štěstí, že jsem tě odtamtud dostal, dřív nežly tě známi mé tety ještě víc zkazili!“

„Máš úplnou pravdu. Ale čistě náhodou jsem spokojená s tím, jak mě kazíš ty.“ Sophy pohladila milujícími prsty jeho veliké ruce a pak sklonila hlavu, aby ho políbila na zápěstí. Když opět vzhledla, spatřila jeho oči plné lásky.

„Pořád jsem říkal, že ty a já spolu budeme dobře vycházet.“

„Měl jsi zase pravdu!“

Vyskočil a přitáhl ji k sobě. „Já mám skoro vždycky pravdu.“ Vtiskl jí polibek na rty. „A tehdy, kdy ji nemám, mám tebe, abys mne opravila. A teď, jelikož už skoro svítá, miláčku, potřebuji tvé hebké a horké tělo. Jsi jako má droga. Zjistil jsem, že když mě držíš ve svém náručí, zapomenou na všechno na světě kromě tebe. Pojď, půjdeme si lehnout.“

„Moc ráda, Juliane.“

Pomalou, s nekonečnou péčí, ji svlékal. Jeho svalnaté ruce hladily každý kousek její hebké, světlé pokožky. Sklonil hlavu, aby jí zlíbal vystupující vrcholky ňader a jeho prsty se octly na jejím horece dýchajícím místě v rozkroku. A když si byl naprosto jistý, že je již dost rozpálená touhou po něm, vzal ji do náruče, odnesl na postel, položil ji na ni a miloval se s ní tak dlouho, dokud oba nedokázali nechat vzpomínky na události toho dne daleko za sebou.

Dlouho potom se Julian neochotně překulil na bok, jednou rukou stále objímaje Sophy. Mohutně zívá a dodal: „Ty smaragdy.“

„Co je s nimi?“ Sophy se přitulila blíž k němu. „Předpokládám, že jsi je našel v tom koši?“

„Našel jsem je. A ty si je vezmeš hned při příští příležitosti, ke které se bude hodit taková elegance. Nemohu se dočkat, až tě v nich uvidím!“

Sophy se ani nepohnula. „Myslím, že je nebudu nosit, Juliane. Nelíbí se mi. Nehodí se ke mně.“

„Nebud' jako svěhlavé dítě, Sophy. Budeš v nich vypadat naprosto skvěle!“

„Měla by je nosit žena vyšší postavy. Možná že blondýnka. V každém případě, jak se tak znám, tak se mi rozepne sponka, a já bych je ještě někde ztratila. Víte, mylorde, na mně se všechno pořád nějak rozepíná a padá to ze mne. Vždyť víte.“

Julian se zazubil do tmy. „To je jeden z tvých půvabů. Ale neboj se, budu vždycky poblíž, abych posbíral všechny poztrácené věci, smaragdy nevyjímaje.“

„Juliane, já ty smaragdy opravdu nechci nosit,“ vytrvale protestovala Sophy.

„Proč ne?“

Chvíli byla zticha. „Nedokážu to vysvětlit.“

„Je to proto, že je v duchu spojuješ s Elizabeth, že je to tak?“

Tiše si povzddechla. „Ano.“

„Sophy, ravenwoodské smaragdy nemají s Elizabeth nic společného. Ty drahokamy jsou v našem rodě už tři generace a zůstanou v rodině tak dlouho, dokud budou existovat nějaké ravenwoodské ženy, které by je mohly nosit. Elizabeth si s nimi možná chvíli hrála, ale v tom pravém slova smyslu jí nikdy nepatřily. Chápeš?“

„Ne.“

„Tak teď jsi ale tvrdohlavá, Sophy.“

„To je jeden z mých půvabů.“

„Budeš ty smaragdy nosit,“ trval na svém Julian, když si ji přitiskl na hrud'.

„Nikdy.“

„Vidím,“ řekl Julian a jeho smaragdové oči pod víčky zasvítily, „že musím najít nějaký způsob, jak tě přesvědčit, abys změnila názor.“

„Neexistuje žádný způsob, jak bys to dokázal,“ pronesla velice rozhodně Sophy.

„Ale miláčku. Proč mne pořád tak podceňuješ?“ Oběma dlaněmi jí objal tváře, políbil a okamžik nato už se Sophy žíznivě tiskla celou svou hebkou bytostí k jeho krásně pevnému tělu.

Na jaře příštího roku pořádali hrabě a hraběnka Ravenwoodovi domácí slavnost na počest jejich nedávno narozeného zdravého syna. Přijel každý, koho na venkov pozvali, včetně takových jako lord Daregate, kterého by jinak nikdo nepřesvědčil, aby uprostřed sezony opustil Londýn.

Během chvíle klidu uprostřed zahrady se Daregate na Juliana zasvěceně zašklebil. „Vždycky jsem ti říkal, že Sophy bude s těmi smaragdy vypadat dobře. Dnes u večere v nich byla přímo nádherná.“

„Předám jí tvoji poklonu,“ odpověděl Julian a přitom se pro sebe usmíval zadostiučiněním. „Zdráhala se je vůbec nosit. Musel jsem dlouho a tvrdě pracovat na tom, abych ji přesvědčil.“

„To by mne zajímalo, proč ses musel tak namáhat,“ zamyslel se Daregate. „Většina žen by kvůli tomu, aby je mohla nosit, dokázala i zabít.“

„Příliš jí připomínaly Elizabeth.“

„Ano. Chápu, že tak citlivou bytost, jako je Sophy, to mohlo znepokojovat. Jak jsi ji ale přesvědčil o opaku?“

„Inteligentní manžel se nakonec naučí, jaké argumenty platí na jeho manželku. Trvalo mi to sice nějakou dobu, ale už na to začínám přicházet,“ spokojeně se usmál Julian. „V tomto případě jsem nakonec přišel na vynikající nápad a zdůraznil jsem, že se rodinné smaragdy výborně hodí k mým očím.“

Daregate se na něho chvíli upřeně díval a pak se hlasitě rozesmál. „To je skutečně brilantní! Proti takové logice Sophy nemohla rozhodně nic namítat. Mimochodem, náhodou se docela dobře hodí i k očím tvého syna. Zdá se, že ravenwoodské smaragdy plodí správné potomky.“ Daregate se na okamžik odmlčel, aby si mohl prohlédnout malou zahrádku oddělenou od zbývajících opulentní zeleně. „Copak to máme tady?“

Julian pohlédl na zem. „To je Sophyina bylinková zahrádka. Založila ji letos na jaře a už sem chodí místní vesničané se žádostmi o odnože, recepty a všelijaké směsi. V současné době jsem utratil za všelijaké bylináře celé jmění. Myslím, že se Sophy připravuje k napsání své vlastní knížky. Zjistil jsem, že jsem si vzal velmi zaměstnanou ženu.“

„Já jsem osobně pro to, aby ženy byly dost zaměstnané,“ suše prohlásil Daregate. „Věřím, že jim práce brání v tom, aby dělaly potíže.“

„To je velice zábavné, obzvláště když uvážíš, že většina tvé vlastní práce se odehrává u hracích stolů hazardních her!“

„Myslím, že už ne nadlouho,“ poznamenal klidně Daregate. „Říká se, že zdravotní stav mého strýce se velmi rychle horší. Odebral se na lože a objevil náboženství.“

„To je jasný příznak, že se chystá na odchod. Takže můžeme očekávat, že v brzké době budeš slavit také křtiny?“

„Nejdříve musím najít vhodnou dědičku,“ zavrtěl hlavou Daregate a pohlédl směrem k domu. „Na panství zbylo jen velice málo peněz.“

Julian sledoval přítelův pohled a uviděl v otevřeném okně záblesk rzavých vlasů. „Sophy mi říkala, že otčím Anne Silverthornové nedávno zesnul. Slečna Silverthornová zdědila všechno sama.“

„Také jsem to slyšel.“

Julian se usmál. „Tak hodně štěstí, příteli. Obávám se, že s tou dámou budeš mít plné ruce práce. Koneckonců je to blízká přítelkyně mojí ženy, a ty dobře víš, co jsem se Sophy musel prodělat.“

„Zdá se ale, že jsi to přežil,“ vesele poznamenal Daregate.

„Jen tak tak.“ Julian se zazubil a poplácal Daregata po ramenou. „Pojď dovnitř a já ti naliji to nejlepší brandy, které jsi kdy ochutnal.“

„Francouzské?“

„Přirozeně. Koupil jsem zásilku od našeho přítele pašeráka před dvěma měsíci. Sophy mi pak celé dny přednášela o tom, jak je to riskantní.“

„Podle toho, jak se k tobě chová nyní, se zdá, že ti už odpustila.“

„Už jsem se naučil, jak mám se svou ženou vycházet, Daregate.“

„Prosím tě, prozrad' mi to tajemství manželského blaha.“ Daregate se ptal, ale jeho oči přitom sledovaly okno, kde stála Anne Silverthornová.

„Na to musíš, milý příteli, přijít sám. Obávám se, že k domácí harmonii nevede žádná snadná cesta. Ale s tou správnou ženou to stojí za to.“

Mnohem později té noci se Julian natáhl vedle Sophy. Byl celý zpocený od předchozího milování a cítil uspokojení, protékající jeho tělem jako nějaká silná droga.

„Daregate mne dneska večer požádal o tajemství domácího štěstí,“ zamručel Julian, objímaje pevně Sophy.

„Opravdu?“ Prstem si mu hrála na zarostlé hrudi. „Co jsi mu poradil?“

„Že se k tomu musí dopracovat sám a tak těžce jako já.“ Julian se obrátil na bok a odhrnul Sophy z tváře vlasy. Usmíval se na ni, zamilovaný do všeho, co k ní patří. „Díky, že jsi souhlasila, že si konečně vezmeš na sebe ty smaragdy. Moc ti to vadilo, mít je dneska v noci na krku?“

Sophy pomalu zavrtěla hlavou. „Ne. Nechtěla jsem si je nejdříve vůbec vzít, ale pak jsem si uvědomila, že máš pravdu. Ty drahokamy ti jdou perfektně k očím. Když jsem se s tou představou konečně smířila, uvědomila jsem si, že kdykoli je budu nosit, budu myslet jenom na tebe.“

„A tak to také má být.“ Zvolna ji líbal, vychutnáváje ten pocit nekonečného štěstí, které ho naplňovalo. Jeho ruka začala pomalu klouzat Sophy dolů po noze, když zaslechl z vedlejšího pokoje tenký, ale naléhavý křik.

„Váš syn má hlad, mylorde.“

Julian zasténal. „Má naprosto bezchybný cit pro správné načasování.“

„Je stejně náročný jako jeho otec.“

„Tak dobrá, madam. Nechme chůvu spát. Příštího hraběte z Ravenwoodu vám přinesu sám. Rychle ho uspokojte a pak se budeme věnovat důležitějším záležitostem.“

Začínám si už na své otcovské postavení zvykat, pomyslel si Julian, když šel do malého dětského pokoje, který byl zařízen hned vedle pánovy ložnice. V podstatě se mu to začínalo velice líbit.

Synek přestal křičet ihned, jakmile ucítil, jak ho zvedají a drží tátovy silné ruce. To zelenooké, černovlasé dítě si začalo spokojeně brumlat, a když ho Julian položil Sophy k prsu, dědic Ravenwoodu se pohodlně uvelebil a začal spokojeně sát.

Julian seděl na pelesti postele a sledoval ve stínu svou ženu a synka. Pohled na ně oba ho naplňoval pocitem uspokojení a radosti z toho, že je má, podobným pocitem, jako když se miloval se Sophy.

„Sophy, pověz mi zase znovu, že jsi konečně v tomhle manželství dostala všechno, co chceš,“ naléhal jemně Julian.

„Všechno a ještě víc, Juliane.“ Její úsměv ve tmě přímo zářil. „Všechno a ještě víc.“